

Fordította
Tavaszi Marianna

Sherrilyn Kenyon

Sötét vágyak vadásza sorozat

3

Végzetes ölelés

Ulpus-ház
Könyvkiadó Budapest, 2010

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Sherrilyn Kenyon: *Night Embrace*

A szerzőtől az Ulpius-háznál megjelent:

Halálos csók
Álomszerető
Éjféli vad

Előkészületben:

Ördögi tánc

Copyright © 2003 by Sherrilyn Kenyon

All rights reserved
Hungarian translation © Tavasz Marianna, 2010
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2010

ISBN 978 963 254 175 4

Köszönetnyilvánítás

Rajongóimnak, akik támogatnak, akik a konferenciákon és a dedikálások alkalmával megszámlálhatatlan mosolyban részesítenek, és akiknek szeretetét az e- mailek és levelek elolvasása során is érzem.

Az RBL Romanticának és a DH Postersnek, akiktől mindig csak melegséget kaptam.

A családomnak és barátaimnak, akik révén méltó az életem. Ezen kívül Kimnek meg Nancynek, akik hittek bennem, és akik lehetőséget adtak nekem arra, hogy megmutathassam az embereknek azt a világot, ami a szívemben és a gondolataimban rejlik.

Köszönettel tartozom mindannyiuknak! Remélem, megkapják mindazt az áldást és gazdagságot, amit megérdemelnek. Szívélyes öleléssel.

Előszó

I. SZ. 558. GLIONNAN

A falut harsogva elborító tüzek magasra csaptak az éjszakában, úgy nyaldosták a sötét eget, mintha egymásba csavarodott kígyók tekergőznének a fekete bársonyon. Füst szállt fel a ködös sötétben, a halál és a bosszú szűrős szagával átítatva.

A látványnak és a szagnak örömmel kellett volna eltöltenie Talont.

De nem így volt.

Őt már semmi nem tölti el örömmel.

Semmi.

Bénító volt a keserű gyötrelem, ami bensejét emésztette. Erőtlené vált. Ez több volt annál, mint amit képes elviselni, és már a puszta gondolat is keserű nevetésre készítette...

Vagy inkább átkozódásra.

Igen, átkozódott a gyötrő fájdalom hatalmas súlyától.

Szép lassan elvesztett minden emberi lényt a Földön, aki valamit is jelentett neki.

Mindannyiukat.

Hétéves korában árván maradt, és órá háruult az a súlyos felelősség, hogy gondoskodjon a kishúgáról.

Mivel nem volt kihez fordulnia, és egymaga képtelen volt ellátni a babát, visszatért a klánhoz, amelyet valaha az anyja vezetett.

A törzshöz, amely számúzta a szüleit, még azelőtt, hogy ő megszületett volna.

A nagybátyja éppen egy éve volt hatalmon, amikor Talon bevonult a királyi csarnokba.

A király kelletlenül befogadta őt és Cearát, de a klán soha.

Egészen addig, amíg Talon rá nem kényszerítette őket.

Lehet, hogy nem tisztelték az őseit, de Talon kikényszerítette, hogy tiszteljék a kardját és a vérmérsékletét. Respektálják azt, hogy képes megnyomorítani vagy lemészárolni bárkit és mindenkit, aki megsérti őt.

Mire férfivá érett, senki nem merészelt gúnyolódni a származásán, megbántani az anyja emlékét vagy tiszteletlenül szólni róla.

Harcosok között nőtt fel, és amit csak tudott, mindent megtanult a fegyverekről, a küzdelemről és az irányításról.

Végül azok az emberek, akik valaha gúnyolták, egyhangúlag megszavazták, hogy ő lépjen majd nagybátyja örökébe.

Mint örökösnek, a nagybátyja jobbán volt a helye, és könyörtelenül óvta a férfit, egészen addig, amíg egy ellenséges támadás le nem terítette.

Sebesülten és lelki gyötrelmek között tartotta a karjában a nagybátyját, miközben Idiag haldoklott a súlyos sérülésektől.

– Vigyázz a feleségemre és Cearára, fiú! – suttogetta a nagybátyja, mielőtt kilehelte volna a lelkét. – Ne kelljen megbánnom, hogy befogadtalak.

Talon meg is ígérte. De alig néhány hónappal később a nagynénjét megerőszakolta és meggyilkolta az ellenség. Megszentségtelenítették a testét, és az állatok martalékaul vetették.

Alig egy évvel később Talon drága kincsét, a feleségét szorította magához, miközben az asszonya is kilehelte a lelkét, egyedül hagyva őt, örökre megfosztva gyengéd, megnyugtató érintésétől.

Ő volt az élete.

A szíve.

A lelke.

Nélküle többé már nem akart élni.

A lelke, csakúgy, mint a szíve, meghasadt, amikor lefektette újszülött fiát a felesége élettelen karjába, és együtt eltemette őket a tó mellett, ahová ő és Nynia gyerekként jártak játszani.

Aztán azt tette, amire a nagybátyja és a nagynénje tanította. Túlélte, hogy vezethesse a klánt.

Félretette a gyászát, és csak a klán boldogulásának élt.

Törzsfőnként elég vért ontott ahhoz, hogy akár a dühöngő tengert is megtöltse vele, számtalan sebet szerzett az embereiért. Győzelemre vezette a törzset az ellenséges klánokkal szemben, akik le akarták igázni őket. Mivel a saját családja szinte teljesen kihalt, mindenét a klánnak adta. A hűségét. A szeretetét.

Még az életét is felajánlotta, hogy megóvja őket az istenektől.

És egyetlen szívdobbanásnyi idő alatt a klán emberei elveték tőle az utolsót a Földön, akit még szeretett.

Cearát.

Gyöngéden szeretett kishúgát, akit az anyjának és az apjának tett ígérete miatt mindenáron meg akart védeni. Az aranyhajú, nevető szemű Cearát, aki oly fiatal volt. Olyan kedves és odaadó.

Hogy kielégítse egyetlen ember önző ambícióit, a klán a szeme előtt mészárolta le a lányt, miközben ő ott hevert megkötözve, és képtelen volt megállítani őket.

Ceara úgy halt meg, hogy hozzá kiáltozott segítségért.

Rémült könyörgése még most is ott visszhangzott a fülében.

A lány kivégzése után a klán ellene fordult, és az ő életét is elvette. De a halál nem hozott Talon számára megkönnyebbülést. Csak büntudatot. Büntudatot és a vágyat, hogy a családját ért rossz miatt igazságot szolgáltatasson.

A bosszúvágy mindent legyőzött, még a halált is.

– Átkozzanak meg bennetek az istenek! – üvöltötte Talon az égő falu felé.

– Az istenek nem átkoznak meg bennünket, azt mi megteszük a saját szavainkkal és tetteinkkel!

Talon hirtelen megfordult a mögüle jövő hangra, és egy feketebe öltözött férfi tűnt fel előtte. Még soha nem látott ilyen

embert.

Az éjszakai szél körülölelte az alakot, finom kelméből szőtt köpenye ott hullámozott körülötte, és hatalmas, sodrott lándzsát tartott a bal kezében. A sötét, ősi tölgyfarúdra szimbólumok voltak faragva, a tetejéhez díszként egy bőrszíjjal tollakat erősítettek.

A holdfény megcsillant természetfeletten fekete haján, amit a férfi három hosszú copfba fogva viselt.

Úgy tűnt, mintha ezüstös, vibráló tekintete fantomködként örvény lenne.

Az a csillogó szempár hátborzongató és kísérteties volt.

Óriás termetű lévén Talonnak soha nem kellett felnéznie senkire, de ez az idegen akkorának tűnt, mint egy hegy. De amikor a férfi közelebb lépett. Talon rájött, hogy csak néhány centivel magasabb, mint ő, és nem is olyan öreg, mint amilyennek első pillantásra látszott. Valójában az arca egy tökéletes, fiatal ifjúé volt, aki az ifjúkor és a felnőttkor közötti átmenet küszöbén állt.

Ilyennek látszott, amíg az ember közelebről szemügyre nem vette. Mert az idegen szemében ott csillogott a korral járó bölcsesség. Ez itt nem egy legény volt, hanem egy harcos, aki keményen küzdött és sokat látott.

– Ki vagy te? – kérdezte Talon.

– Akherón Parthenopeosz vagyok – felelte furcsa akcentussal, de egyébként tökéletesen beszélt Talon kelta anyanyelvét.
– Artemisz küldött, hogy felkészítselek az új életedre.

Talonnak korábban már mondta a görög istennő, hogy nem-sokára megérkezik ez az ember, aki már időtlen idők óta rója a Földet.

– És mire fogsz megtanítani, Varázsló?

– Megtanítalak arra, hogyan mészárolj le a démonokat, akik a szerencsétlen emberekre vadásznak. Megtanítalak arra, hogyan rejtőzz el napközben, hogy a nap sugarai ne öljenek meg. Megmutatom neked, hogyan beszélj, hogy ne fedd fel az

agyaraidat az emberek előtt, és minden olyasmit, ami a túlélésedhez szükséges.

Talon keserűen felnevetett, ahogy a szörnyű fájdalom még egyszer keresztülsöpört rajta. Akkora volt a kín, hogy alig kapott levegőt. Semmi mást nem akart, csak nyugalmat.

A családját.

De ők már elmentek.

Nélkülük már egyáltalán nem akart élni. Nem, nem élhet ezzel a hatalmas súllyal a szívében.

Akherónra nézett.

– Mondd meg nekem, varázsló, van olyan bűbájdod, ami megszabadít ettől a gyötrelemtől?

Akherón keményen nézett rá.

– Hogyne, Kelta. Megmutatom, hogyan temesd el mélyen magadba ezt a fájdalmat, hogy többé ne mardosson. De figyelmeztetek, hogy semmi nincs ingyen, és semmi nem tart örökké. Egy napon valami történni fog, amitől újra érezni fogsz, és vele együtt visszatér az évszázados fájdalom is. Minden, amit elrejtettél, előtör majd, és elpusztíthat nemcsak téged, hanem bárkit, aki közel áll hozzád.

Talon semmibe vette az utolsó mondatot. Most csak az a nap érdekelte, amikor a szíve nem vonaglik a kintól. Csak egy gyötrelmentes pillanatra vágyott. És ezért bármilyen árat hajlandó volt fizetni.

– Biztos vagy benne, hogy nem fogok semmit sem érezni?

Akherón bólintott.

– Csak akkor tudom neked megtanítani, ha figyelsz!

– Akkor taníts meg jól. Varázsló! Taníts meg jól!

1. fejezet

MOSTANÁBAN, NEW ORLEANSBAN

– Tudod, Talon, ha egy jó kis csetepaté nélkül ölsz meg egy lélekszívó démont, az olyan, mintha előjáték nélkül szeretkez-nél. Totális időpocsékolás, és nem valami... kielégítő.

Talon felmordult Wulf szavaira, miközben a Café Du Monde egyik sarokasztalánál ült, és arra várt, hogy visszatérjen a pincérnő a cikóriakávéjával és a fánkjaival. A bal kezében egy régi szász érmét tartott, amit az ujjai között görgetett, miközben pásztázta a sötét utcát maga előtt, és figyelte, ahogy a turisták és a helybeliek elhaladnak előtte.

Mivel ezeröttszáz évvel ezelőtt számúzta magából a legtöbb érzelmet, csak három dolog volt, aminek az élvezetét megengedte magának: a laza erkölcsű nőkét, a forró cikóriakávéét és a Wulffal való telefonbeszélgetéseket.

Ebben a sorrendben.

Bár, ha őszinte akart lenni magához, voltak olyan idők, amikor Wulf barátsága többet jelentett neki, mint egy csésze kávé.

De ma este nem így volt.

Arra ébredt sötétedéskor, hogy száználmasan ki van éhezve a koffeinre, és bár elméletileg a halhatatlanok nem lehettek függők semmitől, azért erre nem mert volna fogadni.

Épp csak felhúzta magára a nadrágot és a bőrdzsekijét, és már indult is, hogy Koffein istennő oltárán áldozzon.

A hűvös New Orleans-i este rendkívüli módon csendes volt. Még turisták se nyüzsögtek az utcákon, ami nagyon szokatlan volt ilyenkor, a Mardi Gras közeledtével...

De persze akkor is ez volt a démonok ideje New Orleans-

ban. A vámpírok hamarosan a turisták nyomába erednek, és úgy ejtik zsákmányul őket, mintha csak valami nyílt színi banketten vennének részt.

Ebben a pillanatban Talon nagyon örült, hogy minden olyan csendes, mert így foglalkozhatott Wulf problémájával, és ki-elégíthette a másik olthatatlan vágyát is.

– Úgy beszélsz, mint egy igazi skandináv – mondta Talon a mobiltelefonba. – Testvér, neked egy lakomacsarnokra volna szükséged, ahol parasztlányok szolgálják fel az ételeket, és a vikingek készen állnak arra, hogy a csata során egyenesen a Valhallába masírozzanak.

– Na ne mondd! – közölte Wulf. – Nagyon hiányoznak a régi szép idők, amikor a démonok még harcosok voltak, és küzdelemre képezték ki őket. De azok, akikre ma este fogok bukkanni, semmit nem tudnak a harcról, és már elegendem van a „fegyverem majd mindent megold” mentalitásból.

– Megint meglőtték?

– Esküszöm, négyszer is... bárcsak szereznék itt fenn egy démont, mint Deszideriosz. Jólesne egy kis közelharc ez egyszer.

– Csak óvatosan azzal, hogy mit kívánsz, mert lehet, hogy megkapod!

– Ja, tudom. De a fenébe is! Csak egyszer, nem lehetne, hogy nem szaladnak el előlünk, hanem szembefordulnak velünk, mint ahogy azt az őseik tették? Nagyon hiányzik az a módi, ahogy régen volt!

Talon megigazította fekete Ray-Ban napszemüvegét, miközben egy csapat nőt figyelt, akik nem messze tőle mentek át az úttesten.

Itt volt a lehetőség, hogy belemélyessze az agyaráit valami...

Csukott szájában végigfuttatta a nyelvét hosszú, bal szemfogán, miközben egy csinos szőke nőt nézett, akin kék ruha volt. Lassú, csábító volt a járása, amitől még egy ezerötszáz

éves férfi is fiatalnak érezhette magát.

Úgy szerette volna megkóstolni!

Átkozott Mardi Gras.

Ha nem lenne itt a szezon, akkor most abbahagyná a telefonálást Wulffal, és a nő után szaladna, hogy kielégítse a vágyát.

Kötelesség. Szörnyű ez a szó.

Felsőhajtott, majd újra a beszélgetésre fordította a figyelmét.

– Megmondom én neked, hogy nekem mi hiányzik a legjobban. A Talpinák.

– És azok kicsodák?

Talon vágyódó pillantást vetett a nőkre, akik hamar eltűntek a látóteréből.

– Persze, ők még előtted voltak. A Sötét Kor jobbik felében volt egy csapat emberi segítőnk, akiknek az volt az egyedüli céljuk, hogy a testi szükségleteinket kielégítsék.

Talon elégedetten szívtá be a levegőt, amikor visszaemlékezett a Talpinákra és arra a kényelemre, amit neki és Sötét Vadász testvéreinek nyújtottak.

– Ember, azok voltak csak igazán klasszak! Tudták, mik vagyunk, és boldogan bújtak ágyba velünk. A pokolba is, az emberi segítők még arra is kiképezték őket, hogyan elégítsenek ki bennünket!

– És mi történt velük?

– Körülbelül száz évvel azelőtt, hogy megszülettél, egy Sötét Vadász elkövette azt a hibát, hogy beleszeretett a Talpinájába. Ránk nézve sajnálatos módon a Talpina nem ment át Artemisz próbatételén. Artemisz annyira feldühödött, hogy közbelépett, száműzte a Talpinákat, és bevezette az ó-milyen-csodálatos-csak-egyéjszaka-kaland-szabályt. És ráadásul Akherón meg bevezette a soha-nem-érintheted-az-emberi-segítődet-szabályt. Én mondom neked, nem tudod, milyen nehéz, amíg nem próbálsz egy egyéjszaka kalandra lelni a tisztességes tizenhetedik századi Angliában.

Wulf felhorkant.

– Az *soha* nem okozott nekem gondot.

– Igen, tudom. Irigyellek érte. Míg nekünk, többieknek visszafogottnak kell lennünk a szeretőinkkel, nehogy valahogy eláruljuk magunkat, te minden félelem nélkül szabadjára engedheted magad.

– Hidd el. Talon, nem olyan szuper, mint ahogy azt mondják. Te önszántadból élsz egyedül. Tudod, milyen szörnyű, ha már nem emlékeznek rád öt perccel azután, hogy otthagyd őket? – Wulf megeresztett egy hosszú, szomorú sóhajt.

– Christopher anyja csak a múlt héten háromszor jött át, hogy találkozzon azzal az emberrel, akinek dolgozik. Mióta is ismerem? Harminc éve? És ne feledkezzünk el arról az esetről, amikor tizenhat évvel ezelőtt hazamentem, és rám hívta a zsarukat, mert azt hitte, hogy betörtem a saját házába.

Talon vágott egy grimaszt a Wulf hangjából áradó fájdalom hallatán. Arra emlékeztette, amiért többé már nem hagyta, hogy bármit is érezzen a testi gyönyörök kivételével.

Az érzelmeknek nincs semmi rendeltetése az életben, sokkal jobban elvolt nélkük.

– Sajnálom, kistesó – mondta Wulfnak. – Legalább mi itt vagyunk neked, és ott van az emberi segítőd is, aki emlékszik rád.

– Igen, tudom. Köszönet az isteneknek a modern technológiáért. Különbelen teljesen megőrülnék.

Talon izegni-mozogni kezdett az összecukható széken.

– Nem akarom másra terelni a szót, de nem láttad, kit helyezett Artemisz New Orleansba Kyrianosz helyett?

– Úgy hallottam, Valeriust – felelte hitetlenkedve Wulf. – Mit gondolhatott Artemisz?

– Fogalmam sincs.

– Tudja már Kyrianosz? – kérdezte Wulf.

– Nyilvánvaló okokból Akherón és én úgy döntöttünk, nem mondjuk el neki, hogy ide rendelték a városba, a házához kö-

zel lévő utcába annak az embernek az unokáját és egyben kiköpött mását, aki tönkretette a családját. De sajnos biztos vagyok benne, hogy előbb vagy utóbb rá fog jönni.

– Öregem, akár ember, akár nem, tuti, hogy Kyrianosz meg fogja ölni, ha egyszer az útjaik keresztezik egymást – és ez nem jönne jól mostanában.

– Na ne mondd!

– Tehát ki a felelős a Mardi Gras-ért idén? – kérdezte Wulf.

Talon leejtette kezéből az érmét, amikor a hajdani görög-római rabszolgára gondolt, akit holnap átmenetileg idehoznak a városba, hogy segítsen harcolni a rengeteg démonnal, akik ebben az időszakban mindig idesereglenek. Zarek ismerten nagyétkű volt, embervéren élősködött. Jóindulattal az volt rá mondható, hogy labilis, de igazából inkább pszichotikus volt. Senki nem bízott benne.

És Talon külön pechje volt Zarek, mert ő igazából egy női Sötét Vadász érkezésében reménykedett. Lehet, hogy az erejét elszívja egy másik Sötét Vadász jelenléte, de akkor már inkább egy csinos nőt nézegessen, mintsem Zarek elmebetegségével foglalkozzon.

Különben is, ami az eszében járt, ahhoz neki és egy női Sötét Vadásznak sem lenne szükségük sötét erejükre...

– Idehozzák Zareket.

Wulf szitkozódott egyet.

– Nem gondoltam volna, hogy Akherón valaha is hagyja, hogy Zarek eljőjön Alaszkából.

– Igen, tudom, de magától Artemisztől hallottam, hogy ide akarja hozni. Nagyon úgy tűnik, hogy a héten valamiféle elmebeteg-találkozó lesz... várj csak, hiszen itt a Mardi Gras ideje. Hú!

Wulf újra felnevetett.

A pincérnő végre megjelent a kávéval és egy kistányéron három fánkkal, amiken vastagon állt a porcukor. Talon elismerően sóhajtott.

– Megérkezett a kávé? – érdeklődött Wulf.

– Igen.

Talon beleszimatolt a kávéba, aztán félretolta, és a fánkért nyúlt. De alig ért hozzá a sütihez, amikor meglátott valamit az utca túloldalán. A Jackson Square jobb oldalán, a sétálóutca végén.

– Ó, ne!

– Mi van?

– Átkozott pöffeszkedő-veszély!

– Na, azért te sem állsz messze a dologtól, szökeség!

– Rám vágysz, Viking?

Talon bosszúsan figyelte az éjszakában cserkésző, négy démonból álló csapatot, a rossz időzítés miatt. Magas és szöke démonok voltak, akik fajuk isteni szépségének minden jegyét magukon viselték. Peckesen masíroztak, akár az üresfejű pávák, megrészegülve saját erejüktől, ahogy a turistákra lestek, alig várva, hogy megöljék őket.

A démonok természetüknél fogva gyávák voltak. Csak akkor vették fel a harcot a Sötét Vadászokkal, ha többen voltak, és akkor is csak a legvégső esetben. Mivel sokkal erősebbek voltak, mint az emberek, nyíltan vadásztak rájuk, de ha egy Sötét Vadász került a közelükbe, azonnal menedéket kerestek.

De valaha nem így volt. A fiatalabb nemzedék sokkal óvatosabb volt, mint az elődeik. Ugyanakkor nem voltak olyan jól képzettek és találékonyak. Viszont tízszer olyan pimaszok.

Talon résnyire összehúzta a szemét.

– Tudod, ha negatív beállítottságú lennék, most nagyon fel-dühödnék.

– Nekem eléggé dühösnek tűnsz!

– Nem, ez nem düh. Ez csak egy enyhe kis nyugtalanság. Különbösen is, látnod kellene ezeket a fickókat. – Talon elhagyta kelta akcentusát, ahogy a démonokra terelődött a szó. Természetellenes módon magasabb hangszínre váltott.

– Hé, Gyönyörűséges George, Sötét Vadászt szimatolok!

– Jaj, ne, Dick – váltott mély regiszterbe –, ne legyél olyan Faszfej! Itt nincs egyetlen Sötét Vadász sem!

– Nem is tudom... – Talon visszatért a falso hanghoz. – Várj! – szólt újra a mély hangon. – Turistaszagot érzek! Turistákat, nagy... erős lélekkel.

– Abbahagynád?

– Csak emlegetni kell a kivarrottakat – mondta Talon, azt a becsmérő szót használva, amivel a Sötét Vadászok a démonokat illették, és amit a mellkasukon megjelenő fekete jel miatt aggattak rájuk. A jel olyankor mutatkozott meg, amikor egyszerű apollitákból embergyilkosokká változtak.

– A fenébe is, semmi mást nem akartam, csak egy kávét és egy kis fánkot!

Talon szomorkásán pillantott a kávéra, miközben azon morfondírozott, mi a fontosabb.

– Kávé... démonok... kávé... démonok...

– Azt hiszem, jobb, ha a démonokat választom.

– Igen, de ez *cikóriakávé*.

Wulf csettintett a nyelvével.

– Talon, azt akarod, hogy Akherón ropogósra süssön, mert nem védelmezted meg az embereket?

– Nem – felelte Talon sajnálkozó sóhaj kíséretében. – Megyek. Majd később beszélünk.

Talon felállt, becipzárta a telefont a motorosdzseki zsebébe, és vágyakozva nézett a fánkokra.

– A démonok még megfizetnek ezért.

Gyorsan belekortyolt a kávéba, ami megégette a nyelvét, aztán átsasszézott az asztalok között, és a démonok felé vette az útját, akik peckesen a presbiteriánus épület felé tartottak.

Talon Sötét Vadász képességei felerősödtek, miközben a tér ellenkező része felé indult. Elzárja az útjukat. Most megfizetnek lélekrabló szokásukért. Meg azért, hogy nem ehette meg a fánkjait.

2. fejezet

Ez az egyik *olyan* éjszaka volt. Az a fajta, amikor Sunshine Runningwolf azon gondolkodott, mi a fenének hagyta el egyáltalán tetőtéri lakását.

– Hányszor képes az ember eltévedni egy olyan városban, ahol egész életében élt?

Úgy érezte, hogy ez a szám végtelen.

Persze az segítene, ha összpontosítani tudna, de ő erre csak annyira volt képes, mint egy beteg légy.

Nem, igazából annyira, mint egy művész, aki nagyon ritkán képes a jelenre figyelni. A gondolatai úgy ugráltak egyik dologról a másikra, mintha valami irányíthatatlan csúzliból lőtték volna ki őket. Az agya állandóan új meg új technikákon és ötleteken járt – a körülötte lévő világ újdonságain és azon, hogyan tudná ezeket megörökíteni.

Ő mindent gyönyörűnek látott, minden apró dologban meglátta a szépséget. És az volt a dolga, hogy ezt megmutassa másoknak is.

Az a szép épület, amelyet kettő vagy három, talán négy utcával arrébb éppen építettek, elvonta a figyelmét, mert azon kezdett gondolkodni, hogy milyen újfajta mintájú cserépedényeket csinálhatna, miközben a francia negyedben bandukolt a St. Anne-en a kedvenc kávézója felé.

Nem mintha meginná azt az egészségtelen lötytyöt. Gyűlölte. De a retro-beatnik Kávéfoltban jó munkák lógtak a falakon, és a barátai különösen szerettek itt több liternyi lenyelni ebből a nedűből.

Ma este Trina és ő átmennek a...

Hirtelen megint az a bizonyos épület jutott az eszébe.

Előhúzta a vázlatkönyvét, lefirkantott még néhány dolgot, aztán jobbra fordult, be egy keskeny kis sikátorba.

Két lépés után egy fallal találta magát szemközt.

Csak éppen ez nem is fal, ébredt rá hirtelen, amikor két kéz ragadta meg, nehogy elessen.

Felnézett és megdöbbsent.

Ó, *carramba!* Olyan gyönyörű arcba bámult, amelyet szerinte még egy görög szobrász sem lett volna képes kifaragni élethűen.

A fickó búzaszőke haja mintha csillogott volna az éjszakában, és az arcvonásai...

Tökéletesek. Egyszerűen tökéletesek. Totálisan szimmetrikusak. Nahát!

Gondolkodás nélkül odanyúlt, megragadta a férfi állát, és ide-oda forgatta az arcát, hogy minden irányból szemügyre vehesse.

Nem, ez nem optikai csalódás. Mindegy, milyen szögből nézi, a férfi arca a megtestesült tökéletesség.

Megint csak nahát! Teljesen hibátlan!

Ezt muszáj lesz lerajzolnia.

Nem. Inkább az olaj. Az olajfestmény sokkal jobb lesz.

Vagy pasztell!

– Jól vagy? – kérdezte a pasas.

– Kiválóan – felelte Sunshine. – Sajnálom. Nem láttam, hogy itt állsz. De azt tudod, hogy az arcod csupa euritmia?

A férfi összeszorított ajakkal rámosolygott, miközben kissé megütögette a lány vörös pelerinjének a vállát.

– Igen, tudom. És te tudod, kis Piroska, hogy a Nagy Gonosz Farkas itt ólálkodik ma éjjel, és nagyon éhes?

Mi volt ez?

Ő művészetről beszélt, és a fickó...

A gondolat elhalványult, amikor rájött, hogy a férfi nincs egyedül.

Négy másik férfi és egy nő is volt vele. Mindegyikük eszméletlenül gyönyörű. És mind a hat szempár úgy bámult rá, mintha valami ízletes falat volna.

Hu-hú!

Hirtelen kiszáradt a szája.

Hátralépett, minden porcikája azt súgta, hogy szaladjon.

A többiek közelebb léptek, elzárva az utat.

– Ugyan, ugyan, kis Piroska! – mondta az első fickó. – Csak nem akarsz ilyen korán itt hagyni minket?

– Hm, de igen – felelte a lány, és felkészült rá, hogy küzdenie kell. Még nem ismerik, ő olyan nő, akinek szokása volt, hogy motoros fickókkal randizzon, és nem csak egy kis ütésre volt képes, ha a szükség úgy hozta. – Azt hiszem, ez jó ötlet.

A fickó kinyúlt felé.

A semmiből valami kör alakú dolog zúgott el az arca mellett, súrolva a férfi kinyújtott karját. Az káromkodott egyet, miközben vérző kezét a mellkasához szorította. Az a valami úgy ragyogott, mint Xena chakramja, és visszatért a sikátor végébe, ahol egy árnyék elkapta.

Sunshine-nak leesett az álla az alak láttán. Teljesen feketébe volt öltözve, szétterpesztett lábbal állt, mint valami harcos, és a fegyvere csillogott a félhomályban.

Bár nem látta az arcát, azt érezte, hogy állandóan változó aurája hatalmas volt, jelenléte megdöbbentő és erőt sugárzó.

Ez az új idegen veszélyes volt.

Halálosan.

A halálos fegyver csak arra várt, hogy újra lesújthasson.

A férfi némán állt, Sunshine támadóit nézte, a fegyvert nemtörődöm módon, mégis valahogy fenyegetően tartotta a bal kezében.

Aztán kitört a totális káosz, amikor a lányt körülvevő emberek rárontottak az alakra...

Talon az ujjával lenyomta a fegyver gombját, és a három pengét összehajtva egy sima törre csukta össze. Megpróbálta elérni a lányt, de a démonok egyszerre rontottak rá. Általában nem okozott volna neki gondot eltávolítani őket, de a Sötét Vadászok törvénye nem engedte, hogy egy avatatlan emberi

lény előtt felfedje az erejét.

A fenébe!

Egy pillanatig arra gondolt, hogy csinál egy kis ködöt, hogy az mindent elrejtse, de attól csak még nehezebben küzdene meg a démonokkal.

Nem, nem adhat nekik semmilyen előnyt. Amíg a lány itt van, meg van kötve a keze, úgy kell harcolnia, és mivel a démonoknak emberfeletti erejük van, ez nem hangzott valami jól. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy pontosan ezért rohanták le.

Most az egyszer tényleg egyenlő ellenfeleivé válhattak.

– Fuss! – parancsolta a lánynak.

Az éppen engedelmeskedett volna, amikor az egyik démon megragadta. Egy rúgás az ágyékába, egy csapás a hátára, miután előregörnyedt, és a lány már le is szerelte a démont, majd elkezdett rohanni.

Talon felvonta a szemöldökét erre a cselekedetre. Nem rossz. Mindig is értékelte az olyan nőket, akik kiálltak magukért.

Sötét Vadász erejét használva ködfalat állított a lány mögé, hogy eltakarja a démonok elől, akik mostanra már órá. Talonra összpontosítottak.

– Végre! – mondta a csapatnak – Egyedül vagyunk.

Az, aki a csoport vezetőjének tűnt, rárontott. Talon telekinetikus képességét használva felemelte a démont, fejjel lefelé fordította, és nekicsapta a falnak.

Két másik rohant rá.

Az egyiket elkapta a törével, a másikat a térdével megrúgta.

Könnyen legyőzte őket, és már egy újabbert nyúlt, amikor észrevette, hogy a legmagasabbik a lány után rohan.

Ez a pillanatnyi figyelemkihagyás sokba került neki, mert a másik démon megtámadta, és belevágott a hasi idegközpontjába. Az ütés erejétől hátratántorodott, és elvesztette az egyensúlyát.

Hagyta, hogy az ütés ereje magával sodorja, aztán azonnal felegyenesedett.

– Most! – kiáltott fel a női démon.

Mielőtt Talon teljesen vissza tudta volna nyerni az egyensúlyát, a másik démon megragadta a derekánál fogva, hátralökte, egyenest az utcára.

Egyenest egy hatalmas jármű elé, ami olyan gyorsan száguldott, hogy Talon még csak be sem tudta azonosítani.

Valami, ami Talon szerint a kocszi hűtőrácsa lehetett, neki csapódott a jobb lábának, azonnal ripityára törve.

Talon előrezuhant, a járdára.

Majdnem ötven métert gurult, aztán a hasán állt meg egy utcai lámpa alatt, miközben a sötét jármű továbbhaladt az úton, és eltűnt. Talon a bal arcát a szűrős aszfalton nyugtatva feküdt, két keze kitérve.

Az egész teste fájt és lüktetett, alig tudott megmozdulni a fájdalomtól. És ami még rosszabb volt, szédült, azért küzdött, hogy ne veszítse el az eszméletét.

De nem ment könnyen.

Egy eszméletlen Sötét Vadász halott vadász. Akherón kézikönyvének ötödik szabálya jutott az eszébe. Ébren kell maradnia.

Mivel a sebek okozta fájdalom meggyengítette az erejét, a köd kezdett felszállni.

Talon átkozódásban tört ki. Bármikor, ha negatív érzelmek öntötték el, az ereje gyengülni látszott. Ez is egy újabb ok volt arra, hogy megszorogassa őket.

Az érzelmek halálosak lehettek számára, nem csak egyféle módon.

Csak lassan, óvatosan! Talon felnyomta magát, lábra állt, és ugyanabban a pillanatban meglátta, hogy a démonok egy másik sikátorba menekülnek. Már semmit nem tehetett. Jelenlegi állapotában soha nem lesz képes elcsípni őket, és még ha sikerülne is, legfeljebb csak összevérezné őket.

Persze egy Sötét Vadász vére mérgező a démonokra nézve...

A francba! Eddig még soha nem szúrta el.

Csikorgatta a fogát, és megpróbálta leküzdeni a szédülést, ami egyre jobban hatalmába kerítette.

A lány, akit megmentett, odarohant hozzá. Az arcára kiülő zavart tekintetből látta, hogy annak fogalma sincs, hogyan segíthetne rajta.

Most, hogy közlről szemügyre vehette, elbájolta a tündércarc. Tűz és intelligencia sugárzott hatalmas, sötétbarna szeméből. Morrigánra emlékeztette őt, a hollóistennőre, akinek felajánlotta a kardját és hűségét oly sok évszázaddal ezelőtt, amikor még ember volt.

A nő hosszú, fekete haja különböző vastagságú loknikban övezte a fejét. És az egyik orcáján egy elmosódott rajzszénfolt látszott. Ösztönösen odanyúlt és letörölte.

A lány bőre olyan puha, olyan meleg volt, és furcsa, pacsuli- és terpentinillata volt.

Milyen fura elegy...

– Ó, istenem, jól vagy? – kérdezte Sunshine.

– Igen – felelte csendesen Talon.

– Hívom a mentőket – mondta erre a lány.

– *Nae!* – kiáltott fel Talon az anyanyelvén, és a mozdulatba belesajdult a teste. – Nem kell mentő! – lette hozzá angolul.

A lány összeráncolta a homlokát.

– De hát megsebesültél...

Talon szigorúan nézett rá.

– Nem kell mentő.

A lány mogorván nézett vissza, de aztán felcsillant a fény intelligens szemében, mintha csak elérte volna a megvilágosodás.

– Illegális bevándorló vagy? – suttopta.

Talon mérlegelte ezt az indokot. Erős kelta akcentusa miatt természetes módon ezt feltételezte a lány. Bólintott.

– Oké – suttogta Sunshine, miközben gyengéden megveregette a karját. – Majd én gondot viselek rád, nem kell mentő.

Talon megpróbált arrébb mászni a lámpa erős fényétől, ami nagyon bántotta érzékeny szemét. Törött lába tiltakozott, de nem törődött vele.

Odasántikált egy téglafalhoz, és nekidőlt, hogy a súly ne nehezedjen sérült lábára. A világ újra kibillent körülötte.

A fenébe! Biztonságos helyre kell kerülnie. Még mindig kora este volt, de nem nagyon szeretett volna itt ragadni a városban napfelkelte után is. Ha egy Sötét Vadász megsérült, természetellenes késztetést érzett arra, hogy elaludjon. És e késztetés miatt nagyon veszélyes helyzetbe kerülhet, ha hamarosan nem jut haza.

Előhúzta a mobilját, hogy értesítse Nick Gautier-t arról, hogy megsérült, de hamar rá kellett jönnie, hogy a telefon – vele ellentétben – nem halhatatlan. Darabokra tört.

– Várj! – mondta a lány, és odalépett mellé. – Hadd segítssek!

Talon rábámult. Még soha egyetlen idegen nem segített neki. Ahhoz volt szokva, hogy megküzd a csatáit, és aztán egyedül takarít fel.

– Jól vagyok – felelte. – Te csak menj...

– Nem hagylak itt – felelte a lány – Miattam sebesültél meg.

Vitatkozni akart, de a teste rettenetesen lüktetett, és nem volt ereje hozzá.

Megpróbált elhúzódnai a lánytól. Két lépést tett előre, és fogogni kezdett a világ.

Már csak az jutott el a tudatáig, hogy minden elsötétül.

Sunshine épphogy csak el tudta kapni a férfit, mielőtt az nekicsapódott volna a földnek. Megtántorodott a súlyától és a méretétől, de valahogy sikerült megakadályoznia, hogy Talon elzuhanjon.

Amilyen gyengéden csak tudta, leengedte a járdára.

Figyelem, *olyan gyengéden, ahogy csak tudta.*

Igazából Talon meglehetősen nagy erővel csapódott a földhöz, amitől Sunshine összerándult, hiszen a férfi feje majdnem lukat ütött a járdába.

– Sajnálom – mondta a lány, és felegyenesedve lenézett Talonra. – Kérlek, mondd, hogy nincs agyrázkódásod!

Csak remélni tudta, hogy nem okozott neki még nagyobb sérülést azzal, hogy megpróbált segíteni. És most mi a fenét fog csinálni?

Az illegálisan itt tartózkodó, motoros küllemű, feketébe öltözött férfi hatalmas volt. Sunshine nem merte otthagyni őrizetlenül az utcán. Mi van, ha a támadói visszajönnek? Vagy valami keményebb punk rátalál?

Ez itt New Orleans, ahol bármi megtörténhet egy eszméletlen emberrel.

Aki öntudatlan...

Nos, nem lehet tudni, hogy az undorító fickók mit lennének vele, úgyhogy nem hagyhatja itt.

Már éppen eluralkodott volna rajta a pánik, amikor hallotta, hogy valaki a nevéen szólítja.

Körülnézett, és látta, hogy Wayne Santana ütött- kopott Dodge Ramja húz oda a járda mellé. Wayne-nek harminchárom évesen kemény, de csinos arca volt, és sokkal öregebbnek látszott a koránál. Fekete haját őszes szálak csíkozták.

Sunshine megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor meglátta.

Wayne letekerte a kocs ablakát, és kihajolt:

– Hé, Sunshine, mi történt?

– Wayne, tudnál nekem segíteni beemelni ezt a fickót a kocsidba?

Wayne eléggé szkeptikusnak tűnt.

– Be van rúgva?

– Nem, megsebesült.

– Akkor hívnod kellene a mentőket.

– Nem tehetem. – A lány könnyörögve nézett rá. – Kérlek,

Wayne! Haza kell vinnem!

– Az egyik barátod? – kérdezte Wayne még nagyobb kételkedéssel a hangjában.

– Hát, nem. Csak összefutottunk.

– Akkor hagyd itt. Nincs szükséged rá, hogy egy újabb motorossal foglalkozz. Nem a te dolgod, hogy mi történik veled.

– Wayne!

– Lehet, hogy bűnöző, Sunshine!

– Hogy mondhatsz ilyet pont te!

Wayne már állt bíróság előtt, gondatlanságból elkövetett emberölésért ítélték el, tizenhét évvel ezelőtt. Miután kitöltötte az idejét, több hónapot azzal töltött, hogy megpróbált munkát találni magának. Nem volt pénze, nem volt hol laknia, és senki nem volt hajlandó felvenni egy volt elítéltet semmiféle munkára sem. Már éppen azon a határon volt, hogy újabb büntényt követ el, hogy visszamehessen a börtönbe, amikor Sunshine apjának a bárjába jelentkezett.

Az apja tiltakozása ellenére Sunshine alkalmazta.

Öt év alatt Wayne soha nem mulasztott egyetlen napot sem, és soha nem késett el a munkából. Ő lett az apja legjobb munkása.

– Kérlek, Wayne! – könyörgött, és azzal a kiskutyaszemmel nézett rá, amivel mindig sikerült a férfiakat rávennie arra, amit szeretett volna.

Ahogy a fiú kiszállt a kocsiból, hogy segítsen Sunshine-nak, bosszankodását néhány fura hanggal fejezte ki, miközben így szólt:

– Egy nap az a nagy szíved még bajba kever! Tudsz egyáltalán *valamit* erről az emberről?

– Nem. – Csak annyit tudott, hogy megmentette az életét, amikor pedig senki más nem vette volna a fáradságot.

Ő és Wayne nagy nehezen felültették az ismeretlen fickót, de nem ment könnyen.

– Jézusom! – motyogta Wayne, miközben a fickó kettejük

között dülöngélt. – Hatalmas egy darab, és vagy egy tonnát nyom!

Sunshine egyetértett vele. A férfi százkilencvenöt centi tömör izom volt. Még így is, hogy a bőrből készült motoros dzseki elfedte a felsőtestét, kétség sem férhetett hozzá, hogy nagyon izmos és erős.

Sunshine még soha életében nem érintett ilyen kemény, acélos testet.

Nagy nehézségek árán sikerült betuszkolniuk a kocsiba.

Miközben az apja bárja felé tartottak, Sunshine hagyta, hogy a férfi feje a vállán nyugodjon, és kisimította finom metszésű arcából a szőke fürtöket.

Egyféle vad, megszelídíthetetlen külseje volt a fickónak, ami valami ókori harcosra emlékeztette a lányt. A férfi szőke haja lazán omlott a vállára, amiből látszott, hogy ügyel a kinézetére, de nem törődik vele megszállottan.

Lahunyt szeme fölött szépen ívelt szemöldök húzódtott. Az arcán egynapos borosta. Még így, eszméletlenül is ellenállhatatlan volt, bámulatos, és a közelsége vágyat ébresztett Sunshine-ban.

De ami a leginkább tetszett neki ebben az idegenben, az a bűrszaggal kevert férfias illat volt. Emiatt legszívesebben megszagolgatta volna a nyakát, és mélyen beszívta volna ezt az illatkeveréket, addig élvezkedett volna, amíg meg nem részegül tőle.

– Na, és mi történt vele? – érdeklődött Wayne – Tudod?

– Elütötte egy Mardi Gras díszkocsi.

Sunshine még a kocsi fülkéjének félhomályában is látta, hogy Wayne hitetlenkedő pillantást vet rá.

– De hiszen ma nincs is felvonulás! Honnan a fenéből került oda?

– Nem tudom. Talán az istenek küldték.

– Mi?

Sunshine végigsimított a férfi szőke, kuszált haján, és el-

kezdett játszózni azzal a két vékony hajfonattal, amely a halántékáról lógott, úgy válaszolta meg Wayne kérdését:

– Egy nagy, Bakkhoszt ábrázoló kocsi volt. Emlékszem, még az jutott az eszembe, hogy ez a szegény fickó bizonyára annyira megbánhatta Bakkhoszt, hogy az elütötte.

Wayne motyogni kezdett az orra alatt.

– Biztosan valamelyik okostojás egy újabb csínytevése volt. Valamelyik minden évben elköt egy felvonuló-díszkocsit, hogy kocsikázzon egyet. Kíváncsi vagyok, ez alkalommal hol fogják leparkolni!

– Nos, megpróbálták leparkolni a barátomra. Még örülhettek, hogy nem ölték meg.

– Biztos vagyok benne, hogy ő is így érez majd, ha magához tér.

Az biztos. Sunshine odahajtotta az arcát az idegenhez, és hallgatta mély, lassú lélegzését.

Vajon mi az, ami miatt annyira ellenállhatatlannak találja?

– Kislány – szólalt meg Wayne egy kis szünet után. – Az apád kiakad majd. Letépi a mogyoróimat, ha rájön, hogy egy ismeretlen fickót cipeltem fel a lakásodra.

– Akkor ne mondd el neki.

Wayne csúnyán nézett rá.

– Nem tehetem, hogy nem mondom el. Ha valami történik veled, az én hibám lesz.

Sunshine bosszúsan felsóhajtott, miközben az idegen szemöldökének ívét tanulmányozta. Miért tűnik olyan ismerősnek? Még soha nem látta korábban, mégis egyfajta furcsa, *déjà vu* érzése volt. Mintha valahonnan ismerné.

Fura. Nagyon, nagyon fura.

De ő már hozzászokott a furcsaságokhoz. Az anyja könyvet is írt fura dolgokról. Sunshine pedig csak újraértelmezte.

– Nagylány vagyok, Wayne, tudok vigyázni magamra.

– Igen, én pedig tizenkét éven keresztül olyan nagydarab, szőrös fickókkal éltem együtt, akik az olyan lányokat, mint te

– akik úgy vélik, tudnak vigyázni magukra – egy falatra lenyelik.

– Oké – felelte Sunshine. – Bedugjuk az ágyamba, én meg a szüleimnél alszom. Aztán majd reggel megnézem a fickót az anyámmal vagy az egyik bátyámmal.

– És mi van, ha felébred, mielőtt te odamennél, és kirámolja a lakást?

– Ugyan mit vinne el? – kérdezte a lány. – A ruháim nem lennének jók rá, és semmi értékes dolgom nincsen. Hacsak nem tetszik meg neki a Peter, Paul and Mary lemezgyűjteményem.

Wayne égnek emelte a szemét.

– Rendben, de esküdj meg, hogy nem adsz rá neki lehetőséget, hogy bánthasson!

– Megígérem.

Wayne közel sem tűnt elégedettnek, de csendben maradt, miközben Sunshine tetőtéri lakása felé fuvarozta magukat a Canal Streeten. De azért a bajsza alatt végig morgolódt.

Szerencsére Sunshine-nak már nagy gyakorlata volt abban, hogyan hagyja figyelmen kívül azokat a férfiakat, akik a jelenlétében ezt játszották.

Amikor odaértek a lakáshoz, közvetlenül az apja bárja fölé, jó tizenöt percükbe telt, amíg kiszedték az idegent a kocsiból, és felcipelték.

Sunshine keresztülvezette Wayne-t a lakáson, oda, ahol egy drótra feszített, batikolt rózsaszín pamutanyag választotta el a hálórészt a szoba többi részétől.

Óvatosan lefektették ismeretlen vendégüket az ágyra.

– Nos, menjünk! – közölte Wayne, és karon fogta Sunshine-t.

A lány gyengéden lerázta magáról a kezét.

– Nem hagyhatjuk így itt.

– Miért nem?

– Tiszta vér.

Wayne arcára kiült a csüggedés. Ez a tekintet előbb vagy utóbb mindenki arcára kiült, aki hosszabb időt töltött Sunshine-nal – oké, inkább előbb, mint utóbb.

– Menj, ülj le a kanapéra, én meg levetkőztetem.

– Sunshine...

– Wayne, huszonkilenc éves vagyok, egy elvált festőművész, aki a főiskolán gyakran készített aktképeket. Különbösen is, a két bátyámmal együtt nőttem fel, jól tudom, hogyan néz ki egy férfi meztelenül. Oké?

Wayne mély torokhangon felmordult, majd kivonult a hálószobából, és leült a kanapéra.

Sunshine vett egy mély lélegzetet, miközben visszafordult feketébe öltözött hőséhez. Hatalmasnak tűnt az ágyán.

És nagyon zilált volt.

Próbaképpen, nehogy fájdalmat okozzon neki, a lány előre nyúlt, hogy kicipzárassa a motorosdzsekit, a legklasszabb ilyen stílusú dzsekit, amit valaha látott. Valaki arany és vörös kelta feliratszalagot festett rá. Egész egyszerűen gyönyörű volt. Aki csinálta, jó ismerője volt az ősi művészetnek, ő már csak tudta. Egész életében vonzódott a kelta dolgokhoz. Már kiskorától fogva ezen a kultúrán nevelkedett.

Amikor kicipzárta a dzsekit, döbbsen állt meg a keze, mikor meglátta, hogy a férfi nem visel alatta semmit. Semmit, kivéve a buja, napbarnított bőrt, amittől elkezdett csorogni a nyála, és a teste lüktetett. A való életben még soha nem tartott ilyen kemény testű, erős férfit a karjaiban. Minden izma gyönyörűen kidolgozott volt, és még így is, hogy pihent, látszott, milyen erős.

Ez a férfi egy isten!

Vágyott rá, hogy megörökítse ezt az arányos testet, és halhatatlanná tegye. Egy ilyen tökéletes test megérdemli, hogy megőrizték az utókornak. Lehúzta a férfiról a dzsekit, és óvatosan az ágyra fektette.

Meggyújtotta a sállal letakart éjjeliszekrényen lévő lámpát,

alaposan megnézte magának a fickót, és teljesen padlót fogott attól, amit látott.

Car-ram-ba!

Ez a férfi még gyönyörűbb volt, mint azok, akik megtámadták. Hullámos szőke haja a nyakába hullott, és két hosszú, vékony hajfonat lógott csupasz mellkasára. A szeme lehunyva, de sötét szempillái bűnre csábítóan hosszúak voltak. Tökéletesen metszett arcát szépen ívelt szemöldök díszítette, az összkép méltóságteljes, és mégis valahogy vad kinézetet kölcsönzött neki.

Megint elfogta az a furcsa *déjà vu* érzés, és lelki szemei előtt megjelent a férfi, ébren, ahogy föléje tornyosul. Ahogy lemosolyog rá, miközben lassan behatol a testébe, majd visszahúzódik, újra és újra...

Sunshine megnyalta ajkát a gondolatra, a vágy csak úgy lüktetett benne.

Már nagyon régóta nem vonzódott ennyire egy idegenhez. De ebben a férfiban volt valami, amitől szinte fájdalmasan vágyott megízlelni.

Kislány, már túl régóta nem voltál férfival.

De, sajnos, valójában ez nem volt igaz.

Sunshine összeráncolta a homlokát, ahogy közelebb húzódott, és jobban szemügyre vette a hajlított nyakperecet a férfi nyakán. Aranyból készült, vastag nyakperec volt, két kelta sárkányfej nézett farkasszemet rajta.

Különös módon ezt a mintát ő már lerajzolta évekkal ezelőtt a művészeti iskolában, még meg is próbált magának készíteni egy ilyen nyakperecet, de persze a végén elrontotta. Nagyon ügyes fémmegmunkáló képességekkel kell rendelkeznie annak, aki egy ilyen finom ékszert képes megcsinálni.

És még ennél is lenyűgözőbb volt az a törzsi tetoválás, ami a férfi felsőtestének teljes bal oldalát beborította beleértve a bal kezét is. Egy gyönyörűséges kelta labirintusszerű minta volt, ami a kelisi kódexre emlékeztette a lányt. És hacsak nem

téved, azt a kelta háborús istennő, a Morrigan tiszteletére készítették

Anélkül, hogy végiggondolta volna, végigfuttatta a kezét a tetováláson, felfedezve a finom vonalakat.

A férfi jobb karján is volt egy hasonló, hét-nyolc centi széles szalagminta a bicepszen.

Hihetetlen. Akárki készítette is ezeket a tetoválásokat, az biztos, hogy jól ismerte a kelta történelmet.

És ahogy ujjai súrolták a férfi mellbimbóit, a lány belere-megett a műélvezetbe.

A benne rejlő nő a felszínre tört, amikor a tekintete elidőzött a férfi izmokkal borított bordáin és hasán, ami olyan formás és kemény volt, mint egy testépítőé.

Ó, igen, ez itt egy nagyon jóképű fickó.

Bár elég sok vér volt a nadrágján, maga a seb, ami okozhatta, nem látszott. Most, hogy Sunshine jobban belegondolt, még csak horzsolás sem volt sok a férfi testén. Még ott sem, ahol a Bakkhosz-kocsi belecsapódott.

Milyen különös!

Keze a férfi slicce felé mozdult, és kiszáradt a szája.

Énjének egy része már alig várta, hogy meglássa, mi rejtőzik a fekete nadrág alatt.

Bokszer vagy alsónadrág?

Ha eddig ilyen ígéretesnek bizonyult a férfi, akkor ez se lehet rossz...

Sunshine!

Ez csak egy művész elismerése a tökéletes test iránt, mondogatta a lány magának.

Hát persze.

Nem is véve tudomást erről a gondolatról, lehúzta a cipzárt, és döbbsen vette észre, hogy a férfi nem viselt semmit alatta.

Commando!

A lány arca kigyúlt a bőséggel megáldott férfiasság láttán, ami a sötétszöke szörzeten nyugodott.

Ugyan már, Sunshine, nem most látsz először egy férfit meztelenül! Jézusom! Hat évet eltöltöttél a művészeti iskolában, és rengeteg pucér hímet láttál. És egy csomóval randiztál is, arról nem is beszélve, hogy Jerry, az exed sem volt éppen aprócska.

Az igaz, de egyikük sem nézett ki ilyen jól.

Beleharapva az ajkába, Sunshine lehúzta a férfi nehéz Harley-csizmáit, aztán letúrta hosszú, izmos lábain a nadrágot. Felszisszent, amint a keze hozzáért a férfi bőréhez, amit rövid, szőke szőr borított mindenhol.

Igen, ez a fickó valóban klassz, gyönyörű.

Ahogy összehajtogatta a nadrágot, egy pillanatra megállt, és végigfuttatta a kezét az anyagon. A legfinomabb kelméből készült, amit valaha érintett. Olyan volt, mint a zergebőr, csak mégis más. Olyan furcsa volt az anyaga. Nem lehet valódi bőr. Olyan vékony és....

Hirtelen megszakadt a gondolatmenet, a szeme csak itta az ágyában fekvő férfi képét.

Ó, igen, bébi! Ez volt minden nő álma. Egy káprázatos, meztelen fickó az ágyában, aki teljesen ki van szolgáltatva neki.

A férfi a steppelt takarón feküdt kiterülve, egyik napbarnított karja a hasán, a lába kissé széttárva, mintha csak arra várna, hogy ő is csatlakozzon hozzá, és fel-le futtassa a kezét azon az izmos testén.

Nagyon zamatos falatnak tűnt.

Sunshine visszatartotta a lélegzetét, miközben leginkább arra vágyott, hogy mint valami takaró, a testével boríthassa be ezt az erős, tökéletes testet. Hogy érezze azokat a hatalmas, erős kezeket a bőrén, miközben magába fogadja a férfit, és vadul szeretkezik vele hajnalhasadtáig.

Hmm-mmm!

Az ajka égett, hogy megízlelhessen azt a csodálatos, aranyszínű bőrt. És *mindenhol* olyan aranyszínű volt a bőre. Sehol

nem volt rajta olyan rész, amit ne ért volna a nap.

Hadd legyen az enyém!

Sunshine megrázta a fejét, hogy elhessegesse ezeket a gondolatokat. Istenem, úgy viselkedik, mint egy agyalágyult!

És mégis...

Volt valami nagyon különleges ebben a férfiban, valami, ami úgy vonzotta, mint egy szirén éneke.

– Sunshine?

Felugrott Wayne váratlan szólítására. Teljesen elfeledkezett róla.

– Egy pillanat! – felelte.

Csak még egy pillantást akarok vetni rá. Egy nőnek hébe-hóba szüksége van egy kis szerelemre, és milyen gyakran adódik bárkinek ilyen lehetőség, hogy egy eszméletlen, csinos fickóra vethet szerelmes pillantásokat?

Nagy nehezen ellenállva a késztetésnek, hogy kicsit megcírógassa a vendégét, betakarta, felvette a dzsekijét az ágyról, aztán elhagyta a leválasztott sarkot.

Miközben a kanapé felé tartott, a véres nadrágot vizsgálgatta. Honnan jött a vér?

Még mielőtt tüzetesebben megvizsgálhatta volna, Wayne kivette a kezéből, és kiszedte a tárcát a farzsebből.

– Mit csinálsz? – kérdezte a lány.

– Ellenőrzöm. Meg akarom tudni, hogy ki ez a fickó. – Wayne kinyitotta a tárcát, és mogorva képet vágott.

– Mi az?

– Nézzük csak, hétszázharminchárom dollár készpénz, és sehol egy igazolvány. Még jogszi sem, vagy egy hitelkártya. – Wayne előhúzott egy hatalmas tört a nadrág másik zsebéből, és megnyomta a gombot, amitől előugrott három, körkörös elhelyezkedő, halálosnak tűnő penge. Wayne hangosan káromkodott:

– A francba, Sunshine, szerintem kifogtál egy drogdíler.

– Ő nem drogdíler.

– Ó, tényleg, és honnan tudod?

Mert a drogdílerék nem mentenek meg nőket mások karmaiból.

De nem merte ezt elmondani Wayne-nek. Csak kioktatná, ő pedig rosszul érezné magát miatta.

– Csak tudom. Tedd azt vissza!

– Nos? – kérdezte Camulus Dionüszoszt, amikor az belépett a hotelszobába.

Styxx felnézett a magazinból a hangjára. A kelta isten, Camulus szemben ült vele a kanapén a hotel lakosztályában, miközben a híreket várták.

A fekete bőrfarmerbe és szürke pulóverbe öltözött ókori istenség a csatornákat váltogatta megállás nélkül, mióta Dionüszosz elment, és Styxx a legszívesebben kitépte volna a távirányítót a kezéből, és rípiyára törte volna a króm és üveg kisasztalon.

De csak egy bolond venné el a távirányítót egy istentől.

Lehet, hogy Styxx-ben volt halálvágy, de semmi kedve nem volt ahhoz, hogy kegyetlenül megkínozzák, mielőtt meghal.

Tehát összeszorította a fogát, minden tőle telhetőt megtett, hogy figyelmen kívül hagyja Camulust, és várta Dionüszosz visszatértét.

Camulus hosszú, fekete haja lófarokban volt összefogva. Volt valami sátáni benne, de mivel lévén ő a háború istene, érthető is volt a dolog.

Dionüszosz megállt mindjárt az ajtóban. Ledobta magáról hosszú kasmírkabátját, aztán lehúzta a kezéről barna bőrkesztyűjét.

Két méter tíz centis magasságával a bor és szertelenség istene félelmetes jelenség lett volna a legtöbb ember számára. De maga Styxx is csak öt centivel volt alacsonyabb, és mivel egy király gyermeke, aki keresi a halált, nem sok mindent talált félelmetesnek.

Mit tenne Dionüszosz? Visszaküldené pokoli magányába?

Már volt ott, része volt benne, a rajta lévő Ozzy-póló elég bizonyíték rá.

Dionüszoszon tweedzakó volt, kék színű magasított nyakú ing és svájfolt, barna színű nadrág. Rövid, sötétbarna hajába szőke csíkok vegyültek, tökéletes volt az összhatás, és egy takaros kis kecskeszakállal is büszkélkedhetett. Úgy nézett ki, mint valami sikeres, dúsgazdag milliárdos, és valójában az is volt, egy hatalmas nemzetközi cég tulajdonosa, ahol kielégíthette isteni tréfálkozó hajlamát, megfojtva konkurensait, átvéve azok munkáját.

Akarata ellenére visszavonulásra kényszerítették évszázadokkal ezelőtt, úgyhogy Dionüszosz az Olimposz és a halandó világ között ingázva töltötte az idejét, amit legalább annyira gyűlölt, mint Styxx.

– Felelj a kérdésemre, Bakkhosz! – mondta Camulus. – Nem vagyok egy a lüke görögjeid közül, hogy megvárakoztass a válással!

Dionüszosz szemében a harag lángja lobbant.

– Jobban teszed, ha normálisabb hangot ütsz meg velem szemben, Cam. Nem vagyok az egyik lottyadt keltád, aki remeg a haragodtól. Ha verekedni akarsz, öreg, csak tessék!

Camulus felpattant.

– Hé, állj! – kiáltott fel Styxx, megpróbálva lecsillapítani őket. – Hagyjuk a harcot akkorra, mikor ti ketten átvettétek az uralmat a világ felett, oké?

Mindketten úgy néztek rá, mintha Styxx megőrült volna, hogy képes közéjük állni.

Kétségtelen, hogy örült volt, de ha most ők ketten megölik egymást, akkor Styxx soha nem fog meghalni.

Cam Dionüszoszra bámult.

– A kis házi kedvencednek igaza van – mondta. – De ha visszakapom isteni hatalmam, még beszélünk!

Dionüszosz szemében a csillogás arról árulkodott, hogy alig

várja.

Styxx vett egy mély lélegzetet.

– Szóval a nő Talonnal van? – kérdezte Dionüszoszt.

Az hidegen elmosolyodott.

– Megy minden, mint a karikacsapás. – Ránézett Camulusra. – Biztos vagy benne, hogy ez majd megbénítja?

– Soha nem mondtam, hogy ez majd megbénítja. Azt mondtam, hogy majd semlegesíti.

– És mi a különbség? – kérdezte Styxx.

– Az, hogy így nemsokára eltereli Akherón figyelmét, és jó nagy gondot okoz neki. Ez is egy módja annak, hogy végül meggyengítsük az atlantiszit.

Mindez zene volt Styxx füleinek.

Most már csak azt kellett elérniük, hogy a Sötét Vadász és a nő együtt maradjanak. Legalábbis a Mardi Gras-ig, amikor a világ és a Kolasis között annyira elmosódik a határ, hogy át-törhetővé válik, hogy aztán ők kiszabadíthassák az Atlantiszi Pusztítót a rabságából.

Már hatszáz éve annak, hogy ez megtörtént, és a következő nyolcszáz évben nem is lesz ilyen a helyzet.

Styxx összerezsent az újabb nyolcszáz év gondolatára. Újabb nyolc évszázad magány, soha véget nem érő monotonía és fájdalom, figyelve, ahogy fogvatartói váltják egymást, felnőnek és megöregszenek, miközben végigélik halandó életüket családjuk és barátaik körében.

Nem is tudják, milyen szerencsések. Emberi lényként valaha félt a haláltól. De az mérhetetlenül hosszú idővel ezelőtt történt.

Styxx most csak egyetlen dologtól félt, még hozzá attól, hogy soha nem fog megszabadulni létezésének borzalmától. Hogy élni fog továbbra is, évszázadról évszázadra, amíg a világegyetem szét nem robban.

Ki akart szabadulni, de egészen harminc évvel ezelőttig semmi reménye nem volt rá.

Ám most itt a lehetőség.

Dionüszosz és Camulus vissza akarták szerezni a hatalmukat, és ehhez szükségük volt a Pusztítóra és Akherón vérére. Milyen kár, hogy Styxx-nek nem csordogált atlantiszi vér az ereiben, különben örömmel ajánlotta volna fel magát áldozatul.

És így egyedül Akherón volt a kulcs a Pusztító kiszabadításához.

Styxx volt az egyetlen élő lény, aki Akherónt eléjük tudta hozni.

Még néhány nap, és minden elrendeződik. Visszaáll a régi rend, a régi hatalmak uralkodnak majd a világon, és ő...

Ő végre szabad lesz.

Styxx vágyakozva felsóhajtott. Neki csak annyit kell tennie, hogy a Sötét Vadászokat egymásnak ugrassza, elvonja a figyelmüket, és közben megakadályozza azt, hogy az istenek megöljék egymást.

Ha Talon vagy Akherón rájön, mi folyik itt, akkor az egészet leállítják. Nekik van erejük ehhez.

Most ő áll velük szemben, és ez alkalommal befejezi azt, amit tizenegyezer évvel ezelőtt elkezdett.

Ha végez, a Sötét Vadászok vezető nélkül maradnak.

Ő szabad lesz, és a Föld – mindenki meg fogja látni – merőben új helyé válik.

Styxx elmosolyodott.

Csak néhány nap még.

3. fejezet

Talon arra ébredt, hogy ég a karja.

Sziszegve elrántotta a napfényből, ami beömlött az ablakon, rá a szörnyen rózsaszínű ágyra. Odakucorodott az ágy fehérre festett, fűzfavesszőből készült fejéhez, hogy testének többi részét már ne érintsék a halálos sugarak.

Elkezdte fújogatni a kezét, de az továbbra is égett és fáj.

Hol a pokolban van?

Évszázadok óta először kissé bizonytalan érzés fogta el.

Talon soha nem hagyta el éltető elemét. És soha nem veszítette el az önuralmát. Egész élete rendkívüli egyensúly és önuralom volt.

Sötét Vadászként sosem volt bizonytalan vagy összezavarodott.

De most fogalma sem volt, hogy hol van, milyen napszak van, vagy hogy kik azok a nők, akiket a rózsaszínű kárpit mögül hallott.

Körülnézett a furcsa szobában – hunyorogva, mert a fény bántotta a szemét –, és ráébredt, hogy csapdába esett két nyitott ablak között. A szíve zakatolni kezdett.

Nem tudott biztonságosan lejönni az ágyról. Csak egyfelé mehetett, a bal oldalon lévő sarokba, ahol egy rózsaszín éjjeliszekrényke állt.

A fenébe!

A fejében lüktető fájdalomon keresztül lassan, de megdöbentően tisztán visszatértek a tegnapi este emlékei. A támadás.

A nő...

Az a nagy valami, ahogy belecsapódik.

Bár sajgott és fáj a teste. Sötét Vadász képességei miatt alvás közben is gyógyult. Néhány órán belül még a sajgás is el fog múlni.

De addig is ki kell szabadulnia a nap halálcsapdájából. Lehuntya a szemét, és akaratereje segítségével egy fekete felhőt küldött a nap elé, hogy az éles fény ne tegye tönkre a látását.

Ha akarta volna, elég felhőt tudott volna összegyűjteni ahhoz, hogy akár éjjeli sötétségbe borítsa az eget. De azzal nem érne el semmit.

A napfény, az napfény.

Különleges Sötét Vadász képességei miatt uralni tudta az elemeket, az időjárást és a gyógyítást, de nem tartotta ellenőrzése alatt az Apolló fennhatósága alá tartozó dolgokat. Akár világos van, akár sötét, napközben Apolló uralkodik, és bár gyakorlatilag visszavonult, a görög isten soha nem bocsátaná meg, ha egy Sötét Vadász az ő felségterületére merészkedne.

Ha Apolló észreveszi, hogy ő valahol kint vagy egy ablak közelében van napközben, akkor Talon hamarosan nem lenne más, mint egy darab ropogósra sült szalonna a járdán.

Es egyáltalán nem volt elragadtatva egy extrán ropogós kelta gondolatától.

Mivel már nem égett a szeme. Talon elkezdett lemászni az ágyról, de aztán megmerevedett. Semmi nem volt a bőre és a pacsuli- meg terpentinillatú takaró között.

Mi történt a ruháimmal? Szinte teljesen biztos volt benne, hogy tegnap éjjel nem saját maga vetkőzött le.

Talán...?

Összevonta a szemöldökét, miközben próbálta összeszedni az emlékeit. Nem, az nem lehetséges. Ha eléggé magánál lett volna ahhoz, hogy szeretkezzen a nővel, akkor ahhoz is eléggé éber lett volna, hogy már jóval napfelkelte előtt elmenjen.

– Hol van?

Felnézett az ismeretlen hangra, ami a rózsaszínű, batikolt függöny túloldaláról jött, egyfajta falat húzva az ágy köré.

Két másodperccel később a függöny szétnyílt, és egy a harmincas éveinek a végén járó csinos nő jelent meg a nyílásban. Hosszú, fekete haja vastag fonatban volt összefogva, és

lengé, fekete szoknyát és tunikát viselt.

Nagyon hasonlított ahhoz a lányhoz, akivel a múlt éjjel találkozott. Első pillanatra könnyen össze is téveszthette volna a fiatalabbikkal.

– Hé, Sunshine, a barátod felébredt! Hogy hívják?

– Nem tudom, Starla. Nem kérdeztem.

Ó, ez egyre furcsább lesz.

Nem zavartatva magát Talon jelenlététől, a nő beljebb jött, az ágy széléhez, ahol az éjjeliszekrény állt.

– Úgy néz ki, mint egy Steve – közölte a nő, miközben lehajolt, felvette a rózsaszín sálakat, és elkezdett kotorászni az alattuk rejlő magazinok között.

– Éhes, Steve?

Még mielőtt Talon válaszolni tudott volna, a nő, felemelve a hangját, így szólt:

– Nincs itt!

– A *Művészmagazin* régi példánya alatt van.

– Nincs itt.

Sunshine is belépett. Egy mesebeli tündér eleganciájával mozgott. Hosszú ujjú, bíborszínű ruha volt rajta, olyan fényes, hogy Talon hunyorogni kezdett tőle. Ahogy a lány elhaladt az ablak előtt. Talon rájött, hogy az anyaga meglehetősen vékony, és így megajándékozta őt a lány buja, dús idomainak látványával, és azt is megtudta, hogy a ruha alatt a lány nem viselt semmit.

Kivéve napbarnított bőrét.

Kiszáradt a torka.

A lány a festéket törölte éppen le a kezéről egy törülközővel, miközben az éjjeliszekrény felé tartott, anélkül hogy feléje pillantott volna.

– Itt van – mondta, előhúzott egy magazint, és átadta az idősebb nőnek.

Végül csak odapillantott az ágyra, és találkozott a tekintetük.

– Éhes vagy?

– Hol vannak a ruháim?

A lány szégyenlős tekintetet vetett Starlára.

– Megkérdezted a nevét?

– Steve.

– Nem vagyok Steve.

Sunshine nem is figyelt a férfitra, miközben Starla felé fordult, és egyben Talon felé is. Mindkét nő úgy bámult az ágyon heverő férfitra, mintha az valami élettelen különlegesség volna.

Talon feljebb húzta a derekán a rózsaszín takarót. Aztán hirtelen zavarában a csupasz lábát is maga alá húzta, és meghajlította a térdét, hogy az ágyéka ne legyen olyan hangsúlyos a vékony pamut alatt.

De a két nő csak bámult rá.

– Na, mit mondtam? – kérdezte Sunshine. – Hát nem neki van a leghihetlenebb aurája a világon?

– Az biztos, hogy már jó öreg lélek. Druida vér csörgedezik benne. Ebben biztos vagyok.

– Gondolod? – kérdezte Sunshine.

– Ó, igen. Rá kell beszélünk, hogy engedjen meg nekünk egy regressziós hipnózist, hogy kiderítsük az előző életeit.

Oké, ezek mindketten dilinyósok.

– Hölgyeim! – csattant fel hirtelen. – Szükségem van a ruháimra, méghozzá azonnal!

– Látod – mondta Sunshine. – Látod hogyan változik az aurája? Teljesen eleven.

– Tudod, még soha nem láttam ilyet korábban. Ez valami más. – Azzal Starla kilibbent a szobából, közben lapozgatni kezdte a magazint.

Sunshine még mindig a festéket törölgette a kezéről.

– Éhes vagy?

Ezt meg hogyan csinálja? Hogy képes egyik témáról a másikra váltani, aztán újra vissza az előzőre?

– Nem – felelte, és megpróbálta a lányt visszatéríteni az

eredeti tárgyhoz. – A ruhámat akarom.

A lány összerezzent.

– Mi lett a nadrágodban lévő címkével?

Talon összevonta a szemöldökét a furcsa kérdés hallatán. Megpróbálta fékezni ingerültségét és dühét, de ebben a lányban volt valami, ami megakadályozta benne.

– Tessék?

– Nos, tudod, tiszta vér volt...

Valami rossz érzés kerítette hatalmába a férfit.

– És?

– Ki akartam tisztítani, és...

– Ó, a fenébe is, csak nem mostad ki?

– Nem a mosás tette tönkre annyira, hanem inkább a szárítás.

– Megszárítottad a *bőrnadrágomat*?

– Hát, nem tudtam, hogy bőrből van – felelte a lány halkán.

– Olyan puhának tűnt, és olyan furcsának, azt hittem, hogy műbőr vagy ilyesmi. Én ki szoktam mosni a műbőr ruhámat, és nem megy össze, nem szösztölődik ki, mint a te nadrágod.

Talon megdörzsölte a homlokát. Hát ez nem jó hír. Hogy az ördögbe fog kimenni ebből a lakásból a nap kellős közepén ruha nélkül?

– Tudod – folytatta a lány –, nem kellene kivagdosnod a címkéket a ruháidból.

Talon már nagyon régen nem érzett igazi, mély dühöt, de most a határán volt.

– Ez egy *mérték után készített*, kézzel varrt bőrnadrág volt! Az ilyenekben soha nincsen címke.

– Ó! – felelte lány, és még zavartabban nézett. – Vettem volna neked egy másikat, de mivel nem volt benne címke, nem tudtam a méretet.

– Nagyszerű. Szóval itt ragadtam egy fura helyen, meztelenül.

A lány majdnem elmosolyodott, de aztán összeszorította az

ajkát, mintha meggondolta volna magát.

– Csak egy rózsaszín hosszú ujjú pólóm van, ami amúgy sem lenne jó rád. És még ha jó lenne is, biztos vagyok benne, hogy nem szívesen vennéd fel, vagy igen?

– Nem. Kimostad a tárcámat is?

– Ó, nem. Kivettem a nadrágodból.

– Jó. Hol van?

A lány újra elcsendesedett, és Talont elfogta az enyhe aggodás.

– Lehet, hogy jobb lenne, ha nem tudnám? – kérdezte.

– Hát... – Talon lassan kezdte meggyűlölni ezt a szót, mivel nagyon úgy tűnt, hogy előre jövendölte vagy az ő saját, vagy a holmijának gyászos végzetét. – A mosodában a mosógép tetejére tettem a kulcsaiddal együtt, és aztán hirtelen rájöttem, hogy nincsen apróm a géphez, úgyhogy odamentem a pénzváltó automatához. Csak egy pillanatig voltam el, de mire visszamentem, a tárcád már nem volt sehol.

Talon arca fájdalmasan megrándult.

– És a kulcsaim?

– Hát, tudod, ha az ember csak egy dolgot mos, akkor a mosógép nincs egyensúlyban. A kulcsaid táncoltak egy kicsit a tetején, aztán lecsúsztak, egyenesen egy kis vízlevezető csőbe.

– Nem szedted ki őket?

– Megpróbáltam, de nem értem el. Még három másik ember is megpróbált segíteni, de aztán elmentek.

Talon kába hitetlenkedéssel ült ott. Sőt, ami még rosszabb, képtelen volt haragudni a lányra, hiszen csak segíteni akart. Pedig nagyon, nagyon mérges akart lenni.

– Most nincsen se pénzem, se nadrágom, se kulcsom. A dzsekim megvan még?

– Igen, biztonságban van. És sikerült megmentenem a Snoopy Pez-adagolódat is a mosógépből. Es a csizmad meg a késed is itt van – tette még hozzá, felemelve az említett darabokat az ágy mellől.

Talon bólintott, és furcsamód megkönnyebbülést érzett a tudattól, hogy a lány nem pusztított el mindent, ami tegnap este nála és rajta volt. Hála az isteneknek, a motorját a Sörfőzdénél hagyta. Összerezzen a gondolatra, hogy mit tehetett volna vele a lány.

– Van itt telefon?

– A konyhában.

– Ide tudnád hozni?

– Nem hordozható. Mindig elhagyom az olyat, vagy leejtem és összetörik. A legutolsó belefulladt a vécébe.

Talon szorongva nézett a lányra, ahogy a halvány napsütés megrekedt a szobában. Azon gondolkodott, vajon melyik halálosabb rá nézve.

– Nem engednéd le a rolókat? – kérdezte.

A lány összeráncolta a szemöldökét.

– Csak nem zavar a napsütés?

– Allergiás vagyok rá – felelte a férfi, azt a szokásos hazugságot tálalva, amit a Sötét Vadászok általában használnak, ha véletlenül ilyen helyzetbe kerülnek.

– Tényleg? Én még soha nem találkoztam senkivel, aki allergiás lett volna a napfényre!

– Nos, én az vagyok.

– Tehát vámpír vagy?

A megjegyzés majdnem telibe talált.

– Nem egészen.

A lány az ablakhoz lépett, de amikor le akarta engedni az árnyékolót, az leesett.

Halvány napfény vetődött az ágyra.

Talon szitkozódva a sarokba vetette magát, épphogy kikerülve a halvány napsugarakat.

– Sunshine, én... – Starlában benn akadt a szó, ahogy belépett, és meglátta a férfit meztelenül a sarokban. Furcsa, tárgyilagosságon szemügyre vette, mintha csak valami érdekes bútordarabot szemlélne.

Talon és az erkölcs távolról sem voltak köszönőviszonyban, de attól, ahogy a nő bámulta, átkozottul kényelmetlen érzése támadt.

A napfény ellenére lerántotta a rózsaszín takarót az ágyról, és az ágyékához szorította.

– Tudod, Sunshine, egy ilyen fickót kellene találnod férjnek. Valakit, aki ilyen jókötésű, és három vagy négy gyerek után is fickós.

Talon levegő után kapkodott.

Sunshine elmosolyodott

– Starla, zavarba hozod.

– Ó, hidd el, hogy nincs miért zavarban lennie. Inkább büszke lehet rá. Felvághatja vele. Higgye el nekem, fiatalember, a maga korabeli nők imádnák, ha az övék lehetne.

Talon becsukta tátott száját. Ez a kettő volt a legfurcsább nő, akikhez közel sodorta a balszerencse.

Istenek, mentsetek ki innen!

Starla felnézett Sunshine-ra, aki az ablaknál állt.

– Mit csinálsz?

– Allergiás a napsütésre.

– Olyan felhős odakinn, hogy majdnem sötét van.

– Tudom, de ő azt mondja, hogy nem képes elviselni.

– Tényleg? Tehát egy vámpírt hoztál haza? Remek.

– Nem vagyok vámpír! – tiltakozott Talon.

– „Nem egészen”, azt mondta korábban – közölte Sunshine.

– Milyen az, ha valaki nem egészen vámpír?

– Egy farkasember – felelte Starla. – Ezzel az aurával el is tudom képzelni. – Ejha, Sunshine, találtál magadnak egy farkasembert!

– Nem vagyok farkasember!

Starla igazán csalódottnak tűnt a hír hallatán.

– Milyen kár! Tudja, ha az ember New Orleansban él, azt hinné, hogy néhanapján összetalálkozik egy élőhalottal, vagy ilyesmivel. – Újra Sunshine-ra nézett. – Nem gondolod, hogy

el kellene költöznünk? Talán, ha Anne Rice közelében laknánk, néha megpillantanánk egy vámpírt vagy egy farkasembert.

Sunshine megigazította az árnyékolót.

– Nagyon örülnék, ha látnék egy zombit.

– Ó, igen – értett vele egyet az idősebbik nő. – Tudod, apád mindig azt állította, hogy látott egyet a folyódeltában, nem sokkal azelőtt, hogy összeházasodtunk.

– Valószínűleg csak agavébokrot égettek, anyu.

– Ó! Ügyes!

Talonnak újra leesett az álla, ahogy ide-oda tekingetett a két nőre. Anya és lánya? Az biztos, hogy nem úgy viselkednek, és Starla nem látszik annyival idősebbnek, mint Sunshine, persze nem lehetett nem észrevenni a kettejük közötti hasonlóságot. Vagy azt, hogy mindketten milyen különösek.

Igen, az örültség mélyen gyökerezik ebben a családban.

Sunshine leengedte a másik ablak árnyékolóját is.

Talon maga köré tekerte a takarót, majd óvatosan keresztüldélt a szobán, és megkönnyebbült, amikor a függöny túloldalán egy meglehetősen üres, nyitott padlásszobát talált.

A bal oldalán újabb sor ablak húzódott, Sunshine itt rekesztett el egy kis műtermet magának. De a helyiség többi része szerencsére viszonylag félhomályban maradt, nem sütött oda a nap. Magán tartva a takarót, Talon elindult a konyhában lévő telefon felé.

– Nos, Sunshine, most, hogy a fickó felébredt, és én is látom, hogy nem jelent fenyegetést...

Talon felvonta a szemöldökét erre a megjegyzésre. Még soha nem fordult elő vele, hogy ne jelentett volna fenyegetést! Elvégre ő egy Sötét Vadász! Maga a kifejezés is rettegést szült azok között, akik a gonoszt elnevezték.

– Lemegyek a bárba, kifizetek néhány számlát, elintézek egy-két rendeltetést, dolgozom egy kicsit.

– Oké, Starla. Majd később találkozunk.

Ki kell innen jutnia. Ezeknek a nőknek nemcsak, hogy elment az eszük, de elmondhatatlanul hóbortosak.

Starla arcon csókolta Sunshine-t, majd elment.

Néhány percnyi keresgélés után Talon megtalálta a falból kilógó telefonzsinórt, és azt nyomon követve megtalálta az ódivatú tárcsás telefont is, ami az egyik konyhai fiókban rejtőzött egy csomó beszáradt ecset és akrilfestékes tubus társaságában.

Elővette a készüléket, ami vad, fluoreszkáló színekre volt festve, és letette a pultra egy disznó alakú rózsaszín süteményes üveg mellé, amiben apró, fahéj illatú rizses sütik voltak.

Felemelte a kagylót, tárcsázta Nick Gautier számát, aki korábban a trákiai Kyrianosz emberi segítője volt. Mióta Kyrianosz néhány hónappal ezelőtt elvette Amanda Deveraux-t, és elhagyta a hivatalos Sötét Vadász titulust, Nick lett Talon nem hivatalos, részmunkaidős emberi segítője. Nem mintha Talonnak szüksége lett volna segítőkre. Az embereknek megvolt az a szörnyű szokásuk, hogy meghaltak körülötte, és Nicknek akkora szája volt, hogy az garantálta, hogy előbb-utóbb meggyilkolják.

De azért akadt olyan helyzet, amikor elkelt egy emberi segítő. És ez a mostani kimondottan ilyen volt.

A telefon kicsengett, egészen addig, míg be nem kapcsolt a hangposta, közölve, hogy a telefon tulajdonosa jelenleg nem elérhető.

A fenébe is! Ez azt jelentette, hogy meg kell ejtenie azt a telefonhívást, amelyet pedig el akart kerülni, szívesebben meghalt volna inkább, mint hogy megtegye. Ha a többi Sötét Vadász valaha rájön arra, mi történt vele, akkor soha véget nem érően hallgathatja majd. Az emberi segítők felesküdték a titoktartásra. Tilos volt felfedniük bármi olyat, ami esetleg kínos lehet egy Sötét Vadász számára, vagy ami esetleg veszélybe sodorhatná.

De sajnos azok a segítők, akik nem egyetlen Sötét Vadász

szolgáltatára voltak kirendelve, nem tettek ilyen esküt.

Az tuti, hogy Nick Gautier hamarosan halott ember lesz, csak rátehesse a kezét!

Lelkileg megpróbálta felkészíteni magát arra, ami rá várt, aztán felhívta a trákiai Kyrianoszt, aki az első csengetésre felvette.

– Talon? – szólt bele Kyrianosz, mihelyst felismerte a másik hangját. – Dél felé jár, mi a baj?

Talon vetett egy pillantást Sunshine-ra, aki éppen a „Paff, a bűvös sárkány”-t énekelte, miközben elhaladt előtte a konyhába menet.

– Ö... szeretnék egy szívességet kérni tőled.

– Mondd!

– Légy szíves menj el a házamba, és hozd el a pótkulcsaimat, a másik mobilomat és egy kis pénzt.

– Jó, rendben. Mi van, elvesztetted a motorod?

– Olyasmi, a Sörfözde parkolójában áll, úgyhogy légy szíves hozd ide estére!

– Oké, hova vigyem?

– Várj! – Talon elvette a fülétől a telefont. – Sunshine?

A lány megfordult, hogy ránézzen.

– Hol a pokolban vagyok? – Még így, hogy a telefon a vállán volt, így is hallotta Kyrianosz gúnyos nevetését.

– Tudod, hol van a Runningwolf bár a Canal Streeten? – kérdezte Sunshine.

Talon bólintott.

– Pontosan fölötte vagyunk.

– Köszí. – Talon továbbította az információt Kyrianosznak.

– Talon, esküszöm, hogy a hormonjaid egyszer még a veszedet okozzák!

Talon nem is vette a fáradságot, hogy feleljen erre. Már több mint ezer éve ismerték egymást, és Talon még soha nem került ilyen helyzetbe. Kyrianosz nem is hinné el az igazságot arról, hogyan került ide, ebbe a tetőtéri lakásba. A fenébe is,

hiszen ő maga se nagyon akarja elhinni!

– És jó lenne, ha hoznál valami ruhát is!

A csend fülsiketítőnek tűnt Talon számára.

Ó, igen, Nick abban a pillanatban halott lesz, hogy találkoznak.

– Micsoda? – kérdezte Kyrianosz tétovázva.

– Elveszítettem a ruháimat.

Kyrianosz felnevetett. Jó hangosan.

– Pofa be, Kyrianosz, ez egyáltalán nem vicces!

– Hé, innen, ahol most állok, igenis mókás!

Nos, onnan, ahol most Talon állt, egy rózsaszínű takaróval a derekán, nem nagyon volt az.

– Oké – folytatta Kyrianosz kissé kijózanodva. – Ott leszünk, amilyen gyorsan csak tudunk.

– Leszünk?

– Én és Julianosz.

Talon újra összerázkódott. Egy volt Sötét Vadász és egy Orákulum. Remek, egyenesen pompás. Az tuti, hogy nem fognak neki békét hagyni, és mire leszáll az éj, fenn lesz a dolog a Sötét Vadász.com honlapon, hogy mindenki ezen röhöghessen.

– Rendben – felelte Talon, visszanyelve a dühét. – Akkor nemsokára találkozunk.

– Tudod – mondta Sunshine, mikor Talon letette a telefont – , elmehetek, és vehetek neked én is ruhákat. Tartozom neked ennyivel.

Talon körülnézett a lakásban. Úgy nézett ki, mintha bomba robbant volna benne, vagy egy megvadult macska száguldzott volna fel-alá. És minden rózsaszín volt. De amin leginkább megütközött, az a bútorok nyomorúságos állapota volt, meg a szedett-vedett dekoráció. Egyértelmű, hogy egy éhező művész lakásán van. Ez a lány biztosan nem engedhet meg magának egy kétezer dolláros nadrágot, és ahhoz nagy földindulásnak kell bekövetkeznie, hogy ő még egyszer farmert húzzon.

– Semmi gond – mondta. – Majd a barátaim elrendezik.
Sunshine hozott Talonnak egy tál muffint, és valamit, ami olyan volt, mint egy fücsomó.

– Mi ez?
– Reggeli... vagy inkább ebéd. – Amikor a férfi nem nyúlt a tányér felé, Sunshine hozzátette:
– Enned kell. Jót fog tenni. Áfonyás-korpás muffin lenmaggal és alfafacsírával.

Azon a tányéron semmi olyasmi nem volt, ami távolról is ételre hasonlított volna. Főleg nem egy olyan férfi számára, aki kelta törzsfőnöknék született, és akként is nevelkedett.

Oké, Talon, elbírsz ezzel!

– Van egy kis kávéd?
– Á! Ilyen ártalmas lötytől csak kikészülnél! De vannak gyógyteáim.

– Gyógytea? Az nem ital.
– Ó, Mr. Válogatós ma bal lábbal kelt fel?

Talonnal még soha egyetlen emberi lény nem volt ilyen pimasz. Még Nick sem merészelte. De Talon most beletörődött, mert nem a megszokott közegében volt.

– Rendben. Hol a fürdőszoba?
Aztán azonnal az eszébe ötlött a következő gondolat: Kérlek, mondd azt, hogy benn van a lakásban, és nem a parkoló mögött!

A lány a lakás egyik sötétebb sarkába mutatott.

– Ott van.

Ez is egy elrekesztett rész volt, amit függönnyel választottak le. Hát nem csodás?

És ő még azt hitte, hogy a középkornak vége. Ó, azok a szép emlékek... vagy mégsem?

Talon odasétált, behúzta maga mögött a függönnyt, leejtette a takarót a földre, de ekkor Sunshine hirtelen ott termett. Rózsaszín törülközőt és egy mosdókesztyűt tartott a kezében, és teljesen lebénult, amikor megpillantotta a meztelen Talont.

Letette a törülközőt a mosdókagyló szélére, és körbenézte a férfit, tetőtől talpig.

– Tökéletes férfiszépség vagy, tudod, ugye?

Talonnak akár hízeleghetett is volna a megjegyzés, ha a lány nem úgy méregette volna, mint ahogy egy autót szokás. Nem örült neki, hogy Sunshine ezt mondta. Olyan tárgyilagos volt a hangja, mint az anyjáé korábban.

A lány végigfuttatta puha, meleg kezét a hátán, végig a tetoválásán.

– Akárki is készítette ezt, nagyon tehetséges művész.

Talonon remegés futott végig, ahogy a lány keze lecsúszott a gerince mentén a csípőjére.

– A nagybátyám csinálta – csúszott ki Talon száján, mielőtt még végiggondolta volna, mit is mond. Már évszázadok óta nem beszélt senkinek a nagybátyjáról.

– Tényleg? Húha! – Végigsimította Talon vállát, le a Sötét Vadászt jelképező íjig és nyílra, ami a jobb lapockáján volt. – És ez honnan van?

Talon lerázta magáról a lány kezét. A tetoválás egy olyan jel volt, amiről soha nem fog beszélni egy be nem avatott embernek.

– Nem érdekes.

Sunshine csak ekkor vette észre a férfi erekcióját. Azonnal olyan rózsaszínű lett az arca, mint a törülköző.

– Bocsánat, általában mindig előbb szólok, mint hogy gondolkodnék.

– Észrevettem. – De a legrosszabb az volt az egészben, hogy a lány továbbra is csak bámulta az erekcióját. Pedig máshová nézhetett volna.

– Te aztán tényleg nagydarab férfi vagy.

Több mint ezer év óta először Talon érezte, hogy elpirul. Megragadta a törülközőt, és eltakarta magát.

A lány csak ekkor nézett félre.

– Tessék, itt egy borotva. – Térdre ereszkedett, amitől Talon

jól szemügyre tudta venni a fenekét, miközben Sunshine abban a hevenyészett, rózsaszín fűzfa szekrénykében kotorászott, ami a talpazaton álló mosdókagyló mellett állt. A lány csípője provokatíván ringott, miközben kereste a borotvát, ami csak még nagyobb vágyat ébresztett Talonban.

Összeszorította a fogát. Ennek a nőnek volt a legszexisebb feneké a világon. Az ágyéka elkezdett izzani még a gondolatra is, hogy felemeli azt az áttetsző szoknyát, és mélyen a lányba temetkezik. Ki-be siklik a nedves melegben, mígnem mindketten teljesen ki nem merülnek, és meg nem izzadnak.

Ó, igen, ez a lány igazán olyan nő, aki ki tud elégíteni egy férfit. Talon mindig is elfogult volt a buja női idomok iránt, és...

Sunshine egy rózsaszínű borotvával és egy fogkefével a kezében egyenesedett ki.

Talonnak lebiggyedt a szája a gondolatra, hogy ilyen nőies dolgokat használjon.

– Van egyáltalán valamid, ami nem rózsaszín?

– Van egy lila borotvám is, ha az jobban tetszik.

– Igen.

Előhúzott egy kicsit sötétebb rózsaszín borotvát.

– Az nem lila – mondta Talon. – Az is rózsaszín.

Sunshine égnek emelte a szemét.

– Hát, csak ez van, ha már nem akarsz az X-Acto pengémet használni.

Bár nagy volt a kísértés. Talon elvette a lánytól a borotvát.

Sunshine nem mozdult, amíg Talon be nem szállt a karmos lábú kádba, és be nem húzta a zuhanyfüggönyt. Csak ekkor lazított, és harapott bele az ujjízületébe, a nemrég megpillantott isteni fenék miatt. Muszáj lesz lerajzolnia a férfit.

Ez a fickó *nem semmi*. Tűzbe hoz mindenkit. És ha megszólal azzal az egzotikus akcentusával, Sunshine azonnal elolvadt. Talon beszéde olyan volt, mint az angol és a skót különleges keveréke.

Az arcát legyezve Sunshine kényszerítette magát, hogy ki-
menjen a fürdőszobából, vissza a konyhába. De igazából a
legszívesebben lehámozta volna magáról a ruhát, és bemászott
volna a zuhany alá Talon mellé, és kezelésbe vette volna a férfi
magas, izmos, kívánatos testét, és addig játszott volna vele,
amíg kegyelemért nem könyörög.

Az a rugalmas bőr, alatta az izmokkal, ahogy a kezét siklat-
ta rajta... mennyei. Igazán mennyei volt.

És még csak nem is volt dühös rá a nadrágja miatt!
Sunshine még most sem tudta elhinni, hogy milyen jól fogadta
a férfi a dolgot. A férfiak ilyenkor általában már kiabáltak vele,
ő meg azzal küzdött, hogyan rakja ki a szűrüket.

De ez a fickó könnyedén túltette magát a dolgon. Hmm, ez
tetszett Sunshine-nak.

Most, utánagondolva, úgy emlékezett, hogy a férfi nem mu-
tatott szinte semmilyen érzelmet. Ő volt a megtestesült türe-
lem, ami nagyon kellemes változatosságot jelentett.

– Hé, Steve! – kiáltott fel.

– Nem Steve a nevem – felelte Talon a zuhany alól. – Ta-
lonnak hívnak.

– Milyen Talon?

– Csak Talon.

A lány elmosolyodott. Talon. Illett hozzá ez a név.

– Mit akarsz? – kiáltott neki a férfi.

– Micsoda? – kiáltott vissza a lány.

– Szólitottál, mintha kérdezni akartál volna valamit. Mit
szeretnél?

Sunshine beleharapott az alsó ajkába, miközben megpróbált
visszaemlékezni, mit is akart. Hopsz!

– Már nem emlékszem.

Hallotta, ahogy a férfi felnevet. Nahát. Ez volt az első alka-
lom, hogy nevetett. Mostanra már minden férfi örjöngve dü-
höngene.

Sunshine a következő öt percet azzal töltötte, hogy meg-

próbálta előkeresni a vázlatfüzetét, amit valahogy sikerült a hűtőszekrénybe tennie. Már megint. Aztán leült a reggelizőasztalkához, hogy felskiccelje legújabb felfedezettjét.

Talont.

Szép komótosan felrajzolta szépen faragott arcvonásait, azt a tekervényes tetoválást a testén. Még soha nem látott ilyen tökéletes felépítésű férfit. És még mielőtt tudatosult volna benne, teljesen belefeledkezett a képbe. Belemerült a rajzolásba, hagyta, hogy elragadja az alkotómunka, igyekezett hűen visszaadni azt, amit olyan hihetetlenül lenyűgözőnek talált a zuhany alatt álló férfin.

Mielőtt ráébredt volna, mennyi idő telt el. Talon már el is zárta a zuhanyt, kilépett a függöny mögül egy nedves törülközővel a derekán.

Ó, anyám!

Sunshine újra késztetést érzett, hogy elismerése jeléül beleharapjon a saját kezébe. A két vékony hajfonat kivételével, ami a férfi minden egyes mozdulatára meglódult, aranyszőke haja hátra volt fésülve, és koromfekete szeme intelligenciáról és valamiféle misztikus erőről árulkodott. Sunshine még soha nem látott ilyen fekete szempárt, főleg nem szőke férfinál.

Talonnak olyan erős kisugárzása volt, hogy amikor a lány ránézett, elakadt a lélegzete. Mintha a levegő megtelt volna energiával körülötte, és a lány leginkább azt szeretete volna, ha tökéletesen vissza tudná adni ezt a művét.

De senki nem képes másolatot készíteni róla, újra létrehozni egy ilyen aurát. Ez valami olyasmi, amit csak személyesen lehet átélni.

Minden egyes lépéssel, amivel a férfi közelebb került hozzá, Sunshine szíve egyre gyorsabban vert. A vendége olyan lenyűgözően férfias volt. Elsőrangú.

Az az intenzitás, a nyers állati vonzerő, ami belőle áradt... felizzította a vérét.

A múlt éjjel nagyon jóképű volt, ahogy ott hevert az ágyán,

de most, hogy tudatánál van, és két lábon jár, teljesen lehen-gerlő.

– Tudod, Talon – kezdte, és közben tekintete végigsiklott a férfi tökéletes izmain –, a törülköző igazán jól áll neked. Ha így kimennél, egy egészen új divatőrületet indíthatnál el.

Meglepett mosoly jelent meg a férfi ajkának szegletében.

– Te mindig kimondasz mindent, ami eszedbe jut?

– Legtöbbször. De azért van néhány gondolat amit megtartok magamnak. Hozzászórtam, hogy ne törődjek semmivel, és mondjak ki mindent, de egyszer az egyik szobatársam kihívta rám a diliápolókat Tényleg mindegyik fehér köpenyben van.

Talon szemöldöke felszaladt az őszinteség hallatán. Ez tényleg megtörtént. Kétség sem fér hozzá, hogy a lány eléggé bogaras, de nem őrült.

Illetve nem *annyira*.

Sunshine odanyúlt Talon érintetlen „reggelijéhez” es felkoppott egy úgynevezett muffint, amiben apró, fénylő, azonosíthatatlan valamik voltak.

– Még mindig nem ettél a muffinból.

Igaz. De még nem kóstolta meg a csizmáit sem, és inkább azokból lakmározna, mintsem abból, amit a lány a kezében tartott.

– Nem vagyok éhes.

Legalábbis ételre nem.

Sunshine ledobta a süteményt a pultra, és Talon esküdni mert volna rá, hogy koppant. A lány szemöldöke felszaladt, előrenyújtotta a kezét, és megérintette a férfi nyakperecét. Az ujjai hozzáértek Talon nyakához, amitől a férfi megborzongott.

– Ez olyan gyönyörű! Mindig is szerettem volna egy ilyen fém nyakperecet, de soha nem találtam olyat, ami hozzám illt volna. – A lány végigfuttatta a hüvelykujját a jobb oldalon lévő sárkányfejen. – Skóciából származol?

– Nem egészen – felelte a férfi, és figyelte, ahogy Sunshine tanulmányozza az ékszert, amit a nagynénje ajándékozott neki

az esküvője alkalmából. Ő és Nynia is kaptak tőle egy-egy egymáshoz illő darabot. Talon nem is tudta igazán, miért hordja még mindig, hacsak azért nem, mert ha levenné, az óriási fájdalmat okozna neki, amivel nem akart megbirkózni. Furcsa módon úgy érezte, ha leveszi a nyakperecet, akkor újra elveszíti Nyniát.

Az elméje önkéntelenül is felidézte azt a pillanatot, amikor Nynia feltette a nyakába az ékszert. Vakító volt a mosolya, és az arcáról sugárzott a szerelem, amikor megcsókolta Talont.

Az istenek a tudói, mennyire hiányzik neki Nynia. Még ennyi évszázad múltán is. Voltak olyan időszakok, hogy meg mert volna rá esküdni, érzi a hajának melegét és az illatát. Hogy érzi az érintését. Olyan volt, mint amikor fantomfájdalmat érez az ember, miután levágták az egyik végtagját, és még évek múlva is érzi, hogy ott van.

Volt valami Sunshine-ban, ami a feleségére emlékeztette Talont. És nem csak azért, mert mindkét nő az örületbe tudta kergetni. Hanem mert a lány – csakúgy, mint ő is – mintha egy más szintről szemlélné a dolgokat, látna olyasmit, ami a létezésnek ezen a szintjén rejtve marad.

Sunshine elméje ide-oda csapongott, mint a villám, ami nagyon érdekes, és egyben nagyon zavaró is volt. Nynia is pont ilyen volt.

Még halandó emberként is gyakran összezavarodott Nynia különös logikáján.

– Tudod – szólalt meg Sunshine – nagyon sokat mondod, hogy „nem egészen”. Nem vagy egészen vámpír, nem egészen Skóciából jöttél, és allergiás vagy a napfényre. Mi van még?

– Utálom a zabból készült muffint és a füvet.

Sunshine nevetett, mélyről, szívből jövő nevetéssel, amitől felmelegedett Talon szíve. Bűvölten figyelte, ahogy a lány egy festékes ronggyal ledörzsölte a faszenet hosszú, elegáns ujjairól.

– Mennyi idő múlva érnek ide a barátaid?

– Beletelik néhány órába. Kinn élek a városon kívül.

Sunshine lenézett a férfi derekán lévő törülközőre.

Ha így marad itt, isten tudja csak, mi minden történhet.

Igazából itt volt, ami azt jelentette, hogy tényleg kell kerítenie valami ruhát... gyorsan.

Talon vett egy mély lélegzetet, és ez kihangsúlyozta hasa minden egyes izmát.

Ó, igen, muszáj lesz eltakarni ezt a kísértést.

– Mondok valamit, Mr. Vezetéknév-nélküli Talon. Mi lenne, ha elmennék, és hoznék neked valamit, amit felvehetnél, amíg a barátaid ideérnek?

Nem szeretném, ha elmennél. Talon szaporán pislogott a bizarr, rá nem jellemző gondolatra.

Vajon honnan jött?

Volt valami ellenállhatatlan ebben a nőben. Valahogy nagyon erős volt, ugyanakkor nagyon sebezhető is. Érezte benne, hogy mindenáron jóvá akarja tenni, amit vele, Talonnal művelt. De hogy miért, azt el sem tudta képzelni. Főleg, hogy a lány megmentette az életét.

Ha ott hagyta volna az utcán, akkor mostanra már halott lenne.

– Nem szükséges, tudod jól.

– Tudom. De ragaszkodom hozzá. Ez a legkevesebb, amit megtehetek, ha már tönkretettem a nadrágodat.

Ahogy Talon a lány kedves, ellenállhatatlan arcára nézett, amit koromfekete, egyenes haj keretezett, teljesen lenyűgözte a szája görbülete, ami akkor is enyhe mosolyra húzódott, amikor nyugodt volt. A Sunshine nem csak egy név volt számára, hanem egyfajta beállítottság is. Boldogságot, meleget sugárzott.

Egészen ellenállhatatlan volt, és a férfi annyira szerette volna megkóstolni, hogy nem is értette, eddig miért nem tette.

Muszáj lesz megízlelnie. *Éreznie.*

Sunshine figyelte, ahogy Talon tanulmányozta az ajkát. A

férfi obszidiánszemében annyi tűz volt, hogy akár egy gleccsért is megolvasztott volna. Még meg sem érintette, a lány mégis megesküdtött volna rá, hogy érzi a Talont körülvevő hőséget, a vágyódást.

A levegő megtelt a kettejük közötti érzéki feszültséggel. Gyakorlatilag sistergett az erotikától és a vágyakozástól. Sunshine még soha nem tapasztalt ilyesmit életében.

Talon valami nem is emberi szexuális kisugárzást árasztott magából. Sunshine úgy vonzódott hozzá, ahogy még soha egyetlen férfihoz sem.

A férfi szeme összeszűkül, lehajtotta a fejét, és birtokba vette a lány ajkát, olyan mesteri csókkal, amittől Sunshine szabályosan szédülni kezdett. A teste szinte elolvadt.

Felnyögött, ahogy Talon ajka az övét érintette ahogy a nyelve gyengéden behatolt a szájába. A férfi felhúzta a székről, erős karjaiba zárta, végigfuttatta a kezét a hátán, és öklébe szorította ruhája anyagát

Nyers, férfias illata teljesen elborította a lányt, érezte, ahogy a férfi izmai megfeszülnek körülötte. Olyan erős férfiasság lengte körül, hogy az szinte elviselhetetlen volt Sunshine számára.

Ez itt olyan férfi, aki tudja, mit kezdjen egy női testtel. A lány érezte ezt Talon tökéletes csókjából, abból, ahogy és ahol a férfi becézgette a testét.

Égett a vágytól, szorította a férfi csupasz vállát miközben érezte Talon egyre erősebb merevedését.

Még soha életében nem tapasztalt ilyesmit. Olyan volt, mintha a férfi rettenetesen sóvárogna utána.

Csakis utána.

Amikor Talon végül visszahúzódott, Sunshine ráébredt, hogy teljes súlyával a férfira nehezedett, és az anélkül nyújtott támaszt neki, hogy akár csak az izmai is megfeszültek volna. Jézusom, ez aztán erős fickó!

Talon hüvelykujjával végigsimított Sunshine telt ajkán, a

szeme olyan melegséget és gyengédséget sugárzott, hogy a lánynak ettől még inkább elakadt a lélegzete, mint a csókjától.

– Nyolcvanhatos méret kell derékban, és kilencvenhetes hosszban.

Sunshine anélkül, hogy igazán hallotta volna, mit mond a férfi, Talonhoz dőlt, újabb csókra várva.

Aztán valami furcsa, nyugtalanító érzés fogta el, ahogy a lány bódult, rajongó arcára tekintett.

– Csókolj meg újra! – suttogta Sunshine egy pillanattal azelőtt, hogy találkozott volna az ajkuk.

Talon kezébe fogta Sunshine fejét, és felfedezőútra indult a lány szájában, de arra nagyon vigyázott, nehogy a lány nyelve véletlenül hozzáérjen az agyaráihoz, mert akkor megtudná róla az igazságot.

De nagyon nehezeére esett visszavonulni, amikor a lány íze szinte az örületbe kergette. Pacsuli- és terpentinillata megrészesgítette, fájdalmasan vágyott rá, hogy felemelje a ruháját, kezét becsúsztassa buja combja közé, és...

Sunshine nyelve veszélyesen közel került az agyaráihoz.

Visszahúzódott, és elengedte a lányt. Egy kicsit közelebb került az enyhüléshez, de nem annyira közel, ahogy szeretett volna. Pillantása a lány testére siklott, körvonalait kihangsúlyozta a ruha. Sunshine telt nő volt, nem filigrán vagy törékeny. És hatalmas, buja mellei voltak – amit Talon mindig is különösen kedvelt.

Összeszorította a fogát, küzdött a vágy ellen, hogy a karjába kapja a lányt, és megízlelje azokat a melleket. A kezével. A nyelvével.

Vagy ami még jobb, az agyaraival...

– Oké – szólalt meg Sunshine magas, furcsa hangon. – Ez jólesett. – Összeütötte a két kezét, és hátralépett. És amikor pillantása a törülközőre esett, visszatért a fény sötétbarna szemébe. – Ruhák. Ruhára van szükséged, mielőtt még olyat teszek, amit esetleg nem bánok meg. Mi is a méreted, Steve?

– Talon.

– Talon. Méret. Ruhák. Be kell fednem.

Talon elmosolyodott, és figyelte, ahogy Sunshine megpróbál összpontosítani, miközben a tekintete továbbra is vágyakozva időzött rajta.

Tetszett neki ez a nő. A furcsaságai ellenére volt benne valami üdítő és tiszta.

– Megyek, és szerzek Talonnak ruhát.

Azzal el is ment, aztán néhány másodpercen belül visszatért.

– Kulcsok – mondta, és a konyhapult felé tartott, ahol egy rózsaszín fémdoboz állt. – Kellenek a kocsi kulcsai, – Elment, hogy aztán újra visszatérjen. – Pénztárca. Pénz a ruhákra.

Talon végigszántott ujjával nedves haján, és amikor Sunshine újra elindult, kíváncsi volt, vajon elfelejtett-e még valamit.

Igen.

– Cipő – mondta ezúttal. – Cipőt kell húznom, ha el akarok menni vásárolni, hogy ne fázzon a lábam. – Belebújt egy papucscipőbe, ami az ajtó mellett hevert.

– Na és a kabát? – érdeklődött Talon, mikor észrevette, hogy a lány megint menni készül. – Tél van.

– A kabát jól jön télvíz idején – felelte Sunshine, és odalépett egy fogashoz az ajtó mellett. Talon feltételezte, hogy ez a lány ruhásszekrénye. Sunshine előhalászott egy barna kabátot, ami egyértelműen nem illett hozzá. – Nemsokára visszajövök.

– Várj!

Sunshine megtorpant, és Talonra nézett.

Annak mosolyra húzódott az ajka, miközben átlépdelt a szobán, és megigazította a félregombolt kabátot.

– Köszönöm – felelte a lány, és rámosolygott, amitől Talon ágyéka és gyomra furán sajogni kezdett.

Csak bólintani tudott, főleg, hogy igazából legszívesebben a karjába kapta volna a lányt, hogy az ágyba vigye, és egész

délután szeretkezzen vele.

– Nemsokára visszajövök – mondta Sunshine, és elindult kifelé.

Mikor elment. Talon megengedett magának egy széles mosolyt. Az biztos, hogy ez a lány különleges.

Olyasvalaki, aki egy kíméletlen télre következő meleg, tavaszi napra emlékeztette. Már nagyon régen volt, hogy valaki úgy érintette meg, mint ez a lány itt. És már nagyon régóta nem furakodott be senki a gondolataiba.

– Kedveled.

Elfordította a fejét, hogy a válla fölött az ott lebegő lélekre nézzen.

– Nagyon érdekes lány – felelte Cearának.

Az előresuhant, hogy Talon mellé kerüljön. Sápadt arcán földöntúli pír ült, ahogy az evilág és a másvilág között vibrált.

Már évszázadokkal ezelőtt örök nyugalomra kellett volna térnie, vagy újjá kellett volna születnie, de nem volt hajlandó Talont magára hagyni.

Bár ez szörnyen önző dolog volt, a férfi nagyon hálás volt a társaságáért. Főleg azokban a napokban, amikor még képtelen volt kapcsolatot tartani Sötét Vadász testvéreivel, nem lévén modern technológiai eszközök.

Akkoriban az elszigeteltség pokoli volt. Napokat töltött egyedül, soha nem volt bátorsága hagyni, hogy bármelyik emberi lény közel kerüljön hozzá, féltve mindenkit az órá kimondott átoktól. Soha nem merte senki és semmi felé kinyújtani a kezét.

Csak a húga nem túl gyakori látogatásai hoztak neki enyhülést.

Ám minden alkalommal, amikor Cearára nézett, fájdalmas emlékek rohanták meg amiatt, hogy cserbenhagyta a lányt. Segítenie kellett volna neki azon a napon, amikor Ceara meghalt. Ha ő nem olyan bolond, akkor a lány olyan életet élhetett volna, amelyet megérdemelt. Lehetett volna férje és gyereke.

De ehelyett feláldozták, mert ő ostoba, öntelt seggfej volt.

Az első alkalom, amikor Ceara a haláluk után először megjelent előtte, óriási megrázkódtatás volt Talon számára. A lány nem vádolta, nem is gyűlölte, bár megérdemelte volna.

Csak odaadást és szeretetet kapott a hűgától.

– *Megígértem, hogy soha nem hagylak egyedül, bràthair. És így is lesz. Mindig itt leszek neked.*

A századok alatt a lány jelenléte volt az egyedüli dolog, ami életben tartotta. A barátsága és a szeretete jelentett neki mindent a világon.

Ceara végigsimította a Talon jobb combján lévő horzsolást. Talon nem érezte, mint egy valódi simogatást, de a gesztustól elkezdett bizseregni a bőre.

– Már nem érzed?

– Nem. Jól vagyok.

– Speirr – mondta Ceara kelta anyanyelvükön szólítva meg Talont. – Tudod, hogy velem őszinte lehetsz, bràthair.

Talon kinyújtotta a kezét, hogy kisimítson egy szőke fürtöt a lány arcából, és csak ekkor jutott eszébe, hogy nem tudja megérinteni.

Lehunyta a szemét, és visszagondolt a múltra.

A klánjuk néhány nappal a tizenhatodik születésnapja előtt mérsárolta le Cearát.

Őt adjuk áldozatul az isteneknek, hogy megbocsássanak nekünk a vezetőnk bűne miatt...

Talon a bánattól és büntudattól szinte csikorgatta a fogait. Ő a hibás a húga haláláért. Ugyanúgy a gyilkosa volt, mintha az ő kezében lett volna a kés.

De elhessegette ezeket a gondolatokat, és újra belesüppedt a zsidbadtságba, aminek segítségével képes volt létezni.

Már nem vagyok ember, és nincs múltam. Akherón szavai visszhangzottak a fejében, ennek segítségével nyomott el minden érzést.

Csak a jelen és a jövő létezik. Emberi létét maga mögött

hagyta, most már Sötét Vadász volt, létezésének értelme és célja az, hogy felkutassa és elpusztítsa az ördögöt, ami a fenyegetettségükről mit sem sejtő emberi lényekre vadászott.

– A lábam – a szívével ellentétben – csak egy kicsit fáj.

Ceara a fejét rázta.

– Ez nem biztonságos hely számodra, Speirr. Túl sok itt a fény. Nem tetszik, hogy itt vagy.

– Tudom. Elmegyek, mihelyst tudok.

– Rendben, akkor én is elmegyek, de jövök, ha szükséged lesz rám.

Elhalványult, és magára hagyta Talont. Újra.

Talon tekintete a pultra esett, mellette Sunshine üdögélt. Közelebb lépett hozzá. Összeráncolta a homlokát, amikor megpillantotta azt a vázlatot, amelyen a lány dolgozott.

Felvette, és teljesen lenyűgözte, milyen pontosan sikerült Sunshine-nak megörökítenie őt.

Ez a lány kiváló művész. Képes volt érzelmeket és értelmet varázsolni még a legegyszerűbb vonásokba is. Talon még soha nem látott ilyet.

Sajnos nem hagyhatja itt a rajzot.

Kitépte a lapot, és különleges ereje segítségével elégette. A Sötét Vadászok nem hagyhatják, hogy képmásukat bármiféle formában megörökítsék. Senki sem szerezhet tudomást halhatatlanságukról. Egy ilyen bizonyíték nyomán csak kérdések merülnének fel, és bonyodalmak származnának belőle, amit senki nem akart.

Csak reménykedni tudott benne, hogy Sunshine nem rajzolja le újra, ha ő már elment.

Talon körülnézett a tetőtéri lakásban, és észrevette, hogy mindenhol bekeretezett és bekeretezetlen festmények és rajzok vannak. A padlón, a hosszú rajzasztalon és a három festőállványon is félig befejezett művek heverték.

Átlépdelt a szobán, hogy közelebről is szemügyre vegye őket. Nem is vette észre, mennyire elröpült az idő. Közben

talált még néhány festményt a fürdőszoba melletti falhoz támasztva. Sunshine kedvelte az élénk színeket, és az ecsetvonásai olyan könnyedek és gyengédek voltak, mint maga a lány

De Talont leginkább a kerámiái nyűgözték le. Izzó színű és távolról sem modern formájú darabok voltak. Sunshine valószínűleg mélyrehatóan tanulmányozhatta a görög és a kelta kultúrát, hogy képes volt ilyen autentikus másolatokat létrehozni. Figyelemreméltó volt, hogy milyen hűek voltak az eredetiekhez. Ha nem tudta volna biztosan, Talon esküdni mert volna arra, hogy egy Lélek vadász hozta őket ide a múltból.

Kopogtak az ajtón.

Talon visszatette a kezéből a tálát az ajtó melletti polcra. Odalépett az ajtóhoz, és kinyitotta. Kyrianosz és Iulianosz állt előtte.

Mindkettőnek leesett az álla, amikor meglátták Talont gyakorlatilag meztelenül a lakásban.

Talon hirtelen bevágta az ajtót.

Kyrianoszból kitört a nevetés. Talon összerezett.

– Ugyan már, Tally! – ingerkedett vele Kyrianosz az ajtó túldaláról. – Nem kellene a ruháid, a kulcsaid? Ó, várj csak, és egy kis méltóságra nincs szükséged?

Talon kinyitotta az ajtót, megragadta Kyrianoszt az ingénél fogva, és berántotta a szobába.

– Akkora marha vagy!

Kyrianosz még jobban nevetett, miközben Iulianosz Alekszander is belépett.

Az arckifejezéséből Talon megállapította, hogy alig bírja visszafojtani a nevetést. Talon méltányolta a dolgot.

Ugyanakkor Kyrianosz nem volt ilyen nagyvonalú.

– Klassz a térded, haver, de ezeknek a szőrös csülköknek jól tenne egy fűnyíró.

– Pofa be! – Talon kiragadta a ruhákkal teli táskát Kyrianosz kezéből, és előhúzta belőle a bőrnadrágját.

– Iulianosz, szeretném megköszönni, hogy felnőtt módjára

viselkedtél, és nem nevedtél ki.

Az zsebre vágott kézzel bólított:

– Nos, mivel már jártam ilyen cipőben, megértem. Persze a javamra legyen írva, az én törülközőm legalább sötétzöld volt, és nem rózsaszín.

Mindketten nevetésben törtek ki, mire Talon felnyögött.

Kyrianosz megpöccintette a törülköző szélét.

– Mi ez? Csipke?

– Nem – felelte Iulianosz. – Úgy hívják, horgolás.

Talon kivicsorította rájuk az agyaraít.

– Jobban teszitek, emberi lények, ha viselkedtek, különben még esetleg úgy döntök, hogy lakmározom belőletek.

– Nono! Félig emberi lények! – emlékeztette Talont Iulianosz. – Lakmároz csak belőlem, és fetrengeni fogsz a kintől, úgy fog csikarni a hasad.

Talon rájuk mordult, de aztán gyorsan lecserélte a törülközőt a ruháira.

– Tehát – kezdte Kyrianosz most olyan lettél, mint Ravyn? Fel kell hívnom figyelmeztetésképpen Nicket, hogy innentől kezdve naponta el fogod hagyni a ruháidat?

Talon az égnek emelte a szemét a Katagari Vadász nevének említésére. Ravyn alakváltó volt, akit gyakran kaptak rajta meztelenül napfelkelte után.

– Nem, ez egyszerű dolog volt – felelte Talon. Legalábbis *remélte*. – Ha már Nicket említetted, hol van most? Megpróbáltam felhívni, hogy ő intézkedjen.

– Órán van.

– Jó, rendben, de még mindig a Sötét Vadászoktól kapja a fizetését, nem? Úgyhogy mondd meg neki, hogy tartsa bekapcsolva a telefonját.

– Ó! – felelte Kyrianosz. – Szóval ingerlékenyek vagyunk kellemetlen meztelenségünkben?

Talon figyelmen kívül hagyta a megjegyzést, közben felhúzta fekete pólóját.

Sunshine megállt Selena Laurens Jackson Square-en lévő tarotkártyavető asztalánál. Selena barna, bongyor haja hátra volt fogva egy leopárdmintás sállal, és vékony testét fekete-fehér színű, tyúklábmintás kabát takarta.

– Hé, Sunny! – üdvözölte Selena. – Már azt hittem beteg vagy, hogy nem jöttél ki a műalkotásaiddal.

– Ó, nem, valami közbejött.

Selena felvonta a szemöldökét.

– Valaki régebbről, vagy valaki új?

– Valaki új.

Selena kissé kételkedni látszott.

– Remélem, ez kedvesebb, mint a legutóbbi seggfej, akivel randiztál.

Amikor eszébe jutott Greg, Sunshine felhúzta az orrát. A srác kemény motoros fickó volt, nem volt valami kívánatos kapcsolat, és állandóan összekeverte Sunshine-t egy exbarátnőjével, Sarával – nincs annál rosszabb, mintha az embert szex közben más nevéen szólítják.

Arról nem is beszélve, hogy kölcsönvett tőle háromszáz dollárt az azt megelőző napon, hogy Sunshine kirúgta volna. Bár, mindent összevetve, megért annyit, hogy megszabaduljon tőle.

– Nagyon úgy néz ki. – Sunshine megütögette a táskát, ami teli volt a Talonnak szánt ruhákkal. – De mennem is kell, hogy visszaérjek...

– Sunshine! – csattant fel Selena. – Mondd, hogy nem...

– Nem micsoda?

– Nem hagytad egyedül a lakásban!

– Minden rendben. Nem veszélyes.

Selena felnyögött.

– Te lány, az a nagy szíved egyszer még bajba sodor! Egyáltalán, ismered ezt a fickót?

Sunshine vett egy mély lélegzetet. Már belefáradt abba, hogy mindenki csak kioktatja.

– Viszlát, Madame Selena! – Végigrohant az utcán a kocsija felé, miközben Selena zsörtölődése követte.

Brr! Miért nem bízik meg benne senki? Már nem kétéves kisgyerek! És az, hogy valaki szórakozott, még nem jelenti azt, hogy hülye. Ha a kedvessége egyszer a halálát okozza, akkor is jobb holtan, mint hogy rideg, érzelemmentes életet éljen, és fukarkodjon az érzéseivel és a vagyontárgyaival.

Különben is. Talon nem olyan, mint a többi férfi. Ezt biztosan tudta. Úgy tűnik, sokkal nagyobb szíve van, mint a legtöbb pasasnak, akit Sunshine eddig ismert.

Felvillanyozó pasi. Veszélyes. Rejtélyes.

És ami a legjobb, rá vár, meztelenül az ágyban.

Sunshine beült a kocsiba, és elindult hazafelé.

Nem tartott sokáig, amíg elért az apja bájához. A ház háta mögé gurult, ahol mindig is parkolni szokott, és összeszaladt a szemöldöke, amikor meglátta, hogy egy hatalmas, fekete Harley motor és egy fekete Lamborghini már áll ott.

Talon barátai lehetnek?

Talán Wayne-nek mégis igaza volt. Lehet, hogy Talon mégis drogkereskedő.

Kissé megingott a bizalma a férfiban, amikor kiszállt a kocsiból, és az üres bárba vezető hátsó ajtón keresztül belépett.

Felszaladt a betonból és vasból készült lépcsőn a tetőtéri lakásba.

Belökte az ajtót, és megdermedt, amikor meglátta a három férfit. A tesztoszteronszintjük biztosan túlcsoordult volna a Richter-skálán. Lehengerlőek voltak.

Hú, azonnal ide a vázlatfüzetével! Rögvest!

Talonon fekete bőrnadrág volt, és egy szűk póló, amin kirajzolódott halálosan férfias felsőteste minden idoma.

Ott állt, és két másik férfival beszélgetett az ő konyhájában – két hihetetlenül jóképű fickóval. Mindkettő úgy volt felöltözve, mint a profik, nem úgy, mint valami motorosok.

Milyen csodásan üdítő!

– Szia, Sunshine! – üdvözölte a lány Talon. – Ők a barátaim.

Az, aki olyan magas volt, mint Talon, felé nyújtotta a kezét.

– Kyrianosz Hunter vagyok – mondta elbűvölő akcentussal, ami teljesen más volt, mint Taloné.

Sunshine megrázta erős, kérges kezét, miközben felismerte a nevet.

– Szóval te vagy Selena sógora. Állandóan rólad és Aman-dáról mesél.

Kyrianosz kicsit szikárabb volt, mint Talon, nevető zöld szeme volt, és könnyed mosolya. Szőke haja egy árnyalattal sötétebb, mint Taloné, és nagyon divatos módon volt levágva.

– Azt hiszem, talán félnem kellene attól, hogy miket mond rólam. Ismerve őt. Soha nem lehet tudni.

Sunshine elmosolyodott.

– Csak jókat, biztosíthatlak.

– Ő itt dr. Iulianosz Alekszander – szólt Talon, bemutatva a másik férfit, aki kék pulóvert és khaki nadrágot viselt.

– Örülök, hogy megismerhetlek – mondta, és Sunshine felé nyújtotta a kezét.

A lány udvariasan szintén örvendett, Iulianosz körülbelül öt centivel alacsonyabb volt, mint a másik kettő, de az aurája ugyanolyan erős és hatalmas. Káprázatosan kék szeme volt, és ugyanolyan színű haja, mint Kyrianosznak. Ő volt a leginkább visszafogott hármójuk közül, de az ő szeme is nagyon barátságosan csillogott.

– Doktor? – kérdezte Sunshine.

– Klasszikus görögöt tanítok a Loyolán.

– Ó! Te is ismered Selena Laurenst?

Iulianosz bólintott.

– Nagyon is jól. Jó barátságban van a feleséggel.

– Grace-szel? – kérdezte Sunshine. – Te vetted el Grace-t? Azonnal elöntötte a felismerés.

– Szóval te voltál az? – kérdezte, és megkerülte a férfit,

hogy jól szemügyre vegye hátulról is. Ó, igen, *erre* emlékezett.
– Te vagy Mr. Jóseggű?

A férfi arcát elöntötte az enyhe pír.

– Jóseggű? – kérdezte Talon. – Ezt el kell mesélned!

– Ó, igen! – mondta Kyrianosz is.

– Mennünk kell! – közölte Iulianosz, és az ajtó felé taszigálta Kyrianoszt.

– Azt ugyan nem! – ellenkezett amaz. – Addig nem, amíg ezt el nem meséli!

– Nagyon örülök, hogy újból találkozunk, Sunshine – szólt Iulianosz, és tovább lökdöste az ajtó felé Kyrianoszt.

– Ne aggódj, Kyrianosz! – kiáltott utánuk Talon. – Teszek róla, hogy el tudjak mesélni neked minden apró részletet!

Miután becsapódott az ajtó, Sunshine letette a pultra a táskát a ruhákkal.

– Úgy sejtem, már nem lesz szükség ezekre a göncökre.

– Sajnálom. – Talon nekidőlt a pultnak, és nézte a lányt. – Szóval, meséld el, hogyan találkoztál Iulianossal!

Sunshine vállat vont.

– A Jackson Square-en árulom a műalkotásaimat, és a helyem Selenáé mellett van. Néhány évvel ezelőtt odahozta ezt a jóképű fickót, hogy vele dolgozzon. Egy szűk, ujjatlan póló és rövidnadrág volt a srácon. Akkor még nagyon hosszú haja volt. Na, mindegy, szóval hatalmas tömeg verődött össze nőkből, akik azért jöttek, hogy a fickót megbámulják. Selena szerint szörnyű volt, de én olyan sokat kerestem aznap a róla készült rajzokkal, hogy nem érdekelt a dolog.

Talon összevonta a szemöldökét, amikor furcsamód valami féltékenységféle öntötte el. És mielőtt még végiggondolhatta volna, már ki is csúszott a száján:

– Megtartottad valamelyik rajzot?

– Csak egy maradt, azt meg odaadtam Grace-nek, úgy egy éve.

Talon sokkal jobban megkönnyebbült, mint ahogy azt be-

ismerte volna. Figyelte, ahogy a lány kutatón néz rá. Sunshine végighordozta tekintetét a férfi száján, az álla vonalán, amitől az csak még fájdalmasabban kívánta a lányt, még egyszer meg akarta csókolni az ajkát.

– Tudod, igazán jóképű vagy, amikor mosolyogsz.

– Tényleg? – kérdezte Talon egy kis elégedettséggel a hangjában.

– Igen.

Sunshine nyelt egy nagyot, amikor rájött, hogy már nincs miért maradjon a férfi. Nem mintha ez érdekelné őt, hiszen neki meg vissza kell térnie a munkájához. De mégis, nem akarta, hogy Talon elmenjen.

– Gondolom, most elmegy, hogy sikerült felöltöznöd.

Talon a szeme sarkából a napfényre sandított.

– Attól tartok, addig nem tudok elmenni, amíg süt a nap.

– Ó! – Sunshine megpróbált úrrá lenni a szédülésén.

Talon megköszörülte a torkát.

– Ha van olyasmi, amit el kell intézned...

– Ó, nincsen – felelte gyorsan a lány, aztán elhallgatott. – Úgy értem... ööö... nagyon nagy udvariatlanság lenne, ha itt hagynálak egyedül. Főleg, hogy tévém sincs, és nem tudnál mit csinálni. – Megnyalta az ajkát. – Nos, mivel nem tudsz elmenni, mit szeretnél csinálni a délután hátralevő részében?

– Őszintén?

– Igen.

– A legszívesebben szeretkeznék veled.

4. fejezet

Sunshine hátralépett, megdöbbsent Talon őszinteségén

De még jobban megdöbbsent azon, hogy ő maga is mennyire kívánta, akarta ezt a férfit, akit szinte nem is ismert. Es ő sem tagadhatta, hogy szerelmeskedni akart vele.

Hogy milyen fájdalmasan sóvárog azután, hogy ennek az erős, isteni férfitestnek minden egyes négyzetcentiméterét birtokba vehesse.

A férfi iránti vágy nem tűnt bűnnek a szemében. Furcsán helyénvalónak és természetesnek találta. Érdekes módon úgy érezte, mintha már jól ismerné. Mintha sokkal intimebb kapcsolatban volnának, mintha nem két idegen lennének, akik csak véletlenül botlottak egymásba egy sötét utcán.

Olyan hévvel vágyott Talonra, hogy nem is értette a dolgot.

– Te aztán nem kertelsz – jelentette ki pajkosan.

– Hát nem – felelte Talon. Koromfekete szemének tüze szinte égette a lányt. – Nem kertelek.

A lány elragadtatva érzekelte, hogy a férfi vágyának hulláma őt is elárasztotta. Olyan intenzív volt, szinte megigézte. Megmagyarázhatatlan módon vonzódott hozzá.

Talon kinyújtotta a kezét, és megérintette a lány egyik hajtincsét, ezzel felkorbácsolva annak vágyát, ami aztán tűzként, lüktetve száguldott végig az ereiben.

Még sehol máshol nem érintette meg a testét, és mégis, Sunshine esküdni mert volna rá, hogy minden egyes sejtjével érzekelte a férfit.

Beleborzongott a vágyba.

A kívánságba.

Abba, ahogy előntötte a hőség.

Talon lehajolt, és sugdosni kezdett a fülébe, a lehelete csiklandozta a lány bőrét.

– Mindig hittem abban, hogy meg kell ragadni a pillanatot. Hogy el kell venni azt, amit az ember akar, mindjárt, amikor akarja. És én jelen pillanatban téged akarlak. Meg akarom ízlelni a tested minden egyes négyzetcentiméterét. Érezni akarom a lélegzetedet a nyakamon, miközben szeretkezem veled. Fel akarom fedezni a nyelvemmel minden porcikádat, amíg csak nem könyörögsz, hogy hagyjam abba.

Sunshine beleremegett a férfi szavaiba.

– Hiszen az élet rövid, ugye?

Talon felnevetett, miközben ajkával végigsimította a lány arcát. Borostás bőre incselkedett a lányéval, és Sunshine beleborzongott abba, hogy ilyen módon is érzi a férfit.

– Egyesek számára még inkább így van, mint másoknak.

Sunshine vett egy mély lélegzetet, ahogy mindkettejüket elöntötte a helyzet komolyságának a tudata. De nemcsak az, hanem az érzékiségé is. Hiszen a levegő szinte forrt körülöttük.

Szikrázott az érzéki vágytól.

Talon veszélyesen közel hajolt a szájához.

Lassan.

Csábítón.

Mintha megállt volna az idő, miközben Sunshine arra várt, hogy a férfi ajka megérintse az övét, hogy ő újra megkóstolhassa a férfi szenvedélyét.

És ekkor Talon a karjába kapta, és olyan birtoklóan csókolta meg, hogy a lélegzete is elállt.

Felnyögött, ahogy a férfi megízlelte az ajkát. Minden egyes érzékszervét lefoglalta, magáénak akarta. Talon izmai megcsomósodtak és elernyedtek a lány ujjai alatt, közben a nyelve birtokba vette a másikat. Sunshine hallotta, ahogy Talon mély hangon felnyög, mint valami szabadjára eresztett fenevad.

Sunshine újra megborzongott.

Végigfuttatta ujjbegyeit a férfi tarkóján, játszadozott, a puha, finom bőrrel, mielőtt keze felfelé indult volna a férfi arany-

szőke fürtjeiben, hogy aztán azok az ujjai köré fonódjanak.

Milyen élvezet volt a férfi karjai között! A bőr és Talon illata teljesen elárasztotta, bele is szédült. Teljesen körülvette a kemény férfitest.

Érezte Talon vágását, hiszen erekciója a hasának nyomódott. Ettől a saját vágása is még jobban fellobbant, szinte fájdalmasan vágott a férfi testére, az érintésére. Annyira erősen érezni akarta magában, hogy az még önmagát is megdöbbsentette. Életében még soha nem vágyott így egyetlen férfira sem.

Talon felemelte a lányt, miközben elmélyült a csókjuk. Erős karjai könnyedén tartották a lány fenekét a csípőjénél, miközben ágyéka a lányéhoz szorult. Sunshine felnyögött erre az intim érintésre, ahogy az ágyéka a bőrével és a férfival érintkezett.

Olyan erősen csókolta vissza Talont, ahogy csak tudta, és átkulcsolta lábával a derekát.

Érezte, ahogy a férfi elégedetten felnevet, amitől Talon hasa dörzsölni kezdte a lába közét, a mellkasa a melleit cirógatta, csak még jobban felkorbácsolva a vágását.

Ó, édes, mit művelsz?

Sunshine hallotta a saját földhözragadt gondolatait a fejében. A főiskola óta nem volt egyéjszakás vagy egynapos kalandja. Az egyetlen alkalommal, amikor megtörtént, olyan olcsónak érezte magát utána, hogy megfogadta, soha többé nem tesz ilyet.

És most íme, újra itt van, újfent elköveti ezt a hibát.

Jézusom, semmit nem tud erről a fickóról!

Még a vezetéknevét sem.

De valami oknál fogva ez egyáltalán nem számított. Csak arra tudott gondolni, milyen csodás érzés a férfi karjaiban lenni. Hogy milyen csodálatosan nézett ki az ágyában, és hogy tényleg nagyon tetszik neki. Sokkal jobban, mint kellene. Sokkal jobban, mint amennyire ésszerű volt.

De helyes vagy helytelen, teljesen mindegy, neki akarta ad-

ni magát.

Nem, *szüksége* volt erre. Mélyen a szívéből jött ez az érzés. És ő mindig is követte, amit a szíve diktált – akárhová vezetete is.

Nem fogja megbánni. Nem fog utólagosan lelkiismeret-furdalást érezni.

Talon felhajtotta a lány ruhájának az alját a combja fölé. Az megborzongott a felcsúszó hűvös anyag, aztán a férfi forró kezének érintésére. Talon végigcsúsztatta a két tenyerét a combja belső részén, míg kezébe nem fogta a lány csupasz fenekét. Felnyögött az élvezettől, mély, állati nyögéssel.

Szükségyszerű.

– Tetszik, ahogy érzel, kicsi Sunshine – lehelte Talon a lány ajkára.

Sunshine képtelen volt világosan gondolkodni így, hogy Talon hatalmas, erős kezei a csupasz bőrét érintették. A férfi lehajtotta a fejét a lány nyakához, forró ajka szinte égette a bőrét. A fogai karcolták a száját, ahogy gyengéden beleharapott.

Sunshine már éppen meg akarta jegyezni, hogy milyen élesek a fogai, amikor Talon borzongatóan megnyalta a bőrét.

Mire a lány minden gondolatát elfelejtette.

Ez a férfi túlságosan gyönyörűséges volt; Sunshine képtelen volt nem megízleni ezt az izmos, erős testet. A férfi fején keresztül lehúzta a pólóját, végigfuttatta ujjait a mellkasán és a tetováláson. Ó, igen, ez kell neki!

A férfit akarta.

Talon összeszorított ajakkal rámosolygott, amikor megpillantotta a lány barna szemében a nyers vágyat. Meg fogja ízleni ezt a nőt.

Minden egyes porcikáját. Amilyen szenvedélyes és életörömmel teli, el tudta képzelni, milyen élvezetes szeretőnek bizonyul majd.

Már nagyon régen volt, hogy olyan nőre akadt, aki megígérte. Sötét Vadászként találomra választotta ki a szeretőit,

tudván, hogy soha többé nem fogja viszontlátni őket.

Évszázadokig megelégedett az egyéjszakás kalandokkal. Erkölcstelen nőekkel kezdett, akik semmi mást nem akartak tőle, csak azt a néhány órányi gyönyört, amit adni tudott nekik.

Mindegyikkel az éjszaka sötétjében találkozott.

Soha nem napfényben.

Kurta, udvariaskodó beszélgetés után – csak a formalitások kedvéért –, vadul meghágta őket, aztán külön-külön útra indultak. A legtöbb alkalommal még ahhoz sem vette a fáradságot, hogy a nevüket megkérdezze.

De most valahol hátul, a tudattalanjában tisztában volt vele, hogy ez itt, ma más.

Sunshine-nal másképp áll a helyzet.

Talon meg sem tudta volna mondani, hány évszázad telt el, mióta utoljára nevetett egy szeretővel.

És ez a nő megnevetette. Megörjítette.

Sőt mi több, felizzította.

Sunshine úgy botlott bele az ő világába véletlenül, hogy aztán fenekestül felfordítsa. Olyan érzéseket érintett meg benne, amiket már nagyon régen eltemetett magában. Furcsa módon úgy érezte, hogy ettől újra él, ami egy olyan embertől, aki ezeröttszáz évvel ezelőtt meghalt, igen szép teljesítmény.

Olyan érzéseket keltett benne életre, amiket nem értett. Úgy érezte magát, mint egy kisgyerek karácsony reggelén, ami teli van várakozással és illatokkal. Minden érzékét elborította a vágyakozás.

A lány iránti vágyakozás.

Várakozásteljesen megnyalta az ajkát, majd végigfuttatta ujjait a lány selymes bőrén, egészen fel a csípőjéig. Ennek a nőnek volt a legkívánatosabb fenéke, amit valaha becézgetett. Feltúrta a ruháját a derekára, miközben Sunshine összekulcsolta a bokáit a férfi háta mögött.

Talon teljesen megszédült, ahogy a lány satuba fogta. A combjából áradó forróság égette a derekát, és érezte a lány

nedvességét a hasánál.

Újra az ajkára hajolt, közben odavitte az ágyhoz, és lefek-
tette. Anélkül, hogy elengedte volna az öleléséből, ráfeküdt, és
mélyen, erősen megcsókolta, miközben duzzadt ágyékát a
lánynak dörzsölte, már alig várta, hogy beletemetkezhesse.
Ízlelgette ajka melegét, és hallgatta, ahogy a gyönyörtől nyög-
désel.

Lehunyvva a szemét, belélegezte Sunshine különleges illatát,
hagyta, hogy teljesen elborítsa.

A lány a legszívesebben könnyekben tört volna ki a gyö-
nyörűségtől, ahogy a férfi rajta feküdt. Talon bőrnadrágja a
legérzékenyebb pontját cirógatta, miközben ajka kínvallatás-
nak vetette alá az övét. A hajfonata csiklandozta a nyakát min-
den egyes mozdulatra. Es roppant csodálatos érzés volt, ahogy
a két keze végigsimított a testén, felkutatva minden egyes por-
cikáját.

Tiltakozásképpen majdnem felnyögött, amikor Talon elhú-
zódott tőle.

A férfi lehúzta Sunshine ruháját, és a földre hajtotta. A lány
nem csak fizikailag érezte meztelennek magát előtte. Valami
oknál fogva lelkileg is csupasz volt. Mintha a férfi valahogy
mélyen belelátna, mintha olyan dolgokat tudna róla, amiket
senki más.

Mintha olyan szinten is össze lennének kötve, ami túlmutat
a fizikai kötelékeken.

Legalábbis addig úgy gondolta, amíg a férfi újból fölötte
nem volt. Ekkor a gondolatai ismét ködbe vesztek, és csak a
pillanatnak élt. Tényleg nagyon furcsa volt ez a férfi iránti
ézés.

Sunshine felszisszent, hogy Talonnak milyen jó íze van. Ér-
zéki, napbarnított bőre és férfias, kissé tüskés, férfias borostá-
ja. Nagyon élvezte az állának az ízét.

Egyetlen férfi íze sem tökéletesebb nála.

Sunshine Talon derekára tette a kezét, aztán lecsúsztotta a

sliccéhez, az óriási kidudorodáshoz. Kissé visszahúzódott, és figyelte az arcát, miközben lehúzta a cipzárt a nadrágján, és először megérintette.

Talon lehunyta a szemét. Mély torokhangon felnyögött, miközben nekifeszült Sunshine kezének. A lány nagyon élvezte a dolgot. Talon kemény volt, készen állt.

Beletemetkezett a férfi rövid, göndör szőrébe, egyre lejjebb, míg a tenyerébe nem fogta forró hímtagját.

Talon felnyögött az élvezettől. Hihetetlenül jó érzés volt, ahogy a lány így tartotta a kezében. Már megszámolni sem tudta, olyan sokszor szeretkezett, de mégis volt ebben az élményben valami újszerű.

Valami üdítő.

Sunshine lejjebb húzta a férfi nadrágját, hogy aztán beleakaszthassa az ujjait a két szárába, és le tudja húzni. Csak ekkor jutott eszükbe, hogy még mindig rajta van a csizmája.

– Hoppá! – kiáltott fel Talon mosolyogva.

Kuncogott, megcsókolta a lányt, majd legördült róla, hogy levegye. Sunshine feltérdelt, és a férfi csupasz hátának támaszkodott meztelen testével, amitől az remegni kezdett, mert megérezte a melleit a gerince mentén.

– Nagyon tetszik ez a tetoválás – mondta Sunshine, és a nyelvével lassan végigszántott Talon hátán.

– Imádom, ha ezt csinálod! – felelte erre Talon, és a sarokba hajította a nadrágját és a csizmáját. Megragadta az ágy szélét, miközben a lány felfedezőútra indult a hátán. – Azok kelta óvó szimbólumok, meg az erő és a hosszú élet jelképei. – Talon állkapcsa megfeszült, ahogy az ebben rejlő iróniára gondolt. A nagybátyjának fogalma sem volt róla, mi vár az unokaöccsére, amikor felrajzolta a bőrére ezeket a jeleket. Hogy milyen hosszú lesz az élete.

Sunshine még egyszer, utoljára megnyalta, aztán visszahúzódott.

– El sem hiszem, hogy a nagybátyád csinálta ezt. Az apám

kitért a hitéből, amikor meglátta az enyémet.

Talon a válla fölött ránézett a lányra.

– Neked is van tetoválásod?

Sunshine a jobb lábával átkarolta Talon derekát, és megmutatta a bokájának a belső részét. Egy apró, stilizált kelta nap volt rajta, a kreativitás csipkézett szimbóluma.

Talon mosolyogva végigfuttatta rajta a kezét.

– Nagyon szép.

– Igen, de napokig fáj. El sem tudom képzelni, hogy a tiéd mennyivel rosszabb lehetett.

Fogalma sem volt róla. Főleg, mivel az övét jóval azelőtt csinálták, hogy fertőtlenített tűket és gépeket használtak volna. A nagybátyja aprólékos munkával szurkálta bele a mintát a testébe három hónap alatt. Egy része elfertőződött, és csak Nynia gyógynövényei tudták megmenteni az életét.

– Nem volt olyan rossz.

– Ó! – felelte Sunshine incselkedve, közben az orrát ráncolta. – Mr. Keményfiú.

– Jobban szeretnéd azt hallani, milyen fájdalmas volt?

– Az nem fáj, ha az ember beismeri, hogy érez fájdalmat.

– Bébi – mondta Talon gyengéden. – Én nem érzek fájdalmat. Soha.

A lány meglepetten nézett rá.

– Tényleg? Egy kicsit sem?

A férfi megrázta a fejét, miközben próbálta visszafojtani az érzéseit. Nem engedheti meg magának, hogy a veszteségei fölött bánkódjék. Még így, évszázadok elteltével is tönkretenné.

– Idő- és energiapocsékolás. És teljesen kiszikkasztja az elmét, csak elcsigázott lesz tőle az ember.

– De fájdalom nélkül örömben sem lehet részed. Ez egy olyan egyensúly, amittől mindkét végletet méltányolni tudod.

Hát, ez aztán a mélyen szántó megállapítás. Túlságosan is mélyen szántó, ha azt nézzük, hogy meztelen fenékkal ültek a

lány ágyán.

– Mindig filozofálgatsz, ha meztelenül vagy egy férfival az ágyban?

Sunshine pajzánul belevájta a fogát Talon vállába.

– Elég nehéz olyan férfit találni, aki erre hajlandó.

Talon lepillantott a lány mellére.

– Szerintem sokkal könnyebb lenne, ha nem néznél ki olyan átkozottul jól ruha nélkül.

Sunshine felnyögött, ahogy a férfi lehajtotta a fejét, és szájába vette az egyik mellbimbóját. A lány hátrahanyatlott az ágyon, magával rántva Talont is.

Az felsóhajtott, ahogy megérezte nyelve alatt a megkeményedett bimbót. Végigsimított Sunshine csípőjén, puha combján, és nedves, összegubancolódott szőrén, amíg meg nem érintette azt a területet, amelyre leginkább vágyott.

Sunshine felnyögött, borzongás futott végig rajta, miközben a férfi óvatosan szétválasztotta a szeméremajkát, hogy aztán becézgetni kezdje a lány érzékeny pontját.

Ó, igen, ezt akarta! Azt akarta látni, hogy Sunshine feje hátrahanyatlík a párnán, hallani akarta hangos sikoltásait, amikor elélvez.

A lány leszegte a fejét, miközben szélesebbre tárta a lábát, hogy feltárja a férfinak a testét. Lüktetett a férfi simogatása alatt, és felkiáltott, amikor az ujjával beléhatolt.

A teste hihetetlen módon vágyott a férfira. Forró volt, és szenvedélyes, remegett a vágytól. Soha nem akart ennyire még egyetlen férfit sem. Minél közelebb akarta vonni magához. Közelebb és még közelebb, amíg eggyé nem válnak.

Képtelen volt tovább várni, úgyhogy lenyúlt kettejük közé, hogy magába vezesse a férfit.

Egyszerre nyögtek fel.

Sunshine háta ívbe feszült, amitől még mélyebben fogadta magába Talont. A férfi kemény volt, duzzadt és forró. Sunshine még soha nem érzett ilyen mennyei kéjt életében.

Talon hátrahúzódott, ráült a sarkára, közben magával húzta Sunshine-t a csípőjénél fogva, hogy újra beléje csusszanjon, lassan, mélyen. A lány ringó ritmusra vonaglott a férfi lökései okozta gyönyörtől.

Rábámult Talonra, aki gyengéden nézett vissza rá.

– Gyönyörű vagy! – suttogta a lánynak, miközben a lány csípőjének szorította a sajátját, és még keményebben, még mélyebbre lökte magát benne.

– Te is – felelte a lány, miközben hátranyúló kezével megragadta Talon térdét.

A férfi szeme elsötétedett, ahogy figyelte a lányt, és átadta magát az egyesülésüknek. Sunshine-t még soha nem szerette így férfi. Mintha csak ő és a szeretkezés létezne, mintha semmi mást nem érezne, csak az ő testét.

Ő is így érzett, amikor a férfi hozzászorította a csípőjét, amikor beléhatolt, mélyen, keményen. Becézgette a kezével, az ujjáival simogatta. Érintésének gyönyöre átjárta a lány minden porcikáját.

És amikor elélezett, orgazmusa olyan erőteljes volt, hogy felsikoltott.

Talon felnyögött Sunshine eksztázisának hangjára, ahogy a teste satuba fogta az övét, majd a lány felnyúlt, és magához vont a férfit.

Aztán nagyon furcsa dolgot tett... odadörgölte az orrát a nyakához és az arcához, csókokkal árasztotta el az arcát és a vállát.

Talon megmerevedett.

Sunshine két karja szorosan tartotta, egész testével a férfi köré fonódott. Gyengéd érintése csiklandozta Talont, áttörve az érzelmeit gúzsba kötő falat.

Mintha tényleg szeretné. Mintha tényleg jelentene neki valamit. Mintha tényleg vele szeretkezett volna.

Csak egyetlen nő tartotta így őt a karjaiban...

Alig tudott levegőt venni. Ezeröttszáz év óta először tényleg

úgy érezte, hogy valóban szeretkezett egy nővel, nem csak állatias ösztöneit elégítette ki.

Nem, ez nem csak semmitmondó szex volt.

Érezte a lányt. Érezte, hogy kapocs van közöttük. Mintha sokkal több lett volna kettejük között, nem idegenek voltak egymás számára, akiknek semmi közük nincs egymáshoz.

A lány ajka perzselte a bőrét, ahogy folytatta a nyaka cirógatását. Sunshine teljesen nekiszorította magát, ő pedig szorosan tartotta a lányt, és lehunyta a szemét. Az érzékei és az érzelmei megrészegültek a gyönyör pillanatától.

Amikor a lány karjaiban élvezett, elcsigázott, szomorú szíve mélyéig megremegett.

Csak feküdt ott, kiszolgáltatottan, pánikba esve.

Nem, az nem lehet, hogy ő ezt érezte. Nem érezhette *őt*. Az nem lehetséges.

Tévedett. Ez csak szex volt. Hihetetlenül jó szex, de semmi több.

Szex.

Egész egyszerűen.

Ennyi.

Bonyodalmak nélküli szex.

És be is bizonyítja magának, vagy így, vagy úgy...

Sunshine elégedett, mennyi boldogság közepette feküdt, szaggatottan vette a levegőt, szép lassan újra megtalálva önmagát. Hihetetlen volt számára az, ahogy a férfi érzett, ahogy megérintette őt.

Sunshine magához szorította Talon fejét, közel a szívéhez, érezte, ahogy a férfi szaggatott lélegzetvételével a mellét csiklandozza. Teljes testével ringatta a férfit, élvezte a meleg, férfias súlyt.

Mivel olyan férfiakhöz volt szokva, akik az aktus után azonnal elaludtak, teljesen készületlenül érte, amikor Talon a hátára hengeredett, és a mellkasára vont a őt.

– Ugye nem hitted, hogy végeztem veled? – búgta a fülébe.

– Nos, de igen.

Talon felnevetett.

– Lady Sunshine, még csak most lendültem bele.

A lány legnagyobb öröme és ámulatára be is bizonyította mindezt az elkövetkező néhány óra során.

Szeretkeztek az ágyon, a padlón, a lány kanapéján. Olyan sokféle pozíciót mutatott meg neki, hogy Sunshine úgy érezte, az egész *Káma-Szútrát* végigpróbálták.

Végül a konyhában találták magukat, ahol Talon a pultra ültette a lányt, és aztán lassan, gyengéden szeretkezett vele.

Uramatyám, ez a férfi hihetetlen volt! Sokkal nagyobb volt az állóképessége, mint egy egész csapat sportolónak, és teljesen szégyentelen volt, ha a vele való szeretkezésről volt szó. Sunshine még soha nem érezte, hogy egy férfival ilyen jól összepasszolna.

Egy ilyen fickóhoz nagyon nehéz hozzájutni.

Miután befejezték a pulton – amire Sunshine soha többé nem lesz képes ránézni anélkül, hogy el ne pirulna –, Talon ott állt meztelenül, és a hűtőben kotorászott, két hajfonatát betűrve a füle mögé.

Még mindig kissé zihálva lélegzett a legutolsó menetük után, Sunshine pedig szórakozottan azon gondolkodott, vajon nem lett-e ólába a délutáni maratoni szeretkezés után.

Talon továbbra is remekül nézett ki, miközben belepillantgatott a különböző dobozokba, élelem után kutatva. Csupas hátsó felén érdemes volt a szemet legeltetni, és amikor lehajolt, hogy megnézzze, mi van az alsó polcon, Sunshine képtelen volt ellenállni a kísértésnek, megsimogatta izmos combját, és eljátszadozott vele.

Talon hirtelen visszatartotta a levegőt, és kiegyenesedett.

Sunshine pajkosan ránevetett, amitől begyűjthetett egy gyors csókot, mielőtt a férfi újra a hűtőszekrény felé fordult volna, hogy tovább kutasson kaja után.

– Hölgyem, van valamid, amiben van hús?

Sunshine végigsimított a férfi hátán, kissé megcirógatva azokat a vörös foltokat, ahová belevájta a körmeit a legutolsó orgazmusa során.

– Van szójafasírtom, és hoztam néhány müzliszeletet, egy kis búzacsirát és zabpelyhet, amikor kiugrottam.

Talon szabályosan nyafogni kezdett.

– Sajnálom. Szigorúan vegetáriánus vagyok.

A férfi felsóhajtott.

– Én meg szigorúan húsevő.

A lány megnyalta az ajkát, és elmosolyodott, amikor azokra a harapásokra és csípésekre gondolt, amik a testét ékítették.

– Észrevettem.

Talon feléje fordult, és magához rántotta a lány meztelen testét. Úgy csókolta az ajkát, mintha tényleg képes lenne igazán megízlelni őket, azok után, amit egész délután műveltek. Aztán elengedte.

– Megint kívánlak, de valami mással is táplálnom kellene a testem, nem csak a buja, forró testeddel.

Megragadta a szójasajtot, ami a legfelső polcon volt, és fölmarkolta az összes kekszet, amit a pulton talált.

Sunshine már éppen figyelmeztetni akarta a sajt miatt, de aztán meggondolta magát. Tényleg mást is ennie kell, nem csak őt, bár őszintén szólva nagyon élvezte, hogy ő a finomság.

Ez a férfi kielégíthetetlen, és ami a legjobb, világbajnok volt abban, amit csinált.

Kíváncsian figyelte, ahogy a férfi felkapta a Snoopy Pezadagolót a pultról, és visszamegy a nappaliba.

A lány összeszedte a vizespoharaikat, és követte a férfit az art deco kisasztalhoz.

Talon leült az asztal mellé, és felszelte a sajtot, aztán a kekszekre helyezte a falatokat. A lánynak is adott egyet.

– És mondd csak, ha én nem lennék most itt, mit csinálnál?

A lány felnevetett.

– Először is, valószínűleg kényelmesebben ülnék.
Talon derűs ábrázatot vágott, majd lehajolt, és megcsiklandozta a lány nyakát.
– Midet dörzsöljem meg, hogy jobb legyen?
Sunshine felsóhajtott a mély érzéki hang hallatán.
– Pontosan emiatt kerültem bajba.
Talon végigfuttatta a nyelvét a lány kulcscsontján, aztán hátradőlt, és bekapott egy kekszet.
Majd fuldokolni kezdett.
Sunshine átnyújtotta neki a vízzel teli poharat.
Talon gyorsan lehajtotta, és mogorván nézett rá.
– Mikori ez az ízé? – Megnézte a lejárati dátumát a sajton, és még jobban elkomorult. – Szója? – kérdezte, mikor végre rájött a felirat alapján. – Hagytad, hogy *szójasajtot* egyek?
– Nagyon jót tesz.
– Borzalmas.
– Ó! – felelte erre Sunshine, mintha csak egy gyerekhez beszélne. – Te szegény! Nagyon sajnálom!
– Dehogyan sajnálod.
– De igenis sajnálom, hogy semmi olyasmim nincs, ami egy igazi férfi fogára való.
Talon hátradőlt, és csóválni kezdte a fejét. Mondania kellett volna Kyrianosznak, hogy hozzon egy hamburgert a ruhái mellé. De ettől eltekintve nagyon élvezte a Sunshine-nel való együttlétet.
Még akkor is, ha ez azt jelentette, hogy olyasmiket kénytelen enni, amit mérgező hulladéknak kellene nyilvánítani.
A száját biggyesztve újabb keksz után nyúlt, de most jobban felkészült a várható pocsék ízre. Hatalmas akaraterővel lenyomta a sajtos kekszet, de persze ezzel egyáltalán nem verte el az éhét.
Hála az isteneknek, itt van neki a Pez-adagolója. Megragadta Snoopyt, és három cukorkát pöckölt a szájába, hogy elvegye a sajt rémes ízét.

– Hogy bírod azt megenni? – kérdezte Sunshine. – Semmi másból nem áll, mint ízesített cukorból.

– Igen, de nagyon *finom* cukorból.

A lány vágott felé egy fintort, az meg gonosz kis mosollyal válaszolt.

– Tudod, hogyan érdemes az ilyet enni, ugye?

A lány megrázta a fejét.

Talon hátraszorította az adagoló fejét, és kiszedett egy kis kockát. A lány szájához tartotta.

– Harapj rá finoman, és tartsd a fogad között.

Sunshine kicsit habozott, aztán engedelmeskedett.

Talon egy másodpercig csak nézte, ahogy Sunshine meztelesen ül, fogai között a cukorkával. Aztán előrehajolt, és a nyelvvel kipiszkálta a kis kockát.

A lány nyögdecselő hangot hallatott, amikor megérezte Talon és a cukor együttes ízét. Kinyitotta a száját, és forrón megcsókolta a férfit.

– Hm, ez nagyon finom volt!

– Érdemes volt érte beszennyezned a szervezetedet?

– Aha – lehelte Sunshine, és végigsimított a férfi állkapcsán.

Amikor az összes cukorka elfogyott, Sunshine a kezébe vette a Snoopy-adagolót, és közelebbről megnézte.

– Ez annyira nem jellemző rád, Mr. Keményfiú. Alig hihető, hogy egy olyan fickó, aki fél kézzel elintézhatsz bűnözőt, egy Pez-adagolóval mászkálgasson.

Talon elsimította a lány fekete haját a válláról, és eljátszogatott a fürtökkel.

– Igazából gyűjtöm őket. Ez egy nagyon régi, 1969-es modell.

– Tényleg?

A férfi bólintott.

Sunshine újra megnézte.

– Sokat ér?

- Néhány száz dollárt.
 - Viccelsz?
 - Nem én.
 - Nahát! És én majdnem beletettem a mosógépbe.
- Talon ezen csak nevetett.
- Örülök, hogy nem tetted. Nekem és Snoopynak már hosszú közös múltunk van.
- Elvette Snoopyt a lánytól, és a kisasztalra tette. Amikor újra visszafordult Sunshine felé, a szemében felcsillanó fény már ismerős volt a lánynak.
- Tényleg fáj itt?
- Ha jól meggondoljuk, úgy kellene lennie, gondolta Sunshine, de Talon érintése olyan gyengéd volt, hogy egyáltalán nem ez volt a helyzet.
- Nem? És neked?
 - Soha nem éreztem magam jobban.
- Talon hanyatt feküdt a padlón, és magára húzta a lányt is. Az szétfeszítette a férfi lábait, és szinte felnyögött az érzéstől, ahogy Talon acélos izmai hozzáértek.
- A lány legnagyobb döbbenetére Talonnak újra erekciója volt.
- Te soha nem merülsz ki?
- A férfi a két keze közé fogta a lány arcát, és sötét szemével komolyan tekintett rá.
- Miattad van, kedvesem. Csakis miattad. Bárki más mellett már órákkal ezelőtt a falnak fordultam és elaludtam volna.
 - Komolyan mondd?
- Talon megduzzadt ágyékára irányította Sunshine kezét.
- Mit gondolsz?
 - Azt gondolom, hogy sokkal több vitamint kellett volna ma reggel bevennem.
 - Én meg azt hiszem, hogy még számtalan pozitúra van, amit nem próbáltunk ki.

Talon abban a pillanatban felébredt Sunshine ágyában, ahogy a nap leszállt. Álmosan, kéjesen elmosolyodott, ahogy a bőrén megérezte a terpentín és a pacsuli illatát.

Sunshine.

A lány most is karjában hevert, mélyen aludt. Talon meg-hökkenésére, újra erekciója támadt.

A mai délután után legalább egy napig vagy kettőig, ha nem egy teljes hétig kielégültnek kellene lennie.

És különben is, csoda, hogy mozdulni képes.

Mégis újra magáévá akarta tenni a lányt. Azonnal. Érezni akarta, ahogy Sunshine karja és lába átkarolja, szorosan tartja, érezni akarta, ahogy a bőrük találkozik.

Csak Nynia ébresztett benne ilyen érzéseket. Nem tudott betelni vele. Ránézett, és lángra lobbant.

Soha nem gondolta volna, hogy talál még egy olyan nőt, akihez ennyire vonzódik. És most leginkább csak arra vágyott, hogy éjszaka is Sunshine-nal szeretkezzen. Hogy érezze a lány leheletét a nyakán, miközben ő újra és újra belemerítkezik nedves és forró ölébe.

De nem teheti. Akheróonnal kell találkoznia a Jackson Square-en.

Arról nem is beszélve, hogy a démonok kinn kószálnak az utcákon, készen a gyilkolásra, és neki meg kell védenie az ártatlan embereket.

– Talon?

A férfi belül megremegett a lány álmos hangjára. Abban reménykedett, hogy feltűnés nélkül el tud menni, amíg a lány szendereg.

Hogy gyűlölte a zavaros távozásokat!

– Jó estét, szerelmem! – mormolta, és megcsókolta a lány szemöldökét.

Sunshine egy szemkápárázó mosollyal ajándékozta meg.

– Már kész is?

– Igen, találkoznom kell valakivel.

– Rendben – felelte a lány.

Felkelt, és maga köré tekert egy lepedőt.

– Nagyon jó volt találkozni veled. Talon. Köszönöm a csodás napot!

És otthagyta a férfit.

Talon elkomorodott. Ilyenkor általában az szokott lenni, hogy a nők könnyörögnek neki, hogy ne menjen el, csak egy kicsit maradjon még legalább. Azt mondogatták neki, hogy ő a legjobb szerető, akivel valaha találkoztak, és sírtak már a gondolatra is, hogy soha többé nem látják viszont.

De úgy tűnt, Sunshine-nak nem okoz gondot, hogy elmegy. Egy kicsikét sem tűnt szomorúnak miatta.

Mi volt ez?

Sietve kikelt az ágyból, a lány után ment. A konyhában lelt rá, a fogai közt egy kekszszel, és éppen valami rózsaszínű lötytyöt töltött magának egy csészébe.

– Sunshine, jól vagy?

A lány kivette a rizses kekszet a szájából, és rápillantott.

– Persze.

Az arca egy árnyalattal sápadtabb lett.

– Ó, istenem, nem akarod most eljátszani a birtokolni vágyó fickót, ugye? Kérlek, mondd, hogy nem egyike vagy azoknak a pasasoknak, akiről Trina mesélt. Akik azt hiszik, hogyha már egy kicsit szexeltek egy nővel, akkor az már az ő tulajdonuk!

Egy *kicsit* szexeltek?

Egy *kicsit* szexeltek!

Talon teljesen elképedt. Ahhoz volt szokva, hogy ő hagyja faképnél a partnereit, és ez lett volna a legkönnyebb esete, mégis valahogy furcsa módon zavarodottnak érezte magát.

Nyugtalanak.

Megalázottnak.

Főleg amiatt, amit ők ketten véghezvittek. Ez volt a legjobb maratoni szeretkezés, amiben valaha is része volt. Olyan szenvedéllyel és életerővel találkozott, ami hihetetlen volt számára.

És most a lány csak kikíséri az ajtóig?
– Biztos, hogy minden rendben van? – kérdezte újra.
– Nézd, nagyon klassz volt, oké? Nagyon is jól tudtam, amikor belementem, hogy utána nem fogsz visszajönni. Nem vagyok ostoba. Nagylány vagyok. Te meg igazán nagyfiú vagy, és biztos vagyok benne, hogy van egy életed, amihez vissza kell térned. – Sunshine szemén hirtelen pánik suhant át.
– Ó, istenem, nem vagy nő, ugye?
– Nem, nem vagyok nő.
A lány megkönnyebbülten felsóhajtott.
– Akkor senkit nem csaptunk be, semmi kár nem esett.
Sunshine megtette a rövid kis távolságot a hűtőszekrényig, hogy visszategye a kancsót.
– Sunshine?
A lány megtorpant, és egy kicsit bosszúsan nézett rá.
– Mi van? Ugye nem vagy ideges az elválás miatt? Jó volt a mai nap, megérte, de vissza kell térnem a munkához. Rengeteg dolgom van ma este.
– Igen, de... – Talon nem fejezte be a mondatot.
– De?
A férfi becsukta a száját. Oké, ha a lány azt szeretné, hogy elmenjen, akkor elmegy.
Különben sem kellett volna vele töltenie a napot.
Ilyen közel Mardi Gras-hoz, nem engedheti meg magának, hogy *bárm*i is elvonja a figyelmét. Főleg nem olyasvalami, ami egy fekete hajú kísértés személyében jelenik meg.
– Semmi – felelte.
Úgy tűnt, a lány megkönnyebbült.
– Mivel találkoznod kell valakivel, zuhanyozhatsz először, én meg addig csinálok magunknak valami vacsorát.
Talon lezuhanyozott elsőnek, de amikor végzett, nem volt hajlandó megenni a lány tofusalátáját és a szójából készült húst.
– Még egyszer köszönöm, Sunshine – mondta, miközben

felhúzta a bőrdzsekit a fekete pólóra. – Nagyon jól éreztem magam.

– Én is – felelte a lány mosolyogva, miközben csak turkált a salátában, és egy művészeti magazint lapozgatott.

Talon még mindig képtelen volt elhinni, hogy a lány milyen jól fogadta, hogy elhagyja. A fenébe is!

Énjének egy része azt várta, hogy Sunshine legalább könyörög, hogy hívja majd fel.

Vagy elkéri az e-mail címét.

Vagy valami.

De nem tette.

Az ördögbe is, hogy gyűlölte a huszonegyedik századot!

A lány felnézett, amikor Talon elindult az ajtó felé.

– Vigyázz magadra. Talon. És a jövőben, kérlek, próbáld meg elkerülni a robogó ünnepi kocsikat Mardi Gras-kor, oké?

Döbbenetében Talon mindkét szemöldöke felszaladt.

– Tessék?

– Nem emlékszel a múlt éjjelre, amikor letaroltak?

Talon tétovázva bólintott. Alig akarta elhinni, hogy egy olyan izé döntötte le a lábáról.

– Egy Mardi Gras díszkocsi ütött el?

– Igen, Bakkhoszt ábrázolta.

Ez még nagyobb sértés volt a sérülésnél. Csak azt remélte, hogy Nick soha nem fogja ezt megtudni. Soha.

Nicholas Ambrosius Gautier szép kilátásokkal érkezett erre a világra. Egy karrierista gonosztevő és egy tinédzserkorú Bourbon Street-i könnyűvérű lányka házasságon kívül született fiaként nem kimondottan a legtörvénytisztelőbb állampolgár volt. Igazából a gimis pártfogója szerint esélyes volt a Legvalószínűbb-az-hogy-a-halálsoron-végzi címre.

De egy éjjel, amikor Nick éppen összetűzésbe került azzal a bandával, amellyel futott, a sors alapjaiban változtatta meg az életét, midőn egy Sötét Vadász őrangyalt küldött hozzá, aki

fogta a gyermeket, kimosdatta, és jövőt adott neki.

Most, kilenc évvel később jogi előkészítőre járt, és ahelyett, hogy orosz rulettet játszott volna a büntetés-végrehajtási szervekkel, mint az apja, majdnem teljesen tiszteletreméltó polgárrá vált.

Mindezt a trákiai Kyrianosznak és Akherón Parthenopeosznak köszönhette.

Mindent megtett volna értük, ezért ült most, naplemente után az autójában, egy üres telken, ahelyett hogy a legújabb barátnőjével mulatná az időt, jókora mosolyt csalogatva a lány arcára.

Bár járt a motor, azért fázott. Ez a nedves, fagyos csontig hatoló hideg, mindene sajog tőle. A termoszból már rég kifogyott a kávé. Nick haza akart menni, hogy kissé felengedjen.

De ehelyett itt várta, hogy Talon Mardi Gras-ra érkezett erősítése megjöjjön végre, mert Zareknek, aki az elmúlt kilencszáz évet Alaszkában töltötte, fogalma sem volt róla, hogyan kell egy kocsit vezetni. Persze a hóborította területen élő Sötét Vadászok nem autóval közlekednek.

Átkozott balszerencse! Nem erre vágyott igazán.

– Nick, ott vagy?

– Igen – szólt bele a hordozható adóvevőbe, ami a Jaguarja anyósülésén hevert. Ezen keresztül állt kapcsolatban a közeledő helikopterrel. – Mikor érkeztek pontosan?

– Körülbelül két perc múlva – felelte Mike.

Nick elkezdte pásztázni a sötét égboltot, hátha megpillantja a fekete H-53E-jelű Sikorsky helikoptert, a Tengeri Sárkányt. Ez egy nagy hatótávolságú, külön rendelésre készült katonai helikopter volt, amit az emberi segítők gyakran használtak a Sötét Vadászok szállítására. A gép gyors volt, sokoldalú, és repülés közben is fel lehetett tölteni üzemanyaggal.

A hátsó részében egy acélborítású utastér volt, ami megóvta a Sötét Vadászokat a napfénytől. Ebben a részben az ablakokat egy kapcsolóval ki lehetett világosítani, ha egy Sötét Vadász

éjjel esetleg szeretett volna kinézni rajta.

Néhány Sötét Vadásznak, mint például Akherónnak, saját helikoptere volt, és akkor repültek, amikor csak akartak.

De ma éjjel Mike Callahan, aki Dorean emberi segítő volt (ami azt jelentette, hogy nem egy bizonyos Sötét Vadászt szolgál), Zareket hozta vissza Alaszkából.

Nick már sok mendemondát hallott az on-line hirdetőtáblán arról, hogy a mösiai Zarek elmebeteg. Nem tudta, hogy vajon igaz-e a dolog, de néhány percen belül első kézből fogja megtudni.

– Hé, Mike! – szólította meg a rádión keresztül a pilótát. – Milyen kemény a fickó?

Mike felhorkant.

– Talán a legtöbbet az mond, ha adok egy jó tanácsot: ha van fegyvered, biztosítsd ki.

– Miért?

– Mert, ha ki van biztosítva, akkor tuti, hogy lelövöd ezt a faszfejet, az pedig ettől csak még jobban kiakad. Most az egyszerűen sajnálom a démonokat.

Hát, ez nem volt túl biztató.

– Mi? Még rosszabb, mint Akherón?

– Nick, higgy nekem, ilyet még nem láttál, mint ez. Már tudom, hogy Artemisz és Ash miért zárták el Alaszkában. Amit viszont nem értek, az az, mi a fenének akarja Artemisz ráereszteni a sok emberre. Szerintem ez olyan, mintha kézigránátot dobna egy benzinkútra.

Nick gyomra már kellőképpen összeszorult.

Megvárta, amíg a helikopter landol a magánleszállón, amit Akherón szokott használni. A terület végében állt egy épület, úgy festett, mint egy roskatag pajta. Valójában egy átalakított modern hangár volt, amit kétszer olyan vastag ajtókkal szereltek fel, mint egy óvóhelyet, és korszerű riasztórendszert is beépítettek. Ebben az épületben állt mostanában az MH-60K Sikorsky helikopter, amivel Akherón szokott repülni, és magá-

val vinni egyedi Buell motorkerékpárját.

Ash, ahogy illik, egy nappal korábban megérkezett.

És most megjött Zarek.

Hát, ez a Mardi Gras eléggé ijesztőnek ígérkezik. Nick kiszállt a kocsiból, bezárta a rádiót a csomagtartóba, aztán a terület szélére állt, amíg Mike ki nem kapcsolta a motort, és a rotorok le nem álltak.

Amikor minden leállt, a szikár, középkorú emberi segítő kiszállt a helikopterből, és levette a sisakját. Mike soha nem volt túl barátságos, de ma este nagyon úgy tűnt, hogy utál mindent, és látszott rajta, hogy roppant ingerlékeny.

– Nem irigyellek ezért – közölte, miközben visszahajította az ülésre a sisakot.

– Ugyan már, Mike! Ne szórakozz velem! Annyira nem lehet szörnyű!

De Nicknek azonnal megváltozott a véleménye, amikor Mike félrehúzta a tolóajtót, és a pillantása a mősiai Zarekra esett.

Zarek úgy jelent meg az ajtónyílásban, mintha maga Lucifer volna, aki a pokol mélyéről érkezett. Olyan széles válla volt, hogy Nick nem is értette, hogyan volt képes a helikopter felemelkedni a földről.

Tetőtől talpig feketébe volt öltözve. Farmernadrágot, Harley motoroscsizmát és hosszú ujjú pólót viselt. Úgy tűnt, észre sem veszi a hűvös, nyirkos levegőt, ami a téli New Orleans-i éjszakát jellemezte. A bal fülében egy hosszú, kard alakú fülbevalót viselt, a markolatát egy koponya és alatta a keresztbe rakott két combcsont díszítette.

Zarek, ajkán gúnyos mosollyal, kilépett a helikopterből. Megjelenését csak még gonoszabbá tette a fekete kecskeszakáll. Sötét, egyenes szálú haja a vállát verdeste, és koromfekete szeméből sütött a megvetés és a gyűlölet. Nick már hozzá volt szokva az ilyen viselkedéshez, a pokolba is, ezen nőtt fel, de még soha nem találkozott Zareknál rosszabb emberrel.

Zarek azokra a gyilkosokra emlékeztette Nicket, akiket az apja szokott hazahozni. Hidegfejűek voltak. Érzéketlenek. Halálosak. Ha Zarek ránézett, az embernek az az érzése támadt, hogy azt méricskéli, mekkora koporsóba fog beleférni.

Zarek bal kezével nekitámaszkodott a helikopter oldalának, és visszahajolt az utastérbe, hogy kiemeljen egy fekete katonai vászonzsákot. Nick félelemmel vegyes áhítattal figyelte hatalmas kezét. Mindegyik ujját, a hüvelyket is beleértve, egy-egy hosszú, az ujjperceknél hajlítható ezüstkarom borította, a végük olyan éles volt, hogy Nick tisztában volt vele, Zareknek ez a fő fegyvere.

Ez a fickó szeretett mindent két kézzel intézni, kedvelte, ha képességeit piszkos munkában tudja a kamatoztatni.

A francba, Zareket elmebetegnek nevezni, az finom kifejezés.

Ahogy távolodott a helikoptertől, rávicsorgott Mike-ra, kimutatva csupasz agyaráit.

Mike most az egyszer nem tett megjegyzést, és ez Nicknek mindennél többet mondott arról, milyen gonosz lehet Zarek. Mike soha nem hagyott így annyiban semmit, és soha nem fordult elő, hogy ne tett volna egy epés megjegyzést.

– Nos, ha elegend volt abból, hogy szegény Mike-ot kínozod, készen állsz arra, hogy induljunk?

Nick azon nyomban megbánta szavait, ahogy Zarek ránézett. Az a jéghideg, gonosz pillantás sokkal jobban megbor-zongatta, mint akármilyen hűvös szél.

– Csak egyetlen rossz szót szólj, kölyök, és annyi marad belőled, ami egy szitán is átfér.

Nicket nem lehetett könnyen megijeszteni, de a Zarek által kiejtett szavak olyan őszintének hangzottak, hogy hátralépett, és ez egyszer befogta hatalmas száját.

Zarek nem szólt többet, egy ragadozó halálosan elegáns, puha lépteivel odasétált a kocsinhoz, és a szája állandó vic-sor-gásba merevedett. A padlóra lökte a zsákot, majd beszállt, és

bevágta az ajtót maga után.

Ebben a pillanatban Nick komolyan megbánta, hogy nem olyan kocsit vett, aminek volt hátsó ülése is.

De aztán meggondolta magát. Tekintve Zarek gonosz, kiszámíthatatlan természetét, sokkal jobb, ha inkább mellette van, semmint mögötte.

Mike eleresztett egy megkönnyebbült sóhajt, és háton veregette Nicket.

– Segítsenek meg az istenek, kölyök. Az tuti, hogy én nem szeretnék ma a helyedben lenni!

Nick soha nem volt túlságosan vallásos, de ahogy egyre közeledett antracitszínű Jaguarjához, újra azzá vált.

Beült, és beindította a motort, aztán a város felé vette az irányt. Talonnal, Valeriusszal és Akherónnal volt találkoójuk körülbelül fél óra múlva a Jackson Square-en. A fenébe, ez lesz élete leghosszabb útja!

Még jobban beletaposott a gázba. A padlógáz pont illett a lelkiállapotához.

Miközben száguldottak, Nick nem tudta megállni, hogy a tekintete ne térjen újra meg újra vissza Zarek ezüstkarmos bal kezéhez, amint ültében rálógott a bal térdére.

Fülsiketítő és kínos volt a csend, és csak az törte meg, amikor Zarek néha kinyújtóztatta az ujjait a fekete farmeranyagon. Egy idő múlva a fémes kaparászó hang Nick idegeire ment. Bekapcsolta a rádiót.

– Szereted a rockot? – kérdezte.

A rádió abban a pillanatban kikapcsolt.

Nick nagyot nyelt, amikor rájött, hogy Zarek egyik Sötét Vadász különleges képessége a telekinézis volt.

– Kisfiú, nem vagyok a haverod. Nem vagyok a Sötét Vadászod, és főleg nem vagyok a kibaszott randipartnered. Csak akkor beszélj, ha kérdezek. Különben tartsd a pofád, és vedd le rólam a szemed, akkor talán élsz addig, hogy elérjünk a francia negyedbe.

Nick megszorította a kormányt. Most felbosszantotta Zareket, de nem annyira, hogy a dolog végzetes legyen. Csak egy abszolút bolond haragít magára egy ilyen veszélyes fickót.

Zarek szétnyitotta a zsákot, és előhúzott egy hitelkártya méretű mp3 lejátszót meg egy sötét napszemüveget. Feltette a szemüveget, és bedugta a fülhallgatót, aztán hátrahajtotta a fejét az ülésre. Nick hallotta, hogy egy Nazareth-szám, a „Hair of the Dog” megy benne. Az antiszociálisak igaz himnusza. Milyen találó.

Amikor a rádió váratlanul újra bekapcsolt, Nick szabályosan megrezzent.

Hát igen, Zarek egy elmebeteg állat, és ő minél hamarabb kívül tudja a kocsiján, átadva Akherónnak, annál boldogabb lesz.

Talon még mindig Sunshine-on gondolkodott, amikor átkelt a sétálóutcán, hogy Akheróonnal találkozzon. Végigpillantott az utcán, arrafelé, ahol találkozott a lánnyal az előző éjjel, és öszszeszorult a gyomra.

Mennyire hiányzott neki! És ez volt a legörjítőbb az egészben. Alig ismerte a lányt. Úgy száguldott be az életébe, mint valami hurrikán, totális pusztítást és káoszt hagyva maga után, mégis...

Talon felsóhajtott. Nagyon kellemes szórakozás volt. De most dolga van, amit el kell végeznie.

A Sunshine-nal való kis kirándulásnak vége. Soha többé nem fog vele találkozni.

Ennyi volt.

Ami a jelent illeti, a lány nem létezik.

Igen, így van.

Talon elhessegette a fejében megszólaló gúnyos hangot. Nem volt más választása, el kellett felejtenie a lányt. Évszázadokkal ezelőtt kötött egy alkut, amit be is fog tartani az örökkévalóság fennmaradó részében is. Számára soha nem

adatik meg az otthon, a család, és főleg nem egy barátnő vagy egy feleség. Ha nem tett volna esküt Artemisznek, az efféle dolgok akkor is tiltottak lennének számára.

Különben is, úgy szerette az életét, ahogy volt. Rengeteg szabadideje akadt. Volt elegendő idő arra, amit csinálni akart, és elég pénze is, hogy megszerezze, ami megtetszett neki.

Sötét Vadászként az élet szép volt.

Nagyon jó.

Ahogy odaért a térre, megpillantotta Akherón Partheno-peoszt, amint az egyik épület falánál állt, a két karját összefon-ta a mellkasán. A magas atlantiszi harcos egy nagyobb csődü-lettől távolabb állt. Az emberek egy utcai előadót hallgattak, aki a „Scooby-Doo” dalt adta elő saját feldolgozásban.

Két métert meghaladó magasságával, hosszú, metálvörös színű hajával és fekete szemüvegével – pedig már régen le-ment a nap – nem nagyon lehetett nem észrevenni.

Talon általában úgy nevezte Akherónt, hogy T- Rex. A be-cenevet inkább félelmetes, ragadozószerű megjelenése miatt kapta, nem pedig a kora miatt.

Volt valami igazán baljós Akherón aurájában. Úgy áramlott kifelé belőle, mint a cunami. Mintha a férfi körül a levegő va-lami rejtélyes energiával töltődött volna meg, ami olyan erős, hogy az ember kezén vagy a tarkóján felállt a szőr, ha túl közel ment hozzá.

És abból ítélve, hogy olyan távol állt a többiektől, hogy ak-kora távolságot hagytak közte és maguk között, Talon tudhatta, nem ő volt az egyetlen, aki érezte ezt a valamit.

De persze az is lehet, hogy Akherón bizarr, fura külseje volt az oka annak, hogy az emberek távolságot tartottak tőle. Fekete motorosdzsekijének az egyik ujján egy ezüst láncingujj volt, és bőrnadrágját varrás helyett fűzőzsinórok tartották össze.

De mindegy is, mi volt az oka, senki nem akart ennek a fic-kónak az útjába kerülni.

Akherón elfordította a fejét.

Bár a sötét napszemüveg takarta a szemét. Talon tudta, hogy T-Rex egyenesen rá bámul. Hirtelen felnevetett, amikor észrevette az újdonságot Akherón arcán. Egy ezüst orrszegecs volt az.

Akherónnak két nagyon furcsa gyengéje volt: mindig újabb helyeken lyukasztotta át a testét, és a hajszínét gyorsabban váltogatta, mint ahogy a kiszámíthatatlan louisianai időjárás változott.

T-Rexnek volt egy furcsa sebhelyszerű kézlenyomata, ami néha előtűnt, néha pedig eltűnt a nyakáról. Senki nem tudta biztosan, hogy valódi volt-e vagy csak valami bizarr trükk, aminek segítségével Akherón játszadozott velük. És az akcentusával ugyanez volt a helyzet. Volt olyan időszak, amikor Akherón hangjába valami furcsa, dallamos akcentus keveredett. Talon sejtette, hogy szülőföldjéről, Atlantiszról származhatott, máskor T-Rex beszéde teljesen úgy hangzott, mintha egy tősgyökeres, tévén szocializálódott amerikai beszélne.

Úgy tűnt, az ókori harcos nagy örömét leli abban, ha az emberek kénytelenek találgatni vele kapcsolatban. Sokkal magának valóbb volt, mint Talon, és ez már valami.

Akherón elhozta a fekete hasított bőr hátizsákját, amit egy népszerű utcai anarchia-logó díszített. Átvette a vállán, aztán odalökött az előadó gitártokjába néhány papírpénzt, és odébbállt.

Látszott, hogy a tömegben többen is megmerevednek és hátrahökölnek, ahogy átsétált közöttük, mint valami cseppfolyós halmazállapotú, hosszú lábú ragadozó. Akik rá mertek nézni, gyorsan elkapták róla a tekintetüket.

Mindez ironikus volt, mivel Akherón volt az utolsó a Földön, aki valaha is ártott volna egy halandónak. Ő volt az emberiség legöregebb védelmezője.

Évszázadokig harcolt a démonokkal egyes-egyedül.

Magányosan.

Egy barát vagy emberi segítő nélkül.

Talon hallott olyan pletykákat, hogy Akherónt maga Árész, a legendás atlantiszi hős képezte ki.

De igazából senki nem tudott semmit Akherónról, csak annyit, hogy magas volt, magának való, és nagyon-nagyon furcsa.

Ahogy Akherón közelebb ért. Talon megbillentette a fejét Akherón vörös haja és az arcát keretező négy hajfonat felé.

– Tudod, azt hiszem hanyagolnom kellene a T-Rex nevet, helyette simán csak Barneynak kellene szólítanom téged.

Akherón szájának egyik sarka kissé felkunkorodott.

– Ne piszkálódj. Kelta! – Derült ábrázattal nézett végig Talon bőrnadrágján, pólóján és dzsekijén. – Nagyon örülök, hogy *teljesen* felöltöztél az alkalomra.

Talon felnyögött a megjegyzés mögött húzódo gúny hallatán.

– Kyrianosz elmondta, mi?

– Hát persze. A rózsaszín törülköző tetszett a legjobban.

Kyrianosz még megfizet ezért. Még akkor is, ha úgy kell levadásznia.

– Esküszöm... Nick is tudja?

Akherón valódi mosolyt produkált, amivel megvillantott egy kicsit az agyarából.

A fenébe, most aztán nézheti!

De a csudába is, megérte. A Sunshine-nal töltött délután megér bármennyi feszélyezettséget.

Akherón hátrapillantott a válla fölött, mintha megérezett volna valamit, amitől a bőrdzseki széle felfedte a nyaka egy részét. A kézjegy megint nem volt rajta.

Talon követte Akherón tekintetét, és látta, hogy Valerius közeledik feléjük. Egyszer találkozott már a római hadvezérrel, amikor az megérkezett, hogy átvegye Kyrianosz Sötét Vadászként ellátandó feladatait.

Valerius csak egy pillantást vetett Talon dzsekijére és nyakperecére, megvetően morogta, hogy Kelta, ezzel is tudatva

Talonnal, hogy a vele való barátságkötés esélye körülbelül olyan valószínű, mint üres parkolóhelyet találni a Bourbon Streeten a Mardi Gras ideje alatt.

És ha belegondolt, hogy az a gyászos sorsa, hogy ezzel a faszfejjel töltsse el az örökkévalóságot New Orleansban! Ahogy Nick mondaná: a franc essen beléje!

A római kifogástalan copfba fogta fekete haját. Fekete sváj-folt nadrág volt rajta, papucscipő és hosszú kasmírkabát. Ha nem ismeri, Talon azt hihette volna, hogy gazdag ügyvéd, nem pedig démonhóhér.

Talon csak annyit tehetett, hogy nem mosolygott azon, mennyire nem odaillő Valerius, és főleg Akherón mellett lát-szott ez, aki akár a gótikus underground mozgalom zászlóvivője is lehetett volna. Egészen az orrában lévő ezüst pírzingig és a hegyes orrú csizmáján lévő szegecsekig.

– Milyen pontos vagy! – jegyezte meg Akherón Valeriusnak, amikor rápillantott a repedezett zsebórára, amit a dzsekije zsebéből húzott elő. Az órát baleset érte körülbelül száz évvel ezelőtt, egy jelentősebb démonfelkelés alkalmával. Az óra túlélte, a démonok nem.

Valerius fekete szeme szinte parázslott a nehezteléstől, ahogy Akherónra pillantott.

– Lehet, hogy nem tetszik, hogy te vagy a parancsnok. Görög vagyok, de jó katona lévén engedelmeskedem neked, attól függetlenül, hogy személyes ellenszenvet érzek irántad.

Talon arcára kiült az önelégült vigyor.

– Jézusom, T-Rex, nem melegszik meg a szíved, nem örülsz, hogy a közelében lehetsz?

– Mutass több tiszteletet a feljebbvalóid iránt. Kelta! – csat-tant fel Valerius, felhúzva a felső ajkát –, különben megmuta-tom, hogy a rómaiak hogyan bánnak a barbár fajtáddal!

A szavainak semmi érzelmi hatása nem volt, maximum egy kis unott élvezet látszott Talon arcán, de ő nem az a fajta ember volt, aki a sértést megjegyzés nélkül hagyja.

És hát már túl öreg volt ahhoz, hogy megváltozzon.

– Ó, íme a tisztelet – felelte, és meglegyintette Valeriust.

Akherón épphogy el tudta kapni Valeriust, ahogy Talon felé lódult. Kettejük közé állt. Nem mintha Talonnak szüksége lett volna segítségre, de a Valerius szeméből sütő gyűlöletből ítélve, a rómainak igenis kellett a közbelépés.

– Gyerekek, ne kelljen megint szétválasztani benneteket! – Akherón Valeriusra bámult, és kényszerítette a rómaid, hogy egy lépést hátráljon. – Hidd el, Val, meg tudom védeni magam, és nem vettem zokon Talontól a dolgot.

– A nevem Valerius. – Valerius arrogáns, gőgös rántással kimította a kabátját. – És én bizony zokon vettem.

Igen, nincs új a nap alatt. A fickó mindenkitől zokon vett mindent.

Ahogy az lenni szokott, amikor két vagy több Sötét Vadász összejön. Talon érezte, hogy az ereje gyengül. Artemisz ezt a védőmechanizmust használta, hogy megakadályozza, hogy a Sötét Vadászok egyesítsék erejüket, és az istenek ellen forduljanak, vagy zsákmányul ejtsék az embereket.

Ez alól az egyedüli kivétel Akherón volt. Mivel ő volt a kijelölt tanító és fajtájának legidősebb tagja, ezért az ő jelenléte nem szívtá el a többiek erejét, de mindenki másé igen.

Nem maradhattak hosszú ideig együtt, különben teljesen kifáradnak az éjszaka hátralevő részére.

Talon elnézett Valerius válla fölött, és megpillantotta Nicket és Zareket, akik a pékség előtt haladtak el éppen a sarkon, feljűk tartva.

– Hé, nem figyeltek! – szólt Akherónhoz és Valeriushoz. – Ott jön ez erősítés.

Valerius megfordult, és megeresztett egy durva káromkodást, ami nem igazán illett előkelő származásához és ahhoz a királyi légkörhöz, ami körülengte.

– Neked is – kaffantott vissza Zarek, amikor megállt Akherón mellett.

Valerius arcára egyértelműen undorral teli tekintet ült ki.

– Már megint egy átkozott görög!

– Mi a baj, római? – kérdezte Talon. – Talán bajod van a görögökkel?

Valerius orrlikai kitágultak, ahogy csúfondárosan Zarekra mordult.

– Abban biztosak lehetek, hogyha én is ott lettem volna Trójánál, amikor hátrahagyták a lovat, akkor azon a napon rengeteg ropogásra sült görög maradt volna a tengerparton.

Talon gúnyos együttérzéssel fütyentett egyet.

– A fenébe is, T-Rex, ez tényleg gyűlöli az őseidet!

Akherón vidáman pillantott rá.

– Semmi gond, Talon, én előbb ott voltam, mint ők.

– Ó, persze, bocs! – Talon váltott egy pillantást Nickkel, aki sokkal csendesebb volt a szokásosnál. Az emberi segítő kissé feszültnek tűnt.

Hmm, hát ez érdekes! A közelben kell tartania Zareket, ha ilyen nagy hatású elnyomóereje van. De jó tudni, hogy Nicken is van kikapcsoló gomb.

– Volt valami gond repülés közben? – kérdezte Akherón Zareket.

– Nem faltam fel a pilótát, ha erre gondolsz. Es ez a kis Nicky is él és virul, nem ontottam a vérét.

– Nos – mondta Akherón színtelen hangon –, azt hiszem ez nagy előrelépés a múltkori óta.

Talon nem tudta, hogy Akherón viccel-e vagy sem, de azt tudta, hogy Zarek rossz hírben áll, úgyhogy azon sem csodálkozott volna, ha igaz a dolog. Mármint az a mendemonda, hogy Zarek felhasította és felfalta a legutóbbi emberi segítőt, akit Akherón érte küldött.

Talon végignézett ötükön. Igencsak tarkabarka csapat. Egyedül csak annyi közös volt bennük, hogy mindannyian magasak voltak. Ha valaki rájuk nézett, valószínűleg olyan érzése lehetett, hogy ezeket az NBA-ből szalajthatták, hiszen a

magasságuk kicsit különböző volt ugyan – kezdve Nick száznyolcvanhárom centijétől Akherón két méter három centijéig – , de mindannyian szép szál férfiak voltak.

Nicken farmer volt, sötétzöld pulóver és pilóta-dzseki – az egyetemi hallgató tökéletes mintaképe. Talon úgy nézett ki, mint egy motoros, aki éppen most jött a Szentélyből, New Orleans legmenőbb motorosbárjából. Akherónt mintha a Dungeonból szalajtották volna – ez volt a helyi, gótikus undergroundosok találkahelye. Valerius volt a magasan kvalifikált kinézetű egyén a csapatban, és Zarek...

Zarek egész egyszerűen úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban kész megölni bárkit és bármit.

– Nos, miért gyűltünk össze? – kérdezte Zarek.

A Valerius szemében eddig tükröződő ellenszenv még erősebbé vált:

– Szólt hozzád valaki, *rabszolga*?

Akherón az utolsó pillanatban kapta el Zarek kezét, mielőtt az ezüstkarmok felszakították volna Valerius sebezhető torkát. Talon ezelőtt még soha nem látta, hogy Akherónnak ennyire küzdenie kellett, hogy valakit visszafogjon. Mindez nagyon sokat elárult Zarek erejéről.

És a vérmérsékletéről.

– Nyugi! – parancsolta Akherón Zareknak. – Tudom, hogy már nagyon régen voltál egy másik Sötét Vadász közelében, Z, de ne felejtsd, hogy akármit teszel vele, tízszeresen kapod vissza!

Zarek arca megkeményedett.

– A fájdalmat jól bírom, csak őt nem bírom elviselni!

Valerius még mindig az ajkát biggyesztette.

– Nem értem, miért kell a démonokhoz egy bűnbak, aki a korbácsolásokat kapja. Olyan jelentéktelen volt életében, hogy az apámnak le kellett fizetnie egy rabszolga-kereskedőt, hogy vigye el a nyakunkról.

Zarek vadállatias üvöltést hallatott. Egy pillanattal később

Akherón repült az útból, és Zarek már rá is vetette magát Valeriusra. Elkapta a római derekát, és mindketten az úttestre zuhantak. Keményen.

Mielőtt Talon le tudta volna szedni Zareket Valeriusról, az már bevitt néhány kemény ütést, és még egy utolsót boksolt Valerius bordái közé, amikor aztán Talon felrántotta.

Ahogy azt Akherón is megmondta, Zarek arcán is ott volt minden egyes, Valeriusra mért ütés nyoma. Az orra erősen vérzett, és felrepedt az ajka. De Zarek mintha észre sem vette volna, vagy ha mégis, fekete szemének elégedett pillantása elárulta, hogy a volt római rabszolga úgy vélte, megérte a dolog.

Valerius sem volt sokkal kevésbé dühös, amikor feltápászkodott.

– Ezért meg kellene korbácsolni.

Talon erősebben szorította Zareket.

Az dühödten próbálta ellökni magától.

– Vedd le a kibaszott kezéd rólam, Kelta! – Aztán újra Valeriushoz fordult. – Csak próbáld meg megütni, te nyomorult szarrágó, és megetetem veled a saját fekete szíved!

– Elég volt! – ordította Akherón. – Még egyetlen szó bármelyikőtök szájából, és esküszöm én fogom kitépni a szíveteket!

Valerius letörölte a vért az ajkáról.

Zarek végigsimított az arcán, letörölve a vért, miközben gyilkos pillantásokat vetett Valeriusra.

Akherón végtelen türelmű ember volt, de Talon még soha nem látta ennyire felbőszültek. Most tényleg dühös volt.

Akherón a Sötét Vadászokra nézett.

– Legközelebb egy-egy e-mailt fogok nektek küldeni. Nem is tudom, mit képzeltem, amikor kitaláltam ezt a találkozót!

Megszólalt Nick:

– Ó, én tudom! Azok az emberek, akik jó néhány ezer esztendősek, tudnak úgy viselkedni, mintha felnőttek volnának.

Zarek beleöklözött Nick gyomrába.

– Hoppá! – mondta Akherónnak. – Csak egy önkéntelen, véletlen izomrángás volt.

Akherón szitkozódott magában.

– Akár itt vannak a démonok, akár nem, esküszöm, ha nem bírsz magaddal, Z, elküldelek a Déli sarkra, és ott rohadhatsz el.

– Ó! – dünnyögte Zarek unott hangon. – Meg vagyok réműlve. Azok a gyilkos pingvinek és szőrös fókák *tényleg* félelmetesek.

Akherón mély torokhangú morgással figyelmeztette Zareket.

Talon nagyon sajnálta felidegesített vezetőjüket. Ő tudta, miért szervezte meg Akherón ezt a találkozót. Az atlantiszi tudni akarta, mi történne, ha ők hárman keresztezik egymás útját. Sokkal jobb, ha nyíltan kiderül, mennyi ellenséges érzület van bennük egymás ellen, és megpróbálni ezt valahogy az ellenőrzésük alatt tartani, mintha megkockáztatnák, hogy véletlenül találkoznak, ahol aztán Zarek még a szart is kiverné Valeriusból, anélkül, hogy valaki is közbe tudna avatkozni.

De itt és most Akherón tudta, mi a helyzet, és hogy mennyi távolságot tartasson kettejük között. Talon elismeréssel gondolt arra, milyen bölcs Akherón. Lehet, hogy küllemre nagyon fiatal, de az ereje, a tudása és a képességei igazán ősiék, kíválóak ahhoz, hogy féken tartsa a gazember Sötét Vadászokat, akik neki tartoztak engedelmességgel.

Akherón keményen nézett mindegyikükre.

– Ha öt percig sem bírtok magatokkal, nincs mese, fel kell osztanunk a várost magunk között. Mivel egyedül én vagyok képes elviselni a temetőket, azok az enyémekek. Valerius, azt akarom, hogy a tieid legyenek a kertvárosi és üzleti negyedek, Zarek és Talon felügyelik a Quartier-t. A Mardi Gras-kor pedig mindannyiunknak a Vieux Carrénál kell lennünk kilencre.

Nickhez fordult.

– Te leszel a tartalék. Ha valamelyikünk kiesik, gyorsan mozgósítanunk kell.

– Van egy aprócska gond.

– Éspedig?

Nick Valerius felé intett a fejével.

– Ha ő esik ki, magára marad.

Zarek elmosolyodott.

– Éreztem én, hogy valami miatt kedvelem ezt a kölyköt!

Nick hitetlenkedő pillantást vetett rá.

– Nick – felelte Akherón figyelmeztető hangon. – A te kötelességed mindannyiunkra figyelni. Valerius is Sötét Vadász, olyan, mint én. Talon és Zarek.

– Tudom, hogy megesküdtem, de én arra tettem le az esküt, hogy a trák Kyrianoszt védelmezem, és ő már hidegebb lesz, mint egy jéghegy, mire én akárcsak a kisujjamat is mozdítom, hogy segítsék annak az embernek, aki megkínozta és sanyargatta.

Valerius szeme lángolt.

Nick Valeriusra emelte az ujját.

– Ő is ott volt, figyelte az egészet, és semmit nem tett ellene. Megtagadom, hogy segítséget nyújtsak annak, aki képes volt erre. – Visszanézett Ash-re. – Téged, pszichopátát, és Talont szolgálom, de őt nem.

– Pszichopata? – ismételte meg Zarek. – Hmmm. Ez tetszik. Akherón nem is figyelt rá.

– Nick...

– Rendben, görög – vágott közbe Valerius. – Úgyis inkább meghalnék, mintsem elfogadjam egy plebejus segítségét.

– Akkor már hárman vagyunk – mondta Zarek. – Én is inkább azt szeretném, ha meghalnál. Nos, szavazzuk kis ezt a faszfejet a csapatból.

Talon megpróbálta elrejtteni, milyen jól szórakozik, és azon morfondírozott, Akherón még meddig bírja, hogy nem hasítja szilánkokra Zareket is és Valerius is, aprócska Sötét Vadász

darabokra.

Lehet, hogy figyelmeztetnie kellene Nicket, hogy készítsen elő egy szemeteskukát. Az Akherón arcára kiülő tekintet semmi jót nem ígért.

– Rendben – felelte Akherón Nicknek. – Akkor hívd Eric St. Jamest, és mondd meg neki, hogy visszavesszük a Barnaele emberi segítő státusba, ha Valeriusnak bármire szüksége volna, kéznél legyen.

Nick bólintott.

– Zareket is rátestálhatom? Nekem még ott van a sulis is.

Még mielőtt Akherón válaszolhatott volna, Valerius felcsattant.

– Nem fogom hagyni, hogy egy rabszolga egyenrangú legyen velem, és nem fogok vele osztozni egy szolgán!

Zarek orrlikai kitágultak

– Higgy nekem, fiú, nem vagyunk egyenrangúak. Annyival alattam állsz, hogy inkább a szarban ülnék, mintsem hagyjam, hogy kitöröld a seggem.

Talon elkapta Valerius, mielőtt az elérte volna Zareket.

Váltott egy pillantást Akherónnal.

– Hát ez jó móka lesz, ugye? Állandóan távol tartani ezt a kettőt egymástól, miközben a démonokkal küzdünk. Nem fedkezhetnénk meg az egészről, és vackolhatnánk be magunkat otthonra, amíg az egésznek vége nincsen?

De még ennél is elkedvetlenítőbb volt az a tudat, hogyha Kyrianosz rájön, hogy Valerius a városban van, akkor az övéhez képest Zarek támadása szerető öleléshez lesz hasonlatos. És mivel Kyrianosz többé már nem volt Sötét Vadász, a képességeit már nem tompította Artemisz korlátozása. Szabadjára lenne engedve, hogy megölje a rómaid.

Akherón dühösen felsóhajtott.

– Hát, már annak a határán vagyok, hogy egyetértsek veled.

– Majd Valeriushoz fordult. – Menj, és járőrözz a körzetedben!

Valerius gúnyos római szalutálást mutatott be, majd sarkon

fordult és otthagya őket.

A légkör jelentősen megjavult. Zarek egészen... elviselhetőnek tűnt. Óriási mennyiségű feszültség hagyta el a testét.

– Kivel leszek? Veled és Kyrianossal, vagy Nick-kel? – kérdezte.

Akherón némaságba burkolózott, miközben előhalászott egy kulcsot a dzsekije zsebéből.

– Úgy gondoltuk, az lesz a legjobb, ha lesz saját helyed. Megkértem Nicket, hogy béreljen ki neked egy házat a Dauphin Streeten. Befestette feketére az ablakokat, és mindent megtett annak érdekében, hogy a napfényt kizárjuk a házból.

Zarek arca újra kövé meredt, fekete szeme izzott. Valami oknál fogva dühös volt. Elvette Akherón kezéből a kulcsot, és elindult.

– Nick majd megmutatja, hol van – mondta még Akherón.

– Nincs szükségem senkire, hogy megmutasson bármit is! – csattant fel Zarek. – Majd megtalálom.

Miután Zarek elment, Nick elkezdett fintorogni.

– Tudom – mondta Akherónnak. – „Nick, menj a pszichopata után, és mutasd meg neki, hogy hol lakik!” De szabadjon megjegyeznem, azzal, hogy ezt teszem, akár a legnagyobb hazárdjátékos címre is benevezhetnék, nem?

Akherón felvonta a szemöldökét.

– Szabadna megjegyeznem, hogy ha itt maradsz, sokkal nagyobb kockázatot vállalsz?

Nick meglepődést színlelt.

– Micsoda? Még mindig itt vagyok? Ó, sajnálom, azt hittem, már tíz perccel ezelőtt elmentem!

Zarek után iramodott.

Amikor egyedül maradtak. Talon végigszántott a haján.

– Van olyan este, hogy nem is érdemes felkelni, nem?

– Nem is tudhatod igazán! – sóhajtott egy hatalmasat Akherón, mintha csak a feszültséget engedné ki magából.

– Mondd meg nekem, Akherón, mit műveltél Artemisszel,

hogy ezt a terhet rakta a válladra?

Ahogy az várható volt, Akherón nem felelt. Amennyire Talon tudta, Akherón soha nem fecsegett ki magáról semmi személyeset, és azt sem tudta, hogy pontosan milyen természetű kapcsolatban áll az istennővel.

– Gyere velem, Talon!

Nem hangzott valami jól, de Talon követte.

Akherón nem szólt semmit, egészen addig, míg maguk mögött nem hagyták a sétálóutcát, és el nem indultak a Pirates Alley felé a Royal Street irányába.

Közvetlenül a Szent Lajos-katedrális mögött, az ott húzódó kis kertnél Akherón megállt. Talon szorongva körülnézett. A Sötét Vadászok nem érezték túl jól magukat a szent helyek közelében. Mivel olyan emberek voltak, akik elveszítették a lelküket, azok a lelkek, akik elveszítették a testüket, igyekeztek beléjük fészkelni magukat. Egy erős Sötét Vadász el tudta hessegetni a lelkeket, ám egyedül csak Akherón volt immúnis, őt nem akarták megszállni.

Ez volt a fő oka annak, hogy a Sötét Vadászok csak új házakba költöztek, és hogy Nick miért vitt egy médiumot Zarek házába, hogy elhessegesse a lelkeket. Egy lelkektől megszállott Sötét Vadász ijesztő volt.

– Mesélj nekem arról a nőről, akivel a napot töltötted!

Talon meglepődött Akherón szavai hallatán. A képességei mindig megdöbbenették.

– Igazából nem tudok sokat mondani róla.

– Ne hazudj nekem, Talon! Sunshine most is benned van. Érzem őt. Benne van a gondolataidban és a véredben.

Hát, ez az ember tényleg hátborzongató.

– Nézd, tudom, hogy mi a kötelességem. Megesküdtem Artemisznak, és nem próbálok kibújni alóla.

– Nem is ez aggaszt engem.

– Hanem micsoda? – kérdezte Talon.

– Emlékszel még, hogy mit mondtam neked aznap éjjel,

amikor bosszút álltál a klánodon?

– Mindennek ára van.

– Pontosan. Ez a nő benned van, testvérem. Ha nem űzöd ki magadból, akkor ki fogja engedni azokat az érzéseket, amiket magtanítottam elzárni.

– És az olyan rossz lenne?

Akherón levette a szemüvegét, és kemény, komoly pillantást vetett Talonra azzal a kortalan, csillogó szemével.

– Igen, az lenne. Te vagy az egyetlen Sötét Vadász, akire számíthatok, aki tisztán lát, akinek a helyén az esze. Szükségem van arra, hogy összpontosítani tudj, főleg most, hogy a démonok itt dőzsölnek, és két olyan Sötét Vadászm van, akik gyűlölik egymást. Az érzéseid a képességeid kulcsa, Talon. Ha elveszíted az irányítást magad felett, azzal Sötét Vadász halhatatlanságodat is elveszíted, és nem szeretnék azért holtan látni, mert nem vagy képes kontrollálni a libidódat.

– Ne aggódj! Enyém az irányítás!

– Akkor jó. Csak vigyázz, hogy így is maradjon, mert ha nem így lesz, akkor megöleted magad!

5. fejezet

– Ó, hála istennek, hogy ott vagy! – hallotta Selena hangját Sunshine, amikor felvette a kagylót. – Merre voltál? Egész nap csörgettelek, próbáltalak elérni! Tudom, hogy soha nem találod azt az átkozott telefont, te lány, de... Annyira aggódtam, már éppen át akartam menni, hogy megnézzem, jól vagy-e, nem gyilkolt-e le valami ismeretlen a lakásodban. – Végül Selena csak vett egy kis levegőt a tiráda kellős közepén.

– Kérlek, mondd, hogy már nincs ott!

Sunshine megtörölgette festéktől maszatos kezét, közben egyensúlyozott a telefonkagylóval, amit a válla és a füle közé szorított, és csak mosolygott Selena aggodalmas hangján és anyai leckéztetésén.

– Nem, Selena, Mr. Szemrevaló már elment. Találkozik a barátaival.

– Mikor ment el?

– Néhány perccel ezelőtt.

– Sunshine?

– Igen? – kérdezte a lány tettetett ártatlansággal.

– Ó, drágám! – zihálta Selena. – Nehogy azt mondd, hogy az egész napot vele töltötted, miközben társasoztatok meg ilyesmi!

Sunshine beharapta az ajkát, amikor visszagondolt arra, hogy pontosan mit is csináltak, mivel töltötték az egész napot. Teljesen kimelegedett és felvillanyozódott még a gondolatra is.

– Nem jutottunk el a társasig, de néhányszor a backgammon táblán csináltuk. És a kanapén, a konyhapulton, a padlón, a kisasztalon és a...

– Uramisten, TSI! Túl sok az információ, lassabban! Mondd, hogy csak viccelsz!

– Nem, a legkevésbé sem. Én mondom neked, Selena, az

Energizer Nyuszi sehohol sincs ehhez a fickóhoz képest!

Selena felnyögött.

– Hogy tehetted! Hiszen csak most találkoztál vele!

– Tudom – felelte Sunshine, egyetértve a barátnőjével abban, hogy teljesen megőrült, hogy képes volt ilyen hülyeséget csinálni. – Egyáltalán nem vall rám, de nem tudtam ellenállni! Mintha valami furcsa mágneses erő megragadott volna, pontosan úgy, mint amikor elmegyek a Dércsípte Kávézó előtt, és muszáj bemennem, hogy elnyalogassak három adag Ben & Jerry-féle Chunky Monkey fagyit.

Ez volt a legnagyobb gyengéje. Sunshine soha nem volt képes úgy elmenni a kávézó előtt, hogy ne vegyen egy Chunky Monkeyt.

– Túl nagy volt a kísértés, Selena. Nem tudtam megállni. A fickó egy Chunky Monkey fagylaltos kehely, és csak arra tudtam gondolni, hogy „Gyerünk, ide nekem egy kanalat!”.

– Ó, Jézus Mária! – mondta Selena.

– Igen, Fura volt. Itt voltam, ő is itt volt, és aztán azt mondta, „Gyerünk, csináljuk”, és a következő pillanatban a kanál már a kezemben volt, és alig vártam, hogy belekezdhessek.

Selena úgy tett, mint aki utálkozik.

– Nehogy azt mondd, hogy kanalat használtatok!

Sunshine ördögien mosolygott.

– Nem, kanalat nem, de nyalakodás, az folyt.

– Ó, ó, ó, a halálomat akarod? Ne csináld!

Sunshine felnevetett.

– Képtelen voltam ellenállni. Olyan cuki volt, hogy muszáj megosztanom veled a dolgot.

Selena horkantott.

– Legalább találkoztok megint?

– Nem, sajnos nem. Még csak a vezetéknevét sem tudom.

– Sunshine, te megőrültél!

– Igen, tudom. De ez olyan egyszer-az-életben dolog volt.

– Jesszus, de azért jól vagy? Nem bántott, vagy ilyesmi?

– Ó, egyáltalán nem. Ez volt életem legjobb napja. Rémes, nem?

– Jézusom, Sunny. El sem hiszem, hogy képes voltál ezt tenni! Annyit lófráltál azokkal a fura barátokkal, hogy felvetted a rossz szokásaikat. Hazavinni mindenféle kóbor pasast, akit nem is ismersz! Legközelebb meztelenül fogsz táncolni egy asztal tetején... várjunk csak, az én voltam!

Sunshine felnevetett.

– Ne aggódj! Nem fog újra megtörténni! Ismersz, ritkán randizom, de azért legalább néhány unalmas napot eltöltök a pasasokkal, mielőtt összedönténék a házat. Persze egyik sem dűlta szét úgy, mint ez a pasi. Az alapokig megrengette.

Selena felvisított.

– El sem hiszem, hogy ilyeneket mondasz!

Sunshine nevetett a Selena hangjából érződő erőltetett dühön.

– Szinte nekem is hihetetlen, hogy ezzel a pasival töltöttem az egész napot az ágyban, de gondolkodás nélkül megtenném újra. Ez volt a legszebb tizennyolc óra az életemben, azt mondhatom!

– Jesszus, egy napja sem ismered!

– Nos, már ismerem. Minden egyes fincsi centiméterét. Ja, különben jó sok centimétere van.

– Állj, Sunny! – könyörgött Selena, a hangjában nevetés bujkált. – Nem vagyok képes többet hallgatni belőle. Nem akarom tudni, hogy mindek idők legjobb szexbajnoka itt rohangászik New Orleansban, én meg egy ügyvéd felesége vagyok. Ez akkora kegyetlenség!

Sunshine újra felnevetett.

– Bill olyan aranyos, a maga módján.

– Ja, köszi, most meg az én Billymet ócsárolod.

– Jaj, ne haragudj, tudod, hogy imádom Billt, de ez a pasi tényleg szuper! – Sunshine felocsúdva az előbbiektől, erősen megrángatta a csiricsaré telefon zsinórját, és átvonult a kony-

hán a hűtőszekrényig, hogy egy kis guavalét öntsön magának. Szerette ugratni Selenát, ugyanakkor énjének egy része tényleg nagyon szomorú volt, hogy Talon elment.

Igazán jól érezte magát a férfival, és nem csak az ágyban, vagy a padlón, meg a többi ezer helyen, ahol szeretkeztek. Jó volt vele beszélgetni is.

És ami a legjobban az tetszett neki, hogy Talon egyszer sem vesztette el a türelmét vele szemben.

Kinyitotta a hűtőajtót, aztán felnevetett.

– Mi van? – kérdezte Selena.

Selena meglátta Talon nagyra becsült Snoopy Pez-adagolóját, ahogy éppen rábámul. Hihetetlen.

Tehát Talon ezért kotorászott a hűtőben, amíg ő zuhanyozott. Nem csoda, hogy kényelmetlenül érezte magát, amikor rajtakapta.

Milyen édes!

– Ááá, itt hagyta nekem a Snoopy Pez-adagolóját a szójasajt tetején!

– Micsoda? – kérdezte Selena.

– Semmi – felelte Sunshine, kézbe véve a hideg műanyag játékot. – Csak egy vicc kettőnk között.

– Nehogy azt mondd, hogy valamit csináltatok a sajttal is!

– Nem, azt csak ettük. Jesszusom, Selena, ne legyen már ilyen piszkos fantáziád! Nem minden a szexről szól!

– Nos, kettőtök esetében igen. Úgy tűnik, hogy a kapcsolatok alapja nem más, mint a szex... Ó, várj, még csak tizennyolc órája, hogy találkoztál vele! Ez már minősít egy kapcsolatot?

– Hidd el, ahogy ő szeretkezik, nagyon is számít. Különben is, itt hagyta nekem a Pez-adagolót.

– Ó, tényleg? – cukkolta Selena. – Milyen édes és nagylelkű! Micsoda pasi!

– Hé, ne légy igazságtalan az imádni való motorosossal! Ez egy értékes Pez-adagoló. A hatvanas évekből való különle-

ges példány.

– Jó, jó, de a telefonszámát is megadta?

– Hát, nem, de a felső polcra tette a Snoopyt, hogy megtaláljam.

– Ennyi elég. Az ügy lezárva. Te még akkor is a vesztesek között leszel, mikor az az adagoló tényleg sokat ér majd.

– Oké, rendben. Nézd, Selena, miért kell neked lerángatni a földre, amikor olyan boldog vagyok, és élvezem a lemenő nap utolsó sugarait? Már tíz hónapja is van, hogy lefeküdtem valakivel, és valószínűleg az örökkévalóságig meg még egy napig fog tartani, mire idetéved valaki a küszöbömre, aki nem homokos, úgyszólván engedj vissza, hadd végezzem a munkám, és közben hadd sütkérezzek még egy kicsit a délután emlékeiben.

– Jól van, aranyom! Majd később felhívlak. Csak aggódtam miattad. Menj dolgozni, holnap találkozunk.

– Rendben, szia.

Sunshine letette a kagylót, és lenézett a kezében lévő Snoopyra. Felnevetett.

Lehet, hogy Talon nem tökéletes, lehet, hogy néha elszúr dolgokat, és hagyja, hogy elüsse egy Mardi Gras felvonulókocsi, de akkor is nagyszerű fickó, és ebben a korban már nem sűrűn fordulnak elő az életében nagyszerű fickók.

Milyen kár, hogy soha többé nem fogja látni! De Sunshine nem volt az a fajta nő, aki azon búslakodik, hogy mi lehetett volna. Művészlélek volt, befutott, amiért nagyon sokat dolgozott.

Most nem nagyon volt szüksége egy komoly kapcsolatra.

Szeretett egyedül élni. Imádta a szabadságot, hogy azt tehetné, amit akart, és akkor, amikor akarta. A húszas évei elején volt egy rövid házassága. Okult belőle, és tudta, hogy mi kell egy férfinak az életben.

Semmi kedve nem volt újra elkövetni ugyanazt a hibát.

Talon nagyon kellemes délutáni időtöltés volt, de ennyi. Az ő élete visszatért a normális kerékvágásba.

A szíve könnyű volt, ahogy Talonra gondolt. Fogta Snoopyt, bevitte a hálóba, és az ágy melletti éjjeliszekrényre állította. Mosolygott. Korábban soha nem tartott meg emléket. De Snoopy most az volt. Egy gyönyörű nap emlékének a szimbóluma.

– Legyen szép életed. Talon – mondta, és lekapcsolta az ágy melletti lámpát, mielőtt visszament dolgozni. – Talán még látjuk egymást.

Hajnali egy óra is elmúlt már, és Talon ráébredt, hogy a Runningwolf bár előtt van a Canal Streeten. Próbálta bemesélni magának, hogy azért van itt, mert a démonok gyakran lődörögnek bárok környékén, ahol a részeg emberi lények könnyű prédák.

Azt is próbálta mondogatni, hogy csak a munkáját végzi.

De amikor felnézett a bár fölötti sötét ablakokra, arra gondolt, vajon Sunshine otthon van-e az ágyban, vagy a festőállványánál dolgozik, akkor már tudta az igazságot.

A lány miatt volt itt.

Káromkodott egyet. Akherónnak igaza volt. A lány benne van, ahogy senki más már évszázadok óta.

Mindegy, bármennyire próbálkozik is, nem tudja kiverni a fejéből.

Újra és újra érezte, a testét a magáé alatt, a lélegzetét a bőrén. Hallotta délies suttogását a fülében.

És amikor megérintette...

Mintha mennyei dalt hallott volna.

A testi örömek, amivel a lány ma délután megajándékozta, és a társasága, mélységesen megérintette.

Úgy érezte, hogy tárt karokkal fogadták, és nem csak testi értelemben.

Mit tett vele a lány? Miért ébrednek benne ezek az érzések oly sok évszázad elmúltával?

Miért férkőzik be a gondolatai közé?

És az még nagyobb fájdalmat okozott Talonnak, hogyha ember lett volna, akkor már a lánnyal lehetne.

De te nem vagy ember.

Nem volt szüksége emlékezetőre. Nagyon is jól tudta, ki ő valójában. Szeretett az lenni, ami volt. Ez a munka valamiféle megnyugvást adott neki.

És mégis...

– Speirr? Mit csinálsz?

Megmerevedett, ahogy Ceara hangját meghallotta a sötétből, és azért is, mert olyasmin kapta rajta, amit nem kellene tennie.

– Semmit.

A lány feltűnt mellette. Vibráló arca értőn mosolygott.

Talon dühösen felsóhajtott. Mi a fenének próbál meg elrejteni bármit is olyan valaki elől, aki a gondolataiba lát?

– Oké, rendben – ismerte be vonakodva –, csak ellenőrizni akartam, hogy minden rendben van-e veled.

– Jól van.

– Pont ez az, ami bosszant. – Kimondta, mielőtt még meggondolhatta volna.

Ceara csak nevetett.

– Azt várnád, hogy szomorú legyen?

– Természetesen. Igazán bánkódhatna egy-két percig vagy ilyesmi.

Ceara kinyújtotta a nyelvét.

– Szegény Speirr. Belebotlottál az egyetlen élő nőbe, aki nem úgy gondolja, hogy te vagy a világ közepe!

Talon égnek emelte a szemét.

– Lehet, hogy egy kicsit öntelt vagyok... – Ceara csak felvonta a szemöldökét, mire a férfi azonnal kijavította magát. – Szóval nagyon öntelt vagyok, de a fenébe is, képtelen vagyok kiverni ezt a lányt a fejből! Hogy lehet az, hogy ő nem érez semmit?

– Én nem mondtam, hogy nem érez semmit. Csak azt

mondtam, hogy nem szomorú.

– Tehát érez irántam valamit?

– Ha szeretnéd, kicsit utánajárhatok a dolognak.

– *Nae* – vágta rá Talon azonnal. Nem akarta, hogy Ceara megtudja, mit műveltek ők ketten ma délután.

Ceara még ártatlan volt, és Talon szerette volna, ha ez így is marad.

Ceara körüljárta Talont. Valami oknál fogva nagyon szerette ezt csinálni. Amikor még kislány volt. Talon gyakran teljesen elszedült, ahogy a húga ott pörgött körülötte, és közben kuncogott.

És bár most már fiatal nőként állt előtte, a szíve mélyén Talon mindig is totyogó kislánynak látta, aki gyakran ült az ölében, sokszor órákig, játszadozva a hajfonataival, miközben végig gügyögött neki kisbabanyelven.

Pont úgy, mint Dere...

Talon gyomra összeszorult az emlékekre.

Nem Ceara volt az egyetlen kishúga. Még három másik is született. Fia egy évet élt. Tresst ötévesen vitte el ugyanaz a betegség, ami az anyjukat is.

És Dere...

Ő négyéves volt, amikor meghalt.

Dere napfelkeltekor elindult, hogy megkeresse azokat az elvarázsolt lelkeket, akiről Talon mesélt neki, ugratásképpen. Mondta neki, hogy gyakran szokta őket látni az ablakon keresztül napfelkeltekor, amikor Dere még aludt.

Talon is csak ötéves volt akkoriban. Hallotta, hogy hajnalban valaki elmegy otthonról. Először azt hitte, hogy az apja az. De ahogy éppen visszaaludt volna, rájött, hogy Dere nincs az ágyban.

Azonnal teljesen éber lett, és kirohant, hogy megkeresse a kishúgát.

A kislány megcsúszott annak a meredélynek a szélén, ami a tengerre nézett. Talon azt mondta, hogy ezeken a sziklákon

bolondoznak az elvarázsolt lelkek a nap első sugarainál.

Hallotta a kislány sikolyát, és inaszakadtából rohanni kezdett. Mire odaért, már késő volt. A kislányt gyenge karjai nem tudták megtartani, amíg a fiú odaért.

Dere lent hevert a sziklákon. Talon jól látta. Ahogy jól látta a szülei arcát is, amikor felébresztette őket a hírel.

És a legszörnyűbb az volt, hogy látta az apja szemében a szemrehányást.

A szülei soha egyetlen szót sem ejtettek ki hangosan a dologról, de Talon a szíve mélyén tudta, hogy őt hibáztatják.

Nem mintha számított volna. Ő is hibáztatta magát. Örökre.

Épp ezért próbálta annyira megóvni Cearát és Tresst. Ezért döntötte el, hogy mindenáron megvédi, hogy semmi rossz ne történhessen a kishúgával.

Ma éjjel látta, hogy Ceara valami miatt tétovázik.

– Na és mi a helyzet a démonvilágban?

Ceara megtorpant.

– Honnan tudod?

– Olyan furcsán csendes vagy ma este. Nem vall rád, hogy rejtőzködsz, miközben én vadászom, hacsak nem tanácskoztál a többiekkel.

A lány melegen tekintett Talonra.

– Nem tudok előtted titkolózni. – Átkarolta magát. – Beszélték, hogy van itt valami erő. Ami nem démon eredetű.

– Lidérc, vámpír, démon? Mi az?

– Úgy néz ki, senki nem tudja pontosan. Démonok veszik körül, de ő nem az. Valami más.

– Isten?

Ceara dühösen felnézett.

– Próbálok találni valakit, aki tudja, de eddig... – Elhallgatott, és leengedte a karját. – Szeretném, ha óvatos lennél, Speirr. Akármilyen is ez a valami, ellenséges. Tele van gyűlölettel.

– Meg tudod mondani, hol van éppen?

– Próbáltam, de állandóan odébbáll, ha a közelébe jutok.

Mintha csak tudná, hogyan kerüljön el.

Hát ez nem volt valami jó hír, főleg most nem, hogy nyakukon a Mardi Gras. Amikor Bakkhosz megérkezett a városba, még a legvisszafogottabbak is megőrültek. Talonnak volt egy olyan érzése, hogy ez a valami számolt azzal, hogy az ünnepelés mámora az ő malmára hajtja a vizet.

Talon gondolatait megzavarta egy kocsi, ami előtte húzott el az utcán. Öreg, bogárhátú VW volt. A teteje sötétkék, rajta a sötétben világító csillagok, az alsó része pedig napsárga, piros békeszimbólumokkal.

Elmosolyodott, amikor megpillantotta. Korábban is látta már a bár mögött parkolni, amikor eljött Sunshine-tól. Az ösztöne azt súgta, hogy csak a lányé lehet. Senki más nem lett volna hajlandó beülni egy ilyen borzalomba.

És a feltételezése beigazolódott, amikor a kocsi befordult a kis útra, ami a Runningwolf bár mögé vezetett.

Talon Sötét Vadász mivoltának köszönhető éles látása segítségével figyelte, ahogy Sunshine kiszáll a kocsiból, és a hátsó ülésről előhúzza egy lezárt dobozt. Azonnal megmerevedett.

Ma este a lány két copfba fonta fekete haját, ezek keretbe foglalták az arcát. Hosszú, fuksziaszínű kötött kabát volt rajta, amiben tökéletesen kirajzolódtak buja idomai.

Talon képzeletben odalépett hozzá, magához rántotta, és mélyen beszívta meleg pacsulillatát. Ujjai végigsiklottak a lány mellén. A szűk kötött kabátot apró gombok fogták össze. Talon végiggombolta a gombokat, míg fel nem tárult előtte a lány teljes valójában.

A teste izzott a vágyakozástól.

– Speirr?

Ceara hangja visszahozta a valóságba.

– Ne haragudj, másra figyeltem.

– Azt mondtam, hogy megyek, és próbálok még többet kideríteni. Vagy inkább maradjak, és tartsalak itt földbe gyökerezett lábbal?

– Nem, köszi, az már amúgy is megtörtént.

– Érzem, hogy valamiféle harc dúl benned. Biztos vagy benne, hogy igazán azt akarod, hogy elmenjek?

Körülbelül annyira volt benne biztos, mint ahogy abban, hogy a világnak vége lesz negyed órán belül. Nem, persze hogy nem volt biztos, mivel minden egyes alkalommal, amikor Sunshine-ra nézett, úgy tűnt, hogy – eléggé elítélendő módon – azonnal elfeledkezett minden másról.

Semmi mást nem akart, csak a lányt bámulni. Megérinteni.

– Biztos.

– Akkor jó. Kicsit körbeszaglászom. Ha kellek, csak szólj!

– Úgy lesz.

Ceara eltűnt, egyedül hagyva Talont a sötétben.

Sunshine bevágta a kocsi ajtaját, és belépett a bár hátsó ajtaján.

Talon már egyet lépett feléje, mire rájött, mit is tett.

Végigsimított az arcán. Ki kell vernie a lányt a fejéből. Ennek semmi értelme. A Sötét Vadászok nem randiznak, és tutira nincsen barátnőjük. Kivéve Kellt, de ő amúgy is elég fura alak, és a barátnője igencsak szálla volt Akherón szemében.

Nem mintha Talont zavarta volna, ha Akherónt bosszantaná. Igazából igen élvezetes volt borsot törni az atlantiszi orra alá, de nem boríthatja fel Sunshine életét.

A Sötét Vadászok nem randiznak, és ő meg különösen nem teheti. Már megtanulta a leckét.

A többiektől eltérően őt megátkozták a saját istenei. Pontosan ezért nem volt hajlandó szolgálatába fogadni emberi segíőt. Ezért mart el mindenkit maga mellől.

„Azért, amit elvettél tőlem Speirr, aki a Morriganesek klánjából jöttél, soha sem fogsz békére és boldogságra lenni egy szeretett lény oldalán. Megátkozlak, hogy örökre egyedül maradj! Arra ítélek, hogy mindenkit elveszíts, aki kedves a szívednek!

Egymás után fognak – szenvedések árán – meghalni, és te

képtelen leszel ezt megakadályozni. Gyötrelmesen tudatában leszel annak, hogy miattad, a tetteid miatt éri őket a gyászos végzet, és azon gondolkodsz majd, hogy ez hol, mikor és hogyan fog bekövetkezni. Mindegyikükre jogot formálok, és csak annak fogok élni, hogy lássam a szenvedéseidet.”

Még oly sok évszázad elteltével is ott visszhangzottak a dühös isten szavai a fülében.

Talon felnyögött a fájdalmas emlékek hatására, ahogy a felesége a karjai között haldoklott.

– Félek a haláltól, Speirr...

Minden az ő hibája volt.

Minden egyes haláleset.

Minden egyes tragédia.

Hogy lehet az, hogy egyetlen bolond hiba miatt olyan sok élet tört ketté? Hagyta, hogy elragadják az érzelmei, és végül nem csak a saját életét döntötte romba, hanem azokét is, akiket szeretett.

Összerándult az arca az igazság súlya alatt.

Olyan hatalmas kínokat állt ki, hogy hangosan átkozódott miatta.

– Átkozottnak születél – hallotta Gara sokszor felhangzó suttogó hangját a fejében. – Fattyúnak születél egy olyan egyesülésből, aminek soha nem lett volna szabad megtörténnie. Most pedig tűnj el innen, és vidd a csecsemőt is, mielőtt az istenek haragja le nem sújt a fejemre miattad!

Hétévesen kétségbeesett hitetlenkedéssel bámult az öreg banyára, akinek az anyja dolgozott. Amikor az anyja és Tress beteg lett, Gara megengedte, hogy átvegye az anyja munkáját.

De az anyja halála után az öregasszony ellene fordult.

– De Ceara meg fog halni, ha elmegyek innen! Én nem tudom, hogy kell ellátni egy csecsemőt.

– Mindannyian meghalunk, fiú. Nem az én gondom, hogy mi történik egy szajha gyerekével. Most pedig tűnj el, és mindig emlékezz arra, hogy a sors milyen forgandó! Az anyád király-

nő volt. A Morrigantes klán leghőbbben szeretett királynője. És most csak egy halott paraszt, mint mi mindannyian. Még anynit sem ér, mint a föld, ami beborítja.

A kegyetlen szavak beletéptek a gyerek szívébe. Az anyja soha nem volt szajha. Az volt az egyetlen botlása, hogy az ő apját szerette.

A Morrigantes klánból származó Feara a világ minden kincsével ért fel. Végtelenül sokat számított neki...

– Űzd el a rossz emlékeket! – parancsolt magának, és vett egy mély lélegzetet.

Akherónnak igaza volt, magába kell fojtania az érzéseit.

Különben is, ezek vitték téves irányba. Csak úgy volt képes létezni, ha nem emlékezett. Ha nem érzett.

És mégis, képtelen volt rá. Úgy tűnt, nem tudja elnyomni magában az emlékeket, amiket ezeröttszáz évvel ezelőtt magába temetett...

– Tehát a szajha fia visszatért, hogy könyöröggön neked, uram királyom, menedéket kér. Mondd csak, Idiag király, levágjam a fejét, vagy csak hasítsam fel az orrlíkait, aztán lökjem ki azt a száználmas nyomorultat a viharba, hogy ganéjként trágyázza a földet, ha megdöglik?

Talonnak még most is a fülében csengett az anyja népének a nevetése. Érezte, micsoda félelem volt fiatal szívében, amikor a nagybátyja – mint mindenki más – cserbenhagyta őt és Cearát. Szorosan magához szorította a hűgát, miközben a kicsi táplálékért és melegségért visított, amit ő képtelen volt megadni neki.

Alig két hónaposan Ceara nem volt hajlandó szopni abból a hólyagból, aminek a segítségével Talon etetni próbálta.

Három napig megállás nélkül mentek, és a kislány mást sem csinált, csak sírt és visított.

Akármit is próbált a fiú, Cearát nem lehetett lenyugtatni.

Idiag olyan sokáig bámult rá, hogy Talon biztos volt benne, hogy a nagybátyja a halálba küldi őket. A csarnokban égő tűz

ropogását lehetett csak hallani, miközben az emberek még a lélegzetüket is visszafojtották, és arra vártak, hogy a király határozzon a sorsuk felől.

Talon akkor gyűlölte az anyját, mert arra kényszerítette, hogy a húga életéért könyörögjön. Hogy így szenvedjen, amikor ő csak egy tapasztalatlan kis kölyök volt, aki a legszívesebben elszaladt és elrejtőzött volna a megszegyenítés elől.

És a visító csecsemő elől, aki soha nem könyörült rajta.

De ígéretet tett, és soha nem szegte meg a szavát. A nagybátyja segítsége nélkül egy újabb húga fog meghalni.

Amikor Idiag végül megszólalt, üres volt a tekintete. Érzések nélküli.

– Nem, Parth – mondta a testőrének – már eleget szenvedett a tél gyötrelmeitől, amíg ideért hozzánk, főleg ha a rongyokba tekert lábát nézzük. Menedéket nyújtunk neki. Keress egy szoptató dajkát a csecsemőnek!

Talon majdnem összeesett a megkönnyebbüléstől.

– És a fiú?

– Ha túléli a büntetést, ami elől az anyja elmenekült, akkor ő is itt maradhat.

Talon fogcsikorgatva emlékezett vissza arra a kegyetlen büntetésre, amit rá mértek. Azokra a napokra, amikor veréstől és éhezéstől szenvedett.

Csak az tartotta életben, hogy attól félt, ha ő meghal, Cearát végül mégis kidobják maguk közül.

Csak a húgáért élte túl.

Most pedig a semmiért élt.

Talon kényszerítette magát, hogy sétáljon tovább az utcán, egyre távolabb Sunshine-ék bájjától és a lány társasága nyújtotta vigasztól. Távol kerüljön az emlékektől, amik valahogy elszabadultak.

Rá kell találni a lelki békére.

El kell felejtenie a múltat. El kell temetnie.

De ahogy haladt előre, az elnyomott gondolatok és emlékek

megtalálták a kifelé vezető utat.

Akarata ellenére kénytelen volt visszaemlékezni arra a napra, amikor először meglátta a feleségét...

Nynia.

Még most is elég volt pusztán a nevének említése, máris térdre kényszerült. Nynia jelentett számára mindent. Ő volt a legjobb barátja. A szíve. A lelke.

Egyedül benne talált vigaszt.

A karjaiban Talont nem érdekelte, hogy a többiek mit gondolnak róla. Csak ők ketten léteztek a világon.

Halandó emberként Nynia volt Talon első és egyetlen szerelme.

– *Hogyan is volnék képes más nőt érinteni, Nyn, amikor te az enyém vagy?*

Ezek a szavak kísértették Talont, együtt azoknak a nőknek az emlékével, akikkel lefeküdt a felesége halála óta. De azokkal a nőekkel töltött idő pusztán szórakozás volt a férfi számára, csak arra szolgált, hogy kielégítse testi szükségleteit.

Soha nem akart róluk tudni semmit.

Soha egyetlen nőt sem akart közelebbről megismerni a feleségén kívül.

Nynia és a hozzá fűzött igaz szerelem mélyen megérintette, és szárnyakat adott neki. Nynia olyan dolgokat mutatott meg neki, amikkel korábban sose találkozott.

Kedvességet.

Vigaszt.

Elfogadást.

Teljesen összezavarta, mélyen megérintette és örülten boldoggá tette.

Amikor meghalt, őt. Talont is magával vitte. A teste túlélte, de a szíve nem.

Azon a napon ő is meghalt.

És azóta soha többé nem gondolt ilyen módon egyetlen aszszonyra sem. Egészen addig, amíg meg nem érezte egy kedves

művészlélek kezének melegét a bőrén.

Sunshine nevének pusztá említése is elég volt, hogy úgy érezze, kiütötték.

– Távolítsd el a gondolataimból! – sziszegte a foga között. Soha többé nem teszi ki magát olyan gyötrő fájdalomnak. Nem akar megint valakit a karjában tartani, hogy aztán figyelje, ahogy meghal.

Soha.

Már éppen elég fájdalmat viselt el életében. Többet már nem képes.

Sunshine idegen számára, és az is marad. Nincs szüksége senkire.

Talon megdermedt, ahogy a széllel valami furcsa zaj fura-kodott be a gondolataiba. Teljesen úgy hangzott, mint amikor egy démon...

Előkapta a Palm Pilotját a dzsekije zsebéből, és megnyitotta a követőprogramot. Arra tervezték, hogy felkutassa a démonok nyomát, méghozzá úgy, hogy érzékelt az azok által létrehozott neurontevékenységet, amit különleges pszichikus tulajdonságaik indítottak be. A Sötét Vadászok ennek a programnak a segítségével tudták pontosan megállapítani a démonok helyzetét a sötétben. Napközben, amikor a démonok pihentek, az agytevékenységük túlságosan is hasonlított az emberekéhez, úgyhogy akkor nem tudták használni a programot.

De ha a nap leszállt...

A kis agyuk elkezdett zümmögni és kattogni.

Talon összevonta a szemöldökét azon, amit talált.

A gép semmit nem mutatott, és Sötét Vadász képességeivel sem érzékelt egyetlen démont sem, de az ösztönei működtek.

Egy sötét sikátor felé vette az irányt. Egy nő zuhant ki onnan, nekiesve. A szeme üveges volt, ahogy Talonra nézett. Volt egy aprócska harapásnyom a nyakán, ami már akkorra behegedt, amikor Talon ránézett, és a blúzának nyakán vérnyomok látszottak.

– Jól van? – kérdezte Talon, ahogy felsegítette a nőt.
A nő üres tekintettel, bizonytalanul rámosolygott.

– Jól vagyok. Soha nem voltam jobban. – Botladozva ellépett Talontól, és a jobb oldalon lévő épület felé vette az irányt.
Talon abban a pillanatban rájött, hogy mi történt.
Csillapíthatatlan düh fogta el, ahogy egyre beljebb lépdelt a sikátor mélyére, ahonnan a nő kijött. Láta a sötét árnyat, és azonnal felismerte.

– A fenébe is, Zarek! Jobban teszed, ha kerülöd az ingyencségeket, amíg itt vagy a városban!
Zarek letörölte a vért az ajkáról a kézfejevel.

– Különben mi lesz. Kelta? Megütsz?
– Felhasítom a torkodat.
Zarek csak nevetett.

– És ezzel magadat is megöled? Nem vagy rá képes.
– Fogalmad sincs róla, hogy mire vagyok képes. És jobban teszed, ha imádkozol az istenedhez, akárki is az, hogy ne is tud meg soha.

Zarek ördögi tekintettel meredt rá. Lebiggyesztette az ajkát.
Talon tudta, hogy azért csinálja, hogy bosszantsa.

Működött is a dolog.

– Nem bántottam. Három perc múlva még csak nem is fog emlékezni rá. Soha nem emlékeznek rá.

Talon mozdult, hogy megragadja Zareket, de az elkapta a karját.

– Már figyelmeztettelek, hogy ne érh hozzá. Kelta! *Soha!*
Talon lerázta magáról Zarek kezét.

– Te is megesküdtél, akárcsak mi! Nem fogom hagyni, hogy ártatlanokra vadássz a városomban!

– Óóóó! – mondta Zarek. – Micsoda közhely, haver. Esetleg mondhatnád, hogy tűnjek el, mire felkel a nap, vagy hogy ez a város túl kicsi kettőnknek?

– Mi bajod?
Zarek elbámult Talon válla fölött.

Talon nem akarta, hogy Zarek másik prédára vesse magát, ezért nekilökte a falnak. A saját háta is nagyot sajdult, mintha ő is nekiesett volna, de nem számított.

Nem hagyja, hogy Zarek szabadon garázdálkodjon az ártatlan emberek között.

Zarek szeme gyűlölettől izzott.

– Engedj el, Kelta, különben letépem a karod! És tudod mit? Nem érdekel, ha én meg mindkét karomat elveszítem közben! Ez a különbség kettőnk között. A fájdalom nekem a barátom, a szövetségesem. Te meg tartasz tőle.

– A fenéket tartok tőle!

Zarek ellökte Talont magától.

– Akkor hol van? Hm? Magadba temetted a fájdalmat azon az éjszakán, amikor magad mögött hagyta a lángoló faludat!

Talon egy pillanatra megmerevedett a szavak hallatán, fogalma sem volt, Zarek honnan tudja, de aztán a düh teljesen elborította az agyát, amikor arra gondolt, hogy Zarek ítélkezik felette.

– Én legalább nem dagonyázom benne.

Zarek ezt hallva felnevetett:

– Miért, én úgy nézek ki, mint aki dagonyázik? Nagyon jól éreztem magam ezzel a nővel, amíg fel nem bukkantál. – Megnyalta az ajkát, mintha csak újra ízlelgetné a vért. – Ki kellene egyszer próbálnod. Kelta. Semmi nem hasonlítható az emberi vérhez. Soha nem gondolkodtál el azon, miért lakmároznak a démonok belőle, mielőtt ellopnák a lelkeket? Hogy miért nem ölik meg azonnal őket gyorsan? Mert ez jobb, mint a szex. Tudtad, hogy egyenesen beleláthatunk az elméjükbe, amikor szívjuk a vérüket? Hogy érezzük az érzéseiket? Egy pillanatig tényleg érezzük az életerőt. Szuper érzés!

Talon rábámult.

– Nicknek igaza van, elmebeteg vagy.

– Félreértés ne essék, szociopata, és igen, az vagyok. De legalább tisztában vagyok önmagammal.

– Vagyis? Hogyan értelmezed magad?

Zarek vállat vont.

– Keress értelmet ott, ahol találni is lehet.

Ez a fickó undorító. Kibírhatatlan.

– Miért haragítasz mindenkit magadra?

Zarek erre felhorkantott.

– Mi? Csak nem akarsz most meg a barátom lenni, Kelta? Ha megindokolom a tetteim, akkor leszel a haverom?

– Hülye vagy!

– Igen, de legalább tudom magamról. Nem vagyok beképzelt. Te meg azt sem tudod, hogy druida vagy-e, vagy egy Sötét Vadász, esetleg egy playboy. Már nagyon régen elveszítetted az identitásodat abban a sötét lyukban, amibe beletemetted magadból mindazt, ami emberivé tett valaha.

Talon megdöbbsent azon, hogy ez az alantas, csak saját magát figyelembe vevő lény bölcsekedni akar vele.

– Te akarod nekem *elmesélni*, hogy milyen az emberi természet?

– Pokolian ironikus, nem?

Talonnak megvonaglott az arca.

– Te semmit nem tudsz rólam.

Zarek lassan előhúzott egy cigarettát a zsebéből – közben ezüstkarmain megcsillant a fény és meggyújtotta egy ódivatú arany öngyújtóval.

Visszatette az öngyújtót a zsebébe, aztán mélyet szívott a cigiből, kifújta a füstöt, majd gúnyos, félszeg mosoly jelent meg a szája sarkában.

– Te sem rólam.

Zarek egy utolsó grimasszal lassan elindult, egyre távolodott Talontól, kifelé a sikátorból, az utca irányába.

– Hagyd abba a kis játékod, Zarek, különben saját kezűleg öllek meg! Esküszöm.

Zarek felemelte karmos kezét, és legyintett Talon felé, anélkül, hogy lassított vagy visszánézett volna.

Talon megeresztett egy mély, torokból jövő morgást, amikor Zarek eltűnt az éjszakában. Hogy a fenébe képes Akherón bármit is kezdeni ezzel az alakkal? Ez még egy birka türelmét is kikezdené.

Egy napon Artemisznek el kell hallgattatnia Zareket. Valójában Talon csodálkozott is azon, hogy eddig még nem érkezett meg a Zarek likvidálásáról szóló parancs. De persze lehet, hogy Artemisz pont emiatt küldte ide Zareket. Alaszkában Zarek hazai földön érezhette magát, jobban ismerte a terepet bárki másnál, és ott képes volna kicselezni a kivégzőit.

De itt lenn délen Zarek ki volt szolgáltatva Akherón környékének, aki pedig úgy ismerte ezeket az utcákat, mint a tenyerét. Ha mégis megérkezik a parancs, Zareknek nem lesz hová elrejtőznie.

Megnyugtató gondolat.

Talon megrázta a fejét, hogy kiverje belőle Zareket. Semmi kedve nem volt ma este az egykori rabszolgával foglalkozni.

Megcsörrent a mobilja. Felvette, és meghallotta Akherón erős atlantiszi akcentusát.

– Hé, itt vagyok a Commerce Streeten, a raktárkerületben. Van itt egy gyilkossági helyszín, amit szeretném, ha szemügyre vennél.

– Már megyek is. – Talon letette, és elindult a motorjához.

Nem tartott sokáig, amíg a tetthelyre ért. Mindenütt nyüzsgtek a zsaruk, kikérdezték a szemtanúkat, körülkerítették a területet, fényképeket meg jegyzeteket készítettek. Hatalmas tömeg verődött össze a helyiekből és a turistákból, hogy bámulják a látványosságot.

Talonnak megfájdult a szeme a sok rendőrségi lámpától, miközben leparkolta a motort, és odasétált Akherónhoz, akinek most éppen szőke volt a haja.

Jézusom, ez a fickó gyakrabban változtatja a haja színét, mint ahogy mások a zoknijukat váltják!

– Mi a helyzet, T-Rex?

Akherón vágott egy grimaszt a becenév hallatán, de nem tett rá megjegyzést. A holttest felé intett a fejével, amit betettek egy hullazsákba, de még nem húzták fel rajta a cipzárt.

– Az a nő alig egy órája halt meg. Érzel valamit?

– Semmit. – Ahogy a szó elhagyta a száját. Talon mindjárt rájött, mi a helyzet. Ha valaki meghalt, a lelke egy darabig még a helyszínen maradt, mielőtt továbbment volna. Kivéve egyetlen esetet: ha a lelket elfogta és kelepcebé zárta valaki. – Egy démon volt?

Akherón nemet intett.

– Ez a nő egy új Sötét Vadász?

Megint a nemleges válasz.

– Lakmározta rajta, amíg ki nem szívták az életerejét, és el nem lopták a testét éppen elhagyni készülő lelkét. Aztán felhasították valami karomszerű dologgal. A rendőrség azzal győzködi magát, hogy valami állat volt, de a sebeinek a mélysége és a precíz vágások ellentmondanak ennek.

Talon megmerevedett.

– Olyan karomszerű valamivel, amelyet Zarek visel?

Akherón felé fordította a fejét, hogy egyenesen a szemébe nézhessen. De Talon csak saját magát látta a sötét szembogárban.

– Te mit gondolsz?

Talon végigsimított az állán, miközben figyelte, ahogy a rendőrök végzik a munkájukat. Rossz érzése támadt.

– Nézd, T-Rex. Tudom, hogy elfogult vagy Zarekkal szemben, de el kell mondanom, nem sokkal ezelőtt úgy találtam rá, hogy éppen táplálkozott az egyik bár mellett. Úgy tűnt, nagyon élvezte a dolgot, túlságosan is, ha érted, mire gondolok.

– Tehát úgy gondolod, hogy ő ölte meg ezt a nőt?

Talon habozott, mert eszébe jutott, mit mondott Zarek, amikor rajtakapta a nővel a sikátorban. *Nem bántottam.* Vajon ez annak a beismerése volt, hogy valaki mást igen, vagy pedig ezzel azt állította, hogy soha nem bántja azokat a nőket, akikbe

belekóstol?

– Nem tudom – vallotta be Talon őszintén. – Ha azt kérdezed, hogy szerintem képes-e rá, határozottan az a válaszom, hogy igen. De nem szeretnék senkit az Árnyékvilágba juttatni bizonyítékok nélkül.

Az Árnyékvilág volt az a hely, ahová minden olyan Sötét Vadász került, aki a lelke nélkül halt meg.

És mivel ott nem volt sem igazi testük, sem igazi lelkük, teljes mivoltukban és örökre az evilág és a következő közötti csapdában szenvedtek. Állítólag ez volt az elképzelhető legkegyetlenebb szenvedés.

– És te mit gondolsz? – kérdezte Talon. – Te úgy hiszed, ő tette?

Enyhe mosoly suhant át Akherón arcán, de nem válaszolt a kérdésre. Talon tarkóján felállt a szőr. Valami itt nem stimmel.

És ha már erről van szó, Akherónnal sem volt minden rendben.

Akherón egy lépést tett hátrafelé.

– Megyek, és beszélek Zarek haverommal, és meglátom, mit mond.

Talon összeráncolta a homlokát. Hát tuti, hogy itt nincs rendben valami. Akherón soha nem nevezte Zarekot a „haverjának”.

– Erről jut eszembe – mondta Akherón. – Hogy vagy? Nagyon feszültnek tűnsz. Mint aki nyugtalan.

Az is volt. Mintha valaki felhúzott volna egy gátat, és a hormonjai meg az érzelmei elöntötték volna, ő pedig nem tudná, hogyan zárja vissza őket.

De nem akarta ezzel terhelni Akherónt. Mindent az irányítása alatt tart.

– Jól vagyok.

Talon egy pillanatra levette a pillantását Akherónról, és figyelte, ahogy megérkezik a halottkém.

– Most jut eszembe, T-Rex, mi történt az orrpírszingeddel

és... – A hangja elhalt, mert visszafordult, és látta, hogy a le-
vegőnek beszél.

Körülnézett.

Akherón eltűnt. Csak annyi jelezte, hogy ott volt, hogy két
véres lenyomat maradt a cipője után a betonon, ahol még egy
pillanattal korábban állt.

Mi a fene?

Akherón soha nem tett ilyet korábban. Ember, ez az éjszaka
egyre furcsább lesz!

– ...és van valami rendzavarás a Canal Streeten is, a
Runningwolf bárnál...

Talon szíve megállt egy pillanatra, amikor meghallotta a
rendőrségi rádióból felhangzó néhány szót.

Sunshine.

Az ösztöne azt súgta, hogy a lány is belekeveredett. Odaro-
hant a motorjához, és sietve elindult a bár felé.

6. fejezet

Mire odaért, teljes káosz uralkodott a bár bejárata előtt az utcán és a mögötte lévő sikátorban.

Óriási tömeg állt odakinn, ahol két mentő is villogott, miközben a mentősök három sebesült rendőrt láttak el. Valaki péppé verte őket.

Talon megállt az egyik mentő mellett, mert hallotta, hogy az egyik rendőr éppen elmondja a másiknak, mi történt.

– Legalább százkilencvennyolc centi magas volt. Vékony, izmos testalkatú, fehér férfi. Fekete ruhát viselt, hosszú fekete hajú, kecskeszakállas. Húszas éveinek a közepén vagy a végén járhat, és hatalmas ezüstkarmok voltak az ujján. Úgy nézett ki, mint maga az ördög, amikor rárontottunk. Uramisten, úgy hasított keresztül rajtunk, mintha ott sem volnánk! Én magam legalább két golyót eresztettem belé, de még csak össze sem rándult. Csak jött ránk. Biztos be volt drogozva, vagy ilyesmi.

Talon megdermedt.

Zarek. Senki másra nem illett ez a leírás.

A fenébe is! Nem kellett volna innen elmennie, míg Zarek itt van! Csak pár perccel azután támadhatta meg a rendőröket, hogy ő elment.

– Na és mi történt? – kérdezte a nyomozó.

– Én és Gabe kaptunk egy bejelentést, hogy valami gond van a sikátorban. Még időben értünk ide, hogy lássuk, ahogy a karmos pasas két másikkal verekszik. Rájuk üvöltöttünk, hogy hagyják abba, de a fickó mintha észre sem vett volna minket. Az orruk előtt tépte ki a szívüket. Meg a mi orrunk előtt.

Talon felnyögött. Meglátták, ahogy Zarek kivégez két démont. Remek. Egyenesen szuper. Lehunyta a szemét, és elkáromkodta magát. A mai éjjel kezd olyan lenni, mintha egy tályogos foggal szenvedne.

– Johnny is itt termett, én meg közben előrántottam a fegyverem, és megparancsoltam a karmos pasasnak, hogy álljon meg. Úgy fordult felénk, mint valami vadállat. A következő dolog, amire emlékszem, hogy a földön fekszem, vérzek, és maguk itt vannak, ő pedig eltűnt.

– És a holttestek?

– Valószínűleg magával vihette őket, amíg mi megpróbáltuk a kocsinkat elérni, hogy biztonságban legyünk. Én mondom neked. Bob, hogy az a pasas örült.

Talon beletűrt a hajába. Még egy éjszakát sem töltött a városban, és már az egész rendőrség Zareket keresi.

Hogy tudta ez a fickó ilyen sokáig kihúzni?

Újra megszólalt a telefonja, de a kijelzőn nem jelent meg hívásazonosító. Talon azt várta, hogy Akherón lesz az, mert ő soha nem küldte el az azonosítóját, és meglepődött, amikor Zarek erős görög akcentussal beszélő hangját hallotta a telefonban.

– A démonok a barátnőddel akartak bulizni, Kelta. Ne hagyd védelem nélkül.

Azzal a telefon elhallgatott.

Talon gerincén végigfutott a hideg. Honnan tudhat Zarek róla és Sunshine-ról?

A fickó képességei Akherónéhoz hasonlatosak.

Az érzékei riadókészültségre váltottak. Felpillantott a tető felé, a bárral szomszédos elhagyatott vegyesbolt irányába. A sötét ég előtt egy alak rajzolódott ki. Az emberi szem számára a tetőn álló férfi láthatatlan volt, de Talon éles Sötét Vadász szeme tisztán látta.

Zarek volt az.

Bólintott egyet Talon felé, zsebre tette a telefont, aztán hátralepett, és beleveszett a sötétbe.

Talon összeráncolta a homlokát. A pszichopata Zarek végig figyelte Sunshine-t? Még akkor is, amikor a zsaruk már keresték?

Mennyire vallott ez Zarekra?

Talon azonnal megnyomta az automatikus visszahívás-gombot.

– Mi van? – kérdezte barátságatlanul Zarek. – Nem látod, hogy próbálok eltűnni, mielőtt a zsaruk elkapnak?

– Mit csináltál a Runningwolfnál?

– Pizskáltam az orrom, Kelta. Mit képzeltél? Láttam a démonokat az utcán, és felfedeztem őket benn is.

Ez mindent megmagyarázott, de Talont most más izgatta.

– Honnan tudtál rólam és Sunshine-ról?

– Kihallgattam, ahogy a démonok kettőtökről beszélnek. Óvatosabbnak kellene lenned, Kelta. Egy ilyen hiba végzetes lehet.

– Végzetes, Zarek? Láttam egy nő holttestét, akiből kiszívták a vért és a lelket.

– Ó! – mondta Zarek. – Kinek újdonság? Démontámadás volt. Még soha nem vetted észre, mit művelnek?

– Igen, de soha nem hallottam még olyan démonról, aki a *karmával* hasított fel egy nőt, mielőtt megöli. És te?

Rövid csend támadt.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Szerintem nagyon is jól tudod, Zarek.

– Igen, és megcsókolhatod a seggem, Kelta! Talán mégis csak ott kellett volna nekik hagynom a szajhádát!

A telefon újra elnémult.

Talon fogai megcsikordultak, mert őrlődött. Meg akarta találni Zareket, és még a szart is ki akarta volna verni belőle, jól kimosni a száját, ugyanakkor még inkább arról akart volna megbizonyosodni, hogy Sunshine jól van-e.

Zsebre rakta a telefont, és úgy döntött, hogy Zareket Akherónra hagyja. Ő már úgymint beszélni akart vele. Különbösen is, sokkal jobban el tudja rendezni.

Akherón legalább képes megölni azt a szemétládát úgy, hogy közben ő maga nem hal bele.

Talon hosszasan kifújta a levegőt, ahogy Zarek figyelmeztetésére gondolt, hogy a démonok Sunshine után vetették magukat. Ennek semmi értelme.

Miért kellene nekik Sunshine? És honnan tudhatnak a démonok kettejükről?

Ez már a második támadás volt a lány ellen az utóbbi időben. A démonok ott csapnak le az áldozataikra, ahol csak rájuk találnak. Nem lopóznak utánuk, ha azok elmenekültek. Inkább keresnek egy újabb áldozatot.

Nem tudta, mit akarhattak Sunshine-nal, de amíg rá nem jön, addig nem hagyhatja magára a veszélyben.

Pásztázni kezdte a tömeget, és meg is látta a lányt, aki a bárhoz közel egy lámpaoszlop fényében állt, és egy nagydarab, fekete hajú, izmos fickóval, meg egy egyenruhás zsaruvallal beszélgetett. Sunshine-on csak egy vékony, fekete szveter volt, nem a fuksziaszínű, amit korábban viselt. Karját összefonta a mellén, mintha fázna.

Talon átvágott hozzá a tömegben.

A lány arca azonnal mosolyra derült, amikor megpillantotta.

– Talon? Mit csinálsz te itt?

A férfi sokkal jobban megkönnyebbült, mint ahogy előzőleg gondolta. Csak az, hogy itt látta a lányt, sértetlenül, hallotta, ahogy a nevét kiejti...

Nem lett volna szabad semmit sem éreznie iránta, ám mégsem tagadhatta, hogy megrohanják az érzések minden egyes alkalommal, amikor találkozik a pillantásuk.

– Jól vagy? – kérdezte, közben levette a dzsekijét, és odatartotta a lánynak.

Az bólintott, miközben belebújt.

– Tudod, mi történt? Valami fickónak teljesen elszállt az agya ott, a síkátorban, ahol a kocsimat szoktam leparkolni, és két embert megölt. Aztán megtámadta a zsarukat is. Szörnyű!

Még mielőtt végiggondolhatta volna, Talon a karjába zárta a lányt, és szorosan magához ölelte. Sunshine remegett és fázott,

de akkor is olyan jó érzés volt, hogy nem is nagyon akarta elengedni.

– Úgy örülök, hogy nem esett bajod!

A férfi, aki eddig a zsaruvál beszélgetett, szigorú tekintetet vetett rájuk.

– Tudod, haver, nem ismerlek, de az, akit ölelgetsz, a kishúgom, úgyhogy azt hiszem, bölcsen teszed, ha elengeded, és bemutatkozol. Azonnal.

Talon visszafojtott egy mosolyt. Nagyon is jól tudta, mit érez a fickó. Bizonyos dolog szent és sérthetetlen, mint például egy kishűg.

Vonakodva elengedte a lányt.

Sunshine gyengéden belebokszolt a bátyja karjába.

– Talon, ez itt a bátyám, Rain. Rain, ismerkedj meg Talonnal.

A bátyja felhorkant.

– Nem rossz, ebből a névből, hogy Talon, arra következtek, hogy a te szüleid is lökött hippik lehetek.

– Valami olyasmi.

– Ez a kedvenc szava járása – magyarázta Sunshine a bátyjának. – Ez, és a nem egészen.

Rain felmérte Talont, aztán kezét nyújtott

– Örülök, hogy találkoztunk! De most jobb lesz, ha visszamegyek dolgozni. Sunny, kiálts, ha szükséged van bármelyikünkre.

A burkolt fenyegetés lepergett Talonról, aki visszanyelt egy mosolyt. Ha ez a fickó tudná, hogy egy Sötét Vadász milyen hatalommal rendelkezik...

– Bármelyikünkre? – ismételte meg Talon.

Rain két másik fickó felé intett Talon válla fölött, akik szintén a rendőrökkel beszélgettek. Az idősebbik férfi bennszülött amerikai volt, akin látszottak a sámánképességei, és a lány másik bátyjának az arca szinte a megszólalásig hasonlított a Sunshine-éra.

– Az apánk, és a másik testvérem, Storm, ő is a bárban dolgozik.

Talon összeszorított szájjal mosolygott, miközben visszafordult, és Rain szemébe nézett.

– Storm, Rain és Sunshine, mi?

A lány vágott egy grimaszt.

– Az anyám műve. Csak annak örülök, hogy megálltak három gyerek után. Állítólag a negyediknek Cloudy Day lett volna a neve.

Talon nevetett. Az istenekre, mennyire hiányzott neki a lány! Semmi mást nem akart, csak a karjába kapni, felrohanni a lakásba, egyenesen az ágyba, és megvizsgálni teste minden egyes négyzetcentiméterét, hogy nem esett-e baja.

Persze volt egy másik, nem annyira szűzies oka is erre. De akkor is szinte az őrületig fokozott vágyat érzett, hogy megbizonyosodjék arról, senki nem nyúlt a lányhoz.

Hogy egyben van, és teljesen jól érzi magát.

Végigfuttatta tekintetét a lány testén, hogy biztos legyen benne, tényleg így van. A Sunshine iránti aggodás olyan újdonság volt, amit már nagyon régóta nem tapasztalt, és nem is igazán tudta, hogyan birkózhatna meg vele.

Rain kimentette magát, és visszament a bárba, egyedül hagyva őket.

Furcsa feszélyezettség szállt rájuk, miközben Talon azon gondolkodott, mit is mondhatna a lánynak.

Végül Sunshine megköszönte a torkát.

– Nem gondoltam volna, hogy újra látlak.

Talonnak fogalma sem volt róla, hogy mit mondhatna erre, főleg mivel ő is ezt akarta mondani.

– Ööö... én...

– Ó, biztosan vissza akarod kapni Snoopyt.

– Nem – felelte gyorsan. – Érted jöttem vissza.

Apró, kacér kis mosoly jelent meg Sunshine arcán.

– Tényleg? – kérdezte.

– Igen. Hallottam a támadásról, és aggódtam – bukott ki Talonból, mielőtt még visszanyelhetette volna a szavakat.

– Tényleg? – mondta újra Sunshine.

A férfi bólintott.

A lány még szélesebb mosollyal Talon karjába vetette magát.

– Ez nagyon kedves tőled.

Nem igazán, gondolta magában Talon, miközben a lányt ölelte, és beszívta meleg pacsuliillatát. De azt be kellett valla-
nia, jó érzés volt a lányt a karjában tartani. Sunshine melle a mellkasához szorult, és ő semmi másra nem tudott gondolni, csak hogy milyen finom íze volt, milyen puha volt az érintése alatt.

Magában némán felnyögött a gondolatra.

Hogy elsétáljon a lánytól?

Meg kell védenie.

Felesküdtött, hogy megvédi az emberi lényeket. Főleg azokat, akikre vadásznak a démonok. Kötelessége maga mellett tartani Sunshine-t. Szemmel tartani.

Hé, mit képzelsz, bolond vagyok én, Talon? Magadban beszélsz, és a világ összes hazugsága sem fog meggyőzni arról, hogy erkölcsi kötelességed ezt megtenni, vagy hogy nemes gesztus volna tőled a dolog. Megint az ágyba akarod vinni. Ismerd be!

Ó, ugyan már, képes vagyok uralkodni magamon néhány napig! Meg kell óvni, és ki más tudná megtenni?

Az ki van zárva, hogy Zarek megtehetné. A végén belekószolna, ő pedig biztos, hogy darabokra tépné a pszichopátát, ha egy ujjal is hozzá merne nyúlni a lányhoz. Valerius is inkább meghalna, mintsem elnézné, hogy egy „plebejus” tegye meg. Nick biztosan rámozdulna Sunshine-ra, és akkor neki meg kellene ölnie a felgerjedt varangyot. Kyrianosznak éppen gyereke született, és túlságosan is kimerült ahhoz, hogy tiszta fej-
jel gondolkozzék, és Akherón...

Neki túl sok minden miatt kell felelősséget vállalnia, túl sok minden húzza a vállát, nem hiányzik neki a bébiszitterkedés.

Tehát ő marad egyes-egyedül.

– Azt hiszem, nem jó ötlet, ha most egyedül maradnál a lakásban.

A lány távolabb lépett kicsit tőle.

– Nem leszek egyedül. Ma este hazamegyek Storm-mal.

Talon elhallgatott. Az sem megoldás. Sunshine bátyja ugyan nagydarab ember, de egy démonnak nem ellenfél.

– Nem is tudom, Sunshine. Azon gondolkodom... – Hát, nem is nagyon tudta volna megmondani, min gondolkodik, főleg, hogy a gondolatai leginkább a bujaság határán jártak.

De aztán nem is kellett neki mondania semmit, mert Sunshine pajkosan elmosolyodott.

– Tudod, ha azt akarod, hogy elmenjek veled hozzád, csak meg kell rá kérned.

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen könnyű lesz.

A lány lábujjhegyre állt, és merész pillantást vetett rá.

– Másnak nem is lett volna ilyen könnyű.

Ezektől a szavaktól szárnyalt Talon lelke. Igazán kedvelte ezt a nőt. Bátor volt, nem köntörfalazott a kis pimasz.

Sunshine megfogta Talon kezét, és bevezette a bárba, át a túlsó felében, a jobb oldalon lévő ajtóig. Ez ahhoz a hátsó bejárathoz vezetett, amit Talon már ismert korábbról. A jobb oldalon volt a szabadba vezető ajtó, ahol Sunshine kocsija parkolt, és a bal oldalon ott húzódtott az acéllépcső, ami a lány lakásába vezetett. Sunshine elindult a lépcső felé.

Szorosan fogta a férfi kezét, miközben gondolatban ostromozta magát. Nem kellene ezt tennie, főleg nem, hogy két gyilkosságot is elkövettek itt ma este. De ösztönösen érezte, hogy Talon soha nem bántaná. Megmentette az életét, és semmi olyasmit nem tett, ami egy kicsit is a kárára lett volna.

És különben is, nagyon szeretett a férfival lenni. Csak összeszedi a cuccait a festéshez, és holnapra vissza is érhet időre.

Ma este megint a férfival akart tölteni egy kis időt. Még egy este szeretett volna sütkérezni a férfi sugaras melegében, mielőtt visszatérne az élet szűrkeségébe.

Milyen figyelmes volt, hogy felajánlotta neki a dzsekijét! Érezte rajta a férfi melegét és illatát, amit minél mélyebben magába szeretett volna szippantani.

Sunshine belépett a lakásba, visszaadta Talonnak a dzsekit, majd faképnél hagyta a fehér-rózsaszín kanapé mellett, ő pedig ment, hogy összekapcsoljon magának néhány dolgot éjszakára. Hogy őszinte legyen, sokkal szívesebben lesz Talonnal, mint a bátyjával.

Storm horkolt.

Méghez a hangosan.

Arról nem is beszélve, hogy amikor legutoljára átment hozzá, az első két órát azzal töltötte, hogy kitakarított, mielőtt hozzá tudott volna nyúlni bármihez is anélkül, hogy az ne ragadt volna. A bátyja egy disznóólban lakott, és egyáltalán nem törődött azzal, Sunshine hogy érzi majd ott magát. Inkább úgy kezelte, mint egy bentlakó szolgát, aki boldog lehet, hogy segíthet a nagytesónak.

És a nagytesó büzlött is. Nem átvitt értelemben, hanem szó szerint.

Sunshine összekapkodott valami váltóruhát, cipőt, hajgumit, és belehajította őket egy vesszőből font táskába, utánuk dobta még a fogkeféjét és az arckrémét – egy nőnek mindig szüksége van az arckrémére –, aztán visszament Talonhoz.

Az a lakás végében állt, az ablakok közelében, és azt a festményt bámulta, amelyet Sunshine készített a Jackson Square-ről. Sunshine-nak elakadt a lélegzete.

Mi van ebben a férfiban, ami annyira lenyűgözi? Az arcát keretező szőke haja, a két hajfonattal, ami a vállát veri? Fekete bőrnadrágja, a csinos kis fenekén, aminek mindkét felére egy Szuper minőség pecsétet kellene ütni? És a háta... Még így is, hogy rajta volt a dzseki, így is érezhető volt, milyen tökélete-

sen faragott a teste.

Sunshine a férfi hatalmas, napbarnított kezét bámulta, amint a festményt tartotta. Erős, ugyanakkor gyöngéd kéz. A lány visszaemlékezett, milyen érzés volt, amikor a bőrén érezte a tapintását, milyen volt, amikor Talon ujjai becézgették.

A pasi egész egyszerűen pompás volt, szőke feje búbjától fekete motoros csizmája sarkáig.

Kissé elfordult, amikor a lány odalépett hozzá.

– Nagyon tetszik, ahogy a napot megfestetted a katedrális felett. Szinte érzem a napfényt, amikor a képre nézek.

A bók nagyon jólesett neki. Egy művész soha nem hallhatja elégszer a műveit illető dicséretet.

– Köszönöm. A kedvencem, amikor a naplementében fürdik. Imádom nézni, ahogy a fény elhalványul az épületek körül. Amikor odaér egy-egy ablakhoz vagy jelképhez, azok úgy felizzanak, akár a tűz.

Talon kinyújtotta a kezét, és meleg tenyerébe fogta Sunshine arcát.

– Olyan hihetetlen módon vagy képes megragadni a dolgokat!

A lány beleharapott az ajkába, és szégyenlősen elmosolyodott.

– Igen.

És bár ezt Talon még nem sejtette, de szándékában állt őt is megörökíteni. Legalább egy kicsit.

Olyan volt, mint valami vad, megszelídítetlen lény, akit egy ideig etet az ember, és magánál tartja, de tudja, hogy végül hagynia kell elmenni, a másik és a saját érdekében is.

– No és hol laksz? – kérdezte Sunshine.

Talon megköszörülte a torkát, és hirtelen elvette a kezét a lány arcáról.

A férfi kissé zavarodott tekintetétől összeszorult Sunshine gyomra.

– Ó, istenem, ugye van saját otthonod? Nem az anyáddal

élsz, vagy valami hátborzongató nagynénivel?

Talon megbántottnak tűnt.

– Persze hogy van saját otthonom! Csak éppen... – Talon elhallgatott, és nem nézett Sunshine szemébe.

Jesszus, most mi jön...

– Van egy barátnőd, akivel együtt élsz?

– Nem.

Hú! Ez sokkal rosszabb, mint gondolta.

– Egy barát?

Talon hápogva nézett rá, miközben éjfekete szeme méltatlankodva pillantott a lányra.

– Jézusom, Sunshine, mit képzelsz, ki vagyok én?

A lány végighordozta a tekintetét a drága motoroscucon, amit Talon viselt. A pasinak olyan a teste, hogy bárkit lepipál vele, olyan gyönyörűséges, hogy az nem is lehet igaz. Ettől egy nő, hmmm...

– És jó sok bőr van rajtad.

– Mit akar ez jelenteni?

Sunshine jelentőségteljes pillantást vetett rá.

– Művészlélek vagyok, tudod jól. Rengeteg homoszexuális és biszexuális haverom van.

Ha Talon az előbb megbántódott, akkor most leírhatatlan volt az arckifejezése.

– Ez egy sztereotípia, ami velem kapcsolatban szóba sem jöhet. Köszönöm szépen! Csak hogy informáljalak, azért hordok bőrt, mert védem vele a saját bőrömet, amikor bukom a motorral, és megcsókolom az aszfaltot.

– Nos, bocs. De akkor miért az a furcsa viselkedés a kérdésemre, hogy hol laksz?

– Mert azon gondolkodtam, ha elmondom, hol lakom, *te fogod furcsállani*.

Sunshine tétovázott, mert kismillió félelmetes helyszín jutott az eszébe. Talon egy temetőben vagy egy kriptában lakik. Egy lepusztult bódében. Papírdobozok között. Egy vízre épült

házban. Egy ütött-kopott lakóautóban vagy buszban. Te jóisten, ebben a városban nem lehet tudni, ki hol lakik!

– Oké, valami félelmetes helyen laksz, ugye?

– Kinn lakom a mocsárban.

Sunshine megkönnyebbülten nevetett, minek köntörfalazott Talon ilyen butaság miatt.

– Ugyan már, számos olyan embert ismerek, akik kinn laknak a mocsárnál!

– De én nem a mocsárnál, hanem a mocsárban élek.

Vajon a férfi komolyan beszél? Melyik épeszű ember él kinn a mocsárban, ami hemzseg a kígyóktól és az alligátoroktól, meg minden egyébtől, amiknek ő még a gondolatától is irtózik? Esetleg olyasvalakiktől, akik fegyvert hordanak, és egy csomó illegális dolgot tesznek, például megetetik a holttesteket az alligátorokkal.

– A mocsárban laksz?

Talon bólintott.

– Nagyon békés odakinn. A modern élet semmiféle zaja nem hatol el oda. Nincsenek szomszédok. Nincs forgalom. Szinte úgy érezheted magad, mintha visszacsöppentél volna néhány száz évvel korábbra.

Valamiféle vágyakozás látszott Talon szemében, ahogy ezt mondta.

– Nagyon sokat jelent neked, ugye?

– Igen, így van.

A lány elmosolyodott. Igen, szinte látta maga előtt Talont egyedül odakinn a mocsárban. Sok mindenben az apjára emlékeztette, aki imádott órák hosszat kinn ülni, hogy magába szívja a természetet. Mindkettejükben megvolt az a békében-éleka-természettel vonás.

– Mióta élsz ott?

Talon elkerülte a lány tekintetét.

– Jó régóta.

Sunshine bólintott.

Ahogy elindultak az ajtó felé, ledobta a táskát, és előszedett valahonnan a sarokból egy francia, hordozható Studiopack festőállványt. Mindig összecsomagolva tartotta arra az esetre, ha esetleg úgy dönt hirtelen szeszélyből, hogy elmegy valahová festeni.

– Mi ez? – kérdezte Talon.

Sunshine rákacsintott.

– Egy művész, állandó készenlétben. Ez vagyok én. Soha nem megyek sehova a felszerelésem nélkül.

Talon elmosolyodott, miközben elvette a lánytól a festőállványt.

– Tehát kalandvagyó vagy, hm?

– Mindig. Csak hozd magaddal az aligátorriasztó sprayt, és már mehetünk is!

Talon csak bámult a lányra, miközben legszívesebben bután vigyorgott volna rá. Az arca már szinte fájt az erőfeszítéstől, hogy ne fedje fel előtte az agyaráit, Sunshine olyan mókás és szórakoztató volt.

Vagy talán bizonyos fokig kissé sértő is.

Még mindig mérgelődött a ruhájára tett megjegyzés miatt. Mit nem vesz a fejébe ez a nő...

De tetszett neki ez is. Nem játszadozott vele, hanem ki mondta, amit gondolt, nem számított, akármilyen gyalázatos dolog jutott is az eszébe.

Sunshine bezárta az ajtót, elindult a lépcsőn, aztán megtorpant.

– Ó, a csudába, elfeledkeztem az éjjeli cuccaimról! – Felnyögött, majd visszaszaladt a lakásba.

Nem sokkal később újra megjelent a táskával, odaért a lépcsőhöz, de aztán eszébe jutott, hogy nincs nála a kabátja.

Még egyszer visszament, aztán újra ott volt Talon mellett.

– Ezzel az erővel akár egy tököt is viselhetnék a nyakamon!

Beletelt pár másodpercebe, mire a férfinak leesett – a lány arra utalt, hogy ha a feje véletlenül leesne a fejről, azt is elve-

szítené.

Felnevetett, és megállt a lépcső tetején, miközben a lány elhaladt mellette:

– És nem nézek ki buzinak a bőrszerkóban.

Sunshine megfordult, és felnézett rá. Forró, vágyakozó tekintetű Talon testére, amitől annak azonnal erekiója támadt.

– Nem, bébi, tényleg nem. Őszintén azt kell mondanom, mindenki másnál jobban áll rajtad ez a cucc!

Mosoly terült el Talon arcán, miközben követte a lányt kifelé az épületből.

Ó, igen, nekik kettejüknek van még valami bevégzetlen dolguk, ha végre hazaérnek hozzá!

Olyasmi, amivel nem is kellene várnia, de hát meg kell őriznie a jó híret. És különben is, még vissza kell fizetnie a kölcsönt. Ha eljönnek majd a házából, Sunshine soha többé nem kételkedhet az ő szexuális orientációjában vagy abban, mennyire vonzódik hozzá.

Ahogy odaérték a bejárati ajtókhöz, Sunshine elterelgette Talont a bártól.

– Nem akarod elmondani a bátyádnak, hogy elmész?

A lány megrázta a fejét.

– Majd felhívom, és elmondom akkor. Hidd el, ez nem olyasmi, amit szemtől szembe szeretnék vele közölni.

– Makacs, mi?

– Az nem kifejezés.

Talon odavezette a lányt a motorjához, és előhúzott egy tartalék bukósisakot a nyeregtáskából.

– Beleteszed ide a csomagodat?

A lány megrázta a fejét, elvette a hátizsákot Talontól, és a hátára vette.

– Pont motorozáshoz és túrázáshoz való. Jó lesz a hátamon. Nem nehéz.

– Sokat motorozol?

– Aha, igen.

Talon figyelte, ahogy Sunshine felveszi a bukósisakot, és becsatolja. Hát, ez a nő nagyon tetszett neki. Hosszú, kecses ujjával könnyedén begyúrta a sisak alá a tincseit, közben bar-na szeme élénken csillogott.

Talon levette a napszemüveget, amit éjjel viselt, aztán fel-tette a saját bukósisakját, felült a motorra, és berúgta. Sunshine felült mögé. Két karjával átfogta a derekát, és hozzásimult.

Talon majdnem felnyögött. A lány minden egyes porcikáját érezte, ahogy az bizalmasan, érzéken hozzátapadt. Érezte a mellét a hátán, a combja belső felét a csípőjén.

És ahogy átfogta...

Elképzelte, ahogy a lány ujjai lesiklanak a derekáról a nad-rágja elején lévő duzzanatra, ahol aztán simogatná, és átfogná a bőrnadrágon keresztül. Hogy lehúzza a cipzárját, gyengéden gyúrogtatja, miközben ő megkeményedik, hogy a birtokba ve-gye a lányt.

Vagy inkább elképzelte, ahogy Sunshine térdel előtte, és a szájába veszi...

Ismeretlen érzések kavaroztak benne, teljesen kiforgatták önmagából. Semmit nem akart, csak hogy így maradjanak az idők végezetéig. Hogy megállíthassa a motort, és megízlelhes-se a lány dús testének minden egyes négyzetcentiméterét a szájával és az agyaraival.

Fel akarta falni a lányt.

Megízlelni, incselkedni vele, amíg az a nevért nem kiáltja, a teste pedig bele nem rázkódik a gyönyörbe.

Képzelmében önkéntelenül is érezte, ahogy a lány hozzá-tapad az orgazmus során.

Ma már megtapasztalta, amint a lány teste egészen az utolsó önkéntelen remegésig megfeszült, amíg aztán el nem ernyed, és Sunshine csókokkal nem borította a bőrét.

Ez olyan édes feszülés, ami semmihez sem mérhető.

Talon összeszorította a fogát, hogy képes legyen kitépni

magát a lány teste iránti sóvárgásból. Keresztülszáguldottak a városon, a mocsár felé, ahol Talon élt.

Útközben Sunshine Talon lapockái közé hajtotta a fejét, és még jobban megszorította a férfi izmos derekát. Visszagondolt arra, amikor meztelenül állt a lakásban. Ahogy föléje hajolt szeretkezés közben. Lassan. Könnyedén. Aztán gyorsan. Hevesen.

Volt valami megfoghatatlan abban, ahogy ez a férfi a saját testével bánt. Ismert minden trükköt, és tudta, hogyan szerezzen örömet egy nőnek.

Sunshine érezte, ahogy Talon mellkasa emelkedik és süllyed a karjai alatt, miközben az éjszakában száguldottak. Amit most tett, az teljes örütségnek tetszett, mégis képtelen volt nem megtenni.

Talon ellenállhatatlan volt. Veszélyes. Sötét és rejtélyes.

Volt benne valami, amitől ő legszívesebben összekuporodna a férfiban, és ott maradna örökre.

Órület, nem?

Lehetetlenség lett volna eltitkolni, milyen hatással volt rá a férfi. Hogy ő mit érzett minden egyes alkalommal, ha rá gondolt. Hogy most is legszívesebben rákiáltott volna, állítsa meg a motort, hogy letéphesse róla a dzsekit, és végignyalogathassa a tetoválásának minden egyes négyzetcentiméterét.

Izmos, férfias testének minden egyes porcikáját.

Ó, hogy vágyott erre a férfira!

– Jól vagy?

A lány megmerevedett, ahogy a fülét megütötte Talon akcentussal teli mély hangja.

– Hé, ezekben a bukósisakokban mikrofon van?

– Igen. Jól vagy?

A lány elmosolyodott a gondolatra, hogy Talon aggódik érte.

– Nagyon jól vagyok.

– Biztos? Hirtelen összerezzenél, mintha valamitől meg-

ijedtél volna.

– Nem, tényleg jól vagyok.

Talon nem volt ebben olyan biztos, és azt kívánta, bárcsak Sötét Vadász különleges képességeihez a gondolatolvasás is hozzátartozna. Sajnos az ő képességei kimerültek abban, hogy tudott parancsolni az elemeknek, hogy gyógyított, azonkívül rendelkezett kivetítő és telekinetikus képességekkel is. Képes volt saját magát és másokat is elrejtteni, ezért – Zarekkal ellentétben – soha nem kellett aggódnia a zsaruk miatt, vagy amiatt, hogy bárki más meglátja, miközben éppen egy démont kaszabol.

Össze tudta hívni a természeti erőket, hogy azok elrejtsek az emberek tekintete elől, vagy hogy összezavarja őket. És ha kellett, még új gondolatokat is képes volt beléjük plántálni, hogy kissé megváltoztassa a valóságról alkotott képüket.

De nem nagyon szerette, ha ezt kellett tennie. Az emberi elme nagyon törékeny az ilyen módszerekhez, és nagyon is jól tudta, hogy ezzel maradandó károsodást is okozhat.

Misztikus képességeivel nagyon sok felelősség is járt. Akherón megtanította ezt neki.

Gyerekként sok bántás érte azok részéről, akik erősebbek és hatalmasabbak voltak nála, úgyhogy Talon nem akart senkit meggyötörni. Semmit nem akart annyira, semmire nem volt annyira szüksége, hogy azért képes legyen bárkit bántani.

Nem szóltak többet, míg oda nem értek Talon garázsához egy hosszú, kanyargós földút végében. Odakinn már nem volt világítás, se aszfaltburkolat. Csak a louisianai vadvilág.

Sunshine szemöldöke összeszaladt, amikor a fényszóró fénye rávetült a furcsa levelesládára a semmi kellős közepén. Egy fekete doboz volt, amit mintha két hosszú, ezüstös szögre tűztek volna fel. Az egyik vízszintesen, a másik függőlegesen szúrta át a dobozt.

Összerezzent, amikor meglátta az ütött-kopott fészerszerűséget, és csak remélni tudta, hogy nem ez Talon háza. Úgy

nézett ki, mint ami azonnal összedől.

Ha nincs a tiszta, nett levelesláda, száz év alatt sem lehetett volna meggyőzni, hogy valaki itt él kinn.

Talon leállította a motort, és egyensúlyban tartotta két izmos combja között. Előhúzott a zsebéből egy apró távirányítót, és a segítségével kinyitotta az ütött-kopott fészker ajtaját. Az lassan felemelkedett.

Sunshine-nak leesett az álla, ahogy felkapcsolódtak a fények, és belátott a „fészkerbe”.

Belül semmi nem volt ütött-kopott. Bent minden fényes, high-tech volt. A helyiség teli volt értékes motorokkal, és egy csillogó fekete Viper is állt benne.

Ó, istenem. Talon *mégis* drogdíler!

Sunshine gyomra összeszorult a félelemtől, attól, hogy mi-be keveredett. Soha nem kellett volna ide kijönnie a férfival!

Talon leparkolta a motort a kocsi mellé, aztán lesegítette a lányt is az ülésről.

– Hm... Talon – szólalt meg, és végignézett a válogatott motorbiciklikén. – Miből élsz? Azt mondtad, hogy illegális bevándorló vagy, nem?

Talon a már ismert, összeszorított ajkú mosolyt küldte a lány felé, miközben egy állványra tette a bukósisakját, amin tizenkét olyan sisak sorakozott, aminek darabja – a lány biztos volt benne – legalább ezer dollárt érhetett.

– Igen, és hogy az előző kérdésedre is válaszoljak, anyagiilag független, gazdag ember vagyok.

– És honnan szerezted a vagyonodat?

– Beleszülettem.

Sunshine egy kicsit jobban érezte magát, de akkor is fel kellett tennie azt a kérdést, ami annyira fúrta az oldalát.

– Tehát nem teszel semmi törvényelleneset, mint például a drogok, ugye?

Talon megint megbántottnak tűnt.

– Jóisten, te lány! Persze hogy nem! Miért gondolod ezt?

A lány elkerekedett szemmel nézett körül az értékes, high-tech játékokkal teli garázsban.

– *Nem is tudom.*

Talon megnyomott egy gombot, amivel bezárta az ajtót, bezárva magukat a házba.

A férfi a garázs végébe vezette Sunshine-t, ahol két drága katamarán állt egy dokkban. Ebben a garázsban minden dolog csúcstechnológiával készült.

– De ha ennyi pénzed van, hogy lehet, hogy illegális idegen vagy?

Talon felhorkant. Elmondhatná a lánynak, hogy ő már akkor itt volt a mocsárban, amikor Amerika még csak egy kis falu volt, és hogy neki nincsen szüksége holmi vacak papirosra, hogy legális lakos legyen, de lévén Sötét Vadász, tilos volt elmondania bármit is az előéletéről vagy a létezéséről. Tehát a könnyű utat választotta, és az igazi mentséghez folyamodott.

– Nappal, napfényben kell menni az önkormányzathoz, hogy kitöltse az ember a papírokat. És mivel engem nem érhet napfény...

Sunshine hitetlenkedve nézett rá.

– Biztos, hogy nem vámpír vagy?

– Addig a pillanatig nem voltam az, amíg meg nem láttalak.

– Vagyis?

Talon megmozdult, hogy közelebb legyen a lányhoz, hogy annak fel kelljen rá néznie. A férfi állkapcsa megfeszült, ahogy lenézett Sunshine-ra, miközben a teste kétségbeesetten sóvárgott a másiké után.

– Vagyis semmit sem szeretnék jobban, mint belemélyesztetni a fogam a bőrödbe, hogy felfalhassalak.

A lány beleharapott az ajkába, és egy kacér, forró, kutató pillantást vetett rá.

– Mmm, tetszik, ha ilyeneket mondasz!

Azzal Talon karjaiba omlott.

A férfi teste lángra gyulladt, ahogy lehajolt, hogy megcsó-

kolja a lányt.

Az felnyögött, amikor megízlelte a férfit. Mi volt vajon ebben a férfiban az, ami annyira vonzotta, hogy a legszívesebben mohón felfalta volna?

Talon hirtelen visszahúzódott, és a lány tiltakozásul lebiggyesztette az ajkát.

– Jobb lenne, ha sietnénk – közölte Talon. – Nemsokára hajnalodik, és még oda kell érni a házamhoz.

– A házadhoz? Az is olyan, mint ez a fészker itt?

– Majd meglátod! – Odébb lépett, hogy beindítsa a katamaránt.

A lány leült, és beszíjazta magát. Amikor ezzel megvolt, elindultak a kényelmes garázból, ki a titokzatos, sötét mocsár irányába. A hajó motorja nagy zajt csapott, megfájdult tőle Sunshine füle, ahogy egyre gyorsabban haladtak a ház felé.

Olyan sötét volt odakinn, hogy a lány képtelen volt bármire is fókuszálni.

Hogyan lát Talon? Minden egyes pillanatban azt várta, hogy azonnal nekimennek egy fának vagy egy farönknek.

De Talon játszi könnyedséggel manőverezett a mocsárban, anélkül hogy lelassított, vagy bármiféle kétsége támadt volna.

Néhány perc múlva Sunshine szeme kissé hozzászokott a sötéthez, és már látta a körvonalakat és a mocsárgázt. Persze leginkább csak a ködöt látta, és néhány olyasmit, ami halványan emlékeztette valami éppen a vízbe ugró állatra.

Lehet, hogy jobb is, ha nem lát semmit.

Jó sok idő elteltével elértek egy kicsi, a mocsár mélyén álló magányos házikóhoz. Egyedül állt, teljesen elszigetelten mindentől. Fátyolmoha lógott a tornác tetejéről, és a ház szürkésége még az éj sötétjében is szembeötlő volt.

Talon leparkolta a katamaránt egy kis kikötőben, majd kiszállt. Kisegítette a lányt is a mólóra, aki aztán követte a keskeny pallón a sötét tornác felé. Sunshine ekkor vette észre a két aligátort a bejárati ajtó előtt.

Felsikoltott.

– Psszt! – csitította Talon nevetve. – Nincs mitől félned.

A lány legnagyobb döbbenetére a férfi lehajolt, és megpaszkolta a nagyobbik aligátor fejét.

– Hé, Beth, hogy vagy?

A fenevad összecsapta az állkapcsát, és Talonra sziszegett, mintha csak megértette volna a kérdést.

– Tudom, kislány. Sajnálom, elfelejtettem.

– Ki vagy te? Dr. Dolittle?

Talon ismét felnevetett.

– Nem. Ezt a kettőt még akkor találtam, amikor épphogy kikeltek a tojásból, és én neveltem fel őket. Családtagok. Olyan régóta ismerem őket, hogy szinte olvasok a gondolataikban.

Az ő családfájában is akadtak hullók. Csak éppen azok két lábon jártak.

A nagyobbik aligátor odament Sunshine-hoz, és úgy mérte fel tetőtől talpig, mintha ő volna a napi specialitás a Krokodil Kávéházban.

– Szerintem nem nagyon kedvel.

– Légy kedves, Beth – dorgálta meg az állatot Talon.

Az aligátor suhintott egyet a farkával, aztán lebakatott a tornácról, egyenesen bele a mocsár vizébe. A másik is a lányra nézett, összecsapta az állkapcsát, és követte barátját a vízbe.

Talon kinyitotta a bejárati ajtót, és felkapcsolt egy halovány asztali lámpát. Sunshine habozva belépett, kissé tartott attól, hogy Talon sem vezetni jobban a háztartást, mint az ő bátyja.

Vagy esetleg valami még rosszabb rejtőzik odabenn, mint az aligátorok. Valami szörnyeteg anakonda, amelyik szintén őt akarja felfalni.

Az ajtóban tétovázott.

A ház belülről sokkal nagyobb volt, mint amilyennek kívülről látszott, de gyakorlatilag egy helyiségből állt. Volt egy apró konyha a bal oldalon, és a jobb oldalon ajtó vezetett a fürdő-

szobába, legalábbis Sunshine felételezte, hogy az lehet.

Három nagy asztal teli volt zsúfolva számítógépekkel és más elektromos kütyükkel. És volt egy hatalmas fekete futon a padlón a helyiség végében.

Sunshine titokban hálát adott azért, hogy minden tiszta és higiénikus. Milyen üdítő gondolat, hogy nem minden férfi olyan disznó, mint az ő két bátyja!

– Nagyon érdekes helyen laksz. Talon. Meg kell mondanom, tetszenek az üres, fekete falak.

Talon fújtatott egyet e szavakra.

– El sem hiszem, hogy ezt egy olyan nő mondta, aki rózsaszínű felhőben él!

– Igaz, de itt minden olyan sötét. Nem találd kicsit nyomasztónak?

Talon vállat vont.

– Nem igazán. De már nem is gondolkozom rajta.

– Nem akarok udvariatlan lenni, de nekem úgy tűnik, hogy ezt meglehetősen gyakran csinálod.

– Micsodát?

– Hogy nem gondolkodsz dolgokon. Egyike vagy azon fickóknak, akik csak úgy élnek bele a nagyvilágba, nem? Nem gondolnak sem a múlttal, sem a jövővel. Csak egy-két órára előre terveznek.

Talon ledobta a kulcsait a legnagyobb számítógép melletti asztalra. Milyen jó megfigyelő a lány! A halhatatlanság egyik hátulütője, hogy az ember nem nagyon céltudatos. A világa csak a felkelés-démonnyom-követés-lemészárolás körül forog, hogy aztán újra hazatérjen.

Egy Sötét Vadász soha nem gondol a jövőre. Az úgyis jön feltartóztathatatlanul.

Ami pedig a múltat illeti...

Nem volt szükség rá, hogy arra visszagondoljon. Az csak felkavarná az emlékeket, amik pedig jobb, ha nem jönnek elő.

Talon a lányra pillantott, és a gyengéd csillogásra, ami bar-

na szeméből sugárzott. A belőle áradó életszeretet lenyűgözte a férfit. Milyen lenne újra így élni? Újra tervezni a jövőt, várni, hogy mit hoz?

– Te biztosan állandóan a jövőre gondolsz – jegyezte meg Talon csendesen.

– Hát persze.

– És mit látsz benne?

Sunshine egy vállvonással ledobta magáról a hátizsákot, és Talon íróasztalára tette.

– Az attól függ. Néha arról álmodom, hogy valamelyik művet kiállítja a Metropolitan vagy a Guggenheim.

– Arról sosem álmodoztál, hogy családod lesz?

– Arról mindenki álmodozik.

– Nem, nem mindenki.

Sunshine összeráncolta a szemöldökét.

– Te tényleg nem?

Talon némaságba burkolózott, ahogy visszaemlékezett a felesége arcára, és eszébe jutottak azok az éjszakák, amikor Nynia mellette feküdt, kezét a hasán nyugtatva, hogy érezze, ahogy a fiuk rugdos odabenn.

Az akkori álmaira emlékezett.

Amikor belenézett Nynia szemébe, örökre belefeledkezett. Elképzelte, ahogy együtt megöregszenek boldogan, gyerekeik és unokáik körében.

És ő egyetlen, feszült idegállapotban meghozott érzelmi döntésével megátkozta mindkettejüket, és lerombolta közös álmukat.

Minden reményüket.

Talonnak megvonaglott az arca, ahogy a fájdalom belemart a mellkasába.

– Nem – suttofta, bár a torkát gombóc fojtogatta. – Egyáltalán nem gondolok családra.

Sunshine összeráncolta a szemöldökét a Talon hangjában rejlő bánat hallatán. A férfi megköszöri a torkát.

Vajon miért okozott neki fájdalmat a kérdés?

Amikor Talon megmutatta, Sunshine hova tegye a táskáját és a hátizsákját, megszólalt a telefon.

Talon indult, hogy felvegye, miközben a lány nekilátott, hogy kicsomagoljon néhány dolgot.

– Helló, Nick... igen, hallottam Zarekról. – Talon arckifejezése arról árulkodott, hogy zavarban van. – Nem, én... hmm. Most nem vagyok egyedül, oké?

Odébb lépett a lánytól, de az így is jól hallotta őt. A férfi kissé idegesen viselkedett, és Sunshine kíváncsi lett volna, hogy miért.

– Beszéltem korábban Zarekkal, és az tuti, hogy iszogatót a vörös mojo-italból, közvetlenül azelőtt, hogy a dolog történt. Nem tudom, mi ütött belé, de eléggé pocskék hangulatban volt. – Talon egy darabig hallgatott. – Igen, figyelj, van itt nálam egy nő, a neve Sunshine. Ha felhív valamiért, csináld meg, anélkül, hogy kinyitnád a szád... Igen, neked is. – Ezzel Talon letette a telefont.

– Ki az a Nick? – kérdezte Sunshine.

– A személyi titkárom. Szép kis fizetést kap tőlem, úgyhogy ha bármire szükséged van, csak nyomd meg a négyes gombot a telefonon. Aztán a fontjelet, és az ő mobiltelefonja fog csörögni.

Ó. Ez nem semmi.

– Tényleg? Van személyi titkárod?

– Hihetetlen, nem?

– Hát, meg kell mondanom, te vagy az első motoros az életemben, akinek van asszisztense, és értékpapírja is.

Talon felnevetett.

– Na, és mi az a „vörös mojo-ital”? – érdeklődött Sunshine.
– Valami borfélé?

Úgy látszott, hogy Talon *nagyon* kellemetlenül érzi magát.

– Valami olyasmi.

Tessék, megint a kis titkai. Brr! Nem ártana, ha egy kicsit

lazább lenne ez a pasi. Ha egy kicsit jobban bízna benne.

Kell még rajta dolgozni.

Talon a kis konyha felé indult.

– Nem tudom, veled mi a helyzet, de én egy kissé feszült vagyok. Általában nem alszom el csak néhány órával hajnal után. Éhes vagy?

Sunshine figyelte, ahogy Talon átkutatja a szekrényeket, és előhúz néhány edényt.

– Nem igazán, de összeüthetek neked valamit, ha akarsz!

A férfi felpillantott, az arcán meglepődés tükröződött az ajánlat hallatán.

– Kösz. Az jó lenne.

Sunshine elvette a kezéből a nyeles edényt, és a tűzhelyre állította.

– Mit kívánnál?

A férfi kejelesen megnyalta az ajkát, miközben a tekintete végigsiklott a lány testén, amitől Sunshine-on azonnal végigcikázott a forróság. A vágy.

– Mit szólnál a meztelen Sunshine-hoz al dente, csokival és tejszínnel leöntve? – Talon kisimította a lány nyakából a haját.

– Még egy cseresznyét is tehetnék a tetejére.

Sunshine felnevetett.

– Kipróbálhatjuk.

Sunshine felsóhajtott, amikor Talon lehajolt és belecsókolt a nyakába, miközben két kezébe fogta a melleit.

Azok megduzzadtak a vágtyól, miközben egész testén átfutott a remegés, megnedvesedett, lüktetett a férfiért.

– Mindig ilyen telhetetlen vagy? – kérdezte a lány.

– Csak ha olyat, látok, amit akarok – felelte Talon, és Sunshine felé nyúlt, hogy megérintse a lába között. – És téged akarok a legjobban.

A lány felszisszent, amikor megérezte, milyen édes érzés önti el, ahogy Talon a farmeren keresztül megsimogatja.

Zakatolt a szíve. Lenézett, és figyelte, amint a férfikéz ki-

gombolja a nadrágját. Hosszú, szép ujjai szétnyitották a sliccét, félrehajtották az anyagot, és feltűnt a lány csipkés fehér bugyija. Talon a nyelvével becézgette a lány fülét, forró lehelete perzselte a bőrét, bebújtatta a kezét a rugalmas gumiszalag alá, és rátalált Sunshine nőiességére.

Az megtántorodott, látván Talon kezét, és attól, hogy az ujjai simogatják szeméremajkait. A férfi napbarnított bőre élesen elütött a lány fehérségétől, miközben ujjai gyengéden cirógatták.

Sunshine nyögdecselve dörzsölte magát a férfihoz, újra érezi akarta magában.

Az felmordult, mint valami vadállat, aztán letérdelt a lány mögé, és lerángatta róla a nadrágot.

Sunshine hagyta, hogy vele együtt a cipőtől is megszabadítsa.

Talon térden állt, de még teljesen fel volt öltözve. Maga felé fordította Sunshine arcát, és lebámult a lány lába közt megbújó sötét háromszögére.

Obszidián pillantása találkozott a lányéval, aki perzselő tüzet látott a tekintetében.

– Nyílj meg nekem, Sunshine! Azt akarom, hogy fogadj magadba!

A lány elpirult ezen a kérésen. Még soha életében nem tett ilyesmit, ugyanakkor nagyon szeretett volna örömet szerezni Talonnak.

Leküzdve gátlásait, szétnyitotta a lábát, és lenyúlt, hogy széttárja szeméremajkát a férfinak.

– A tiéd vagyok, bébi.

Talon éhes vadállatként temette az arcát a lány lába közé, és birtokba vette a szájával.

A lány felkiáltott a gyönyörtől. Hátradőlt a pultnak, hogy támaszt keressen. Talon nyelve cikázott. majd gyengéden harapdálni kezdett. Sunshine a férfi puha hajába rejtette a kezét, és egész teste égett az érintésétől.

A mellbimbói annyira megkeményedtek, hogy szinte fájtak.

– Ó, igen. Talon, igen! – sóhajtotta, és közelebb húzta a férfit magához.

Talon mély torokhangon felnyögött, miközben a lányt ízlelgette. Nőies illata teljesen elborította, miközben Sunshine kecses ujjai a hajával játszadoztak.

Végigfuttatta a nyelvét a lány nőiességének legérzékenyebb részén, ízlelgetve, kóstolgatva a testét. Már oly sok ideje volt annak, hogy bárki vagy bármi ilyen örömet adott volna neki.

És ez a lány megadta.

Sunshine szenvedélye, szókimondása, kreativitása mágnesként vonzotta, akarata ellenére.

Cirógatta, becézgette a lányt. Ízlelgette. Hagyta, hogy a lány szájából a gyönyör sóhaja az övévé váljon, és amikor Sunshine a nevét kiáltva elélezett, ő is a csillagokat látta.

Sunshine zihálása lassan elcsendesedett, aztán lenézett Talonra, aki éppen felkelt a padlóról. A lány fölé tornyosult, sötét szeme, az arca továbbra is éhséget sugárzott.

– Mi van benned, aminek nem tudok ellenállni? – kérdezte a férfi. – Akárhányszor a közeledbe kerülök, semmi másra nem tudok gondolni, csak arra, hogy megkóstoljalak.

Megfogta a lány kezét, és az ágyékához vezette. Sunshine érezte, milyen kemény, és érte lüktet.

– Nem tudom – felelte érdes hangon, miközben becsúsztatta kezét a férfi övrésze mögé, ujjait belemártotta a rövid, hullámos szőrbé, aztán megragadta Talon duzzadt férfiasságát.

A férfiban hirtelen megakadt a lélegzete.

– De én is ezt érzem irántad – folytatta a lány, lejjebb csúsztatva kezét a puha herezacskók felé.

Talon lehunyta a szemét, megfeszült az állkapcsa, miközben a lány cirógatta.

Sunshine tudta, hogy örömet okozott a férfinak, de az mégis úgy tett, mintha az érintés fájdalmas volna neki.

Valahogy furcsán sebezhetőnek érezte magát, ahogy ott állt,

az alsótteste meztelen, de közben még most is rajta volt a mell-tartója és a pulóvere. Talon pedig teljesen fel volt öltözve.

Erotikus volt, ugyanakkor zavarba is hozta a dolog.

Mintha csak a gondolataiban olvasna. Talon lehámozta róla a maradék ruhát is. Most már teljesen meztelen volt.

De a férfi nem.

Végigfuttatta a kezét a lányon, gyengéden, értő módon.

– Mondd el, miről szoktál fantáziálni, Sunshine! Mondd el, hogy miről szoktál álmodni késő éjjel, amikor egyedül fekszel az ágyban!

Sunshine még soha ezelőtt nem osztotta meg ezeket a gondolatait senkivel, de mielőtt ráébredt volna, mit tesz, már be is vallotta Talonnak:

– Arról, hogy egy jóképű idegen közeledik felém.

Talon a lány mögé került.

– És?

– Sötét van, és meleg. Elképzelem, ahogy ott áll mögöttem, és magához ránt. Érzem, ahogy hátulról vesz birtokba, miközben én nem látom, csak érzem őt.

Talon eltávolodott a lánytól, és lekapcsolta a villanyt.

Sunshine megborzongott a sötétben.

– Talon?

– Psszt! – A férfi mély, akcentussal teli hangja szinte körülölelte.

Aztán megérezte magán a kezeit. Teljesen vakon hirtelen kiélesedett minden érzékszerve, miközben a férfi magához vonta a fenekét. Sunshine rájött, hogy Talon levette a dzsekijét és az ingét. Végigsimította a lány melleit, közben a nyakát cirógatta.

Sunshine már évek óta dédelgette ezt az álmot, de idáig nem vált valóra. Álmaiban soha nem látta a férfi arcát. Ma este felidézte Talonét, a két kezét, ahogy simogatta ott lenn.

Hallotta, hogy a férfi lehúzza a cipzárját. Forró teste melegítette az övét, miközben a fülébe suttogott egy olyan nyelven,

amit nem értett. A hangja még mélyebb lett, még csábítóbb.

Erotikus.

Aztán már benne volt, forrón és keményen. Sunshine felnyögött, megfeszítette a hátát, ahogy a férfi mélyen beléhatolt, újra meg újra.

Beletemette kezét a lány hajába, közben a vállát becézgette. A nyakát.

Forró, perzselő volt az érintése.

Előredöntötte Sunshine-t.

Az levegő után kapott, ahogy a férfi még mélyebbre hatolt benne. Döfött egyet, szinte beleplántálta a gyönyört, olyan hevesen, hogy a lány csak nyögött és zihált a mozdulatai nyomán.

Talon összeszorította az állkapcsát, miközben érezte, hogy a lány teste satuba szorítja. Nedves volt, forró, selymes. Őrületségnek hangzik, de ha a lányban volt, szinte érezte rég elvesztett lelkét.

– Gyere, Sunshine! – suttogta kelta nyelven, de aztán rájött, hogy a lány nem értheti, úgyhogy lefordította.

– Talon. – Sunshine hangjában az öröm és a fájdalom keveredett. Meg a forró, sürgető vágy. Már majdnem elért a csúcsra.

Hogy elérje, Talon kinyújtotta a kezét, és megsimogatta a lány szeméremajkait, pont akkor, amikor döfött rajta egyet.

Sunshine szinte azonnal felsikoltott, miközben elélezett Talon karjában, aki szintén csatlakozott hozzá a mennyei örömben.

Mindkettejüket elborította az izzadság. Lihegtek, és Talon magához vonta a lány meztelen testét. Belenevetett a fülébe, és hálás volt, hogy most az egyszer nem kell elrejtienie az agyaráit, miközben nevet.

A sötétben a lány nem láthatta.

De ő tisztán látta Sunshine-t. Hosszú, sötét fürtjei a háta és az ő mellkasa közé szorultak, illatuk ott volt a levegőben, mi-

közben a lány izzadtan, forrón az ő testének szorult.

Felkapta, egy székhez vitte, és az ölébe véve leült vele. Még most is ziháltak.

Sunshine nekidőlt a férfinak, aztán felnyúlt, és átölelte a nyakát, hogy közelebb vonja magához. Talon végigfuttatta nyelvét és ajkát a lány arcán, gyengéden becézgetve.

A lány még soha nem érzett így egyetlen férfival sem.

Persze volt már része szexben, és az exférje egy kanos alak volt, de soha nem akarta Sunshine-t úgy, mint most Talon.

A férfi teste meleg és izmos volt, olyan istenadta férfias, hogy a legszívesebben soha nem kelt volna ki az öléből.

Elégedetten felsóhajtott.

– Talon, minden nővel ezt teszed, akivel találkozol?

– Nem – suttogta az a fülébe. – Nem, és soha nem hoztam még egyetlen nőt sem a házamba. Te különleges eset vagy.

– Tényleg?

– Igen. Na és te? Hazaviszel minden fickót, akivel találkozol?

Sunshine hátrahanyatlott, és azt kívánta, bárcsak láthatná a másik arcát.

– Nem, biztosíthatlak, hogy te is különleges eset vagy

Talon gyengéden megcsókolta.

Sokáig ültek így ott, csak ölelték egymást, belevesztek a hajnal csendes nyugalomába.

Sunshine nem volt benne biztos, hogy mit érez Talon iránt. Énjének egy része legszívesebben örökre így maradt volna vele, a másik pedig azt mondta neki, hogy teljesen megőrült, micsoda gondolatok egy olyan fickóval kapcsolatban, akivel csak most találkozott.

Igen, klasszul nézett ki a bőrnadrágban, és minden egyes porcikáját felizgatta, de a nap végén vajon olyanná válik, mint a többi férfi? Önző lesz? Birtokolni akar?

Nem tudhatta biztosan.

Még abban sem volt biztos, hogy meg akarja-e várni, amíg

kiderül.

Ásított egyet. Hosszú éjszaka volt, érzelmileg és testileg is teljesen kimerült.

Most semmi mást nem akart, csak befészkelni magát ebbe a meleg, férfias öلبe, és aludni.

Talon hirtelen kellemetlenül érezte magát. Akkor jó ötletnek tűnt idehozni a lányt, de most, ha arra gondolt, hogy le kellene feküdni vele az ágyba, és aludni...

Ez olyan bizalmas dolog, amiben a felesége halála óta nem volt része. Nagyon sok alkalommal szeretkezett nőekkel, aztán mindketten elszunyókáltak egy kicsit, de az más volt.

Ők most az egész napot együtt fogják tölteni. Alszanak. Összeér a testük...

Sunshine újra ásított egyet.

– Azonnal visszajövök.

Talon felkapcsolta neki a lámpát. De nem szólt semmit, amíg a lány elővett egy pólót a táskájából, és elindult a fürdőszoba felé

Míg ott volt. Talon hallgatta a fürdőszobából kiszűrődő zajokat. Hallotta, hogy zubog a víz, ahogy a lány megmosta az arcát és a fogát.

Olyan fura volt ez az egész.

Emlékek törtek fel benne. Abból az életből, amit készakarva felejtett el.

Annak a férfinak az emlékei, akit eltemetett.

Emlékezett a számos éjszakára, amikor lefeküdt az ágyba, és a feleségére várt, aki készülődött. Azokra az éjszakákra, amikor figyelte, ahogy Nynia fésülte a haját, amíg az csillogni nem kezdett a tűz fényében, aztán befonta, majd lefeküdt melléje.

Azokra az éjszakákra, amikor a felesége a tűz előtt ülve varrogatott, és dúdolgatott magában...

Odapillantott az asztalra, ahová Sunshine a kis kozmetikai táskát tette, meg a rózsaszín hajkefét, és egy kis üvegcsét,

amiben valószínűleg a pacsulija lehet.

Csak bámulta a kecses tárgyakat, amik annyira oda nem il-
lőnek tűntek a saját dolgai között. Nőiesek és idegenek voltak,
és ettől összeszorult a gyomra.

Mennyire hiányzott neki, hogy megossza az életét valaki-
vel! Hogy legyen valakije, akivel törődhet, és aki vele törődik.

Ez olyasmi, amin nem gondolkodott már nagyon régóta.
Amire nem mert gondolni.

De most, hogy mégis megtette, be kellett ismernie, hogy
Sötét Vadászként az élet sokszor csak mélységes magány.

Amikor Sunshine kijött a fürdőszobából, a haja be volt fon-
va, és csupasz lába kikandikált a póló alól. Az arcán ülő mo-
solytól összeszorult Talon harcos szíve.

Évszázadokkal ezelőtt várta a csatákat, tudván, hogy ha túl-
éli, visszatér majd a szerető karok ölelésébe. Egy baráti ölelés-
be.

De Sötét Vadászként a legtöbb, amit egy csata után remél-
hetett, hogy odatelepszik a számítógéphez, vagy a telefonhoz,
és megoszthatja az élményeit valakivel, aki több száz, vagy
inkább több ezer kilométerre él tőle.

Ez eddig soha nem zavarta.

De ma valamilyen oknál fogva igen.

– Jól vagy? – kérdezte a lány.

Talon bólintott.

Sunshine nem volt biztos a férfi válaszában. Olyan zava-
rosnak tűnt a tekintete.

– Meggondoltad magad? Hogy itt maradjak?

– Nem – vágta rá gyorsan a férfi. – Hosszú éjszaka volt.

A lány bólintott.

– Nekem mondod?

Sunshine belebújt az ágyba, és magára húzta a fekete taka-
rót, aztán lekapcsolta az ágy melletti lámpát.

Talon nézte. A lány az oldalán feküdt, a fal felé fordulva. A
feje kicsinek tűnt a hatalmas párnán, és amúgy is aprócskának,

nőiesnek látszott az óriási, fekete ágyon.

De leginkább gyönyörűségnek.

Talon leheveredett melléje, és még mielőtt tudta volna, mit csinál, a karjába zárta, hozzábújva.

– Mmm – mormolta a lány álmosan –, nagyon jólesik, amikor ezt teszed.

Fájdalom szakadt fel Talonban, ahogy lehunyta a szemét, és beszívta a lány különleges illatát. Olyan jó volt a karjában tartani!

Nae! – kiáltotta az elméje. Nem teheti ezt. Nem hagyhatja, hogy az érzései elragadják a lánnyal kapcsolatban.

Soha nem lehet kettejük között semmi. Holnap vissza kell engednie a saját életéhez, és neki is vissza kell térnie a magáéhoz.

Ez a dolgok rendje.

Gyengéden megsókolta a lány tarkóját, felsóhajtott, és megpróbált elaludni. Sunshine soha nem lehet az övé, soha nem lehet több egy rövid románcnál.

Soha.

A lány egy ideje csak feküdt, és hallgatta Talon lélegzését. Szavakkal el sem lehetett mondani, mit érzett, ahogy emellett a férfi mellett feküdt. Mintha összeillenének. Mintha egymásnak teremtették volna őket.

Miért érzi így?

Nem tudta, meddig feküdt ott, de amikor végül elszenderedett, a legfurább álmot kerítette hatalmába...

Fiatalemberként látta Talont, nem lehetett több húszévesnél. Aranyszőke haja hátul összefonva, míg két rövidebb, vékonyabb fonat a bal halántékáról lógott. Fiatal arcát vastag, szőke szakáll keretezte, de azért felismerte.

Felismerte, ő volt az a férfi, aki a világot jelentette neki.

Talon föléje tornyosult, kemény, izmos teste meztelenül az övének szorult, és közben ki-be járt a testéből olyan gyengédséggel, amitől magasba szárnyalt a szíve, ugyanakkor sajogni

is kezdett.

– Ó, édes Nyn – suttogta a férfi a fülébe. Egyre mélyebbre és keményebben hatolt beléje, minden egyes kimondott szóval.

– Hogyan hagyhatnálak el téged?

Ő pedig a két kezébe fogta Talon arcát. És megcsókolta, kényszerítette, hogy bele tudjon nézni borostyánszínű szemébe, miközben szeretkeztek.

– Nincs más választásod, Speirr. Túl keményen harcoltál és sokat szenvedtél, te vagy az örökös, ezt kell tenned. Így a klán majd téged tesz meg királynak, ha a nagybátyád meghal.

Látta a kint Talon szemében, és érezte, hogy a teste megremevedik.

– Tudom.

Annyira szerették egymást. Mindig is szerették. Attól a naptól kezdve, amikor ő hatéves volt. Talon pedig nyolc, és a fiú nemeslelkűen megmentette őt egy kakas támadásától.

Ő volt a lány szívének hőse.

Bár külön nőttek fel, soha nem váltak el egymástól.

Már gyerekként tudták, hogy a barátságukon gúnyolódnak, és meg akarják akadályozni, és Speirr épp elég bántást kapott ahhoz, hogy az akár tízezer életre is elegendő lett volna.

Soha nem akarná megbántani.

Úgyhogy senkinek nem beszéltek arról, hogy gyakran ellopóznak a családjuktól és a kötelességeik elől, hogy együtt lehessenek.

Évekig csak ártatlan találkozásokról volt szó. Találkoztak, hogy játsszanak vagy hogy horgásszanak. Néha úsztak egyet, vagy megosztották egymással azt, ami a szívüknek fájt.

Csak az elmúlt évben merték megérinteni egymást.

Nynia egy halkereskedő lánya volt – a legalacsonyabb rendű a legalacsonyabb rendűek között. De Speirr soha nem bánt úgy vele, mint a többiek. Soha nem említette, hogy halszaga van, vagy hogy elnyűtt és foltozott ruhát visel.

Tisztelte, és kincsként őrizte a barátságát, ahogy ő is a fiúét.

Örömmel adta oda neki a szüzességét, tudván, hogy soha nem lehet kettejük között semmi. Tisztában volt vele, hogy eljön majd az a nap, amikor Talonnak el kell vennie valaki mást. És bár ettől megszakadt a szíve, tudta, hogy nincs más választása, el kell engednie. A fiúnak meg kell nősiülnie, hogy lemossa azt a foltot, amit az anyja ejtett, és amit a fiára hagyományozott. Hogy mindenkinek bebizonyítsa: nemes a vére és a lelke is.

– Jó férj leszel, Speirr. Nagy szerencséje lesz annak, akit elveszel.

– Ne mondd ezt! – felelte Talon, és szorosabban ölelte. – Nem akarok senki másra gondolni, amíg veled vagyok. Csak ölelj szorosán, Nyn! Hadd színleljem, hogy csak te és én vagyunk a világon, és senki és semmi nem választhat el bennünket egymástól!

Ő pedig összeszorította a szemét, ahogy rátelepedett a fájdalom.

Mennyire szerette volna, hogy ez tényleg így legyen!

Talon hátrébb húzódott, hogy lenézzen rá. Gyengéden a kezébe fogta az arcát.

– Te vagy a szívem egyetlen melege. Az egyedüli napfény, amit az életem tele ismer.

Ó, mennyire szerette őt ilyennek! Amikor ő, a vad, harcos herceg azzá a kelta bárddá változott, aki a szívében lakozott. Csak ő ismerte erről az oldaláról. Csak ő tudta, hogy egy költő veszett el benne.

A világ többi része vad és erős herceget látott benne. Egy megkérdőjelezhetetlen hatalmú és képességű harcost.

De ő a költői szívét szerette legjobban.

– Te pedig az én tüzem vagy – suttogta. – És ha most nem indulsz, és nem találkozol a nagybátyáddal, akkor kiolt téged.

Talon káromkodott egyet, és odébb húzódott.

Figyelte, ahogy felöltözik, segített neki újra felkötni a fegyverzetét. Herceg volt. Nemcsak, hogy ez volt a rangja, hanem

a viselkedésében és a külsejében is megnyilvánult. Soha nem látott még nemesebb embert nála.

Miután ő is felöltözött. Talon a karjába vonta, és egy utolsó, perzselő csókot adott neki.

– Találkozunk este?

Ő nem nézett a szemébe.

– Ha úgy kívánod, Speirr. Bármit megteszek, amit kérsz, de nem hinném, hogy becsületes dolog lenne az újdonsült feleséggel szemben, ha találkozoznánk a nászéjszakádon.

Talon arca összerándult, mintha csak megütötte volna.

– Igazad van, Nyn. És ami a legfontosabb, nem lenne tisztességes veled szemben.

Sunshine felsóhajtott, amikor érezte, hogy elhagyja Nyniát, és Speirr felé mozdult. Még mindig a tó mellett voltak, csak éppen Sunshine most Talont érezte, az ő érzelmeit.

Az ő szemén keresztül látta kettőjüket.

Speirr szíve majd meghasadt, ahogy nézte Nyniát, aki kibontakozott az öleléséből. Olyan hatalmas fájdalom volt benne, hogy attól félt, menten szétszakítja.

Kinyújtotta a kezét a lány felé, tudván, hogy elment.

Elveszítette.

Örökre.

Számára örökre elveszett.

Ahogy az anyja is.

És ahogy a testvérei és az apja is.

Ó, istenek, ez olyan igazságtalan!

De az élet soha nem igazságos. Főleg nem egy olyan férfi számára, akinek kötelességei és kötelezettségei vannak. Egy olyan férfi számára, akinek a kardjával kell kikényszerítenie a tiszteletet a húga és saját maga számára.

Az élete soha nem volt a sajátja.

Elfordult a lánytól, felszállt a lovára, és ellovagolt, hogy találkozzon a nagynénjével és a nagybátyjával, hogy végül nyélbe üssék a házasságát, ami megpecsételi a klánja és egy északi

gall-kelta törzs közötti szövetséget.

Ez a frigy végre elhallgattatja majd a rossz nyelveket és a végítéletet jövendőlköt, akik valaki mást akartak a trónon látni helyette.

Sunshine dobálta magát, miközben tovább álmodott. Újra látta Talont, már eltelt némi idő. Egy gyönyörű, a harmincas éveinek elején járó nő és egy alig néhány évvel idősebb férfi társaságában. A nőnek ugyanolyan szőke haja és kék szeme volt, mint Talonnak, míg a férfi fekete hajú és fekete szemű volt.

Egy régi, fából készült csarnokban álltak. A helyiség teli volt emberekkel, egyikük sem ismerte őket. Mindenki finom gyapjúból szőtt skót kendőt viselt és arany ékszer.

Speirr nagybátyján fekete bőrpáncél volt, a nagynénjén arany vért, és egy hosszú, skót mintás szoknya.

Az összesereglett emberek szemében Talon erősnek és büszkének tűnt. Szenvedélyesnek és fejedelminek.

A gallok suttogása visszhangzott a teremben, ahogy újra és újra elmesélték Talon dicsőséges csatáinak történetét, hogy milyen hősiesen viselkedett, és azt is mondogatták, hogy ő a Morrigán kedvenc harcosa.

Állítólag maga az istennő sétált az oldalán a csatában, és szembeszállt mindazokkal, akik kétségbe vonták a fiatalember szépségét vagy tompították kardjának erejét.

Azt viszont senki sem tudta, hogy miközben az arájával való találkozásra várt, Speirr készen állt rá, hogy faképnél hagyja őket.

– Az istenekre esküszöm, fiú, olyan nyugtalanok tűnsz, mint egy fiatal csikó – suttogta nevetve a nagynénje.

– Te is ilyen voltál, Ora – incselkedett vele Talon nagybátyja. – Emlékszem, az apád meg is fenyegetett, hogy odakötöz az oldalához, ha nem hagyod abba az izgás-mozgást, amíg a szüleink össze nem kötnek bennünket.

– Igaz, de én sokkal fiatalabb voltam, mint ő most.

A nagynénje megnyugtatóan a vállára tette a kezét. Speirr vett egy mély lélegzetet, amikor egy fiatal lányt vezettek elé.

– A lányom, Deirdre – szólt Llewdd király.

Gyönyörű. Ez volt Speirr első gondolata. Olyan aranyszőke haja volt, amelyet Speirr még sose látott, és kedves, szelíd kék szeme.

De össze sem lehetett hasonlítani Nyniával. Egyetlen nő sem mérhető hozzá.

Speirr ösztönösen hátralepett.

A nagybátyja előrelökte.

Deirdre hívogatón mosolygott, szeme melegen sugárzott a fiúra, elfogadás tükröződött benne.

De Talon újra csak hátralepett.

Most a nagynénje nógatta, hogy lépjen a menyasszonya felé.

– Mit mondasz neki, fiú?

– Én... – Speirr tudta a szavakat, amik összekötnék őket. Már sokszor gyakorolta őket.

De most megakadtak a torkán.

Képtelen volt levegőt venni,

Újra hátralepett, a nagynénje és a nagybátyja megint előretolta a lány és a sivárnak tűnő zord jövő felé.

– Speirr – mondta a nagybátyja figyelmeztetőn. – Mondd ki a szavakat!

Csináld, vagy mindent elveszítesz!

Csináld, és elveszíted az egyetlen, ami számít.

Lelki szemei előtt megjelent a Nynia tekintetéből sugárzó szomorúság. Láttá benne a könnyeket, hiába próbálta a lány elrejteni.

Speirr összeszorította az állkapcsát, ami megfeszült az elszántságtól.

– Nem. – Sarkon fordult, és elhagyta a csarnokot.

Még hallotta, ahogy odabenn levegő után kapkodnak az emberek, miközben ő az ajtó felé lépdelt, ki, egyenesen a falu-

ba.

Néhány másodperccel később a nagynénje és a nagybátyja rohanva ment utána. Ő már félúton járt a lovához, amikor a nagybátyja megragadta a karját, és durván megállásra kényszerítette.

– Mi ütött beléd?

– Speirr? – szólt hozzá a nagynénje gyengédebb hangon. – Mi történt?

A fiú egyikről a másikra nézett, kereste a szavakat, amikkel megértethetné velük, mi van a szívében.

– Nem veszem feleségül.

– Ó, dehogyan! – felelte ridegen a nagybátyja. Sötét szeme tüzet lövellt felé. – Azonnal eredj vissza, és fejezzük be!

– *Nae* – felelte a fiú makacsul. – Nem veszem el feleségül, mert mást szeretek.

– Kit? – kérdezték egyszerre.

– Nyniát.

Elkomorodtak.

– Ki a csuda az a Nynia? – kérdezte a nagybátyja.

– A halárus lánya? – kérdezte a nagynénje.

A két kérdés egyszerre hangzott el. De amikor a felesége kérdése eljutott a nagybátyja tudatáig, felbődült:

– A halárus lánya? – ismételte meg.

A férfi mozdult, hogy hátulról jól fejbe vágja a fiút, de az elkapta a kezét, és keményen ránézett. Azok a napok már régen elmúltak, amikor a nagybátyja megüthette.

– Megörültél? – kérdezte a férfi, kitépve kezét a másik szorításából. – Egyáltalán honnan a fenéből ismered?

Speirr megmerevedett, várta, hogy a nagybátyja kiátkozza. Mert az kétségtelen, hogy végül számúzi a klánból, ahogy az anyjával is tette.

Nem mintha számított volna.

Nynia volt az egyetlen, aki olyannak fogadta el, amilyen volt.

Nem fogja cserbenhagyni azzal, hogy elvesz valaki mást, miközben a lánynak tovább kell élnie nyomorúságos életét.

Nem volt hajlandó nélküle megöregedni.

– Tudom, hogy nem érted, és azzal is tisztában vagyok, hogy vissza kellene mennem, nőül venni a gall király lányát, de képtelen vagyok rá.

A nagynénjére nézett, remélve, hogy ő talán megérti a helyzetét.

– Szeretem Nyniát. Nem akarok nélküle élni.

– Fiatal vagy és bolond – felelte nagybátyja. – Pont olyan, mint az anyád, hagyod, hogy a szíved uralkodjon rajtad. Ha nemet mondasz, soha nem teszed jóvá az anyád szegényét. Semmi más nem leszel, csak egy lenézett, nevetséges fattyú. Eredj be a terembe, és vedd nőül Deidrét! Azonnal!

– *Nae* – felelte a fiú hajlíthatatlanul.

– Esküszöm, Speirr, ha engedelmeskedsz, száműzlek a klánból!

– Akkor tedd azt.

– *Nae* – szólt közbe a nagynénje.

Az a távoli, bizonytalan tekintet ült az arcán, ami akkor szokott, amikor a való világ mögött megpillantotta a másikat.

– Az istenek keze van a dologban, Idiag. Nézz a fiú szemébe! *Nynia* a lelki társa. Egymásnak teremtettek.

A nagybátyja elkáromkodta magát.

– Ez nagyon jó szövetséget jelenthetett volna a klánunk számára – mormolta keserűen. – Ezzel biztosíthattuk volna a békét az embereink között, és így senki nem szállt volna szembe Speirrel az utódlást illetően. De nem fogok ellenkezni az istenek akaratával.

Megveregette Speirr karját.

– Menj, Speirr, és vedd el a te *Nyniádat*, én pedig megpróbálom megmenteni ebből a találkozóból, amit még lehet, így talán elkerülhetjük a háborút.

Speirr hitetlenkedve pislogott. Ez volt az első alkalom éle-

tében, hogy a nagybátyja könnyörületes és kedves volt vele.

– Valóban komolyan gondolod?

A férfi összeszűkülte szemmel nézett rá.

– Fiam, jobb lesz, ha indulsz, mielőtt megjön a józan eszem.

Speirr felkiáltott örömeiben, miközben a lova felé szaladt. Majd visszarohant, és megölelte a nagynénjét, aztán a nagybátyját is.

– Köszönöm! Köszönöm mindkettőtöknek!

Aztán amilyen gyorsan csak tudott, odarohant a lovához, felugrott a hátára, belevágta a sarkát a vékonyába, és elvágatott a saját népéhez.

Lóhalálában szelte át az erdőt. Fekete csődőre szinte repült a kusza aljnövényzet és bozót felett, felve a port a lábai alatt. A napfény keresztültört a fák között, és megcsillant Talon fegyverzetén, ahogy egyre gyorsabb iramra nógatta a lovát.

Oda kell érnie Nyniához...

Nynia felsóhajtott, amikor az anyja odaadta neki a foszladozó kosarat, amiben a bűdös hal volt.

– Muszáj elvinnem? – kérdezte könnyörgő hangon az anyját.

– A bátyád már egy másik halat visz, és ezt várják. Menj, gyermekem! Nem tűrök vitát!

Nynia összeszorította a száját, és elvette a kosarat. Mennyire gyűlölte ezt! Még az is jobb lenne, ha elvernék, mintsem hogy a kovácshoz menjen, ahol Eala már biztosan várja a küldeményt. Eala, a kovács lánya ugyanolyan korú volt, mint ő, de úgy viselkedett, mintha nemesi vérből származna, akárcsak Speirr családja.

És mindig nagy örömmel alázta meg Nyniát.

Ma pedig nehezen tudta ezt elviselni, most, hogy a szíve majd meghasadt a veszteség miatt érzett fájaldalmában.

Mostanra Speirr már más mátkája. Örökre elveszett az ő számára.

Visszanyelte a könnyeit, aztán elhagyta a kis kunyhót, amin az anyjával, az apjával és a bátyjával osztozott, és elindult a falu kellemesebb része felé, ahol a többi ember lakott, hogy a széljárás ne a halárus, a cserzővarga és a mészáros felől érje őket.

– Ó, Speirr! – suttozta, miközben letörölte a könnyeit. Hogy fog egyetlen napot is túlélni a fiú nélkül? Egész életében kitarított mellette nyomorúságos munkája ellenére, ő pedig nagy örömmel várta a találkozásait. Várta, hogy osztozhasson az örömben és a nevetésben odalenn a tónál.

De azok a napok örökre elmúltak.

Ha a fiú visszatér, egy újdonsült feleséggel tér vissza.

És egy napon a királynője viselős lesz majd a gyermekeivel...

Még nagyobb fájdalom hasított Nyniába. Céltalanul botladozott át a falun, gondolatai az egyetlen férfin jártak, akit örökre szeretni fog, és azon, hogy ő soha nem hordhatja a szíve alatt a gyermekeit, soha többé nem zárhatja a karjába.

Közeledve a kovács kunyhójához észrevette, hogy Eala ma nincs egyedül. A barátai körében álldogált, és beszélgettek. Felismert közülük három fiút, és a lányok az ő barátnői is lehetek volna – ahogy arra gyakran emlékeztették is –, ha nem büzlött volna állandóan a haltól.

– Ó, nézzétek – szólalt meg Eala utálkozva. – A halárus lány azzal az utálatos büzével! Gyorsan, mindenki fogja be az orrát, különben rosszul lesz!

Nynia magasra emelte a fejét. A szavaikkal nem sebezhetik meg. Ma nem. Már éppen eléggé fáj a szíve.

Eala kezébe lökte a kosarat.

Az felsikoltott.

– Te hitvány! – kiáltott fel, ledobva a kosarat. – Egyetlen férfinak sem kellene ilyen büdös asszony, ugye, Dearg?

Dearg töprengő tekintetet vetett Nyniára.

– Nem tudom. Abból, amit láttunk a minap, amikor Speirrel

volt, lehet, hogy érdemes volna befogni az orromat.

Nynia arca kigyúlt. Megrettent attól, hogy valaki meglátta őt és Speirrt, miközben szeretkeztek az erdőben.

– Na, és te mit mondasz, Aberth? – kérdezett Dearg egy másik csinos ifjút.

– Ajjaj. Elmegy egy-két menetre, főleg, hogy már egy jó erős kardot kipróbált. De vedd el te, ha olyan vagy, mint Speirr, és kedveled a koszt, nekem nem kell, köszönöm!

A nevetésük visszhangzott Nynia fülében.

Megalázottan és szégyenkezve indult el, amikor meghallotta, hogy lóhalálában közeledik valaki.

A faluban mindenki elcsendesedett a hangra. Nyilvánvaló volt, hogy a lovas iszonyúan siet. Mély, erőteljes hangja jól hallatszott, miközben a lovát nógatta a falu felé.

Abban a pillanatban, amikor Speirr kitört az erdőből, az emberek szanaszét rebbentek az útjából.

Nynia mozdulni sem tudott, csak nézte.

A fiú feje mélyen lehajtva, ló és lovasa egyaránt verejtékben úszott. Ember és állat egyesült, szépség és erő sugárzott róluk. Ijesztő és vad látványt nyújtottak.

Szinte úsztak a levegőben, mintha Annwn démonai lennének a sarkukban.

Nynia arra számított, hogy Speirr elvágta mellette az ott-hona felé.

De nem így történt.

A fiú megrántotta a lóva kantárját a lány előtt, amitől az állat felágaskodott.

Speirr leugrott a nyeregből, és a karjába kapta Nyniát.

A lány szíve örömtől repesett, de nagyon megijedt. Megrémült attól, mit jelenthet a zilált fiú váratlan megjelenése.

– *Fiù?* – szólalt meg tétován, a *herceg* szót használva, tudván, hogy ennyi szemtanú előtt nem szólíthatja a nevéen Speirrt. – Mit óhajtasz tőlem?

Speirr borostyánszínű szeme csillogott, és a tekintetében

benne volt a szíve, ahogy a lányra nézett.

– Téged óhajtalak, szerelmem! – mondta. – Életem minden egyes elkövetkező napján. Azért jöttem, hogy feleségül vegyelek, Nyn. Ha hozzám jössz.

A lány szemét elfutották a könnyek.

– És a nagybátyád?

– Jókívánságait küldi, és majd találkozhatsz vele, ha visszatért.

Nynia keze remegett, ahogy szorosan tartotta Speirrt.

– Az enyém vagy édes Nyn – suttogta. – Senki mást nem akarok az életben.

– Még akkor sem, ha búzlók a haltól?

Speirr csak nevetett ezen.

– Én pedig búzlók a lótól és az izzadságtól. Tökéletes pár vagyunk mi ketten, te meg én.

Csak Speirr volt képes ilyet mondani.

A lány arcán csorogtak a könnyek, miközben szorosan ölelte magához Speirrt, és zokogott a boldogságtól.

Az ő Speirrje visszajött érte, ő pedig soha többé nem engedi el. Egymásnak teremtették őket.

Örökre...

Sunshine derűs nyugalommal ébredt. Érezte Talon súlyát maga mögött, és álmosan elmosolyodott.

Nem nagyon emlékezett másra, csak arra, hogy Talonnal álmodott.

És ez megnyugtatta.

Megnézte a karóráját, és látta, hogy nem sokkal múlt dél. Ilyenkor már dolgozni szokott, az utcán árulta a műveit.

De most valahogy nem volt kedve felkelni.

Átfordult, és szorosan magához, ölelte Talont.

A vállára hajtotta a fejét, és végigsimította a mellkasán lévő tetoválást. A férfi teste meleg és csábító volt.

– Jó újra itthon tudni téged, szerelmem. – Talon a fülébe

suttogta ezeket a szavakat egy olyan nyelven, amit csak egyszer hallott korábban, amikor a múlt éjjel szeretkeztek, mégis megértette.

Sunshine felemelte a fejét, és rájött, hogy Talon még mindig mélyen alszik.

– Talon?

De az nem mozdult.

– Speirr? – szólta Sunshine újra, és csodálkozott, honnan jutott eszébe ez a név, de valahogy helyénvalónak tetszett, hogy így szólítsa a férfit.

Talon szeme felpattant. Összeráncolt homlokkal nézett a lányra.

– Szükséged van valamire?

A lány megrázta a fejét.

Talon lehunyta a szemét, elfordult, és aludt tovább.

Hát, ez nagyon furá volt.

Honnan tudta ezt a nevet, és hogy lehet, hogy Talon reagált rá?

Lehet, hogy még mindig álmodik?

Megpróbált visszaemlékezni rá, de az élete árán se tudta volna visszaidézni.

Ahogy feküdt ott. Talon pedig neki háttal, hirtelen felvillant valami Sunshine emlékezetében. Olyan volt, mint egy halvány, gyerekkori emlék.

Látta Talont serdülő fiúként, ahogy ki van terítve egy hatalmas kőasztalon. Több monolitikus kő is hevert ott, kört formáltak, halványan emlékeztetett a Stonehenge-re.

Talon a hasán feküdt, a két karja a feje alatt, és egy magas, sötét hajú ember hajolt föléje, fekete ruhája hullámszerűen, miközben egy foszló korbáccsal ütötte Talont.

Talon egyenesen Sunshine-ra nézett, a szeme csillogott a visszafojtott könnyektől, miközben összeszorította az állkapcsát.

Találkozzunk később. A szájával formálta a szavakat a lány-

nak, és ő bólintott.

Sunshine rémülten hátrébb húzódott.

Az álma újra megrohanta, úgyhogy kikecmergett az ágyból, felkapta Talon telefonját, és felhívta az anyját. Kiment a ház elé, hogy Talon ne hallhassa a párbeszédet.

– Sunshine? – szólt bele az anyja, amikor felismerte a hangját. – Hol vagy? Storm azt mondta, hogy otthagytad tegnap este, és utána fel sem hívtad.

– Nagyon sajnálom, anya, de ismersz. Elvonta valami a figyelmemet, és aztán elfelejtettem telefonálni. Figyelj, szeretnék tudni valamit. Emlékszel még arra, amikor évekkal ezelőtt te és a nagyfi megcsináltatok velem azt a hipnózist, és visszavittetek az előző életembe?

– Igen?

– Úgy emlékszem, te és nagyfi azt mondtátok, hogy előzőleg egy ősi kelta nő voltam, ugye?

– Igen.

– És emlékszel még valami másra is?

– Nem nagyon. Fel kellene hívnom a nagyit, talán ő emlékszik. De miért kérded? Olyan rémültnék tűnsz!

– Az is vagyok. Visszapergett előttem valami, amit korábban talán megéltem. Nem is tudom, hogy írjam le. Nagyon, nagyon furcsa volt.

– Steve-vel vagy?

– Anyu, Talon a neve! És igen, vele vagyok.

– És úgy véled, hogy találkozottál vele az előző életedben?

Sunshine visszapillantott az ajtó felé, és nyelt egy nagyot:

– Őszintén, anyu, azt hiszem, a felesége voltam.

7. fejezet

Akherón nem sokkal naplemente után kopogott Zarek ajtaján. A nap java részét Artemisszel töltötte, arról beszélgettek, mit kellene tenni most, hogy az emberi lények hatáságai keressék Zareket.

Most is látta maga előtt, ahogy Artemisz hanyagul hever fehér, párnázott trónusán, gyönyörű arcán a teljes érdektelenség.

– *Már mondtam, Akherón, hogy öld meg! Csak te nem veszed észre, milyen jellem is Zarek. Pontosán ezért akartam, hogy ott legyen New Orleansban. Azt akartam, hogy közvetlenül megtapasztalhasd, milyen messzire ment.*

Ash nem volt hajlandó elhinni. Ő sokkal jobban megértette Zarek rosszindulatának az okát, mint bárki más. Ismerte azt az érzést, hogy te akarsz először ütni, mielőtt terád sújtának le.

Úgyhogy még egyszer alkudozni kezdett Artemisszel Zarek érdekében, bizonyítani próbálta az istennőnek, hogy a fiú nem dühöngő vadállat, akinek meg kell adni a kegyelemdőfést.

Ash gyűlölte az Artemisszel folyó vitát, bármiről legyen is szó. Ugyanakkor nem hajlandó aláírni Zarek halálos ítéletét. Még nem. Addig nem, amíg van remény.

Újra kopogott. Erősebben. Ha Zarek fent alszik, lehet, hogy nem hallja.

Lassan kinyílt az ajtó.

Ash besétált, a szeme azonnal alkalmazkodott a vaksötét-hez. Belökte az ajtót az elméje segítségével, és érzékelő csápjaival tapogatni kezdett.

Zarek a balra nyíló nappaliban volt.

A volt rabszolga nem kapcsolta be a fűtést, így a házat dermesztő hideg járta át. De persze Zarek már annyira hozzászokott a nulla fok alatti hőmérséklethez Alaszkában, hogy meg sem érezte a mérsékelt februári hideget New Orleansban.

Ash a nappali felé indult. De megtorpant, amikor megpillantotta a földön heverő fiút a viktoriánus kanapé mellett. Csak egy fekete tréningnadrág volt rajta. Úgy tűnt, alszik, de Ash tudta, hogy nem így van.

Zarek érzékei hasonlóképpen élesek voltak, mint az övéi, és a volt rabszolga soha nem hagyná, hogy bárki észrevétlenül belépjen abba a helyiségbe, ahol ő alszik, készen ne állna az összecsapásra.

Ash végigpillantott Zarek csupasz hátán. A gerince alján stilizált sárkány látszott, ez volt az egyetlen tetoválás a hátán, de Ash még emlékezett arra az időre, amikor a fiú hátát mély hegek szabdalták. Amikor Ash először meglátta, megrándult az arca.

Zarek a Valerius család rabszolgája volt, aki – ha bárki korbácsolást érdemelt – elszenvedte az ütésekkel. Ő fizette meg az árát, ha Valerius vagy a fivérei rossz fát tettek a tűzre.

Nemcsak a hátát borította rengeteg heg, hanem a lábát, a mellkasát, a karját és az arcát is. Az egyik seb az arcán, a megvakított bal szeme mellett olyan súlyos volt, hogy alig tudta kinyitni azt a szemét. Ez a heg eltorzította az arcát.

Emberi élete során Zarek erősen sántított, és a jobb kezét nehezen mozgatta.

Amikor először változott át, Sötét Vadász lett, Zarek még Ash tekintetét sem volt képes elviselni. A földet bámulta, és összerezsent, valahányszor Ash megmozdult.

Ash általában megadta az újonnan teremtett Sötét Vadászoknak a lehetőséget arra, hogy megtartsák testi jellegzetességeiket, a különböző forradásokat, vagy ha úgy tetszett nekik, el is tüntethette őket. De Zarek esetében nem is kérdezett semmit. A fiú teste annyira eltorzult, hogy azonnal eltörölte minden testi hibáját.

Második lépésként megtanította neki, hogyan vághat vissza.

És az meg is tette. Mire Ash befejezte a kiképzését, erős düh szabadult fel Zarekban, és ez hihetetlen erőt kölcsönzött

neki.

És sajnós egyúttal fegyelmezhetetlenné is vált.

– Csak bámulsz rám, Nagy Akherón, vagy le is akarsz baltáznani?

Ash felsóhajtott. Zarek továbbra sem mozdult. Csak hevert ott, háttal neki, keze a feje alatt.

– Mit akarsz, mit mondjak, Z? Több eszed is lehetett volna, mint hogy megtámadj egy zsarut. Sőt, egyenesen hármat.

– Na és? Talán hagytam volna, hogy bilincsbe verjenek és bevigyenek a dutyiba, ahol egy cellában várhattam volna meg a napfelkeltét?

Ash szándékosan figyelmen kívül hagyta Zarek gúnyolódását.

– Mi történt?

– Meglátták, amikor megöltem a démonokat, és megpróbáltak lefogni. Csak védekeztem.

– Az önvédelem nem azt jelenti, hogy az egyik agyrázkódást szenved, a másikat eltöröm a bordáját, a harmadiknak pedig az állát.

Zarek lábra állt, és Ash-re bámult.

– Az ő hibájukból történt minden. Hagyniuk kellett volna, amikor szóltam nekik.

Ash dühös tekintetet vetett a fiúra. Zareknek megvolt az a képessége, hogy még Artemisznél is hamarabb gerjesztett haragot bárkiben.

– A fenébe is, Z, elegendem van abból, hogy Artemisz állandóan a fejemet mossa, mert nem tudsz viselkedni!

– Mi a baj, fenség? Nem bírod a kritikát? Gondolom, mindig ez van, ha valaki nemesnek születik. Soha nem kellett aggodnod amiatt, hogy a viselkedésedre ügyelj. Mindenki úgy véli, hogy az amúgy is tökéletes. És közben szabadon végigmókázhatod az életed. Árudd el, miért lettél Sötét Vadász? Valaki kipucolta a csizmádat, aztán elszelelt vele?

Ash lehunyta a szemét, és elszámolt húszig. Lassan. Tudta,

tízig nem elég, hogy megnyugodjon.

Zarek az ismerős, gúnyos mosolyt villantotta rá. A volt rabszolga mindig is gyűlölte őt. De Ash nem vette személyes sértésnek. Zarek mindenkit gyűlölt.

– Tudom, mit gondolsz felőlem, ó, nagy Akherón! Tudom, mennyire szánsz, és nem kérek belőle. Tényleg komolyan azt képzeled, hogy valaha is meg tudom bocsátani, ahogy rám néztél az első alkalommal, amikor találkoztunk? Iszonyodás ült a szemedben, bár próbáltad nem mutatni. Nos, jótettedért elnyerted a jutalmadat. Kivakartad legújabb lelencedet, kicsinostítottad és egészségessé varázsoltad. De ne reméld, hogy ezért majd megnyalom a csizmád sarkát, vagy hogy megcsókolom a fenekedet. Vége a szolgaságban töltött napjaimnak.

Ash mély torokhangon felmordult, miközben próbálta visszafogni magát, nehogy nekilökje a fiút a szemközti falnak.

– Ne húzz fel, Z! Én vagyok az, aki közted és egy szörnyű, felfoghatatlanul borzalmas végzet között áll.

– Akkor gyerünk! Ölj meg! Azt hiszed, érdekel?

Nem, nem érdekelte. Zarek már úgy született, hogy kívánta a halált. Emberi lényként és Sötét Vadászként egyaránt. De Ash soha többé nem fog megölni még egy Sötét Vadászt, hogy aztán az Árnyékvilág gyötrelmei közé taszítsa. Első kézből ismerte annak a létnek a borzalmaait.

– Borotvárd le a kecskeszakálladat, vedd ki a füledből a fülbevalót és rejtsd el azokat az átkozott karmokat! Légy okos, és tartsd magad távol a zsaruktól!

– Ez parancs?

Ash különleges ereje segítségével felemelte Zareket a földről, és egy csattanással a plafonnak szegezte.

– Ne kísértsd a szerencsét, fiú! Végeztem veled!

De Zarek csak nevetett.

– Még soha nem gondoltál rá, hogy Disneylandbe szegődj? Az emberek egy vagyont fizetnének, ha ilyen mutatvány részesei lehetnének.

Ash még hangosabban felmordult, rávicsorította az agyaráit a szemtelen fickóra.

Nehéz volt megfélemlíteni olyasvalakit, akinek semmi nem számított az életben. Ash úgy érezte, mintha egy fegyelmeztelen kamaszt kellene megrendszabályoznia.

Leengedte Zareket a földre, mielőtt még nagyon nagy lett volna a kísértés, hogy megfojtsa.

Zarek szeme összeszűkül, ahogy lába a talajt érintette. Nemtörődöm módon odasétált katonai zsákjához, és előhúzott egy csomag cigarettát.

Tudhatta volna, hogy nem okos dolog hergelni az atlantiszit. Ha úgy dönt, egy szempillantás alatt kivégezheti. De Akherón megtartotta az emberségét. Könyörületet érzett mások iránt – ezt a gyengeséget Zarek nem mondhatta magáénak. Vele soha nem törődött senki, miért törődött volna ő másokkal?

Amikor Akherón megfordult, hogy induljon, Zarek meggyújtotta a cigarettáját.

– Talon majd járőrözik a Canal mentén. Azt akarom, hogy a tiéd legyen a Jackson Square-től az Esplanade-ig húzódó terület.

Zarek kifújta a füstöt.

– Mást nem parancsolsz?

– Viselkedj, Z! Zeusz szerelmére, viselkedj!

Zarek szippantott egy mélyet a cigiből, miközben

Akherón kinyitotta az ajtót anélkül, hogy hozzáért volna, és nagy léptekkel kisétált. Zarek, fogai közt tartva a cigarettát, beletúrt kócos, fekete hajába.

Viselkedj.

A legszívesebben nevetett volna ezen a parancson.

Nem az ő hibája, hogy a baj mindig rátalál. De persze ő nem is az a fajta, aki elkerüli a bajt. Már régen megtanulta, hogyan viselje el az ütéseket és a fájdalmat.

Összeszorította a fogait, amikor eszébe jutott a tegnapi este.

Látta a démonokat, amint Sunshine lakása felé tartottak. Hallotta, amikor arról beszéltek, hogyan fogják bántani a lányt, úgyszólván követte őket, míg lehetősége nem adódott arra, hogy megküzdjön velük anélkül, hogy bárki is tanúja lenne.

Aztán már csak arra emlékezett, hogy négy golyó ütötte seb van az oldalán, és egy zsarú üvölt rá, hogy álljon meg.

Először hagyni akarta, hadd tartóztassák le, gondolta, majd felhívja Nicket, hogy tegye le érte az óvadékot, de amikor az egyik zsarú gumibotjával rávágott a hátára, minden jószándék elszállt belőle.

Azok az idők elmúltak, amikor ő szenvedte el mások helyett az ütéseket.

Soha többé nem érintheti meg senki sem.

Sunshine Talon háza előtt ült, és azon a festményen dolgozott, amellyel Cameron Scott bízta meg. Míg Talon bent aludt, ő már órák óta idekinn volt, és próbált rájönni, miért maradt a férfival itt, a mocsárban.

Hogy miért jött ki vele tegnap este, amikor a bátyjához kellett volna átmennie.

Kissé kiborította a közös múltjukkal kapcsolatos felfedezése.

Ő volt a férfi passzív, tévés szappanopera-szerű felesége...

Sunshine megborzongott. Nem akart senki felesége lenni.

Többé nem.

A házasság csak vesztes vállalkozás egy nő számára. Jól megtanította neki a volt férje, hogy a pasiknak nem annyira feleség kell, inkább egy szolgáló, aki mindennel ellátja őket, és ráadásnak kéznél van a szex is.

Egy olyan művész számára, mint ő, Jerry Gagne tökéletes választásnak tűnt. Egy művészeti iskolában találkoztak, és ő azonnal beleszeretett a szeszélyes fiúba, akit rejtélyes, gótikus misztikum lengett körül.

Életének ebben a szakaszában rajongva szerette a férfit, és

egyetlen napot sem tudott volna elképzelni nélküle.

Úgy vélte, ők két összeillő borsószem, akik majd szépen létrehozhatnak maguknak egy közös borsóhévelyt, ami életük végéig kitart. Úgy hitte, Jerry majd megérti az alkotás utáni vágyát, tisztelni fogja, és megadja neki azt a szabadságot, ami szükségeltetett ahhoz, hogy nagy művésszé nője ki magát.

De Jerry csak azt akarta, hogy viseljen gondot rá, miközben majd *őbelőle* válik művész. Számára Sunshine vágyai és szükségletei mindig is másodlagosak voltak.

A házasságuk két év, hat hónap és huszonkét napig tartott.

Persze nem volt minden egyes perce rossz. A lány énjének egy része még mindig szerette Jerryt. Jó volt, hogy van egy társa, akivel megoszthatta az életét. De nem akart újra olyan helyzetben lenni, ahol mindig ő a felelős mindenért, például azért, hogy hova tette a másik a zokniját – amikor még arra se nagyon emlékezett, hogy a sajátját hova tette. Hogy hanyagolja a saját művészi terveit csak azért, hogy elmenjen a boltba, mert a férfi elfelejtett tojást hozni, ami pedig szükséges lenne ahhoz, hogy kikeverje magának a házilag készült festéket.

Mindig neki kellett változtatnia a tervein. Azok mindig várhattak.

Jerry soha nem tett engedményeket.

Nem akarta újra alávetni magát egy férfinak. Saját életet akart. És saját karriert.

Talon nagyszerű fickó, de csak hátrálatná az önmegvalósításban. Magának való férfi, akinek sokat jelent a magánélet. Eddig nagyon jól kijöttek egymással, de Sunshine biztos volt benne, hogy nem illenek össze.

Ő szeretett korán kelni, és napközben festegetni. Talon szeretett egész éjjel fenn lenni. Ő imádta a tofut és a granolát. Talon a gyorskaját kedvelte és a kávé.

Neki és Jerrynek ugyanolyan volt a napirendje, ugyanazokat a dolgokat kedvelték, és mégis mi lett a vége. Ha nekik kettejüknek nem ment, akkor biztosan nem sikerülne Talonnal

sem összehozni egy jó kapcsolatot.

Nem, vissza kell térnie a saját életéhez.

Ha a férfi felkel, és ettek valamit, megkéri, hogy vigye haza.

Talon felsóhajtott álmában. Már nagyon régen nem álmodott a feleségével. Nem mert. Ha Nyniára gondolt, majd megszakadt a szíve.

De ma este ott volt vele Nyn. Az álmaiban, ahol együtt lehettek.

Elszoruló torokkal figyelte, ahogy ott ül a tűzhely előtt, nagy pocakja előredudorodik, és ruhácskákat varrogat a babának. Az ő gyermekét hordta a szíve alatt. Még ötévi házasság és egy életre szóló barátság után is képes volt felkorbácsolni a vérét, és megdobogtatni szerelemtől csordult szívét.

Mivel a nagybátyja gúnyos tekintete előtt és a klán megvetése mellett nőtt fel, csak Nynia adott neki vigaszt. Csak mellette érezte úgy, hogy szeretik.

Hallgatta, ahogy Nynia ugyanazt az altatódalt dúdolgatja, amit az anyja egyszer neki is elénekelt, amikor még nagyon kicsi volt.

Istenek, milyen óriási szüksége van rá! Most még jobban, mint valaha. Már belefáradt a küzdelembe, azokba az elvárásokba, amiknek a klán szerint meg kellett felelnie, a teherbe, amit a klán rakott a vállára a nagybátyja halála óta.

Megunta a suttogásokat az apjáról és az anyjáról.

FiataleMBER volt, de ma este ösöregnek érezte magát. És fázott.

Egészen addig, amíg rá nem nézett Nyniára. Ő megmelegítette a lelkét, minden mást megszépített.

Nagyon szerette az asszonyt emiatt.

Előrement, letérdelt a szék előtt, és Nynia ölébe hajtotta a fejét. Aztán átfogta a derekát, és érezte, ahogy a kisbaba tiltakozásképpen rugdossa a karját az anyja hasában.

– Visszajöttél – mondta Nynia gyengéden, és megsimogatta a haját.

Talon nem szólt. Nem tudott megszólalni. Általában lemosotta a vért a fegyverzetéről és a testéről, mielőtt Nyniához ment, de az aznapi bánat még most is nyers sebként égette a szívét.

Szüksége volt Nynia gyengéd, enyhet adó érintésére, tudni akarta, hogy az asszony biztonságban van vele.

Bárcsak a szívében sajtó fájdalmat is el tudná úzni!

A nagynénje halott. Megcsonkították. Megtalálta a holttestét, amikor elment, hogy megkeresse, mert nem jelent meg az ebédnél.

Ha az örökkévalóságig él is, akkor sem fogja elfelejteni a rettenetes látványt. Benne él majd örökre, csakúgy, mint az anyja emléke, ahogy a karjai közt haldoklik.

– *Ez az istenek átka* – suttogta Parth egy kis idővel ezelőtt, nem tudván, hogy Talon közel van, és hallja, mit mond a testvérenek. – *Ő a szajha fia. Egy druidával feküdt össze, és átkozott ivadékokat nemzett, most pedig mindannyian megfizetünk érte. Az istenek mindannyiunkat büntetnek ezért.*

– *Ki akarod hívni Speirrt, hogy eldöntsétek, ki legyen a vezető?*

– *Csak egy bolond hívna ki egy ilyen embert. Még Chuchulainn sem lehet egyenrangú fél számára.*

– *Akkor jobb lesz, ha imádkozol az istenekhez, nehogy meghalljon.*

Talon erősen lehunyta a szemét, megpróbálta kizárni a suttogásokat, amik végigkísérték életében.

– Speirr? – Nynia megsimogatta az arcát. – Mindenkit le-mészároltak?

Bólintott. Miután hazavitte a nagynénjét, összegyűjtötte az embereit, és az északi gall törzs után indultak. Megtalálta az egyik törüket a holttest mellett, és azonnal tudta, hogy ők tették.

– Tényleg elátkozott vagyok, Nyn. – Alig bírta kipréselni

magából a szavakat. Miután egész életében próbálta bizonygatni másoknak, hogy nincs elátkozva a szülei tettei miatt, most a saját tettei miatt lett átkozott. – Hallgatnom kellett volna rád, amikor a nagybátyám meghalt. Soha nem lett volna szabad bosszút állnom az északi törzsön. Most nem tehetek mást, mint rettegek, vajon mit vesznek el tőlem az istenek legközelebb.

De a szíve mélyén már tudta. Semmi nem volt értékesebb számára a földön mint ez az asszony, akit most a karjaiban tartott.

Meg fog halni.

Ómiatta.

És *minden* az ő hibája. Minden.

Egyedül ő hozta az északi törzs isteneinek a haragját a fejükre.

És sehogy nem tudta megállítani. Nincs mód rá, hogy Nyniát maga mellett tarthassa.

A fájdalom sokkal nagyobb volt, mint amit el tudott viselni.

– Már áldozatokat is ajánlottam fel a Morrigánnak, de a papok azt mondják, ez nem elég. Mi mást tehetnék még?

– Lehet, hogy ez az utolsó. Talán vége lesz most.

Reménykedett benne. Különben...

Nae, nem veszítheti el az ő Nyniáját. Bármit elvehetnek az istenek, de őt nem...

Talon felnyögött, ahogy az álma tovább haladt, a jövő felé. Karjában tartotta vajúdó feleségét, aki megpróbálta világra hozni gyermeküket.

Mindkettejüket elborította az izzadság a tűz és a megerősítés miatt. A bábaasszony kinyitott egy ablakot, hagyta, hogy beáradjon a hűvös levegő. Odakinn havazott.

Nynia világegyetében imádta a havat, és az időjárás reményt adott nekik, hogy talán minden jól alakul. Lehet, hogy az újszülött új lehetőségek kezdetét is jelenti.

– Nyomj! – parancsolta a bábaasszony.

Nynia körmei belevájtak Talon bőrébe, ahogy megragadta a férfit, és sikoltott. Talon az arcához szorította az arcát, szorosán tartotta, és a fülébe suttogott:

– Foglak, szerelmem. Soha nem engedlek el!

Nynia felsóhajtott, aztán elernyedtt, amikor a fiuk kicsuszszant belőle, egyenesen a bábaasszony karjaiba.

Nynia felnevetett, ő pedig arcon csókolta a feleségét, és szerelmesen átölelte.

De örömük csak rövid ideig tartott, mivel a gyerek nem adott életjelt, hiába próbálta a bába életre kelteni.

– A baba halott. – A bába szavai ott visszhangoztak Talon fülében.

– *Nae!* – kiáltott fel. – Csak alszik! Ébreszd fel!

– *Nae*, hercegem. A gyermek halva született. Nagyon sajnálom.

Nynia zokogott férje karjaiban.

– Úgy sajnálom, Speirr, hogy nem tudtam fiút adni neked. Nem akartalak cserbenhagyni.

– Nem hagytál cserben, Nyn. Te soha nem tudnál cserbenhagyni engem.

Talon rémülten és mélyen lesújtva tartotta a karjában Nyniát, miközben a bábaasszony megmosdatta és felöltöztette a fiuk kis testét.

Nem tudta levenni a tekintetét a kisbabáról.

A fiának tíz pici, tökéletes ujj volt a kezén, tíz pici ujj a lábán. Dús fekete haja volt. Az arca gyönyörű és nyugodt. Tökéletes.

Miért nem él?

Miért nem lélegzik?

Csikorgatta a fogát fájdmában, úgy szeretne volna, ha a gyerek felébred. Némán parancsolta neki, hogy sírjon fel, hogy éljen.

Hogy lehet az, hogy egy ilyen tökéletes valami nem lélegzik? Miért nem mozog, miért nem sír?

Az ő fiuk.

Az ő drága kisbabájuk.

Semmi oka nem volt annak, miért nem él, miért nincs jól a baba. Semmi más, azon kívül, hogy Talon bolond volt.

Megölte a saját fiát.

Könnyek gyűltek a szemébe. Hányszor simogatta meg Nynia pocakját, és érezte, milyen erőteljesen mozgolódik a fia! És elöntötte az apai büszkeség.

Számolták a napokat a baba születéséig. Reménykedtek és álmodoztak róla.

És most már soha nem fogja megismerni a kisfiút, aki elnyerte a szívét. Soha nem fogja látni mosolyogni, felnőni.

– Úgy sajnálom, Speirr! – mormolta Nynia újra és újra, zokogva.

Talon szorosabban ölelte, és megnyugtató szavakat suttozott a felesége fülébe. Erősnek kell lennie Nynia miatt. Most szüksége van rá.

Lecsókolta Nynia arcáról a könnyeket, vigasztalgatta.

– Ne sírj, kedvesem! Majd lesznek még gyerekeink. – De a szíve mélyén tudta az igazságot. Camulus isten soha nem fogja engedni, hogy az ő gyermeke életben maradjon, ő pedig soha nem fogja kitenni Nyniát ennek. Túlságosan szerette ahhoz.

Egy óra múlva Talon még mindig a karjában tartotta a feleségét, amikor már minden szín kiveszett Nynia arcából. Az utolsó reményszikra is elhagyta a férfit, ott maradt lesújtottan, gyötrellemmel telve.

Nynia haldoklott a vérvesztéstől.

A bábaasszony megtett minden tőle telhetőt, de a végén kettesben hagyta őket, hogy elbúcsúzhassanak egymástól.

Nynia elhagyja.

Talon képtelen volt levegőt venni.

Szinte nem is tudott magáról.

Nynia haldoklik.

Felnyalábolta a feleségét, és magához ölelte. Rá is került

Nynia véréből, de észre sem vette. Csak arra tudott gondolni, hogy maga mellett tartsa, hogy jobban legyen.

Élj értem!

A saját életerejét erőszakkal akarta belekényszeríteni Nynia testébe, de az sem volt elég.

Némán egyezkedett az istenekkel, hogy vegyenek el tőle bármi mást – az életét, a földjeit, az embereit. Bármit, csak hagyják meg a szívét. Túl nagy szüksége volt rá. Nem veszté-
hette el így.

– Szeretlek, Speirr – suttogta Nynia lágyan.

Talonnak elcsuklott a hangja.

– Nem hagyhatsz el, Nyn – mondta, miközben Nynia reszketett a karjában. – Nem tudom, mi lenne velem nélküled.

– Gondot fogsz viselni Cearára, ahogy azt édesanyádnak megígérted. – Nynia nagyot nyelt, ahogy végigfuttatta hideg ujjait Talon ajkán. – Én bátor Speirrem. Mindig erős és odaadó. Várom rád a túloldalon, amíg Bran újra össze nem hoz bennünket.

Talon lehunyta a szemét, mert a könnyei visszatarthatatlanul ömlöttek.

– Nem élhetek nélküled, Nyn! Az nem lehet!

– Muszáj, Speirr. Az embereknek szükségük van rád. Cearának is.

– Nekem meg *rád* van szükségem.

Nynia nyelt egyet, felnézett a férfitra, a szeme telve félelemmel.

– Félek, Speirr. Nem akarok meghalni! Úgy fázom! Soha nem mentem ezelőtt sehová nélküled.

– Majd én melegen tartalak. – Talon még több állatbőrt húzott Nyniára, és dörzsölgetni kezdte a karjait. Ha melegen tudja tartani, akkor vele marad. Tudta, hogy így lesz...

Ha melegen tudná tartani.

– Miért sötétedik? – kérdezte tőle remegő hangon Nynia. – Nem akarom, hogy már sötét legyen. Még egy kicsit tartani

akarlak.

– Én tartalak, Nyn. Ne aggódj, szerelmem! Tartalak.

Nynia Talon mellkasára tette a kezét, és egy könnycsepp lecsordult az arcán.

– Bárcsak olyan feleséged lehettem volna, amelyet megérdemelsz, Speirr! Bárcsak adhattam volna neked gyerekeket, ahogyan szeretted volna!

Mielőtt megszólalhatott volna, már érezte, ahogy az utolsó lélegzetvétel eltávozik Nynia testéből, aki aztán megmerevedett a karjaiban.

Talon felbőszülve és szívszakadva hátravetette a fejét, és az ég felé küldte harci kiáltását, miközben majd kettéhasadt a fájdalomtól. Könnyek záporoztak a szeméből.

– Miért? – üvöltötte az isteneknek. – Átkozott légy, Camulus! Miért! Miért nem tudtál engem megölni, miért nem hagytad őt békén?

De ahogy várta is, senki nem felelt. A Morrigán elhagyta őt, magára maradt a fájdalommal.

– *Miért segítenének az istenek egy szajha fián, kölyök? Te semmi másra nem vagy jó, csak arra, hogy a nálad különbek csizmatalpát nyalogasd.*

– *Nézz rá, Idiag, szánalmas és gyenge, mint az apja. Soha nem lesz belőle semmi. Akár most is hagyhatnád, hogy megöljük, így legalább megtakarítod az élelmét egy nála érdemesebb gyerek számára.*

A múlt hangjai ostorcsapásként érték, még jobban szaggatva fájó szívét.

– *Te herceg vagy?* – hallotta Nynia gyerekhangját, még arról a napról, amikor megmentette a lányt a kakastól.

– *Egy senki vagyok* – felelte ő.

– *Nae, uram, te herceg vagy. Csak egy nemes lehet olyan bátor, hogy a félelmetes kakastól megmentsen egy parasztot.*

Egyedül Nynia jelenlétében érezte magát nemesnek vagy jónak.

Csak őmiatta akart élni.

Hogy hagyhatta el az ő drága Nyniája?

Zokogva tartotta a karjában Nyniát és a babát órák hosszat, amíg a nap fényes sugarakat nem vetett odakinn a hóra, és Nynia családja el nem kezdett neki könyörögni, hogy hadd lássanak neki a temetés előkészületeinek. De nem akarta, hogy előkészítsék a szeretteit a szertartásra.

Nem akarta őket elengedni.

Amióta először találkoztak, néhány óránál többre soha nem váltak el egymástól.

Nynia szerelme és barátsága olyan sokat jelentett neki. Az évek során ebből merítette az erejét.

A jobbik fele volt.

– Mit tegyek most, Nyn? – suttogta, miközben felesége hideg arcához szorította a sajátját, és így ringatta. – Mihez kezdjek most...

Ott ült vele, egyedül, reményvesztve. Bénán. Fájdalommal telve.

Másnap eltemette Nyniát a tó mellé, oda, ahol először kezdtek el találkozgatni gyermekkorukban. Most is maga előtt látta, ahogy Nynia rá vár, az arca várakozástól teljes. Elképzelte, ahogy átfut a havon, és összegyűjt egy maroknyit, hogy hóglyóty gyúrjon, aztán mögéje lopakodik, és a ruhájába ejti.

Ekkor elkezdte kergetni a lányt, ő pedig nevetve rohant előre.

Nynia annyira szerette a havat. Hátradöntötte a fejét, és hagyta, hogy a fehér, tiszta pelyhek gyönyörű arcára és aranyszínű hajába hulljanak.

Valahogy nem tűnt helyénvalónak, hogy pont egy ilyen napon halt meg. Egy olyan napon, ami egyébként örömmel töltötte volna el.

Talon arca vonaglott a fájdalomtól, azt kívánta, bárcsak olyan helyen élne, ahol soha nem esik a hó. Valami meleg helyen, ahol soha többé nem kellene látnia a havat, ami a veszte-

ségére emlékezteti.

Ó, istenek, hogyan mehetett el?

Talon felsóhajtott a gyásztól. Lerogyott a hideg hóba, a szíve teli fájdalommal.

Csak Nyniára tudott gondolni, hogy a földben fekszik, és a mellkasához szorítja a kicsinyét. Arra, hogy ő nincs mellette, hogy megóvja, megmelegítse. Hogy kézen fogja, és elvezesse oda, ahová tartott.

Egy aprócska kéz érintette meg a vállát.

Felnézett, és húga kis arcába tekintett. Ceara mellette volt, osztozott a fájdalomban.

– Itt vagyok veled, Speirr. Nem hagylak egyedül.

Talon átfogta a lány derekát, és magához húzta.

Szorosan tartotta, és sírt. Már csak ő maradt neki. Magukkal az istenekkel is szembeszáll, csak hogy megvédje.

Nyniát nem tudta megóvni, de Cearát megvédi.

Senki nem emelhet kezét rá anélkül, hogy vele ne gyúlne meg a baja...

Talon épp naplemente előtt ébredt fel, valami rossz érzéssel a gyomrában.

Olyan egyedül volt.

Az érzései cafatokban lógtak. Már évszázadok óta nem érezte magát így. Azóta az éjszaka óta nem érzett ilyen fájdalmat, hogy Akherón megtanította rá, hogyan temesse el magában az érzéseit.

De ma éjjel rátört a tudat, milyen magányos az élete. Az égető fájdalom belehasított a mellkasába, és még az is nehezebbre esett, hogy lélegezzon.

Aztán valami furcsa illatot érzett az ágyon és a bőrén.

Pacsulit és terpentint.

Sunshine-t.

A szíve azonnal könnyebb lett, ahogy a lányra gondolt, és arra, hogyan lépett be vibrálva az életébe.

Mélyen beszívta az édes illatot, átfordult a másik oldalára, de az ágy másik fele üresen állt.

Talon összeráncolta a homlokát.

– Sunshine?

Körülnézett, de nem látta sehol.

– Békén hagynál végre, te sétáló csizma!

Talon összevonta a szemöldökét Sunshine hangjára – a bejárati ajtó túlsó feléről jött. De mielőtt kikelhetett volna az ágyból, az ajtó kivágódott, és eléje tárult Sunshine látványa, amint éppen Beth-tel veszekszik, az aligátor pedig válaszul sziszeg rá tiltakozásképpen.

Ők ketten viaskodtak az ajtóban.

– Engedd el a festőállványomat, te bőröndgyári menekült! Ha fogpiszkáló kell, van elég gerenda a tornácon!

Talon szája széle mosolyra kunkorodott, látván őket: Sunshine a házon belül, Beth pedig a tornácon.

– Beth – csattant fel –, mit művelsz?

Beth kitérte a száját, és elengedte a festőállványt. Sunshine hátratántorodott, be a házba, kezében az állvánnyal. Az aligátor sziszegett és csattogtatta rá a fogait, suhogtatott a farkával, és ingerülten méregette a lányt.

– Csak azt mondja, hogy azért kényszerített bentre, mert nemsokára sötét lesz, és valami úgy döntött, hogy lakmározik belőled – közölte Talon.

– Mondd meg Mocsári Leheletnek, hogy amúgy is befele tartottam. Miért kellett... – Sunshine megakadt és a férfira nézett. – Jézusom, tényleg egy aligátorral társalgok?

Talon elvigyorodott.

– Nincs semmi baj, én állandóan ezt teszem.

– Igen, de meg ne bántódj, kicsit fura is vagy.

Bagoly mondja verébnék...

Sunshine a lábával kilökdöste Beth-t, majd bevágta az ajtót, aztán letette a sarokba a festőkészletét.

Talon érdeklődve nézte, főleg, hogy a farmerja nagyon

gusztusosan megfeszült a fenekén, amikor előrehajolt.

– Mióta vagy fenn? – érdeklődött.

– Néhány órája. Na és te?

– Most ébredtem.

– Mindig ilyen sokáig alszol? – kérdezte a lány.

– Mivel sokáig fenn vagyok, igen.

Sunshine rámosolygott.

– Szerintem ez már jóval több, mint ha éjszakai bagoly lennél.

Leült Talon mellé a futonra, majd beletörölte a kezét a combjába, ezzel felhívva a férfi figyelmét arra, milyen formás, és hogy mennyire szeretné, ha végigsimítana a belső felén... felfelé.

Talonnak már a gondolatra erekciója támadt.

– Akarod, hogy hozzak valamit reggelire? – kérdezte Sunshine. – Nem sok olyasmi van a konyhádban, ami garantáltan ne gyilkolna vagy rothasztana meg, de azt hiszem, össze tudnék ütni egy tojásfehérjéből készült omlettet.

Talon fintorgott az omlett hallatán, azon morfondírozott, milyen lehet az íze. Bizonyára pocskább, mint a szójasajt.

Jézusom, valakinek meg kellene mutatnia ennek a nőnek, milyen is a készen kapható tejszínhabos-csokis krém. És a gondolat nyomán azonnal az is eszébe jutott, hogy milyen is lenne Sunshine íze, ha bekenné csokikrémmel – a múlt éjjel nem került rá sor.

Sunshine mit sem sejtett erről, úgyhogy folytatta a szóáradatot.

– Soha nem hallottál a korpából készült pehelyről? A teljes kiőrlésű lisztről?

– Nem, soha. – Talon keze elkalandozott felfelé a lány kezén, a nyaka felé, ahol puha bőrét cirógatta az ujjbegyeivel. Hmmm, milyen jólesett megérinteni a bőrét!

A lány tovább prédikált.

– Tudod, ahogy te táplálkozol, szerencsés leszel, ha még

harminc évig élsz. Esküszöm, hogy több tápanyag van a Willy Wonka-féle csokigyárban, mint azokban a kajákban, amiket a konyhádban találni.

Talon csak mosolygott.

Miért van ennyire lenyűgözve a lánytól? Hallgatta a hangját, ahogy előadást tartott neki, de ahelyett, hogy dühös lett volna, igazából élvezte a dolgot.

Jó érzés volt, hogy van valaki, aki törődik vele, és veszi a fáradságot, hogy megmondja neki, mit kellene ennie.

– Na és mi lenne, ha beléd harapnék egy kicsit? – kérdezte.

Sunshine a mondat közepén elakadt. De még mielőtt kigondolhatta volna, mit is válaszoljon. Talon magához rántotta, és rátapadt a szájára.

A lány felsóhajtott, mert nagyon jólesett neki. Nagyon jó íze volt. És érezte a csípőjénél a férfi erekcióját.

A teste szinte elolvadt az övétől.

Azon vette észre magát, hogy Talon a hátára fekteti a futonon, föléje hajol, kigombolja a szvetterét, miközben a mellei megkeményednek a várakozástól.

– Nagyon ügyesen el tudod vonni a figyelmemet – közölte Talonnal.

– Valóban? – kérdezte a férfi, miközben megcsókolta a két melle közötti völgyet.

– Hmm – sóhajtotta a lány.

Egész teste beleborzongott, ahogy Talon simogatta az álla alatti területet. Forró lehelete perzselte, miközben a két tenyérébe fogta a melleit, és gyengéden masszírozta az ujjával.

Sunshine beletúrt Talon összekócolódott hajába, magához szorította, közben a hajfonatai a bőrét csiklandozták. Az egész teste égett és lüktetett, vágyott a férfi érintésére.

Talon lehunyta a szemét, és beszívta a lány bőrének édes illatát. Olyan puha és meleg volt. Nőies. Végigsimította napbaránított bőrét. Közben a nyelvvel és a fogaival cirógatta a nyakát.

Sunshine kezei is felfedezőútra indultak Talon testén.

Ó, mennyire ízlett neki ez a női Milyen gyönyörűség volt, hogy alatta fekszik!

Végigfuttatta a kezét fekete csipke melltartóján, gyengéden a kezébe fogta a mellét. A lány a gyönyörtől sziszegő hangot hallatott, lábai Talonéiba kulcsolódtak. Talon korábban soha nem érezte, hogy a farmernadrág anyagának érintése milyen kellemes, de most, hogy Sunshine viselte, nagyon is tetszett neki.

Kinyitotta a melltartó elülső részén lévő kapcsolót, és a két mell kutató kezébe simult. Végigsimított tenyerével a kemény bimbókon, fel-le, élvezve az érintésüket.

Szép lassan csókokkal borította be a lány testét, felülről lefelé a mellbimbókig.

Sunshine odaszorította magához Talon fejét, megfeszítette a hátát. Talon az egyik mellbimbót becézgette a nyelvével, szopogatva és simogatva, míg a lány a legszívesebben felkiáltott volna a gyönyörtől. Mintha Talon ismerte volna a titkos módját annak, hogyan lehet a legkisebb érintésre a legnagyobb gyönyört kicsiholni a testéből.

És ahogy a karjában tartotta a lányt, valami furcsa dolog történt. Sunshine hirtelen visszaemlékezett valamire, ami nagyon régen esett meg...

Látta Talont, ahogy pontosan így tartja őt a karjában.

Csak akkor késő tavasz volt, és ők kinn heverték az erdőben, egy csendes tó mellett. Ő félt, hogy esetleg meglátják őket, de ugyanakkor fájón vágott a férfira, akinek borostyán-színű szeme mélységesen sötét volt a vágytól, ahogy egyik karján támaszkodva föléje hajolt, és a másik kezével kifűzte a lány ruháját.

– Mindig is téged akartalak, Nyn. – Suttogva kiejtett szavai mélyen megérintették a lányt. Aztán a férfi lehajolt, és megízlelte csupasszá tett mellét. Felnyögött a gyönyörtől, attól az ismeretlen érzéstől, hogy egy férfi csókolja ott. Még soha

egyetlen férfinak sem engedte meg, hogy lássa a testét.

Kissé zavarban volt, mégsem tudta megtagadni ezt a fiútól. Főleg nem, hogy oly sok öröme volt neki is benne.

Az anyja már régen mesélt neki arról, mit akarnak a férfiak, és mire van szükségük. Hogy hogyan ültetik el magjukat egy nőben, és hogyan veszik birtokba őket.

Attól a pillanattól fogva tudta, hogy soha nem akar egyetlen más férfit sem, csak Speirrt, azt akarta, hogy ő vegye így birtokába. Neki megtett volna bármit.

Felemelte a ruhája alját, felhúzta egészen a csípőjéig, feltárva alsótestét a fiú meleg, éhes tekintetének. Megborzongott, ahogy az szétfeszítette a lábát, hogy a legtitkosabb testrészeit szemügyre vegye.

Ösztönei azt súgták, kulcsolja össze a bokáját, de kényszerítette magát, hogy ne engedelmeskedjen. Feltárta magát neki, és visszatartotta a lélegzetét, miközben a fiú olyan vágyakozva bámulta, hogy szinte fájt.

Speirr végigsimított a lány hasán, aztán a combjai külső felén. Majd nagyon lassan a belső felén is, amitől a lány elkezdett remegni és égni. Lehunyta a szemét, és felnyögött, ahogy a fiú kutató ujjai megérintették a lába közötti, érintetlen területet.

Szédült a feje attól a furcsa érzéstől, amit a férfi érintése és becézgetése keltett benne. Szélesebbre tárta a lábát, Speirr pedig becsúsztatta az ujjait, mélyen. A lány összerázkódott.

Felnyögött, ahogy Speirr elvette a kezét, és a testével a lába közé nyomult. Érezte, hogy kemény dákója lüktet a belső combján.

– Nézz rám, Nynia!

Kinyitotta a szemét, és felnézett a férfira.

A szeméből sütő szerelem szinte perzselte.

– Még nem késő. Mondd, hogy nem akarsz engem, és elmegyek, anélkül, hogy bármi kár esett volna!

– Akarlak, Speirr! – suttogta a lány – Csak téged akarlak!

Speirr lehajolt, gyengéden megcsókolta, majd beléje csuszszant.

A lány megmerevedett a fájdalomtól, ahogy átszakította lányságát, és mélyre hatolt benne. Beleharapott az ajkába, magához szorította a férfit, miközben az lassan ringatta magát.

– Olyan jó érzés, ahogy alattam fekszel! – suttogta neki, a szavai belevesztek egy nyögésbe. – Sokkal jobb érzés, mint amilyennek képzeltem.

– Hány nő feküdt alattad, Speirr? – A lány teljesen megrettent kimondott szavaitól, de tudni akarta, és még túl fiatal volt ahhoz, hogy ráébredjen, milyen bolondságot is kérdezett.

Speirr abbahagyta a mozgást, hátrahúzódott, hogy a lányra nézhessen.

– Csak te, Nyn. Én is ugyanúgy szűz vagyok, mint te. Már felajánlkoztam neked sok nő. De én csak arról álmodtam, hogy téged tartalak a karjaimban.

A lány szíve szárnyalt. Mosolyogva átkarolta a lábaival a férfi meztelen, izmos csípőjét. A kezébe fogta az arcát, és magához vonta, míg össze nem ért az orruk.

– Ó, Speirr! – suttogta Sunshine, közel húzva magához a férfit.

Talon megmerevedett a karjaiban.

Az elmúlt ezer évben Cearán kívül senki nem szólította a valódi nevén. És csak egyetlen nő mondta ki úgy a nevét, ahogy most Sunshine.

Nem csak, hogy így szólította, de ahogy kimondta. A gerince tövéig végigfutott rajta egy remegés.

– Hogy szólítottál?

Sunshine az alsó ajkába harapott, észrevéve a botlását. Jézusom, Talon valószínűleg azt hiszi, hogy egy másik férfi nevén szólítja. Bizonyára nem emlékszik az előző életére. Neki sem lenne szabad. Fogalma sem volt, honnan jönnek ezek az emléktöredékek.

Csak azt tudta, hogy a frászt hozzák rá.

A nagyanyja hitt a regressziós hipnózisban, és úgy nevelte, hogy higgyen a reinkarnációban. Morgan nagyfi jól megtanította neki, hogyha valaki újjászületik, akkor mindig elfeledkezik a korábbi életéről.

Akkor hogy lehet, hogy ő emlékszik rá?

– Csak köszörültem a torkomat – felelte, remélve, hogy Talon elhiszi. – Mit gondoltál, minek szólítottalak?

Talon megnyugodott. Lehet, hogy képzelődött. Lehet, hogy ez a nő felkavarta benne a rég elfeledett emlékeket. Vagy lehet, hogy büntudata van, mert annyira kívánja, és olyan módon, ahogy.

Csak Nynia keltett benne ilyen izzó érzéseket.

Sunshine annyira más. Még akkor is érzéseket ébresztett benne, amikor nem akarta. Még úgy is, hogy ő harcolt ellenük.

Sunshine beletúrt Talon hajába, és magához vonta, hogy cirógatni tudja a férfi állát. Talon érintése, a meleg teste a magáé fölött...

Talon lejjebb ereszkedett a lányra, és csókokkal borította a vállát, érezte a bőrének sós ízét.

Nagyot sóhajtott. Elégedetten.

Aztán nagy bosszúságára megszólalt a telefonja.

Talon átkozódva vette fel. Akherón volt az.

– Szeretném, ha vigyáznál a nőre ma éjjel. Tarts ott magadnál.

Talon összeráncolta a homlokát. Kissé meglepődött, honnan tudta Ash, hogy Sunshine vele van, de hát különleges képességei félelmetesek voltak.

– Mintha azt mondtad volna, hogy tartsam magam távol tőle.

– Megváltozott a helyzet.

Talon visszafojtott egy sóhajt, amikor Sunshine cirógatni kezdte a mellbimbóját az ajkával. Nem volt nehéz itt tartania a lányt.

– Biztos vagy benne, hogy nem lesz rám szükség ma éjjel?

– Biztos. – Akherón letette.

Talon félredobta a telefont, és ördögi vigyorral nézett a lányra. Egyre jobb lesz ez az éjszaka.

8. fejezet

Majdnem éjfél volt, mire Ash eljött a Runningwolf bárból.

Hol a pokolban lehet Talon? Kinn kellene lennie az utcákon, hogy őrködjön.

Már órák óta próbálta elérni.

Újra felhívta Nicket, de ő is csak azt mondhatta, hogy nem látta Talont, nem is hallott felőle.

Ez annyira nem volt jellemző a Keltára. Azt érezte, hogy Talonnal minden rendben van, nincs semmi baja, és ha akarja, a nyomára bukkanhatott volna. De Ash soha nem volt ilyen tolakodó, nem használta ki, hogy különleges képességei vannak. Mivel korábban őt is becserkészték és üldözték, nem tudta volna elviselni, hogy ő is ezt tegye másokkal. Hacsak nincs igazi vészhelyzet.

A szabad akarattal nem szeretett játszadozni.

Ahogy Ash visszatette a dzsekijébe a telefont, hirtelen felállt a szőr a tarkóján.

– *Nézzétek, milyen gyámoltalan...*

– *Igen, de ahhoz eléggé erős, hogy mindannyian jóllakjunk belőle...*

Az elméjében hallotta a suttogó hangokat, olyan volt, mint a Pókember érzékelése...

És még a falmászó hitte, hogy szuperképességei vannak!

Ugyan már!

Ash lehunyta a szemét, és bemérte a hangok eredetét. Négy hímnemű és kettő nőnemű démon ácsorgott a Royal Street egyik mellékutcájában. Ash elindult a motorja felé. De aztán megtorpant. Semmiféleképpen nem tudja őket elérni időben hagyományos úton.

Körbepillantott, megbizonyosodott afelől, hogy senki nem látja, aztán összegyűjtötte a környező levegőből az ionokat.

Hagyta, hogy a teste szétporladjon a semmibe, különleges képességei révén meghajlította az időt és az anyagot.

Láthatatlanul végigsuhant a városon, egyenesen abba a kis utcába, ahol a démonok bekerítették azt a nőt. Az csak állt ott, összekushadva, átölelve magát, körülötte a démonok.

– Kérem, ne bántsanak! – könyörgött. – Vigyék a tárcámat, és engedjenek el!

A legmagasabb démon beletúrt a nő hajába, és ördögien mosolygott.

– Ó, nem fog fájni! Legalábbis sokáig nem.

Akherón újra felöltötte emberi alakját. Pajzsot húzott a nő köré, hogy megvédje, és egyben kissé összezavarja. A nő csak egy ismeretlen valakit látott – és így is fog emlékezni rá –, aki elijesztette a támadóit.

Aztán füttyentett egyet.

A démonok egyszerre fordultak felé.

– Helló – mondta Akherón közömbösen, miközben feléjük indult. – Ugye nem azt tervezitek, hogy kiszívjátok egy ártatlan emberi lény lelkét?

Egyásra néztek, aztán futásnak eredtek.

– Ó, nem hinném – folytatta Ash, és egy másik pajzsot dobott eléjük, hogy megakadályozza a menekülésüket. – Egyetlen démon se megy el innen élve.

Azok beleütköztek a láthatatlan falba és lepattantak róla.

Ash úgy tett, mintha összerezett volna.

– Olyan érzés, mint amikor a bogarak szétkenődnek a kocsiszélvédőjén, nem?

A démonok feltápászkodtak.

A legmagasabbiknak, aki majdnem olyan magas volt, mint Ash, összeszűkül a szeme.

– Nem félünk tőled, Sötét Vadász!

– Jó. Így sokkal becsületesebb lesz a küzdelem. – Ash szét-tárta a kezét, gondolatával létrehozva egy rudat.

A hímnemű démonok azonnal nekirontottak, a nők pedig

hátrálni kezdtek.

Akherón meglegyintette az első démont a bottal, aztán neki-támadt vele a másodiknak. A bot egyik végét a betonba ágyaz-ta, és a segítségével egyensúlyozva felugrott, és belerúgott a harmadikba. Kieresztette a csizmája orrában lévő pengéket, egyenesen a démon mellkasába küldve őket. Az szétmállott.

Ash keccsesen landolt az úttesten, közben az első két démon feltápászkodott, a másik kettő pedig teljesen meghátrált.

– Ugyan már, lányok! – gúnyolódott velük. – Ne legyetek szégyenlősek! Megadom nektek a küzdelem lehetőségét, ami több, mint amit ti adtok az áldozatoknak.

– Nézd – szólalt meg a vezetőjük remegő hangon. – Hagyj bennünket elmenni, és cserében hasznos információval látunk el.

Ash gúnyolódni kezdett.

– Ugyan miféle információval szolgálhattok ti nekem, ami megérné még azon az áron is, hogy aztán tovább öldökölhessétek az embereket?

– Megéri, hidd el – mondta az egyik. – Arról van szó, hogy... – fojtott kiáltással elnémult.

Még mielőtt Ash megmozdulhatott volna, a démonok felszívódtak.

Ash annyira megdöbbsent, hogy most fordult vele elő évszázadok óta először, hogy mozdulni sem tudott.

Mi a fene történt?

A nő hirtelen felpattant a földről, ahol eddig kuporgott, és a karjába vetette magát.

– Megmentette az életemet!

Ash összeráncolta a homlokát. El sem tudta képzelni, hogyan láthatja őt a nő, aki éppen gyengéden megcsókolta.

– A csudába is, Artemisz! – csattant fel, ellökve magától. – Szállj le rólam!

Az dühödten, mély torokhangon felmordult. Elengedte Ash-t, majd kibújt a szőke nő áruhájából, és újra a tüzes istennővé

változott. Aranybarna hajzuhataga a vállára omlott, csípőre tett kézzel állt, és lebiggyesztette az ajkát.

– Honnan tudtad, hogy én vagyok az?

– Nem gondolod, hogy ezeregyszáz év alatt már megtanultam, milyen az ízéd?

Artemisz durcásan fonta össze a karját.

– Ha ember volnék, fogadni mernék, hogy ma este velem aludtál volna!

Ash utálkozva felsóhajtott, és hagyta, hogy a bot elenyészzen a kezéből.

– Nincs időm a szájalmas féltékenységi jelenteidre. Tudod, vannak fontosabb dolgok is, amiket intézned kell.

Artemisz megnyalta az ajkát, és odalépett Ash mellé, majd rátette a kezét a vállára. Odahajolt hozzá, hogy a fülébe sugdosson.

– Én vagyok az, amit intézned kellene, szerelmem. Gyere velem haza, Akherón! Esküszöm, megéri! – Végigsimított nyelvvel Ash fülén, amitől azon végigfutott a hideg.

Ellökte magától a nőt.

– Fáj a fejem.

– Kétszáz éve fáj a fejed!

Ash hidegen nézett rá.

– Neked meg menstruáció előtti tüneteid vannak ezeregyszáz éve.

Artemisz felnevetett.

– Egy napon, kedvesem, egy napon majd...

Ash még távolabb lépett tőle, hogy Artemisz ne simogathassa.

– Mit akarsz itt?

Artemisz vállat vont.

– Csak látni akartam, ahogy küzdesz. Imádom, hogy olyan komoly és gyilkos tudsz lenni. Ahogy az izmaid megfeszülnek, amikor mozdulsz. Megindulok tőle.

Ash most az egyszer nem javította ki Artemiszt, aki állan-

dóan rosszul használta az amerikai szlenget. Elkomorult a tekintete, hogy Artemisz ilyen ravaszul irányította. Utálta az istennő játékait, főleg azokat, amelyek során mások is belekeveredtek az egészbe.

– Tehát a nagy semmiből teremtettél néhány démont, aztán megölted őket?

Artemisz megint csökkentette a közöttük lévő távolságot.

– Ó, nem, ezek valódiak voltak. És nem én voltam, aki kicsinálta őket. Hidd el, tényleg nagyon tetszik a tested, amikor támadsz. Soha nem nyírtam volna meg őket, miközben harcolsz velük.

– Úgy érted „nem nyírtad volna ki” őket?

– Hm... meg... ki... – Artemisz Ash válla körül babrált, aztán végigsimított a mellkasán.

– Ha így folytatod, akkor én viszlek haza téged.

Ash feje elkezdett lüktetni. Elvette Artemisz kezét az ágyékától, mert az istennő már ott matatott.

– Artie, egy pillanatra nem tudnál másra összpontosítani? Ha nem te nyírtad ki őket, akkor kicsoda?

– Nem tudom.

Ash hátrébb lépett a nőtől. Megint.

Az úgy toporzékolt, mint egy kisgyerek, akinek épp most vették el a kedvenc játékát. Dühösen meredt Ash-re.

– Utálom, ha ilyesmit teszel a hajaddal, és mi ez itt az orrodban?

Ash érezte, hogy a pírszing eltűnik, és a lyuk beforr. Összeszorította az állkapcsát. A haja is kétségkívül újra szőke.

– A fenébe, Artemisz, nem vagyok a tulajdonod!

A nő szeme veszélyesen megvillant.

– De az enyém vagy, Akherón Parthenopeosz! – felelte dühös, birtokló hangon a másik. – Teljes valódban. Az elméd, a tested és a lelked. Ezt soha ne feledd!

Ash-nek összeszűkül a szeme.

– Nem tudsz igazán fogva tartani, Artie. Mindketten tudjuk

ezt. Mindent figyelembe véve, az én képességeim megcsúfolják a tiedet.

– Ó, nem, szerelmem. Ameddig a Sötét Vadászokból álló hadsereg, és azok az emberek, akiket védelmeznek, sokkal fontosabbak lesznek neked, mint önmagad, mindig hatalmam lesz feletted. – Artemisz hidegen rámosolygott Ash-re, aztán eltűnt az emberi világból.

Ash elkáromkodta magát, és gyerekes vágyat érzett, hogy egy villámot küldjön végig az utcán. Kétség sem fér hozzá, hogy Artemisz megpróbálja visszacsábítani őt a templomába.

Ő meg, mint valami elmebeteg, megy. Muszáj neki. Még mindig nem tudta, ki tette hűvösre a démonokat, és ha nem Artemisz volt, akkor valaki más játszadozik vele.

Jaj annak a bolondnak, aki az útjába merészel állni. Artemiszt csak azért viselte el, mert muszáj volt neki.

De mástól nem kell ezt eltűrnie. És Arkhón pörölyére, letépi annak a fejét, aki legközelebb feldühíti!

– Nos – mondta Sunshine Talonnak, miközben az ágyán ült, és semmi nem volt rajta, csak a kölcsönpóló, és maga alá húzta a lábát – mit tervezel, örökre itt akarsz tartani, vagy mi?

Talon az oldalán fekve kotorászott az ételben, amit a lány készített kettejüknek, míg rá nem talált az M&M cukorkára. Ragaszkodott hozzá, hogy Sunshine olyat is tegyen a tányérra.

– Az attól függ. Mit tervezel, ezzel az egészséges szarral etetsz, vagy megehetem a maradék steaket a hűtőből?

Sunshine vágott egy grimaszt, miközben elmajszolt egy újabb epret. Még mindig nem tudott magához térni a csodálkozástól, hogy talált egy maréknyi titkos, friss gyümölcsöt a férfi hűtőjének legalsó fiókjában, pedig úgy tűnt, hogy Talon undorodik mindentől, ami nem mérgező.

– Nem is értem, hogy maradhatsz egészséges, pedig azt a szemetet eszed, ami a szekrényben van. Tisztában vagy azzal, hogy csak csipszből ötfélét számoltam össze?

– Tényleg? Pedig hatnak kellene lennie. Lehet, hogy megettem a barbecue szószosat?

– Egyáltalán nem vicces! – mondta a lány, de azért nevetett.

– Nyugi – felelte Talon, és vett egyet a banános csipszből, amit Sunshine készített. – Kell egy banán?

Sunshine felvont szemöldökkel nézett rá, de aztán pajzánul a férfi tökéletes, meztelen testére vándorolt a pillantása.

– Már megkaptam a banánod.

Talon a lányra mosolygott.

– Talán inkább a banán kapott meg téged!

Sunshine újra felnevetett, miközben Talon fölé hajolt, hogy megetesse egy eperrel. Az ajkához szorította a lány kezét, végigfuttatta nyelvét az ujjain. Csak ezután engedte el újra.

Ez a férfi senkihez nem hasonlítható, akivel idáig találkozott.

De sajnós a dolog nem tarthat sokáig.

A lány szíve összefacsarodott, amikor erre ráébredt. El kell mennie, mielőtt még ennél is sokkal nehezebb lesz számára az elválás. Nem akart sem magának, sem Talonnak fájdalmat okozni.

– Tudod, Talon – szólt, miközben az eprek között válogatott – nagyon jól éreztem magam az elmúlt néhány napban, de lassan haza kellene mennem.

Talon lenyelte az ételt, és ivott egy kortyot. Ezt sokkal könnyebb volt kimondani, mint megtenni. Nem vihette haza a lányt most, hogy a démonok a nyomában voltak, és hogy Ash azt szeretné, ha megvédené.

Az atlantiszi a kötelességmulasztást nem bocsátja meg.

A Sötét Vadászok pártfogók voltak. Bárki, aki nem tartotta be a szabályait, könnyen örök kínszenvedésre ítéltette magát.

Nem mintha szüksége volna erre a fenyegetettségre. Az igazság az, hogy nem akarta, hogy Sunshine-nak bármi baja essen. Sokkal jobban kedvelte a lányt a kívánatosnál.

És ami a legrosszabb, nagyon jól érezte magát vele. Már nagyon régóta nem fordult elő, hogy egy egész estét töltött volna valakivel. És a lánnyal olyan könnyen lehetett beszélgetni. Olyan mókás és melegszívű.

– Itt maradnál még éjszakára, ha kérném?

Talon látta a lány szemében a szomorúságot.

– Nagyon szeretnék, de mi lesz holnap? Akkor nem vihetsz haza, és ha elviszem a csónakodat, akkor nem tudod elhagyni a házat.

– Hazavihetlek holnap este.

Sunshine kinyújtotta a kezét, és játszadozni kezdett Talon két vékony hajfonatával. Gyengéden mosolygott, és a hangja sajnálkozásról árulkodott.

– Nem, Talon. Nagyon szeretnék maradni, de haza kell mennem. Dolgoznom kell, hogy meg tudjak élni. Minden egyes nap, amikor nem vagyok a téren, nem keresek pénzt. Tudod, ennem kell. A búzacsíra nem olcsó.

– Ha csak a pénzről van szó...

– Nem csak a pénzről. Talon. Vissza kell térnem az életemhez.

Talon tudta, hogy a lánynak igaza van. Előbb vagy utóbb el kell válniuk.

Visszaviszi a lányt, ahogy az akarja, és aztán még mindig védelmezheti sötétedés után, az árnyékba rejtőzve.

– *Légy a világ része, de ne vegyél részt benne!*

Visszaemlékezett arra a réges-régi éjszakára, amikor Akherón ezt mondta neki:

– Azért, amit teszünk, kénytelenek vagyunk az emberekkel kapcsolatban lenni. De láthatatlan árnyaknak kell lennünk, akik közöttük járnak.

Soha ne engedd, hogy bárki is megismerjen közülük. Soha ne adj rá lehetőséget senkinek, hogy rájöjjön, te nem öregszel. Mindig nagyon körültekintően mozogj a sötétben, mindig légy részen. Csak mi állunk az emberek és a rabszolgaság között.

Nélkülünk mindannyian meghalnak, és a lelkiük örökre elvész.

Óriási a felelősségünk. Számos legendás csatát kell megvívunk.

De az éjszaka végén egyedül kell hazamennünk, ahol senki nem tudja, hogy mit tettünk azért, hogy megmentjük a világot, amelyik fél bennünket. Soha nem sütkérezhetünk a dicsfényben. Soha nem tudhatjuk meg, mi az, hogy szerelem, család.

Mi vagyunk a Sötét Vadászok.

Mindörökre erősek vagyunk.

És mindörökre magányosak maradunk.

Talon vett egy mély lélegzetet. A Sunshine-nal töltött időnek vége.

– Rendben – felelte. – Visszaviszlek.

Két kezébe fogta a lány arcát, és hosszasan megcsókolta. És ahogy megízlelte a lány ajkát, a gondolatai visszarévedtek a múltba.

– *Speirr?* – A nagybátyja dühös hangja hallatszott az ajtó túlsó feléről. – *Ki tudnád végre szakítani magad a feleséged karjaiból, csak egy délutánra, hogy nekiláss velem a tényleges munkának? Hitemre, ahogy ti ketten viselkedtek, nem is értem, hogyan nincs már legalább öt tucat gyereketek!*

Nynia nevetett, ahogy lágyan Talonon lovagolt.

– *Már megint bajban vagy!*

– *De megéri, ha veled lehetek, Nyn.*

Ahogy már oly sokszor, Nynia Talon fölé hajolt, és neki-dörzsölte az orrát az övének, mielőtt szenvedélyesen megcsókolta volna, aztán leszállt róla.

– *Jobb lesz, ha mész, különben a nagybátyád mindkettőnk fejét veszi.*

Talon összerázkódott az emlékekre és a fájdalomra, amit ébresztettek benne.

Sunshine hátrébb húzódott, és nekidörzsölte az orrát a férfi-ének, pontosan úgy, ahogy Nynia is mindig tette.

Talonban meghűlt a vér.

Valami itt nem volt rendben. Az emlékek, Sunshine viselkedése...

Ahogy felébresztette az érzéseit.

A kezébe fogta a lány arcát, hogy belenézhesen sötétbarna szemébe. A vonásai semmiben nem emlékeztették a feleségére, de a cselekedetei...

– Talon? Mi a baj?

A férfi képtelen volt megszólalni. Nem mertte megmondani, hogy Sunshine egy olyan nőre emlékezteti, akit ezeröttszáz évvel ezelőtt szeretett.

– Semmi – vágta rá gyorsan. – Öltöznöd kéne.

A lány felállt.

– *Speirr?*

Talon megragadta a pokrócot, és betakarózott, amikor Ceara belebegett a házba.

– Valami baj van? – kérdezte Sunshine, mikor észrevette, hogy a férfi hirtelen kényelmetlenül kezdte érezni magát.

Talon megrázta a fejét.

Ceara megtorpant, amikor megpillantotta Sunshine-t. Elkekedett a szeme.

– Nem vagy egyedül?

Talon nem válaszolt. Nem tehetette, mert elárulta volna Sunshine-nak, hogy Ceara ott van velük.

– Valami baj van? – kérdezte.

– Nincsen – felelte Sunshine.

– Igen – felelte Ceara. – Tudod, hogy Akherón téged keres?

Talon összeráncolta a szemöldökét. Felkapta a mobilját az éjjeliszekrényről, és felhívta Akherónt.

Senki nem válaszolt.

– Ki van kapcsolva a telefonja? – kérdezte.

Sunshine ugyancsak a homlokát ráncolta.

– Kinek a telefonja?

Ceara megrázta a fejét.

– Egész éjjel próbált elérni téged.

Talon még jobban ráncolta a homlokát. Lepillantott, és felhívta Nicket.

De semmi válasz.

– Hát ez furcsa – mondta Talon. – Senki nem veszi fel.

Sunshine megrándította a vállát.

– Hát persze, hiszen majdnem hajnali kettő van. Talán alszanak.

– Hidd el, hogy ezek a fickók tutira ébren vannak most. – Visszafordult a hűgához. – Ceara, hol van Akherón?

– Ceara? – kérdezte Sunshine. – Akherón? Miről beszélsz?

Ceara tudomást sem vett a közbeszólásról.

– Jelenleg Artemisszel van, de nagyon aggódik miattad.

– Miért csak ilyen soká jöttél? – kérdezte Talon.

– Nem tudtam korábban jönni. Valami eltorlaszolta a hozzád vezető utat.

– Mióta?

– Nem tudom. Valami idegen erő egy burkot hozott létre körülöttem. Valami sötét és ördögi erő.

– Kihez beszélsz? – kérdezte Sunshine.

– Sunshine, kérlek! Mindjárt elmagyarázom! Először választ kell kapnom néhány kérdésre. – Újra Ceara felé fordult.

Az kíváncsian méregette Sunshine-t. Odalépett hozzá, és a vállára tette a kezét.

Sunshine megborzongott.

– Mi volt ez?

Ceara hátraugrott, mintha csak az érintés sokkolta volna.

– Nynia – suttogta, és döbbenetn nézett Talonra.

A férfiban valami tagadólag felüvöltött. Az anyanyelvén szólt Cearához.

– *Nae*, nem ő az. Az nem lehetséges.

– Lehetséges, vagy sem, *bráthar*. Ez ő. Nynia lelke lakozik benne. Te nem érzed?

Talon Sunshine-ra bámult, a szíve majd kiugrott a helyéről.

Tényleg lehetséges volna?

A derekára tekerte a takarót, odalépett Sunshine-hoz, és a két kezébe fogta az arcát. Felemelte a fejét, hogy sötét szemébe nézhessen.

Bár tagadta, hogy Sunshine lelke Nyniáé volna, mégis érezte őt. Már az első pillanattól fogva, amikor ránézett az utcai lámpák fényében.

A lelke legmélyén végig tudta, hogy ő Nynia. Az első pillanattól fogva, hogy megcsókolta.

A keze megremegett az igazság súlya alatt.

– Hogy lehet az? – kérdezte.

De a szíve mélyén már tudta. Camulus küldte hozzá.

Azért volt itt, hogy újra elpusztítsa őt.

Összeszorult a mellkasa, alig tudott levegőt venni.

Hát ezért vonzódott annyira a lányhoz. Ezért volt képtelen elszakadni tőle. Camulus akarta, hogy a lány elcsábítsa, hogy aztán ő újra láthassa meghalni. A karjaiban.

Lehunyta a szemét, majd magához vont a Sunshine-t, szorosán tartotta. Vívódott, fel akarta venni a harcot az egekkel és a földdel is, hogy megtarthassa a lányt, ugyanakkor tudta, hogy végül menthetetlenül el fog bukni.

Még soha senki nem győzött le egy istent.

Sunshine az acélos ölelésben küzdött, hogy egy kis levegőhöz jusson.

– Talon, megijesztesz. Mi folyik itt?

– Semmi. Hazaviszlek.

Légy minél távolabb tőlem, mielőtt az istenek rájönnek, hogy itt vagy, és úgy nem döntenek, hogy megbüntetnek érte.

– Speirr? – szólalt meg Ceara, s a hangja mintha távolról jött volna. – Nem maradhatok itt. Megint valami elhúz innen.

– Ceara?

De a húga már elment. Talon küzdött az érzéseivel, megpróbálta visszafojtani őket. Most nem engedheti meg magának, hogy a felszínre törjenek. Rengeteg dolgot kell elintéznie, és minden erejére szükség lesz, hogy továbbra is biztonságban

tudja Sunshine-t.

Arról nem is beszélve, hogy rá kell jönnie, ki akadályozza Ceara képességeit, és Akherón telefonját.

Sunshine élete az ő kezében van. És most nem vallhat kudarcot.

Megcsikordultak a fogai, azt kívánta, bárcsak képes lenne megváltoztatni a múltat.

– *Maradj velem, Speirr, kérlek, ne lovagolj el bosszúval a szívedben!*

Ha Nyniára hallgatott volna azon a napon, amikor a nagybátyját megölték, akkor az élete egészen más fordulatot vett volna.

De teljesen elhatalmasodott rajta a gyász és a düh, úgyhogy nem teljesítette Nynia kérését, az pedig nem vitatkozott vele.

Mint mindig, Nynia most is félreállt, hagyta, hogy Talon úgy intézze a dolgait, ahogy neki tetszik. A férfi pedig egyenesen az északi gall törzshöz vette az irányt, és elpusztította őket, nem tudván, hogy mindkettejüket felültették.

De mire ráébredt, mi az igazság, már késő lett volna bocsánatot kérni.

A gallok Camulus hadisten oltalma alatt álltak, és Camulus emberfia vezette őket.

A hadisten haragja végigkísérte Talont egész életében.

– *Csak azért létezem, hogy lássam a szenvedésed...*

És ezt az ígéretét Camulus be is tartotta.

Nem, nem harcolhat Camulus ellen úgy, hogy győzedelmeskedik. Sötét Vadászként erős és hatalmas volt, de annyira nem, hogy meg tudna ölni egy istent.

Tehát elveszett, hacsak nem viszi vissza Sunshine-t, és hagyja, hogy a saját életé élje. Most azonnal.

Miután felöltöztek, és a lány összeszedte a dolgait, amikért háromszor kellett visszamennie. Talon besegített őt a katamaránba, és visszaindultak New Orleansba. Minél hamarabb tá-

volodnak el egymástól, annál jobb.

Ha a városba érnek, felveszi a kapcsolatot Akheróonnal, és talán ő segítségül hív majd egy másik Sötét Vadászt vagy egy emberi segítőt, hogy figyeljen Sunshine-ra a Mardi Gras ideje alatt. Valaki más jelenléte nem fogja nagyobb veszélybe sodorni a lányt, mint hogy a démonok a nyomában voltak.

Amikor odaértek a garázshoz. Talon úgy döntött, hogy ma este nem a motorbiciklit használja, hanem a Vipert. Most elkel a nagyobb sebesség, és nem akarta Sunshine-t még nagyobb kockázatnak kitenni.

A tervezettnél kicsit több közlekedési szabályt áthágva Talon végül elvitte Sunshine-t a lány lakásába, és a falon lévő telefonjáról felhívta Akherónt.

– Mit csinálsz a városban? – kérdezte Akherón.

– Úgy tudom, kerestél.

– Kitől tudod? Azt hittem, világos volt a parancsom, hogy maradj a házban a nővel!

Talon összevonta a szemöldökét. Hát ez furá. Ceara soha sem tévedett korábban, és soha nem is hazudott neki.

– Igen, de... – Talon elhallgatott, miközben megpróbált rájönni, mi is folyik itt.

Mi a fene lehet?

– Igen?

– Semmi, T-Rex. Azt hiszem, valamit félreértettem.

– Akkor meg mi a fenének csevegsz velem a telefonban? – kérdezte Ash. – Vidd vissza a házba! Azonnal!

Talont egyáltalán nem érdekelte Akherón gögös hangszíne. Ash tudott köntörfalazni, és dühítő is lenni, de korábban még soha nem volt ilyen ellentmondást nem tűrő.

– Nem tehetem, T-Rex. Valami furcsa folyik itt. Itt kell őt hagynom.

– Miért?

Talon körbepillantott, hogy Sunshine nincs-e a közelben, nem hallja-e, amit beszélnek. Egész úton nem szólt Talonhoz

idefelé, most pedig ott ücsörgött a kanapén, és úgy tűnt, teljesen megfeledkezett a férfiről.

Talon nem is bánta.

De azért a biztonság kedvéért lehalkította a hangját. ^^

– Ő a feleségem.

– Tessék?

Talon még halkabban folytatta.

– Azt hiszem, Sunshine Nynia reinkarnációja.

– Hát nem érdekes?

– Igen, és én nem védelmezhetem tovább. Szükségem van valaki másra, aki figyel rá, oké?

– Igen, értem a dilemmádat.

Talon elgondolkodó képet vágott. Akherón nem szokott ilyen szavakat használni.

– Valami baj van, T-Rex?

– Nem, csak aggódom a helyzet miatt. Otthagysz a lányt?

– Muszáj.

– Talán várnod kellene holnap estig.

– Micsoda?

– Ma este senkit nem tudok odaküldeni. Mi lenne, ha továbbra is vigyáznál rá, amíg valaki más át nem veszi tőled a feladatot? Annyira azért nem bízom Zarekban, hogy ő figyelje, nemde?

– A pokolba is, nem! Igazad van, tényleg nem akarhatom védelem nélkül itt hagyni.

– Igen. Gond lehet. Ott töltöd a napot, aztán holnap majd foglalkozunk a dologgal.

Azzal a telefon megsüketült.

Talonnak fura érzés kúszott a gyomrába, miközben letette a kagylót. Valami nem stimmel ezzel a beszélgetéssel.

De ahogy a szoba másik felé pillantott, az aggodalmait azonnal elfújta Sunshine látványa.

Még mindig a kanapén ült, és vázolatott a füzetébe, miközben valami dallamot dúdolt.

Nynia altatódala volt. Ugyanaz a dal, amit munka közben szokott énekelni.

Vágyakozás és fájdalom hasított Talonba, olyan erősen, hogy mozdulni sem bírt.

Elöntötte a lány iránti szerelem.

Azon kapta magát, hogy akarata ellenére a lány felé indul. Letérdelt Sunshine elé, az ölébe hajtotta a fejét, és szorosan magához szorította, hálás volt, hogy ott lehet vele, nem érdekelte, hogy másképpen nézett ki és másképpen viselkedett.

Az ő Nyniája visszatért.

Sunshine megdöbbsent, milyen meghitt módon viselkedik vele a férfi. Ösztönösen Talon puha, aranyszínű hajába túrt, és felidéződött benne közös múltjuk. Már voltak így együtt. Nagyon sokszor.

– Mi folyik itt, Talon?

– Bárcsak tudnám! – A férfi felemelte a fejét, hogy Sunshine-ra nézzen. A fekete szempárban fájdalom tükröződött, amitől összeszorult a lány szíve.

Talon visszahúzódott.

Most, hogy már tudta, ki a lány, teljességgel lehetetlen volt, hogy elhagyja.

De nem tehetett mást. Sunshine-nak valaki mással kell leélnie az életét.

Neki milyen választási lehetőség marad? Nem tehet semmit, ami bajt hozhat rá. Soha többé nem teheti meg.

Egyszer már a halálát okozta, még egyszer ez nem fordulhat elő.

Amíg az átok érvényben van, addig nincs rá mód, hogy együtt maradhassanak.

Styxx játszadozott a mobiltelefonjával, miközben a Talonnal folytatott beszélgetésen járt az esze.

Elmosolyodott.

Ó, milyen édes! Talon már tudja, hogy Sunshine a halott fe-

lesége reinkarnációja.

Tökéletes. Egyszerűen tökéletes. Nem is kívánhatott volna tökéletesebb időzítést. Minden a terveik szerint halad.

Zarek bekapta a horgot, és hagyta, hogy meglássák. Talont most a felesége foglalja le. Valerius Dionüszosz ellenőrzése alatt áll.

És Akherón...

Nos. Számára valami nagyon különlegeset tartogatott.

Ahogy a cajun franciák mondják New Orleansban:

Laissez les jeux commencer... Kezdődjék hát a játék!

9. fejezet

– Gondolom, most elmész – mondta Sunshine csendesen, bár énjének egy része nem akarta, hogy a férfi távozzon. A hatalmas tetőtéri lakás hirtelen kietlennek tűnt a gondolatra, hogy Talon elhagyja.

Olyan jól érezték magukat Talon házában, ettek és szerelmeskedtek.

De a férfival való szerelmeskedésnek vége. Ideje, hogy külön utakra induljanak.

De akkor miért fáj olyan nagyon a gondolat is, hogy soha többé nem látja újra?

Talon bólintott.

– Igen, azt hiszem.

Elengedte a lány kezét, és elindult az ajtó felé. Az elhagyott épületben valamelyik szomszédos helyiségben majd elalszik. Keres egy olyan emeletet, ami nincs messze ettől a lakástól, hogy hajnalig ideláthasson és figyelhessen. Aztán holnap estig aludhat az épületben.

Könnyebb lesz mindkettőjüknek, ha már most megszakítja a lánnyal a kapcsolatot.

Semmi értelme nem lenne annak, hogy egy újabb napot vele töltsön. Főleg, hogy nem adhat neki magából semmit.

Mert mostantól veszélyt jelent a számára.

Sunshine-ba fájdalom nyilallt, ahogy Talon az ajtókilincs felé nyúlt.

Elmegy.

Vége van.

Képtelen volt levegőt venni. Alattomos fájdalom szúrt a gyomrába a gondolatra, hogy soha többé nem láthatja.

Nem ülhet csak úgy itt, nem hagyhatja, hogy elmenjen.

– Talon?

Az megtorpant, és visszanézett rá.

– Miért nem maradsz éjszakára? Tudom, hogy nem tudsz már visszaérni napfelkelte előtt.

– Nem, jobb lesz, ha nem maradok.

– De hova mész?

Talon vállat vont.

Hagyd elmenni...

De képtelen volt rá. Így nem. Nem látszott helyénvalónak.

– Ugyan már! Holnap reggel korán elmegyek, tiéd lehet az egész lakás, amíg dolgozom. Senki nem fog zavarni, megígérem!

Talon habozott.

Menj!

A parancs ott visszhangzott a fejében. Muszáj mennie.

De nem tudott.

– Biztos vagy benne, hogy nem bánád? – kérdezte.

– Egyáltalán nem.

Talon vett egy mély lélegzetet, és elindult vissza a lány felé.

A felesége felé.

Az egyetlen üdvössége felé.

A végső megsemmisülés felé.

Nynia jelentett számára mindent. Évszázadokon keresztül azt hitte, hogy már megszabadult az érzésektől. Hogy biztonságban van a fájdalomtól, ami a feleségére való emlékezéssel jár.

De most minden visszatért. Ha lehet, még fájdalmasabban, mint azelőtt.

– Valami baj van? – kérdezte Sunshine.

– Csak fáradt vagyok, azt hiszem – felelte a férfi, levéve a dzsekijét, és aztán leült.

Sunshine nyelt egyet szűk pólója láttán, amiben jól kirajzolódtak tökéletes teste. Le sem tudta venni a tekintetét Talon lenyűgöző alakjáról. Neki volt a legformásabb, bőrzebe bújtatott fenéke. Hosszú, formás lábai voltak, pompásak, és Sunshine

még jól emlékezett arra, milyen érzés is az, amikor az övéibe kulcsolódnak.

Férfias ereje és szépsége, ahogy a karjai közt fekszik... ahogy a lábai között döfköd...

Majdnem hangosan felsóhajtott már csak attól, hogy elképzelte.

De most egy fal magasodott kettőjük között. Mintha Talon erőnek erejével el akarná szakítani magát tőle.

Eltűnt az a gyengéd férfi, aki megosztotta vele a testét és a nevetését. Most csak egy erős vadállatot látott maga előtt, aki alaposan helybenhagyta a támadóit, akiket rémült menekülésre készítetett.

De neki nagyon hiányzott Talon gyengéd énje.

– Nagyon merev lettél velem, vagy rosszul érzem?

Talon kérdő tekintetet vetett a lányra, mintha zavarba hozta volna a kérdés.

– Hölgyem, ha te a közelemben érsz, én mindig merev leszek.

Sunshine arcába szökött a vér. Vissza akart vágni.

– Nem arra a merevségre gondoltam. Bár az sokkal kellemebb, mint ez. Akkor legalább tudom, hogy kedvelsz engem.

Talon felnyögött, ahogy lepillantott az ágyékára, biztos volt benne, hogy jól látható az erekciója. Érezte, hogy az általa meghúzott határ elmosódni készül. Vágyott rá, hogy az az ember legyen Sunshine-nal, aki Nyniával is volt.

Nyniával önmaga lehetett. Ő soha nem várt többet, mint hogy a barátja lehessen.

Nyn soha nem látta azt a szánalmas kisfiút, akit leköptek és elutasítottak. Akinek az volt a dolga, hogy takarítson a nála különbek után.

Akit arra kényszerítettek, hogy csússzon-másszon.

Nyn soha nem látta azt a hidegvérű fickót, akivé vált, mert elege lett abból, hogy ütik és gyalázzák.

Gyerekként megkeményítette a szívét, és megtanulta felfogni az ütéseket. Megtanult visszaköpni, és megjegyzett mindenkit, aki ferde szemmel nézett rá, vagy aki megjegyzést tett rá, az anyjára vagy a hűgára.

Azt mondogatta magának, hogy nincs szüksége senki szeretetére és törődésére. Így megtanult úgy élni, mint valami elvadult állat, amelyik bármelyik pillanatban kész a támadásra, ha bárki hozzá akar érni.

Egészen addig, amíg Nynia nem jött. A lány megszelídítette a vadállatot benne. Hagyta, hogy gyengéd legyen vele. Hogy ne csak vad és hajlíthatatlan legyen. Ne csak védekező és brutális.

A lánnyal Speirr lehetett. Az a fiú/férfi, aki szerette volna, ha szeretik. Aki szeretett volna valakit szeretni.

Már olyan régen volt, hogy Talon önmaga lehetett valaki társaságában.

Sötét Vadász testvérei tanácsért fordultak hozzá.

Akherón függött tőle az ereje, bölcsessége és higgadt vezetői képességei miatt.

Egyikük sem ismerte őt igazán, még Wulf sem. Soha nem fedte fel a szívét senkinek, csak annak a nőnek, aki most itt ült előtte.

– Telhetetlen vagy, nem? – kérdezte Sunshine.

– Csak ha rólad van szó – suttogetta a férfi, és közelebb húzódott a lányhoz, megpróbálta összeegyeztetni azt a nőt, aki Sunshine korábban volt, azzal, aki most. – Mindig is képtelen voltam ellenállni annak, hogy megérintselek. Hogy benned legyek. Hogy érezzem a leheleted a bőrömon. Gyönyörűséges kezedet a testemen.

Sunshine beleremegett a szavaiba.

Talon úgy közelített a lány felé, mint valami cserkésző vadállat. A teste szabályos szimfónia volt.

Férfias, bőrrel keveredett illata teljesen elborította a lányt, eltompította az érzékeit, összefutott a szájában a nyál.

Megtántorodott a csókjától, de eltolta magától, döbbenet az iménti megjegyzésétől.

– Úgy beszélsz, mintha már nagyon régóta ismernél engem! Miért?

– Úgy érzem, mintha az idők kezdete óta ismernélek. Mintha évszázadok óta itt lennél a szívemben.

Sunshine megremegett e szavak hallatán. Íme, álmai férfi. A kelta költő és törzsfőnök. A férfi, akire emlékezett, aki ellovagolt a csatába, azután visszatért hozzá, hogy őt szeresse.

De az az ember nem lehet ez az ember, vagy mégis?

De ahogy ezen gondolkodott, rájött, mennyire furcsák voltak az álmai. Azokban ő szőke volt, és kék szemű. Talon meg...

Talon ugyanúgy nézett ki.

Még a testén lévő tetoválás is ugyanaz volt. A homlokánál lógó hajfonatok is. Ugyanazt a nyakperecet viselte. Az egyetlen különbség a szeme színe volt.

Ez nem lehet igaz. Volt ebben az egészben valami nagyon fura. Valami, amitől annyira megijedt, mint még soha semmitől.

Lehet, hogy ez ugyanaz az ember?

Lehetséges volna?

Nem tűnt annak, de az apja és az anyja közelében felnőve ő már nagyon sok lehetetlen dolgot látott életében. Vannak másvilági erők, amik ebben a világban is működnek.

Elhúzódott Talon csókjától, kicsit félrebillentette a fejét, hogy jól láthassa a férfi jobb füle alatti bőrt.

Volt ott egy kis heg. Egy forradás, amit még ő okozott Speirrnek Nyniaként, amikor együtt horgásztak gyerekkorukban. Hátrarántotta a horgászbótját, hogy bedobja a vízbe, és a horog beleakadt a fiú fülébe.

A csillag alakú forradás most is ott volt.

Ahogy mindig is.

Most is.

Nem, ez nem lehetséges!

Vagy igen?

Sunshine remegett a bizonytalanságtól.

Talon szeme elfelhősödött, ahogy szomjazva a lányra nézett, a lélegzete lágyan simogatta az arcát. Sunshine érezte, ahogy a keze alatt dübörög Talon szíve, érezte az erejét és a belőle áradó forróságot.

– Annyira hiányoztál, Nyn... Nyn... én szomszédom.

Sunshine megdermedt, mire Talon azonnal visszahúzódott. Az arcából a lány azonnal tudta, hogy ő is meg van lepve azon, amit az imént mondott.

– Minek nevezted?

– Szomszédomnak – vágta rá Talon azonnal.

– Azelőtt.

– Semminek.

Óké, hát ez eszméletlenül fura. Magyarázatot akart. Nem, *szüksége* volt magyarázatra.

– Talon – kezdte, és úgy lépett, hogy a szék kettejük között legyen. – Mondd meg nekem, mi folyik itt! Tudod, hogy kicsoda Nynia, ugye?

A férfi obszidián szeme megvillant.

– *Ugye?*

Ó, istenem, hát igaz! Talon ismeri őt! Valahogy ő is emlékezett a múltra!

Egyáltalán nem változott semmit. Nem mehet ki a napfényre. Nem volt amerikai állampolgár, mégis...

Nem kellett hozzá lángésznek lenni, hogy az ember rájöjjön. Talon voltaképpen Speirr.

A férfi egy vámpír, vagy halhatatlan, vagy valami ilyesmi. Sunshine már tudta.

– Hogyhogy emlékszel rám? – kérdezte a férfit.

– Hogyan lettem volna képes elfeledni téged?

Sunshine elhajolt Talon csókja elől, és eltolta magától a férfit.

– Kedves, de ez nem válasz a kérdésekre. Van valami nagyon furcsa veled kapcsolatban. Talon. És azt sem értem, hogy lehetsz ugyanolyan, mint az álmaimban. Én nem nézek ki ugyanúgy. De te igen. Miért?

Talon el akarta mondani neki, de nem találta a kellő szavakat. *Miután meghaltál, bosszúból eladtam a lelkem egy görög istennőnek, most az övé vagyok, és az örökkévalóságig vadászhatok vámpírokra neki.* Még neki. Talonnak is nagyon nehezebbé esett megemészteni az igazságot, pedig ő már ezeröt-száz éve ebben a tudatban él.

Sunshine a férfira mordult.

– Már megint megmerevedtél.

– Nem élhetnénk a pillanat varázsának? Nem fogadhatnál el olyannak, amilyen vagyok?

– Oké, de felelj nekem valamire.

– Mire?

– Mikor érettségiztél?

Talonon látszott, hogy kellemetlenül érinti a kérdés.

– Nem érettségiztem.

– Melyik évben maradtál ki?

Talon elhátrált a lánytól. Ezek voltak azok a dolgok, amikre nem felelhetett. Amire vissza kell utasítania a választ.

A lány szemében felbukkanó fájdalom a szívébe markolt.

– Mi a helyzet. Talon? Nem vagyok hülye! Senki nem olyan allergiás a napfényre, hogy még egy ablak előtt se sétálhasson el! És ne hidd, hogy elkerülte a figyelmemet, hogy soha nem mutatod meg a fogaidat. Ha csókolózás közben túlságosan közel kerülök hozzájuk, azonnal elhúzódsz.

Talon azt kívánta, bárcsak merné használni különleges képességeit, amik segítségével elfeledtetné a lánnyal önmagát. De viccel elütni a dolgot talán sokkal jobb lenne.

– Micsoda? Azt akarod, hogy bevalljam, hogy vámpír vagyok? Hogy vonítok a teliholdra?

– Azt teszed? Szoktál? – Sunshine odalépett Talonhoz, és az

állához érintette a kezét, mintha csak bele akarna kíváncsiszkodni a szájába. – Mutasd meg a fogaidat, Talon!

A férfi hátralépett.

– Nem lehet.

Sunshine jelentőségteljesen nézett rá.

– Te vagy Speirr, ugye? Valahogy te vagy az, *téged* látlak az álmaimban. Ugye?

Talon nem nézett a szemébe.

– Nem mondom el senkinek – unszolta Sunshine lágyan. – Csak tudnom kell.

– Na, és attól mi változna? – csattant fel Talon, egyre jobban belefáradva ebbe a beszélgetésbe. – Akkor kidobnál?

– Nem – felelte a lány lecsillapodva. – Nem hinném, hogy valaha is képes lennék rá.

– Akkor miért akarod annyira tudni?

A tűz újra visszatért a lány szemébe, amikor Talonra nézett.

– Mert azt akarom, hogy nyílt és őszinte legyél velem, azt akarom, hogy oszd meg velem az életed.

A lány szavai ostorcsapásként érték. Keserű vágyakozás nőtt egyre a szívében, ahogy visszaemlékezett arra, hogy halandó férfiként milyen reménytelennek tűnt neki, hogy a lány az övé legyen. Akkor csak a társadalmi különbségek választották el őket. Most az egész világegyetem szövetekezett ellenük, az állt kettejük közé.

– Miből gondolod, hogy én is meg akarom osztani veled az életem? Lehet, hogy csak a szex miatt kellesz nekem.

A lány arca megmerevedett, elhátrált Talon elől.

– Amiatt kellek?

A lány szeméből süttő fájdalom majd szétszakította Talont. Nem akart fájdalmat okozni Sunshine-nak.

– Na és én *neked*? – kérdezett vissza Talon. – Mondd meg, te mit akarsz tőlem!

– Őszintén? Nem tudom. Az énem egy része vonzódik hozzád, egy másik része pedig fél tőled. Van valami nagyon sötét

a szemedben. Ha jobban meg akarnálak ismerni, hagynád?

– Nem – felelte a férfi összeszorított foggal. – Azt nem tehetjük.

– De akkor el kell magyaráznod, miért nem. Tudhatnád, hogy nem vagyok kisgyerek, akinek az apukájára van szüksége, hogy az döntsön helyette. Azt hittem, hogy becsülsz engem.

– Úgy is van.

– Akkor kezelj engem felnőttként! Mondd meg nekem, miért nem vagy hajlandó válaszolni a veled kapcsolatos legegyszerűbb kérdésekre sem!

De amit a lány kért, azt lehetetlen volt teljesíteni. Soha nem mesélhet neki a mostani életéről, hacsak Akherón vagy Artemisz fel nem oldozza az esküje alól.

– Ha elmondanám, ki vagyok, az életed veszélybe kerülne.

– Az egyik legnépszerűbb bár felett élek New Orleansban, és a kocsimat egy olyan mellékutcában szoktam leparkolni, ahol tegnap este megölték két embert. Az életem állandó veszélynek van kitéve.

– Tegnap este azok nem emberek voltak, és nem is gyilkolták meg őket. – Talon képtelen volt tartani a száját.

– Akkor mik voltak?

Mondd el neki...

A parancs határozott volt. Még soha nem szegte meg a titoktartás törvényét. Soha.

A démonok a barátnőddel akartak bulizni, Kelta. Ne hagyd védelem nélkül.

De a lánynak joga van tudni, mi az, ami őt üldözi.

– Talon. – Sunshine Talon karjába vetette magát, és a kezébe fogta az arcát. Az érintése lágy volt és megnyugtató.

Majdnem sikerült ellágyítania a férfit.

– Bízz bennem! Akármiről is van szó, egyetlen léleknek sem mondom el.

– Nem tehetem, Sunshine. Nem tehetem.

– Nem fogod elmondani. – A lány mérgesen felsóhajtott, és elvette a kezét. – Rendben. Tartsd meg a titkaidat magadnak. Eredj, és söpörj engem félre. Élj boldogan, csinálj, amit akarsz.

Azzal eltávolodott Talontól.

Talon utánanyúlt, de a lány kitért a keze elől.

– Sunshine...

– Ne érh hozzám! Dühös vagyok rád.

– Kérlek, ne légy rám mérges!

De a lány megrázta a fejét.

– Ó, ne nézz rám azokkal a kiskutya-szemekkel! Ne csábíts a hangoddal! Már nem tudsz ezekkel hatni rám! Menj el!

Talon arca összerándult a lány hangjából érződő keménység és fájdalom hallatán. Egyenesen a szívébe mart.

Ebben a pillanatban ráébredt valamire. Zareknek és Akherónnak igaza volt. Fél attól, hogy elmenjen, és egyben fél maradni is.

Semmiféleképpen nem akarta újra elveszíteni Nyniát, mégis, ahogy Sunshine-ra nézett, derengeni kezdett neki, hogy bár a lányé a felesége lelke, Sunshine mégsem Nynia.

Valaki más. Egy új, idegesítő valaki. Nynia soha nem lett volna dühös rá. Még akkor sem, ha jogos lett volna. Ő mindig félénk és szégyenlős volt. Nem olyan bátor és követelőző, mint Sunshine.

Ha neki azt mondta, hogy ne beszéljenek többet valamiről, akkor Nynia bólintott, és hanyagolta a témát. És ő soha nem térdelt volna bele egy démon ágyékába, és soha nem küzdött volna egy aligátorral.

De az még meghökkentőbb, hogy be kellett ismernie, nagyon tetszik neki a Sunshine-ból áradó tűz. Hogy képes szembenézni vele és a körülötte lévő világgal.

– Micsoda? – kérdezte a lány, és szaporán pislogott, mintha nem akarna hinni a szemének. – Még mindig itt vagy? Azt hittem, világosan beszéltem.

Talon akaratlanul is elmosolyodott.

– Nem akarlak elhagyni, Sunshine. Nem tudnál elfogadni engem olyannak, amilyen vagyok?

Sunshine nem nézett a szemébe.

– Azon kevés dolog alapján, amit tudok rólad. Talon, nagyon kedvellek, de pontosan az a gond, hogy olyan keveset tudok. A mocsárban élsz, úgy tűnik, nagyon sok pénzed van, viszont nincs vezetékneved, kedveled a hatalmas, félelmetes aligátorokat, azonkívül van egy Nick nevű fickó, aki teljesíti a kéréseidet. Ennyi. Ennyit tudok Talonról, és ez nem valami sok.

Találkozott a tekintetük.

– Nem akarok olyan férfival kezdeni, aki a legalapvetőbb dolgokban sem bízik meg bennem. Most pedig, ha csak nőt akarsz, arrafelé van az ajtó. Ha viszont tényleg maradni akarnál, mesélj magadról. Valami értelmeset.

– Mint például?

– Mondd meg a legjobb barátod nevét.

– Wulf Tryggvason.

Sunshine állta leesett a döbbenettől.

– Ó, istenem, feleltél egy kérdésre! Lehet, hogy vége is a világnak!

– Ez egyáltalán nem vicces! Tehát maradhatok?

Sunshine lebiggyesztette az ajkát, mintha csak gondolkodna a dolgon.

– Rendben van, de csak azért, mert tisztában vagyok veled, hogy most nem mehatsz haza.

Sunshine-nak eltökélt szándéka volt, hogy megtartja a távolságot kettejük között, amíg Talon nem felel a kérdéseire, úgyhogy sarkon fordult és bement a hálószobába. Felkapott egy párnát és egy takarót az ágyról, majd visszatért a nappaliba, és átnyújtotta Talonnak.

Az meghökkent, kezében a lány rózsaszín takarójával és párnájával.

– Mik ezek?
– Amíg nem tisztázzuk a dolgokat, tiéd a kanapé.
– Csak viccelsz, ugye?
– Ó, nem! Kicsit sem. Nem engedlek vissza az ágyamba, amíg te be nem engedsz a fejedbe.

Talon megdermedt, miközben a lány odasétált az ablakhoz, és leengedte a rolót.

– Beszéltem neked Wulfról – tiltakozott Talon.

A lány feléje fordult, a tekintete nem volt vidám.

– Igen, adtál nekem egy nevet. Ó! Ez aztán nagyon sokat elárul rólad, ugye? Nos, az én legjobb barátnőm Tina Devereaux és Selena Laurens. Na, most már többet tudsz rólam? Semmit. Egy nagy nullát. Ez csak azt jelenti, hogy van valaki, akit fel tudok hívni, ha kiborulok, és elhiheted, nem is volt olyan rég, hogy örült módon tárcsáztam az egyikük számát.

Talon felsóhajtott, de ez egyáltalán nem hatotta meg a lányt. Ebben a nőben aztán van kurázsi.

– Tehát mesélj nekem Wulfról! – mondta lassan Sunshine, és egyet lépett Talon felé. – Miből él? Itt lakik New Orleansban? Van felesége? Mióta ismered?

– Minnesotában lakik, és nem házas.

Sunshine látszólag elégedett volt a válasszal, ugyanakkor mégis sértődött tekintetét vetett a férjira.

– Hogyan találkoztál vele?

A Mardi Gras-n százket évvel ezelőtt, amikor Wulfot ideiglenesen a városba szólította a kötelesség. De ezt soha nem mondhatja el Sunshine-nak.

Talon nagyot fújta a levegőbe.

– Már nagyon régóta ismerem.

– Ó! – mondta Sunshine. – Az ilyen válaszok lehet, hogy jó politikusra vallanak, de az biztos, hogy nem segítenek vissza az ágyamba. És az biztos, hogy a testemhez sem hoznak közelebb.

– Nem viselkedsz ésszerűen.

– Ha!

Ez olyan igazságtalan! Csak próbálja megóvni a lányt, ő meg olyasmit követel tőle, amit nem adhat meg neki! Megtagadja tőle a testét, azért, mert nem akarja, hogy baj érje?

Hogy teheti ezt vele?

Feldühödve a lány kitartásán, Talon felcsattant:

– A férjed vagyok!

Sunshine felhorkant, és éles tekintetet vetett rá.

– Nem ebben az életben, haver. – Felemelte a bal kezét, hogy a férfi jól megnézhesse. – Nem látok az ujjamon karikagyűrűt, és arra sem emlékszem, hogy belovagoltál volna a városba fekete harci méneden, hogy elragadj, és feleségül kérj.

Talon megdermedt a szavai hallatán.

– Emlékszel erre?

Mintha a lány dühe kissé elpárolgott volna, miközben bólintott.

– És szeretném tudni, hogy te hogyan emlékezhetsz rá?

Talon ledobta a takarót és a párnát a kanapéra, és kimérten lefeküdt.

– Már mondtam, hogy nem árulhatom el.

– Akkor jó éjt, édesem. Szép álmokat! – Odalépett a férfihoz, homlokon csókolta, és besétált a hálószobába.

Talon királyhoz illően tűrte, hogy a lány látványosan összehúzta a függönyt. Ez a nő fellobbantja a vágycát, de ez alkalommal nem igazán a megfelelő módon.

Talon dühös volt.

Főleg, hogy Sunshine felkapcsolta az éjjeliszekrényen lévő lámpát, és ő tisztán láthatta testének körvonalait a vékony anyagon keresztül.

Zakatolt a szíve. Nem tudta levenni a tekintetét a lányról, miközben az lehámozta érzéki testéről a ruhát, aztán meztelesen lefeküdt az ágyba.

Elképzelte, ahogy ott fekszik, a rózsaszín pamutlepedő for-

ró, nedves ágyékához szorul. A melle egymáshoz nyomódik, ahogy az oldalán fekszik, közben a karja súrolja, és félig felfedi bal mellének sötét bimbóját. Ő a lány meztelen hátán legelteti a szemét. Selymes haja szétterül a feje körül, arra vár, hogy leheveredjen mögéje, és közel vonja magához a testét.

Akkor végigfuttatná a combján a kezét, megérintené puha húsát, Sunshine pedig felemelné a lábát, feltárva neki a testét, hogy mélyen belehatolhasson hátulról.

Ő, igen, már érezte is a lány puha hátsóját az ágyékában, ahogy ő ki-be siklik forró testében. Érezte, ahogy a lány haja az állát csiklandozza, közben ő a lány lába közé nyúl, becézgeti az ujjával, és közben gyengéden, édesen szeretkezik vele.

A lány erdőre emlékeztető pacsuliillata elborítaná, és Sunshine megvonaglana az érintése nyomán, majd felnyögne a gyönyörtől.

Talon testének minden egyes hormonja életre kelt, az ágyéka megfeszült, a lányra vágyva.

Nynia soha nem tette volna ezt vele. Soha nem tagadta volna meg tőle a testét. Soha. Csak az ujját kellett mozdítania, vagy felvonnia a szemöldökét. És a felesége boldogan omlott a karjaiba.

Jobban hiányzott neki, mint bármikor korábban.

– Sunshine?

– Nem, Talon! – közölte határozottan Sunshine, és leoltotta a lámpát. – A válaszom továbbra is nem.

– Nem is kérdeztem még semmit.

– Ismerem ezt a jellegzetes hangot, amikor a nevemen szólítottál, már tudtam, mit akarsz, és te is tudod, hogy én mit akarok. Vajon melyikünk adja be előbb a derekát? – Sunshine elhallgatott, aztán még hozzátette: – Csak a biztonság kedvéért jegyzem meg, hogy nem én leszek az.

Talon káromkodott egyet magában. Ez a lány egész életében ilyen makacs volt. Mi történt az ő jámbor Nyniájával, aki mindig megadta neki, amit csak akart, és amikor csak akarta?

Rendben, akkor csak feküdjön ott meztelenül és háborítatlanul.

A teste szinte felszökellt a gondolatra.

Nyögve átfordult a másik oldalára, szembe a kanapé hátával, hogy ne lássa tovább a lányt.

Felnőtt férfi, tudja kezelni a helyzetet. Képes uralkodni magán.

Ó, a fenébe is! Még soha egyetlenegy nő sem borította ki korábban! Ez gyötrelmes és dühítő.

Ököllel belevágott a párnába, de csak még nagyobb erekciója lett. Különben is, kicsi volt neki a kanapé, és átkozottul kényelmetlen. De akkor is elalszik, ha a fene fenét eszik is!

Sunshine hallgatta, ahogy Talon fészkelődik a kanapén. Szinte kezdte megsajnálni. De csak szinte.

De már belefáradt a férfi titkaiba. Belefáradt a titokzatos játékaiba. Eleget szaglászott a házában ahhoz, hogy rájöjjön, valószínűleg nem drogdíler, még egy nyomorult üveg Tylenol sem volt a házában, csak mindenféle érdekes elektromos kutyü. Sok bőr, import sör, és annyi DVD, hogy attól egy csatahajó is elsüllyedne. Nem is említve a fura fegyvereket, amiket talált. Egyik-másik küllemre egész réginek tűnt.

Valahogy a múlt lengte be az életét, és amíg meg nem tudja, mi is ez az egész, addig nem engedi magához közel a férfit. Tartozik annyival magának, hogy többet megtud róla, mielőtt azzal a szerelmes pillantásával megint eltérítené őt.

A másik oldalára fordult, és kényszerítette magát, hogy aludjon. Holnap muszáj lesz dolgoznia. A férfival ellentétben neki nem volt kimeríthetetlen vagyona.

– Nocsak, nocsak, kit látnak szemeim!

Sunshine letette a könyvet, amit olvasott, és rámosolygott Selenára, aki odagurította a kis kerekes kocsiját. Laza bíborvörös ruha volt rajta és egy fekete pelerin. Leállította a kocsit Sunshine agyagedényekkel és vázlatokkal teli standjától jobb-

ra, és elkezdte felállítani az asztalát és okkult cuccait.

– Tudom – kezdte Sunshine szomorkásán, miközben megje-
lölte, hogy hol tart a *Bűnben született* című romantikus re-
gényben, majd félretette a könyvet. – Pár napra eltűntem.
Bocs.

Selena leterített egy bíborvörös terítőt az asztalra.

– Na, és megtudok valamit erről a fickóról? Vagy akard,
hogy jósoljak neked?

Sunshine felsóhajtott, miközben kijött a standja mögül,
hogy segítsen Selenának kipakolni a dolgait.

– Nem tudok sokat róla, kivéve azt, hogy egy hatalmas,
szőke motoros isten, aki csak gyorskaját eszik, rengeteg pénze
van, kinn lakik a mocsárban, és ismeri a sógorodat,
Kyrianoszt... ó, és ismeri Grace férjét is.

Selena elsápadt. Döbbsen Sunshine-ra nézett.

– Talon? Te Talonnal találkozatsz?

Sunshine megdermedt, izgatottság és felindulás között ví-
vódva. Mintha Selena nem lenne jól a hír hallatán.

– Ismered? – kérdezte hitetlenkedve Sunshine.

Selena nyugtalanul körülnézett.

– Ó, istenem, mondd, hogy nem ő az a szexbomba, akit el-
ütött a Mardi Gras díszkocsi! Kérlek mondd, hogy a fickó,
akiről fantáziálgatok, nem Talon! Vacsoráztam vele, az isten
szerelmére!

– Oké, nem mondom, hogy nem ő az, de... de igen, ő az.
Hát nem szuper pasi?

Selena felnyögött.

– Ó, Jézusom! Hallottam róla mindenféle mendemondát, de
ki gondolta volna, hogy mind igaz? Ez hihetetlen!

Sunshine megkönnyebbült. Végre van valaki, aki néhány
kérdésére választ adhat, feltéve, ha ki tudja húzni Selenából.
De barátnője nem tűnt valami készségesnek.

– Lainie, jobb lenne, ha végre elpötyögnéd, mit tudsz róla.

Selena kinyitotta a száját, de Sunshine már az állkapcsa tar-

tásából látta, mit fog mondani.

– Nehogy azt merészed mondani, hogy nem mondhatsz semmit – vágott elébe gyorsan. – Már eleget hallottam ezt tőle.

Selena becsukta a száját.

– Nos, most az egyszer jó fiú volt. Ő nem az a szokványos munka nélküli motoros srác, igenis van jövője. Meglehetősen *hosszú* jövője.

– És még mi je?

Selena kibúvót keresett.

Sunshine széthajtotta Selena összecsuksukható székét, amit az a klienseinek tartogatott, majd leült a barátnője mellé.

– Ugyan már, Lainie, nekem *tényleg* bejön ez a fickó, és megőrülök attól, hogy nem mond semmit, még a születésnapját se hajlandó elárulni. Tehát mit tudsz róla?

– Nem mondhatok semmit, Sunny. Titoktartásra esküdtem.

– Kinek?

Selena kitétte a tarot-kártyás dobozát az asztalra.

– Azt sem mondhatom el – felelte.

– Csak nem a maffia tagja?

– Ó, nem! – felelte a másik, és a hangjába figyelmeztetés vegyült. – Mellettük a maffia csak kiscserkészek gyülekezete. Ezekkel a fiúkkal senki nem szórakozhat büntetlenül.

Roszbabb, mint a maffia?

– Kik ők?

– Nézd – mondta Selena. – Maradjunk annyiban, hogy a fickó olyasmit csinál, mint Tabitha, oké?

Sunshine összeráncolta a homlokát.

– Női fehérneműben utazik? Nem olyanak tűnik, mint aki ilyesmiket árul!

– Nem, te dilis! Amit éjszaka művel.

Sunshine ajka O-t formált, mikor megértette.

– Tehát vámpírvadász?

– Igen, méghozzá meglehetősen jó.

Ez megmagyarázná, miért a sötét sikátorban találkoztak.

Nagyjából, kivéve azt, hogy a fickók, akik megtámadták, nem tűntek vámpíroknak. Inkább olyanok voltak, mint a juppik.

– De ennél sokkal többről van szó, ugye? – kérdezte Sunshine.

Selena bólintott.

Aztán ördögien elmosolyodott.

– És te, *legkedvesebb* barátnőm a földön, lélekben nővérem, akivel azonnal sikamlós e-maileket váltunk, ha bármi adódik, aki képes volt rávenni, hogy felvegyek egy fodros, zsabós, lime-színű koszorúslány-ruhát, amitől akkora lett a csípőm, mint egy ház, most marhaságokat beszélsz?

Selena megmerevedett.

– Nem is igaz, és az a ruha nem is lime-színű volt, hanem mentaszínű.

– Lime-zöld volt, és úgy néztem ki benne, mint egy beteg pisztácia. De nem is ez a lényeg. Hanem az, hogy marhaságokat fogsz beszélni továbbra is, mert szerelmes vagy.

Sunshine nem is volt benne biztos, melyikük lepődött meg jobban a mondat második felén.

Selena Sunshine felé fordult.

– Szóval, mi a helyzet? Szereted Talont?

Sunshine hátradőlt, és megpróbált rendet vágni a Talon iránti érzései között. Rengeteg olyan dolog volt vele kapcsolatban, amit csodált, sok minden, amire vágyódott, ugyanakkor semmit nem tudott arról, hogy ki és mi is a férfi valójában.

Csak azt tudta, hogy ő mit érez, valahányszor Talonra néz. Hogy most is legszívesebben hazarohanna, és vele lenne.

– Selena, őszintén, nem tudom. Amikor mellette vagyok, olyan élettelinek érzem magam. Mintha melegben és biztonságban lennék – mintha semmi a világon nem érhetne hozzám, nem homályosíthatná el a boldogságom. Valahogy összeillünk. Tudom, hogy hülyén hangzik, de...

Elhallgatott, és Selena okkult cuccaira pillantott, az apró csecsebecsékre, a rúnakövekre és a Tarot-szimbólumokra. Ha

jól meggondolja, bolondságban Selena vetekszik vele.

Ránézett Selenára, próbálta megértetni magát.

– Talon és én egy másik életben házastársak voltunk.

Sötét színű valami felhőzte el Selena szemét. Amikor megszólalt, a hangja alig volt több, mint suttogás.

– És Talon tudja ezt?

Sunshine bólintott.

– Még a feleségének is nevezett a múlt éjjel, amikor arra kényszerítettem, hogy a kanapén aludjon.

– A kanapén aludjon?

– Hosszú történet.

Selena felfordította az egyik lapot. Ránézett a Halálra, aztán Sunshine-ra.

– És azt nem mondta, hogy még az ő előző életében történt?

– Nem. Valójában, ha álmodom róla, másképpen nézek ki, de ő nem. Még a tetoválásai is ugyanazok, és ez a legfurcsább. És még arra is emlékszem, amikor azokat csináltatta. Most pedig nem tudom, hogy megbolondultam vagy sem.

Selena ráborította Sunshine kezére a sajtóját, és gyengéden, együtt érzően megszorította:

– Nem, édesem. Nem bolondultál meg, legalábbis ezzel kapcsolatosan nem.

– De hát akkor mi a fene folyik itt?

Selena körülnézett, aztán közelebb hajolt, és lehalkította a hangját, mintha attól tartana, hogy valaki meghallja őket.

– Sunny, mondd meg nekem igaz szívedre, miért érdekel Talon?

Sunshine-t felbosszantotta a kérdés.

– Mi vagy te? Az anyukája? Ígérem, hogy reggel is becsülni fogom.

Selena az égnek emelte a szemét.

– Ez most komoly, Sunshine. Az érdeklődésed iránta olyan súlyos, gonosz dolgokat mozgat meg a háttérben, ami habozás nélkül bármelyikőtök halálát okozhatja, ha azok úgy vélik,

hogy akár te, akár Talon az árulójukká váltok.

Sunshine arca összerándult Selena halálosan komoly hangjától.

– Talon egy vámpír, ugye? Tudtam!

– Nem pontosan.

– Ő is ezt mondta. Tehát tőled is megkérdezem, amit már őtőle is kérdeztem: mi az, hogy „nem egészen vámpír”?

– Egy Sötét Vadász.

Sunshine megdöbbsent, hogy a végén mégiscsak kapott választ. Persze a válasznak semmi értelme nem volt, de egy régóta várt dolog kezdete lehetett.

– Ami nem más, mint...?

– Egy halhatatlan vámpírvadász, aki a bosszúért eladta a lelkét.

A lány gerincén felkúszott a hideg.

– Kinek adta el a lelkét, az ördögnek?

– Artemisz istennőnek.

Sunshine felvonta a szemöldökét. Ezt várta a legkevésbé. De persze, mivel ez az egész párbeszéd meglehetősen furcsa volt, nem kellene meglepődnie semmin.

– Viccelsz, ugye?

Selena lassan nemet intett.

– De ennek semmi értelme! Úgy értem, nincs olyan sok vámpír a földön, vagy igen? Hány Sötét Vadász lehet? Talon az egyetlen?

De Sunshine Selena arckifejezéséből tudta, hogy a válasz nem lesz nagyon kellemes.

– Több ezer Sötét Vadász van, és megszámlálhatatlan vámpír. Illetve úgy hívják őket, hogy démonok, mivel sokkal régebb óta léteznek, mint maga a *vámpír* szó.

Sunshine dermedten ült, miközben próbálta felfogni a halottakat.

– Én ezt nem értem. Mármint elméletileg mindig is hittem a vámpírokban, de valójában nem igazán, és most nehezen tu-

dom elképzelni, hogy olyan sokan lennének, és hogy valódi vámpírvadászaink is vannak a megölésükre. – Összetalálkozott a tekintete Selenáéval. – Nem akarlak megbántani, de mindig is azt hittem, hogy a testvéred, Tabitha kicsit félnótás.

Selena fura kis nevetést eresztett meg.

– Az is, de ez most mellékes.

Sunshine megpróbálta elrendezni magában mindazt, amit Selena elmondott neki. De még mindig nem tudta eldönteni, hogy elhiggye-e. Lehet, hogy Talon tényleg egy halhatatlan vámpírvadász?

És mégis, furcsa módon ez megmagyarázna egy csomó dolgot. *Nagyon sok* dolgot.

– Ó, istenem, az a fickó tényleg egy vámpírvadász!

Rosszul érezte magát.

– Honnan jönnek a vámpírok? – kérdezte Selenát. – Démónok, vagy emberi lényekből lettek, mint ahogy azt a filmekben ábrázolják?

Selena egy darabig nem szólt, aztán halkán beszélni kezdett.

– Oké, hadd mondjam el neked röviden, lássuk, hátha segít egy kicsit megérteni a dolgokat. Hónokkal ezelőtt két faj lett teremtve: az emberek és az apolliták. Ez utóbbiak Apolló isten gyermekei voltak, aki létre akart hozni egy szuperfajt, amelyik túlszárnyal bennünket mind alakban, mind formában, mindenben. Gyönyörűek voltak, hihetetlenül magasak, és óriási pszichés képességekkel, erővel rendelkeztek.

Sunshine nyelt egy nagyot, amikor visszagondolt a támadóira. Amit hallott, nagyon úgy hangzott, mintha Selena őket írná le.

– De mint mindenki más, akinek ilyen képességei vannak – folytatta Selena –, az apolliták is visszaéltek velük, és háborút indítottak az emberek ellen, megpróbálván meghódítani az emberiséget.

– Az apolliták vámpírok voltak?

– Nem – felelte Selena –, ne szaladj annyira előre! A görögök és az apolliták közötti háború során az apolliták megölték Apolló kedvesét és a fiát. A gyilkosságok miatti dühében Apolló elpusztította az apolliták otthonát, Atlantiszt.

Az árulásuk miatt az apollitákat megátkozták, hogy csak egymás vérére ihatják, ha élni akarnak, és tilos volt nekik a lábukat tenni olyan területre, ahová akár csak egyetlen napsugár is süt, ahol Apolló megpillanthatja őket. És mivel Apolló kedvese huszonhét éves volt, amikor megölték, minden apollita arra ítéltetett, hogy szörnyű halállal haljon a huszonhetedik születésnapján.

– Hogyan?

– Szétporladnak, huszonnégy óra leforgása alatt lassan elbomlanak.

Sunshine-nak elakadt a lélegzete.

– Ó, milyen szörnyű!

Selena egyetértett vele. Közben felvette a kártyalapot, és visszatette a pakliba.

– Csak két módon kerülhetik el azt a sorsot. Vagy megölik magukat még a születésnapjuk előtt, vagy pedig démonná válnak, elkezdik ölni az embereket, és magukba olvasztják a lelkeket, hogy meghosszabbítsák az életüket.

– Hogyan?

Selena vállat vont.

– Nem tudom pontosan. Csak azt tudom, hogy kiszívják a vérünket, amíg meg nem halunk, aztán befogadják a lelkünket a testükbe. Amíg a lélek életben van, addig ők is élhetnek tovább. Csak az a gond, hogy az emberi lélek elkezd haldokolni attól a pillanattól kezdve, hogy elfogják. Úgyhogy a démonok élete állandó kutatás az új lelkek után, hogy életben tartsák magukat.

– És a lelkek begyűjtésétől lesznek vámpírok?

– Démonok, vámpírok, hullarablók, bárminek nevezheted őket. Kiszívják a véredet és a lelkedet, semmi nem marad.

Kicsit olyanok, mint az ügyvédek – mosolyodott el Selena. – Ó, pardon, most megbántottam a férjemet!

Sunshine méltányolta, hogy Selena megpróbál viccelődni, de még mindig próbálta megemészteni a hallottakat.

– És a Sötét Vadászok? Ők is apolliták?

– Nem, ők ősi harcosok. Miután Atlantisz elsüllyedt az óceánba, a görög istenek dühösek voltak amiatt, hogy Apolló megalkotta, aztán az emberekre szabadította a démonokat, úgyhogy a testvére, Artemisz létrehozott egy hadsereget, aminek az a feladata, hogy felkutassa és megölje őket. Ők a Sötét Vadászok. Talon az egyikük.

– Hogyan hozta létre őket?

– Azt nem tudom. Valamit csinál, és hatalmába keríti a lelkeket, aztán újra életre kelti őket. És miután a Vadászok újraélednek, kapnak egy szolgát és pénzt, hogy csak a vadászatra és a gyilkolásra kelljen összpontosítaniuk. Az egyetlen dolguk az, hogy kiszabadítsák a démonokból az ellopott lelkeket, mielőtt még azok meghalnak.

Sunshine vett egy mély lélegzetet, miközben az információt emésztette. Nem nézett ki jól a dolog sem az ő, sem Talon számára.

– Tehát Talon örökre felesküdt Artemisz szolgálatába. – Sunshine akadozva fújta ki a levegőt. – Jézusom, alig tudom felfogni! Ez aztán a sehová sem vezető, reménytelen kapcsolat!

– Nem szükségszerűen.

Sunshine felpillantott, és elkapta Selena kutató tekintetét.

– Hogyhogy?

Selena megkeverte a kártyáit.

– Tudod, Kyrianosz is Sötét Vadász volt egykor...

Sunshine szíve majd kiugrott a helyéről ezekre a szavakra.

– Tényleg?

Selena bólintott.

– Létezik egy záradék. Az igaz szerelem képes visszaállíta-

ni a testük és lelkük egységét, az megszabadíthatja őket Artemisz szolgálatából.

- Tehát van remény?
- Édesem, remény, az mindig van.

10. fejezet

Miután minden zamatos részletet kipróbált Selenából, amit csak tudott, Sunshine korán összepakolta a standját, és úgy döntött, visszamegy a lakásába. Hazaérvén látta, hogy Talon még mindig a kanapén alszik.

A lány szája megrándult, miközben a férfit figyelte. Olyan imádnivalónak nézett ki, és úgy tűnt, mint aki nagyon kényelmetlenül fekszik. Tényleg túl hatalmas volt a rózsaszín-fehér kanapéhoz, keze-lába lelógott a padlóra.

Inge és dzsekije szépen összehajtogatva a kisasztalon, hatalmas Harley-csizmája előtte a padlón.

Szőke haja kócos, de az arcvonásai kisimultak. Bűnösen hosszú szempillái voltak. Két hajfonata a párnán hevert, ahogy könnyű álomban szendergett.

Egyik hatalmas, férfias kezét az arcán nyugtatta.

Ahogy most nézte, Sunshine számára hihetetlen volt, hogy Talon voltaképpen egy halhatatlan harcos, akinek a neve rokon értelmű a halállal. Ő csak azt a férfit látta, akitől megolvad a szíve, és felszökik a pulzusa.

Remek példány.

Sunshine a tekervényes törzsi tetoválásokat tanulmányozta a férfi testén. Tehát tényleg kelta. Egy eleven, lélegző, a-han-gán-és-a-mocsáron-át-meztelenül- rohanó kelta.

A nagyanyjának nagyon tetszene.

Sunshine lehunyta a szemét, és hagyta, hogy a Nyniaként benne lévő emlékek elborítsák. De ezek nem igazán az *övéi* voltak. Úgy érezte, mintha egy valamikor régen látott filmből maradtak volna meg benne.

Valóságosaknak tündek, ugyanakkor mégsem voltak azok. Ő már nem volt Nynia többé, és Talon...

Ő sem az a férfi, aki egykor volt.

Speirr tele volt dühvel és erőszakos érzésekkel. Talonnak is voltak dühkitörései, de ő ura volt az érzelmeinek, el tudott vonatkoztatni tőlük.

Egyikük sem volt ugyanaz, ugyanakkor a lány nem szabadulhatott attól az érzéstől, hogy egymásnak teremtették őket.

De ha az, amit Selena mondott, igaz, akkor a férfinak sokkal magasabb rendű küldetése van, mint hogy az ő szeretője legyen.

Arról nem is beszélve, hogy ő már nem Nynia. Nynia egy része benne él, de ő már egy teljesen új, más személy.

Vajon azért szereti Talont, mert ő Sunshine, vagy ez visszamaradt az előző életéből?

Tudni fogja valaha is biztosan?

– *Soha nem fogok mást szeretni, csak téged, Nyn!* – A kelta szavak ott visszhangzottak Sunshine fejében.

Előző életének emlékei szép lassan, apránként visszatértek. Olyan érzés volt, mintha kinyílt volna egy lezárt ajtó, és az emlékek kiömlenének rajta.

Emlékezett a hűgára, az anyjára, az apjára. Még a nagybátyjára és arra az átkozott unokatestvérre is.

Arra is, hogy Talon hogy hogyan nézett ki kisfiúként, amikor első alkalommal szöktek ki ketten a tóhoz játszani.

Aztán arra, hogy a klán hogyan bánt a fiúval. Királynő anyja botrányára, akit Talon druida apja elcsábított. Hogy Talon szülei hogyan menekültek el az éjszaka közepén, nehogy a klán megölje a fiú apját, és megverje anyját a tiltott kapcsolat miatt.

Mindenki gyűlölte a fiút. Őt hibáztatták az anyja gyengesége miatt, azért, hogy az elcsábította a legmagasabb rendű papjukat, így a törzs vezető nélkül maradt.

Őt hibáztatták azért, mert az anyja a közösség érdekei elé helyezte a saját vágyait.

Hogy vezekeljen az anyja tetteiért. Talon mindenki érdekét a sajátja elé helyezte.

Sunshine toroka elszorult, amikor visszaemlékezett mindarra, amit a fiúnak el kellett szenvednie.

Nynia ott volt azon a hideg, havas éjjelen, amikor Talon összefagyva beesett a csarnokba, kezében egy sívító csecsemővel. A köntösét a húga köré tekerte, hogy melegen tartsa. Lábbelijét már korábban eladta, hogy tejet vehessen Cearának, bár a baba nem volt hajlandó meginni.

A fiú dacosan állt előttük a csarnok közepén. Ifjú teste hajlandó volt eltérni minden tőlük származó ellenséges indulatot. A lány még most is látta az elszántságot, amitől a fiú borostyánszínű szeme csak úgy izzott.

– *Az anyád?* – kérdezte Idiag király. – *Hol van?*

– *Már majdnem két hete halott.*

– *És az apád?*

– *Már hat hónap is eltelt, hogy megölték egy támadás során, amikor bennünket akart megvédeni a szászoktól.* – Talon lenézett a karjában tartott síró kisbabára, aztán vissza a nagybátyjára. Az arca ellágyult, és látszott rajta a félelem. A bátorságot mutató külsőn csak ez ütött rést. – *Kérlek, Uram, könyörülj a kishúgomon! Ne hagyd, hogy ő is meghaljon!*

Idiag kíváncsian fürkészte a tekintetével.

– *Na és te, fiú? Magadnak is kegyelmet kérsz?*

Talon megrázta a fejét.

– *Nem, uram. Magamnak semmit sem kérek.*

A nagybátyja lányának fogadta Cearát, de Talont soha nem ismerte el. Ugyanúgy kigúnyolta, mint bárki más.

Soha nem védte meg a klán rosszindulatától és ütéseitől.

Inkább azt mondta neki, hogy fogadja férfiként a dolgot, és soha ne siránkozzon miatta, mert megérdemli.

Talon így is tett.

Sunshine meg sem tudta számolni, hány alkalommal találta ott Talont a tó mellett a kardjával gyakorolva.

Rábírom őket, hogy elfogadjanak, Nyn. Én leszek a valaha született legjobb harcos, és csak a legnagyobb tisztelettel me-

részelnék majd hozzám szólni.

Ő meg csak figyelte, ahogy a dühös, sértett fiú megkeseredett, vad férfivá érik. Halálosan büszkén és olyan fenyegető, zord tekintettel járt-kelt, hogy még a legbátrabb szív is összeszorult a közeledtére.

A nagybátyja szívéhez is megtalálta az utat. Egészen addig küzdött, míg végül a klán is ráébredt, hogy csak egyetlen ember vezetésével képes szembeszállni ellenségeikkel.

Senki nem állta Talon tekintetét, és csak halk, félelemmel teli suttogások merészeltek rossz hírért kelteni neki, vagy az anyjának.

A nagybátyjának nem volt más lehetősége, mint hogy elfogadja. Vagy elismeri Talont, vagy egy háború során elveszíti a trónját.

Talon legyőzhetetlen volt. Erős. Hajthatatlan.

Egy hatalommal rendelkező férfi.

Csak amikor a lány kettesben maradt vele, akkor lágyultak meg Talon vonásai.

És ami a legjobban kísértette a lányt, az egy emlék volt, ahogy Talon suttogva bevallja neki szerelmét, miközben ő meghal a karjaiban...

Összeszorult Sunshine toroka. Letette a táskáját és a kávéstermoszt a kisasztalra, aztán letérdelt a padlóra Talon feje mellett. Gyengédség hulláma öntötte el.

Valóban szerette ezt a férfit.

Ő nagyon sok szempontból megváltozott.

Bizonyos szempontból Talon meg nem változott semmit.

Most is ugyanaz a vad harcos volt, aki egyedül járta az útját. Ugyanaz a férfi, aki másokat többre becsült magánál.

Sunshine végigfuttatta az ujjbegyét a férfi szemöldökén, aztán előrehajolt, és megcsókolta az arcát.

Az összeresztett, olyan hirtelen ébredt fel, hogy legurult a kanapéről.

Sunshine elnyomott egy nevetést.

– Bocs.

Talon bizonytalanul nézett körül, miközben visszaült a kanapéra. Beletelt pár másodpercbe, amíg visszaemlékezett arra, hol is van. Megköszörülte a torkát, és morcosan nézett Sunshine-ra, aki a sarkára ült, és furcsa, könnyes arckifejezéssel nézett rá.

– Mit műveltél?

– Megcsókoltam Csipkerózsikát, hogy ébredjen fel.

Talon összevonta a szemöldökét, de aztán valami finomat, majdhogynem a lány pacsuliillatánál is finomabb illatot szimatolt a levegőben.

– Kávét?

Sunshine elvette a kisasztalról a termoszt, és átnyújtotta neki.

– Meg egy kis fánk. Gondoltam, szívesebben eszed ezt, mint az én guavalémet és az áfonyás muffinomat.

Talon gyanakvón nézett a lányra, felmerült benne, hogy talán valami idegen lény rabolta el, és belebújt a testébe. Ez nem lehet ugyanaz a nő, aki órák hosszat kutatott a házában, hogy valami „nem mérgezőt” találjon, amit megehet. És ez nem is az a dühös csábító, aki arra ítélte, hogy egy szörnyű napot töltsön a kanapén.

– Már nem vagy rám dühös?

– Továbbra is szeretném, ha bízna bennem. Talon. Ez nem változott.

Talon nem nézett a lány szemébe, képtelen volt elviselni a Sunshine tekintetéből sugárzó fájdalmat. Nem akarta bántani a lányt, nem akart semmit sem eltitkolni előle. De nem volt más választása.

Sok szempontból a felesége volt, sok szempontból viszont nem. Újra meg kell ismernie.

De a leginkább az lepte meg, hogy mennyire élvezte ezt az ismerkedést.

A lány hihetetlenül szexi volt, szórakoztató és kellemes ér-

zés volt, ha a közelében lehetett.

Sunshine kihúzott egy porcukorral borított fánkot a zacskóból.

– Éhes vagy?

Igen, és nemcsak ételre volt kiéhezve, hanem a lány testére és a társaságára is.

És leginkább arra, hogy Sunshine szeme újra ráne vessen, ne felhőzze el a fájdalom.

A lány Talon szája felé nyújtotta a kezét, felkínálva a süteményt. De Talon nem vette el, hanem előrehajolt, beleharapott, miközben szeme a figyelő Sunshine-ra tapadt.

Az megremegett, ahogy a férfi beleharapott a fánkba, aztán az ajka felé közelített. Sunshine felnyögött, amikor megízlelte Talon édes száját.

Felsőhajtva az elégedettségtől, visszanyomta a férfit a kanapéra, hogy lovagló ülésben rátelepedhessen.

– Mmm – suttogta a férfi. – Csodás ébredés!

Sunshine félretette a fánkot, és óvatosan kitöltött egy csésze kávé.

Talon kissé idegesnek tűnt, miközben figyelte.

– Kérlek, ne hogy rám öntsd!

Sunshine felvonta a szemöldökét.

– Feledékeny vagyok, Talon, nem kétbalkezes.

De azért a férfi kivette a kezéből a csészét, mihelyt tudta, és megitta a cikóriaízű kávé. Sunshine visszacsavarta a termosz tetejét, és félretette.

Végigfuttatta kezét Talon összekócolódott haján, miközben az ivott, hagyta, hogy az arany színű fürtök az ujjai köré csavarodjanak. A férfi izmai megfeszültek a mozdulatra, amitől a lányban fellobbant a vágy. Talon pompás, ellenállhatatlan férfi volt.

– Csak gondolj bele, mennyivel jobb lenne, ha mesélnél valamit magadról!

Talon összeszorította az állkapcsát.

– Nem tágítasz.

Sunshine végighúzta kezét a férfi borostás állkapcsán, és figyelte, mint sötétedik a szeme, és közben érezte, hogy az öle megkeményedik.

– Csak ha olyan látok, ami kell nekem.

Talon kivett egy másik fánkot a zacskóból, és odatartotta a lánynak, hogy harapjon belőle.

Az egy grimasz kíséretében hátrahúzta a fejét.

– Ezzel az izével kockáztatod az egészségedet!

– Bébi, az egész étellel kockáztatod az egészségedet. Csak egyél egy falatot, és felelek egy kérdésedre.

Kételkedve ugyan, de Sunshine hajlandó volt megpróbálni, úgyhogy harapott egyet, aztán felnyögött a bűnösen finom íztől. Nagyon sokban Talonra emlékeztette.

A férfi elmosolyodott, miközben figyelte, ahogy Sunshine megízleli a fánkot. Észrevette, hogy egy kis porcukor a lány mellére szóródott.

Kiszáradt a torka.

Még mielőtt visszafoghatta volna magát, lehajtotta a fejét, és lenyalta a porcukrot a pulóver V alakú kivágásából.

A lány felsóhajtott a gyönyörtől, és magához húzta Talon fejét. Ráfektette a sajátját Talonéra, és megszólalt.

– Tehát mennyi ideje ismered Wulfot?

Talon figyelmét elvonta a lány íze és illata, úgyhogy gondolkodás nélkül válaszolt:

– Száz éve.

De aztán azonnal megmerevedett, amikor rájött, mit mondott.

– Úgy értem...

– Minden rendben – suttogta a lány, mielőtt belenyalt volna Talon fülébe, amibe a férfi beleborzongott. – Tudom, hogy Sötét Vadász vagy.

Talon hátrarántotta a fejét, és zordul nézett a lányra.

– Honnan tudod?

- Az egyik barátom mondta.
- Kicsoda?
- Számít az? – Közelebb húzódott Talonhoz, vállára tette a kezét, hogy az arcába nézhessen. Sötétbarna szeme őszintén nézett rá. – Mondtam már, hogy soha nem árulnálak el. Komolyan gondoltam.
- Nem is lenne szabad ismerned a kifejezést.
- Tudom.
- Talon a távolba meredt, mert eszébe jutott, mi történne a lánnyal, ha bárki rájönne, hogy tud a Sötét Vadászokról és a világukról.
- És mit mondott még a barátod?
- Hogy halhatatlan vagy. Nem tudta, mennyi idős vagy, de azt állította, hogy a klánod elleni bosszúból eladtad a lelkedet.
- Talon szeme összeszűkül.
- És azt is elmondta, hogy miért?
- Azt nem tudta.
- És mit mondott még?
- Hogy az igaz szerelem visszaadhatja a lelkedet, és megszabadíthat Artemisztől.
- Mindez igaz volt, és mégis, az ő esetében nem számított. Szabadon vagy nem szabadon, de Sunshine soha nem lehet az övé.
- Feltéve, ha akarom a szabadságom.
- Miért, nem akarod?
- Talon a földet bámulta.
- A lány a két kezébe fogta az arcát, és kényszerítette a férfit, hogy ránézzen.
- Talon?
- Az megfogta a lány kezét, mindkettőt megcsókolta, és csak tartotta. Mennyire szeretett volna egy életet leélni ezzel az asszonnyal! *Soha* nem akart mást!
- És mégis, ez az egyetlen dolog, amit soha nem kaphat meg.
- Nagyon nehéz erre a kérdésre válaszolni, Sunshine. Meg-

esküdtem, és én mindig hű maradok az eskümhöz.

– Egyáltalán, jelentek én neked valamit?

Talon arca megrándult a lány kérdésére. Örömmel eladta volna akár a lelkét is újra, ha az örökkévalóság fennmaradó részét a lánnyal tölthetné.

– Igen, de azt be kell vallanunk, hogy alig ismerjük egymást.

– Én is tudom, de mégis, ha rád nézek, úgy érzem, ismerlek. Talon. Mélyen a szívemben érzek, és ez fájdalommal tölt el. Te nem érzed ugyanezt?

De igen, érezte. Ám ezt nem árulhatja el a lánynak. Nem volt hozzá bátorsága. Nemcsak az érzések álltak kettejük között, hanem két ősi isten dühe is, akik nagyon nem örülnének, ha úgy döntene, hogy Sunshine-nal marad.

– Nagyon veszélyes az életem, Sunshine. Semmi garancia nincs arra, hogy Artemisz valaha is visszaadja a lelkem. Számos olyan eset volt, amikor megtagadta egy Sötét Vadásztól ezt a kérést, és még ha visszaadná is, akkor sincs biztosíték rá, hogy átmész a próbán, és sikerül kiszabadítanod engem.

Arról az apróságról nem is beszélve, hogy feldühítettem egy hatalmas kelta istent néhány évszázaddal ezelőtt, és valahányszor megszeretek egy emberi lényt, ő azonnal megöli. Mit gondolsz, miért élek egyedül odakinn a mocsárban? Gondolod, élvezem a remeteséget? Semmit sem szeretnék jobban, mint hogy legyen egy emberi segítőm vagy egy ember barátom, de nem merem vállalni.

Az ismerős acélos tekintet költözött Sunshine szemébe, mintha eszébe jutott volna valami terv.

– Kit dühítettél fel?

– Camulust.

– Mit tettél...? – A lány hangja elhalt, tekintete a távolba meredt, mintha csak visszaemlékezne valamire. – Megölted a fiát.

Talon lehunyta a szemét. Mennyire szeretett volna vissza-

menni az időben, és semmissé tenni az aznapi cselekedeteit! Ha otthon maradt volna Nyniával, a nagybátyját gyászolva, akkor ez az egész nem történt volna meg.

– Igen – mondta halkán –, azt hittem, hogy a fia vezette azt a támadó csapatot, amelyik megölte Idiagot.

– Mert úgy döntöttél, hogy engem veszel feleségül, és nem a lányát.

Talon bólintott.

– Elvakított a gyász, és nem figyeltem arra, hogy a lánya időközben hozzáment valaki máshoz. – Talon nyelt egy nagyot, amikor visszaemlékezett arra a napra, és arra a gyötrelmre, ami azóta is kínozza.

– Nynia megpróbált megállítani, de nem hallgattam rá. Miután lemészároltam a másik klán harcosait és királyát, megérkezett Camulus a csataterre, és megátkozott. Csak később tudtam meg, hogy a nagybátyám elleni támadást a nagybátyám törvénytelen fia szervezte, mert így akart engem és Cearát eltávolítani az útból, hogy ő uralkodhasson. De akkor már késő volt. A kocka el volt vetve, és a sorsunk megpecsételődött. Az igazságra csak a halálomkor derült fény.

Talon a két tenyerébe fogta Sunshine arcát, és az aznapi kín újra végigsöpört rajta.

– Nagyon sajnálom, amit veled tettem. Amit velünk tettem. Nem volt olyan nap az életemben, amikor ne kívántam volna, bárcsak visszamehetnék, és jóvátehetném a hibámat.

– Nem te voltál az oka. Talon. Te csak azt tetted, amiről azt gondoltad, hogy helyes. – Sunshine szorosan ölelte a férfit, megpróbálta csillapítani a büntudatát és a fájdalmát. – Bizonyára van valami mód arra, hogy megtörjön Camulus átka. Nem?

– Nem – felelte Talon. – Fogalmad sincs, milyen hatalmas is ő.

Sunshine kissé hátrébb húzódott, hogy Talon szemébe nézhessen.

– De próbáltad már megbékíteni, vagy beszélni vele róla?

Még mielőtt a férfi válaszolhatott volna, valaki feltépte az ajtót.

Sunshine lélegzete elakadt, aztán leugrott Talon öléből. A szíve zakatolni kezdett, meglátva a férfit, aki lassan átlépte a küszöböt, és úgy járt, mintha övé volna az örökkévalóság.

Nem volt közel sem olyan magas, mint Talon, talán száznyolcvankét centi lehetett. Hosszú, fekete haja volt, ami szabadon lógott az arcába, és fekete bőrnadrágot, gallér nélküli inget és fekete, V nyakú pulóvert viselt.

Jóképű volt, ugyanakkor körüllegte valami sötét, vészjósló aura. Az ember úgy érezte, ez a fickó abban leli az örömet, ha másoknak szenvedést okozhat.

Talon felállt, készen a harcra.

Az idegen szája pimasz, arrogáns mosolyra húzódott.

– Remélem, nem bánod, hogy betolakodtam, de már nagyon kíváncsi voltam. Persze el kellett jönnöm, hogy megnézzem, miről beszélgettek ti ketten.

Anélkül, hogy valaki is mondta volna, Sunshine tudta, hogy ez a férfi Camulus.

Talon elkáromkodta magát, és Sunshine már csak azt látta, hogy két tör kerül elő Talon kisasztalon heverő dzsekijéből, és egyenest Talon kezébe repül.

Hüvelykujjával kioldotta rajtuk a zárat, körben kipattant a három penge, majd támadóállást vett fel, készen megküzdeni az istennel.

– Állj! – kiáltott fel Sunshine, remélve, hogy megakadályozhatja a harcot, ami Talon életébe is kerülhet. Camulusra nézett.

– Mit keres itt?

Camulus ördögien felnevetett. Hűvösen.

– Csakis azért vagyok itt, hogy a te haláloddal kínozzam Speirrt. Mi másért vettem volna a fáradságot, hogy eljöjjek?

A lány rémülten hátrébb lépett.

Ennyit az egyezkedésről. Ez itt maga az ördög megtestesülése.

Talon átszökölt a kanapén, egyenesen az isten torkának ugrott.

Camulus a semmiből előhúzott egy kardot. Mintha csak Hollywoodban lennének. Egyiküknek sem volt előnye. Gyűlölettel telve küzdöttek, tökéletes képességekkel megáldva.

Talon eltérítette Camulus kardját a pengéssel, a következő csapás elől lebukott. Miközben az isten készülődött az újabb támadásra. Talonnak sikerült megsebeznie Camulus egyik karját.

Az felszisszent, miközben vér csordult a sebből.

– Nem hagyom, hogy elvedd! – szúrta összeszorított fogai közt Talon. – Előbb öllek meg!

Camulus a korábbinál is keményebben támadott. Gyorsabban.

Összezsaptak. Halálos támadás halálos támadás ellen.

– Soha nem tudtad, hol a helyed, Speirr... Soha nem tudod, mikor kell letenni a pengét, és jól viselkedni.

Talon két penge közé szorította Camulus kardját.

– Nem szoktam jól viselkedni az ellenségeimmel, csupán megölöm őket. – Az egyik törrel sebet ejtett Camulus fején, aki hátratántorodott.

Az isten megrázta a fejét.

– Sokat fejlődteél.

– Volt rá ezeröttszáz évem, hogy tökéletesítsem a képességeimet.

Ahogy Talon ezt kiáltotta, hat másik alak rontott be a lakásba.

Kettő közülük zseblámpával elvakította.

Talon szitkozódott, majd lebukott, eltakarta a szemét, mintha a fény zavarná az érzékelésben.

– Bárcsak volna erre több időm! – közölte Camulus. – De attól tartok, már unom kissé.

Talon Sunshine felé fordult, aki felragadta a lámpát az asztalról, és fejbe csapta vele az első embert, aki odaért hozzá.

– Légy átkozott, Camulus! – káromkodott Talon.

– Nyugi, Speirr! Itt te vagy az, akit megátkoztak.

Talon megpróbálta elérni a lányt, de az egyik férfi tüzet nyitott rá. A golyók nem okoztak halálos sebeket, de nagyon fájdalmasak voltak, ahogy beletéptek a testébe, hátába és karjába. Talon megtántorodott, aztán elzuhant.

Sunshine felsikoltott, amikor meglátta, hogy a földre zuhan. Rémulten indult feléje, de aztán érezte, ahogy egy golyó hátulról eltalálja a vállát. Csak arra tudott gondolni, hogy megmentse Talont és saját magát. Nem tartott fegyvert a házban, de volt egy baseballütője a hálószobában.

Meg kell szereznie.

Nem sok védelmet nyújtott egy isten ellen, mégis, halvány esély volt, a semminél jobb.

Ahogy a hálószoba felé rohant, rájött, hogy eltalálta egy golyó.

Hathatós nyugtató volt.

A szoba megpördült vele, ahogy próbált tovább szaladni. A lábai mintha ólomból lettek volna, alig tudott mozdulni, úgy érezte, sűrű, folyós betonon próbálna áthaladni.

Túlságosan nagy erőfeszítésébe került a mozgás.

Aztán minden elsötétült.

Talon vérezve, fájdalommal telve küzdött, ahogy csak tudott. Valahányszor felállt, valaki belevilágított a szemébe, és újabb golyókat küldött a testébe. A szeme égett, és alig bírta nyitva tartani.

Küzdött, hogy elérje a lányt.

Camulus villámmal sújtott rá, és nekivágta a szemközti falnak.

Talon rábámult, vérző teste lüktetett és fájt.

Az isten hanyagul felkapta Sunshine-t, és jól megbámulta.

– Nagyon csinos kis darab, ugye? Még sokkal édesebb,

mint első alkalommal volt. – Gonosz vigyorral visszanezett Talonra. – Nem is képzeled, miket fogok vele csinálni. – Arcon csókolta a lányt. – De ígérem, hogy megtudod.

Talon felüvöltött dühében.

– Esküszöm, Camulus, megöllek, ha bántod!

Camulus hátravetette a fejét és felnevetett, aztán elindult kifelé a szobából.

Talon alig kapott levegőt a fájdalomtól. Miután Camulus elengedte, térdre zuhant a fal tövében. Vér borította, amitől csak még nehezebben mozgott az amúgy is csúszós padlón. De semmi sem állíthatta meg.

Csak az számított, hogy Sunshine biztonságban legyen.

Valaki tépkedni kezdte az ablakokról az árnyékolókat, s fény öntötte el a szobát.

Talon felmordult, ahogy a napfény elérte a bőrét, és az ajtó felé vetette magát, ami mögött Camulus eltűnt.

Három ember rohanta le. Hátrazuhant.

Ütött és rúgott, próbálta átverekedni magát rajtuk, hogy kövesse az istent.

Utánuk rohant, egészen a bár hátsó ajtajáig, ahol azok ketten eltűntek a sikátorban.

Talon esze csak azon járt, hogy megmentse Sunshine-t, úgyhogy észre sem vette, hogy kinn van a napfényben, egészen addig, amíg a bőre égni nem kezdett. Átkozódva visszatántorodott az épületbe, és tehetetlenül figyelte, amint Camulus megáll a kocsijánál, és felemeli Sunshine fejét, hogy Talon jól láthassa az arcát.

– Búcsúzz el a feleségedtől, Speirr! Ne aggódj! Gondját viselem.

Azzal betette a lányt a kocsiba, és elhajtott.

– Ne! – kiáltott fel Talon. Nem lehet, hogy ő okozza Sunshine halálát. Már megint.

11. fejezet

Majdnem délután négy óra volt, amikor Nick befordult a sétalóutca sarkán, és megpillantotta Ash-t, aki a Corner Café előtt állt, és rá várt. Az atlantiszi nekidőlt a vöröstéglás falnak, kezét összefonta a mellén. Egyik lábát a falnak támasztotta, amittől hanyagnak tűnt a testtartása, bár Nick tudta, hogy Ash a legkisebb ingerlésre azonnal akcióba lép.

Ash fekete bőrnadrágot, fekete pólót és hosszú kabátot viselt, közben figyelte, ahogy a turisták tömege nagy ívben kikerüli.

Valami gyilkos, sötét aura lengte körül, olyan, mintegy vadállatot, egy ragadozót is, amely látványra méltóságteljes és vonzó, ugyanakkor mindenki számára nyilvánvaló, hogy bármelyik pillanatban nekiugorhat, és felfalhatja ebédre.

Soha senki nem tudta pontosan, hogyan is közelítsen a legöregebb Sötét Vadászhoz, és a legtöbb ember úgy tekintett az Ash-sel való találkozásra, mint egy látogatásra a fogorvosnál.

Ha őszinte akart lenni magával, Nicknek be kellett vallania, hogy sajnálatot érez Ash iránt. Nagyon nehéz lehet, ha valaki ilyen óriási hatalmat gyakorol, és nincs senki, akiben megbízhatna. Ash távolságot tartott maga és mindenki más között, aki esetleg közelebb kerülhetne hozzá – testileg és lelkileg egyaránt.

Nick megpróbálta úgy kezelni Ash-t, ahogy bármelyik másik fickót is, akivel császarkált, és gyanította, hogy Ash-nek tetszik a dolog.

Legalábbis sokkal lazábbnak tűnt Nick közelében, mint a többi Sötét Vadász vagy egy emberi segítő közelében.

– Nézd, anyu, egy óriás!

Nick megfordult, és egy körülbelül öt év körüli kislányt látott, aki éppen Ash-re mutatott.

Az anyja csak egy pillantást vetett Ash-re, felnyalábolta a kislányát, és átsietett az utca túloldalára, a székesegyház felé, amilyen gyorsan csak a lába vitte.

Ash integetett a kislánynak, aki még mindig könyörgött az anyjának, hogy nézze meg az óriást. Szegény fickó!

Nick közelebb ment.

– Tudod, ha kicsit kevésbé ijesztően öltöznél, talán nem így viselkednének az emberek veled.

Ash letolta a napszemüvegét az orra hegyére, és fanyarul elmosolyodott.

– Hidd el, Nick, hogy nem a ruhától van.

Valószínűleg igaza volt. Volt Ash-ben valami, ami természetellenes módon megfélemlítette az embereket, valami halálos dolog, mintha csak tudták volna, hogy Ash nem teljesen emberi.

Nick felfigyelt arra, hogy Ash megváltoztatta a hajszínét. Újra. Ma reggel, amikor Kyrianosznál volt, Ash haja még vörös volt.

– Megint visszatértél a fekete hajhoz, hm?

– Megint visszatértél a bosszantó modorhoz, hm? – vágott vissza a másik.

Nick felnevetett.

Ash ellökte magát a faltól, és felvette a földről fekete hátizsákját. Nick nem emlékezett olyan alkalomra, hogy ne lett volna Ash-nél ez a zsák, és furdalta a kíváncsiság, ugyan mi lehet benne.

De nem szándékozott öngyilkosságot elkövetni azzal, hogy megpróbálja kideríteni. Ash úgy vigyázott a zsákjára, mintha értékes kincset rejtene.

– Na, és hogy sikerült a vizsgád? – érdeklődött Ash.

– Szarul. Használhattam volna a kétirányú mikroszkopikus kommunikátoromat, hogy téged kérdezzek. Iulianosz Alekszanderrel van klasszikus görög civilizáció órám, és szét fogja rúgni a seggem. Az a pasas kemény tanár.

– Igen, nem arról híres, hogy kivételezne.

Nick a fejével a félig üres étterem felé intett.

– Nem bánnád, ha ennénk valamit, miközben megbeszéljük a dolgokat? Kihagytam az ebédet a tanulás miatt, és most éhen halok.

– Persze, oké – felelte Ash, aztán tartotta az ajtót, míg Nick elsőnek belépett.

Most, hogy Nick jól belegondolt, Ash elég gyakran csinálta ezt. Mindig úgy állt, hogy a háta védve legyen, vagy hogy mindenki előtte menjen.

Az anyja erre azt mondaná, hogy a fegyveres emberek ösztönös viselkedése, amikor valaki mindig azt nézi, azt várja, hogy bármelyik pillanatban váratlan támadás érheti.

Nick a bárpult túlsó végén telepedett le, Ash pedig háttal a falnak ült egy támlátlan székre, hogy szemmel tarthassa az ebédelőket és az ajtót egyaránt.

Egy testes, idősebb pincér jelent meg.

– Mit adhatok? – kérdezte mély, rekedt hangon.

– Én egy Bud Lightot kérek – közölte Nick.

A pincér bólintott, aztán Ash felé fordult.

– Na és ön?

– Ugyanazt.

A pincér szeme kissé összeszűkül, jól megnézte magának a vendéget. Nick összeszorította a fogát, nehogy elvigyorodjon. Már tudta, mi jön ezután, még mielőtt a pincér megszólalhatott volna.

– Van magánál igazolvány, fiam? – kérdezte.

Nick felnevetett.

Ash belerúgott Nick székébe, miközben előhalászta hamis igazolványát a farzsebéből. És átnyújtotta a pincérnek, aki jó alaposan áttanulmányozta.

– Nem akarom megsérteni – mondta az végül – de azzal a napszemüveggel az orrán még azt sem tudom megállapítani, magát ábrázolja-e a kép. Ha sört akar inni, jobb, ha leveszi.

Miközben megfeszült az állkapcsa, Ash levette a napszemüveget.

A pincér megköszöri a torkát, megpillantván Ash szemének hátborzongató ezüst színét.

– Fiatalember, nagyon sajnálom, nem tudtam, hogy vak. Tessék, az igazolványa.

Nick még jobban nevetett, amikor a pincér megfogta Ash kezét, és beletette az államra érvényes igazolványt. Ash volt az egyedüli Sötét Vadász, akinek valaha voltak iratai.

Amikor a pincér elment, Nick nem tudta megállni, hogy el ne kezdje ugratni Ash-t.

– És ez most az jelenti, hogy a látásodat illetően kihívások elé nézel?

– Nem – felelte Ash, és visszatette az igazolványt a zsebébe –, de ha nem szállsz le rólam, akkor te fogsz kihívások elé nézni, ha levegőt akarsz venni!

Nick kijózanodott. Elég lassan.

– Bocs, de ez nekem nagyon tetszett. Imádom azt az igazolványt, amit Jamie csinált neked. Született 1980-ban. Ja, persze. Tényleg, mikor születted valójában?

Ash megdörzsölte a homlokát.

– Időszámításunk előtt 9548-ban.

– Húha! – suttogta Nick, lenyűgözve a dátumtól. Tudta, hogy Ash öreg, de most először hallotta a valódi születési évet. – Öregebb vagy, mint az országút.

Visszatért a pincér a söreikkel.

– Kérnek valamit enni? – kérdezte.

Nick vörösbabot kért rizzsel, aztán folytatták a beszélgetést, amikor a pincér megint eltűnt.

– És akkor mennyi idős is vagy?

Ash belekortyolt a sörébe, mielőtt válaszolt volna.

– Tizenegyezer-ötszázötvenegy éves, és igen, érzem minden egyes nap súlyát.

– Hú, nem is gondoltam volna! Azt sem tudtam, hogy már

akkor voltak emberek.

– Hát igen, én egyike voltam a kőkorszaki szakiknak, akik a kőfejtőben dolgoztak a dinoszauruszok hátán, és akik Flinstonékkal haverkodnak. Kavicsi Béni alacsony volt ugyan, de nagyon jól tudott ütni.

Nick felhorkantott, aztán felnevetett. Tényleg kedvelte Ash-t, még akkor is, ha az néha nagyon fura volt.

– Na, és miért vagyok én most itt?

– Olyan helyen akartam veled beszélni, ahol biztos lehetek benne, hogy Kyrianosz nem hallgat ki bennünket.

– Oké, és miért?

De még mielőtt Ash válaszolni tudott volna, egy dögös, hosszú lábú barna lány, fekete miniszoknyában, sétált a bárhoz mellettük. Közönyösen pillantott Nickre, aztán Ash mellkasára helyezte elegánsan manikűrözött kezét, lábujjhegyre állt, és valamit súgott a fülébe.

Az kedvesen rámosolygott.

– Nagyon kedves tőled, édes, de már foglalt vagyok.

A barna lány lebiggyesztette az ajkát, és átnyújtott Ash-nek egy névjegykártyát.

– Ha meggondolnád magad, tudasd velem! Ígérem, nem harapok.

– Az lehet, de én igen – felelte Ash a bajusza alatt, mikor a lány már elment.

Nick nem volt biztos benne, mit is hallott, ezért nem vett tudomást a megjegyzésről. Közben megérkezett a pincér Nick ételével.

– Tudod – mondta Nick –, ez nem igazságos. Nem értem, olyan furán öltözöl, mégsem tudod levakarni magadról a nőket.

Ash önelégült mosolyt küldött felé.

– Ha van benned valami, hát... van benned valami.

– Igen, de ez nagyon bosszantó azoknak, akik maguk is szeretnék birtokolni ezt a valamit. Legalább elárulhatnád, hogyan

csinálod. – Közben bekapott egy falatot.

– Na és kivel jársz?

Ash nem felelt. Soha nem felelt.

– Visszatérve az előbbire, azért vagy itt, mert szükségem van a segítségedre. El kellene vinni a hírt Kyrianosznak, hogy Valerius New Orleansban van.

Nick majdnem megfulladt a kenyértől.

– Ó, a pokolba is!

– Nick, ez most komoly. Előbb vagy utóbb egymásba botlanak, és én azt szeretném, ha mind Kyrianosz, mind pedig Iulianosz fel lenne erre készülve. Ha – Zeusz mentsen tőle – valamelyikük megölné Valt, Artemisz szabadjára engedné a gyepőt, és utánuk vetné magát. Nem akarom, hogy bármelyikük szenvedjen, netán meghaljon. Mindkettőnek felesége és gyerekei vannak, akiknek szükségük van rájuk.

Nick megtörölte a száját, és nyelt egyet.

– És mit akarsz, mit tegyek?

– Azt akarom, hogy segíts nekem meggyőzni Kyrianoszt, hogy ne akarjon bosszút állni Valeriuson.

Nick fáradtan felsóhajtott, miközben a műanyag villával kotorászott a babban. Ez olyasmi volt, amit sokkal könnyebb volt mondani, mint megtenni.

– Sokat kérsz tőlem, Ash. Személy szerint szeretnék neki segíteni még a szart is kiverni abból az arrogáns fattyúból.

– Nicholas Ambrosius Gautier, vigyázz a szádra!

Nick felkapta a fejét, amikor meghallotta anyja elnyújtott, dallamos cajun hanghordozását. Ott állt mögötte azzal a Nick-most-aztán-bajban-vagy tekintettel. Negyvenévesen sokkal fiatalabbnak tűnt a koránál, hosszú szőke haját kontyba fogta. Farmer volt rajta, és kék pulóver. Nagyon csinosnak találta volna, ha nem az anyja.

Ash közelebb húzta magához Nick sörét.

Nick anyja most Ash-en kezdte el köszörülni a nyelvét.

– Ne merészelj falazni neki, Ash! – Az ujját rázta Nick felé.

– Vezetsz?

– Nem, anyu, ülök.

– Ne szórakozz velem! Tudod, mit kérdezek!

Nick lefegyverző mosolyt küldött az anyjának, ami általában bejött, és kihúzta a gazdáját a csávából.

– Ez az első, és nem fogok vezetni, ha még többet iszom.

A nő Ash felé fordult ugyanazzal az anyás, felvont szemöldökű arckifejezéssel, ami egyszerre fejezett ki bosszankodást és szeretetet.

– Na és te? Te meg a motoroddal jöttél?

– Nem, asszonyom!

– Anyu – szólalt meg Nick, bosszankodva, hogy félbeszakították. – Mit keresel itt?

– Éppen munkába mentem, amikor megláttalak benneteket. Gondoltam, beugrom, és köszönök, mivel csak későn érek haza, te meg köszönés nélkül rohantál el hajnalban. – Megbántottan nézett a fiára. – Nem tölthet egy anya a fiával egy nap öt percet csak úgy? Vagy azzal már bünt követ el?

Nick úgy érezte magát, mint egy totál idióta.

– Sajnálom, anyu. Ma reggel el kellett intéznem néhány dolgot, és azt akartam, minél előbb meglegyen, hogy aztán tudjak tanulni.

A nő megborzolta Nick haját.

– Jól van, megértem.

Majd tetőtől talpig végigmérte Ash-t, szétnyitotta a kabátját, és aggodalmaskodva felsóhajtott.

– Esküszöm, még vékonyabb vagy, mint a legutóbb, amikor láttalak! – Intett a pincérnek, és Ash-nek is rendelt rizst meg vörösbabot. – Kérsz még valamit? – kérdezte.

– Nem, köszönöm.

A nő megfenyegette Ash-t az ujjával.

– Ezt most mind megeszed, rendben?

– Igenis, asszonyom.

Nick összeszorította a száját, nehogy elnevesse magát azon,

milyen pazarul alakította Ash a tévéfilmbeli Eddie Haskell, no meg azon, ahogy az anyja megpróbált anyáskodni egy tizenegyezer éves harcos felett. Csak Cherise Gautier volt képes ilyesmire.

– Anyu, nem kell anyáskodnod!

A nő megigazította Akherón kabátgallérját, és lesimította.

– Hidd el, Nick, szüksége van valakire, aki figyel rá, ahogy neked is. Ti, fiúk azt hiszitek, hogy felnőttek vagytok, és készen álltok elfogadni a világ kihívásait.

Ha az anyja tudná...

– És most – folytatta a nő –, mi lenne, ha ma este átvinnéd Ash-t a Szentélybe, és megetetnéd epres sütivel meg egy kis cajun fasírttal, hogy némi húst szedhessen fel azokra a vékony csontjaira? A hátsó szobában még tanulhatsz is, ha akarsz, legalább lesz társaságom, míg dolgozom.

Az anyja soha nem fogja elfogadni, hogy ő már felnőtt. Számára mindig ötéves marad, kisfiú, akinek szüksége van az anyjára, hogy az vigyázzon rá. De azért Nick szerette az anyját.

– Jó, rendben. Ha nem kell dolgoznom, beugrom.

– Jó fiú. – A nő belekotort a tárcájába, és előhúzott két húszast, aztán odaadta Ash-nek.

– Ebből kifizetheted a rizses babot, és ha iszol még egy sört, jobban teszed, ha taxival mégysz haza. Értetted?

– Úgy lesz, Mrs. Gautier – felelte Ash, és elvette a pénzt. – Köszönöm.

A nő elmosolyodott, aztán arcon csókolta Nicket, és megszorította Ash karját.

– Viselkedjetek, fiúk, és próbáljatok kimaradni minden zűrből.

Nick bólintott.

– Úgy lesz!

Amikor elment, Nick Ash felé fordult.

– Öregem, nagyon sajnálom! Köszönöm, hogy ilyen kedves

voltál vele.

– Nick, soha ne kérj bocsánatot az anyád miatt. Inkább legyél nagyon hálás, hogy ilyen anyád van. – Azzal Ash átadta neki a negyven dollárt.

– Hidd el, az vagyok – felelte Nick, miközben zsebre tette a pénzt. Mosolygott az anyja kedves természetén. Világéletében ilyen gondoskodó típus volt, nem tudott másmilyen lenni, de hát tizenöt éves korában az apja kidobta, amikor megtudta, hogy terhes Nickkel. Így hát vonzódott minden fiatalhoz, aki-ről úgy hitte, hogy elhanyagolják vagy cserbenhagyták.

A pincér megjelent Ash rizses vörösbabjával.

Ash rápillantott, és odacsúszta Nicknek.

– Remélem, éhes vagy.

Nick az volt, de azért a második adaggal már nemigen tudott megbirkózni. Hirtelen felderengett neki, hogy még soha nem látta Ash-t enni.

– Te soha nem eszel?

– De igen, csak amire nekem szükségem van, az nincs az étlapon.

Nick nem nagyon akarta forszírozi a dolgot. Összevonta a szemöldökét.

– Most, hogy jobban belegondolok, miért napközben találkozunk? Hogy lehet az, hogy kinn vagy a napfényben, és mégsem gyulladsz meg?

– Különleges vagyok.

– Ó, tehát visszatérünk a „kihívások elé nézel, ha a látásodról van szó” dologhoz?

Ash megcsóválta a fejét.

Ahogy a söréért nyúlt, a szeme sarkából megpillantotta a tévéadást. Odafordította a fejét, és érezte, hogy a teste megfeszül a hitetlenkedéstől, mert Zarek fotóját pillantotta meg a híradóban.

A pincér felhangosította a készüléket.

– ...úgy hiszik, ugyanaz az ember volt, mint aki meggyil-

kolt egy nőt a raktárkörzetben tegnap este a korai órákban...

Nick elkáromkodta magát.

– Ez az, amire gondolkodok?

Ash csak bólintani tudott, miközben nézte a webkamera által készített képeket, amiken ott virított Zarek küzdelme a démonokkal és az, amikor a rendőrség megérkezett.

– ...a rendőrség jutalmat ígér annak, aki bármiféle információval tud szolgálni a gyanúsítottat illetően.

Nick és Ash egyszerre kezdtek el átkozódni, amikor megláták a Zarek arcáról készített tökéletes rajzot.

– Végünk – suttozta Nick.

– Totálisan – vicsorgott Ash. Előhúzta a mobilját a kabátjából, és kiment a bárból, hogy felhívja Zareket. Arra aztán végképp nem volt szüksége, hogy bárki kihallgassa ezt a beszélgetést.

Nick utánament.

– Most mit fogunk csinálni?

Ash lenyomta a megszakítás gombot.

– Ki van kapcsolva a mobilja. Biztos még mindig alszik.

– Direkt nem figyelsz a kérdésekre, vagy nem hallottad?

– Hallottalak, Nick. Nem tudom. Muszáj lesz elrejtenuk.

Azokkal a fotókkal jóformán már el is ítélték.

– Tudsz valamit tenni velük?

– Nem tudom. Ha a modern elektronikáról van szó, nem sokat érnek a képességeim. A legtöbb, amit megtehetek, hogy eltüntetem őket... – A hangja elhalkult, amikor meglátott valami még gyomorszorítóbbat, mint amilyen Zarek arca a tévében volt.

Ash felsóhajtott, és felnézett a sötétedő égboltra.

– Unatkozol ott fenn, Artie, vagy mi van?

– Mi? Micsoda?

Ash a Charles Street felé intett a fejével, arra a két alakra, akik egyenesen feléjük tartottak. A testvérek majdnem egyforma magasak voltak, és úgy mozogtak, mint két veszélyes

ragadozó, lassan, ritmikusan. Jobbra-balra tekingettek, mindenkit szemügyre vettek, aki mellett elhaladtak, mintha csak felmérnék őket, akár mint ellenfelet, akár mint hódítást, vagy mint áldozatot.

Feketébe voltak öltözve, mindketten hosszú bőrkabátot viseltek, ami motoroscsizmájuk körül örvénylett. Az egyik kezük a kabát hajtásába dugva, mintha csak fegyvert rejtegetnének.

Hát, igen, ők voltak a két legveszélyesebb lény, akit Ash ismert. Pillanatnyi habozás nélkül ölték meg azt, aki fenyegette őket.

– Ki engedte szabadjára a kutyákat? – mordult fel Ash.

Nicknek elkomorult a tekintete.

– Micsoda?

– Itt jön a Katagaria két tagja – magyarázta Nicknek.

A Katagariát olyan állatok alkották, akik képesek voltak emberi alakot ölteni, és elvegyülni a társadalomban, hogy áldozatokat kerítsenek, bármit, amire sóvárogtak. Mint a vadállatok általában, ők is halálosan veszedelmesek és kiszámíthatatlanok voltak.

– Ó, istenem! – suttogta Nick. – Ne mondd, hogy ezek gyilkosok!

– Az attól függ, kit kérdezel felőlük.

– Hogy érted?

– Az árkádiaiak gyilkosnak neveznék őket. De a Katagaria testvéreiknek ők Stratik.

Nick a homlokát ráncolta.

– Mit jelent a *Strati*?

– Ez a Katagaria katonák helyes megnevezése. A gyilkosok válogatás nélkül megölnék bárkit vagy bármit, ami keresztezi az útjukat, a Stratik leginkább csak azért ölnek, hogy megvédjék magukat, a falkát és a területüket.

– Tehát idetartoznak?

Ash megcsóválta a fejét, miközben a két farkas közelebb

ért. Lassítottak, amikor megpillantották Ash-t.

– Akherón Parthenopeosz – szólalt meg Vane, megállva Ash előtt. – Milyen régen nem láttalak!

Ash bólintott. Már néhány száz éve nem látta őket. Akkor vonultak vissza, és kezdtek menekülni az árkádiaiak elől, akik azóta is vadásztak különleges fajtájukra. A két testvér próbált biztonságos rejtekhelyet találni, ahol elrejtethetik nővérüket az ellenség elől.

Vane volt az idősebb kettejük közül. Vállig érő sötétbarna hajába vöröses csíkok vegyültek. Vad, zöld szeme előtt soha nem maradt rejtve semmi. Fang pár centivel magasabb volt, mint Vane. Rövid, fekete haja és mogyoróbarna szeme volt.

Egyenként is veszélyesek voltak – együtt pedig átkozott módon legyőzhetetlenek.

– Vane. Fang – mondta Ash, és mindkettejük felé bólintott egyet. – Mi hozott benneteket New Orleansba?

Vane gyanakvó pillantást vetett Nickre, aztán valószínűleg úgy döntött, hogy nem jelent fenyegetést.

– Éppen vackolódunk.

Ash vágott egy grimaszt a kifejezés hallatán. Ez azt jelentette, hogy a Katagaria farkasoknak volt itt egy falkája, és azt tervezték, hogy egy ideig itt is maradnak New Orleansban.

– Hát, ez nem valami jó ötlet. Itt a Mardi Gras, és van egy csomó démonunk, akik most akarnak bulizni egyet. Jó lenne, ha fognátok a falkát és...

– Nem tehetjük – felelte Vane félbeszakítva Ash-t. – Hat nő van a falkában, akik nemsokára lekölykeznek.

– És egy másik, akinek ma reggel született meg a kicsinye – tette hozzá Fang. – Ismered a törvényeinket. Itt ragadtunk, amíg a kicsinyek elég nagyok nem lesznek az utazáshoz.

Ez egyre jobb. A viselős Katagariákra indultak be leginkább a démonok, mivel azoknak nagyon erős lelkük és pszichés erejük volt az ellés miatt. Arról nem is beszélve, hogy New Orleans otthont adott három árkádiai csoportnak, akik semmire

sem vágytak jobban, mint hogy megszerezzék Vane és Fang bőrét.

– Tisztában vagytok azzal, hogy itt van három árkádiai őrség? – kérdezte Ash.

Vane szeme fenyegetően elsötétült.

– Akkor jobban teszed, ha megmondod nekik, jobb lesz, ha visszavonulót fújnak. Kicsinyeink vannak, és ha valamelyiküket a vackunk közelében meglátom, darabokra tépem.

Ash vett egy mély lélegzetet, és ha nem érezte volna a helyzet komolyságát, a legszívesebben nevetett volna az abszurditásán. Ez nem az ő napja.

Volt egy felajzott, dühös istennője, akivel veszekednie kellett. Egy kelta, akinek elborult az agya. Egy római hadvezér egy olyan városban, ahol hárman is ki akarják belezni. Egy fegyelmezhetetlen Sötét Vadász, akit a rendőrség gyilkosságért keres. És most itt a Katagaria farkasfalka, kilenc farkaskölyökkel, egyenesen az ellenségeik orra előtt.

Igen, milyen jó, ha valaki kezében ott az irányítás és a felelősség...

Nick beleszimatolt a levegőbe, és körülnézett.

– Mi ez? Csak nem gumbo illatát érzem?

Vane és Fang is beleszimatolt a levegőbe, ahogy Nick közelebb húzódott hozzájuk.

Bár Vane morgott az orra alatt, Nick félrehajtotta a kabátját, és előhúzott egy világos rózsaszín dobozt, amit az a bal kezében rejtegetett.

– Mi ez? – kérdezte Nick.

– Gumbo – felelte Vane halk, morcos hangon.

– És mióta esznek a vérfarkasok gumbót?

Ash összeresztette Nick kérdésére.

Fang rávetette magát Nickre, de Ash elkapta és visszakényyszerítette a helyére, mielőtt még elérte volna a fiú torkát.

– Nem vagyunk vérfarkasok, husi! – csattant fel Fang. – Csak farkasok. Pont.

Úgy tűnt, Nicket megzavarta a támadás.

– Husi?

– Szleng kifejezés – magyarázta Ash. – Onnan ered, hogy ők az embereket ételnek tekintik.

Nick hátralépett egyet.

– Rózsaszín dobozok, hm? – kérdezte Ash. Már a gondolat is mulattatta. Nem csoda, ha Vane rejtegette.

Vane fenyegető pillantása Nickről Ash-re vándorolt.

– Anya nagyon kívánta a gumbót és a csokit. És csakis a Flamingó Roomból való jó neki.

Ash azon vette észre magát, hogy felfelé görbül a szája sarka.

– Hihetetlen, hogy úgy ugrálsz, ahogy a nővéred fütyül!

Fang felhorkant.

– Ja, ne feledd, hogy a szuka kifejezést a mi nőstényeinkre találták ki.

Vane rámordult.

– Közös alomból származunk, Fang. Mutass tiszteletet iránta!

Fang szemében tűz lobbant, de az idősebb testvére iránti megadásának jeléül lehajtotta a fejét.

Vane átadta a rózsaszínű dobozt Fangnek, aztán előhúzott egy tollat a zsebéből, és leírt egy számot. Átnyújtotta Ash-nek.

– Ez a mobilszámom. Ha segítségre van szükségetek a démonokkal kapcsolatosan, csak tudassátok. Van a falkában egy tucat Strati, és nem nagyon szeretnék, ha a démonok a nőstényeink és a kicsinyeink körül szaglászának.

Ash elvette a telefonszámot, és zsebre rakta. Alig tette el, észrevette, hogy a Strati többi tagja is megjelent. Lopózva tűntek fel a sarkon, mint egy falka kóbor kutya. Legyezőszerű állást vettek fel. Mindegyik feketébe volt öltözve, pontosan olyan halálosztó gyilkosoknak tűntek, amik ténylegesen is voltak. Az utcán mindenki kitért az útjukból, és idegesen méregette őket.

Ennyit a visszafogottságról. De a Vadászfarkasokat soha nem érdekelte, hogy ki vagy mi szerez tudomást a létezésükről. Ha valaki gondot okozott nekik, pillanatokon belül feltálták vacsorára.

A Strati körbevette Ash-t és Nicket.

– Sötét Vadász – mordult fel Stefan. Ugyanolyan magas volt, mint Ash. Ő volt a Strati vezére, Vane halálos ellensége. Ők ketten együtt harcoltak, ha muszáj volt, de különben ki nem állhatták egymást.

– Mit csináltok itt, ti és a *filo*-k?

Ash felfigyelt arra, ahogy Stefan szája széle felkunkorodott, miközben a falka hímnemű tagjaira használatos gyengéd szót használta. Nem volt elvesztegetni való szeretet Vane, Fang és a falka többi tagja között, de Ash kívülálló volt, és a falka kifelé mindig egységesnek szeretett tűnni a szemükben.

– Csak információt cseréltünk – felelte Ash.

Stefan összeszűkülte szemmel nézett Vane-re.

– Megszerezted az ellátmányt?

Vane felhorkant, miközben Nickre pillantott.

– Nagyon szomorú az a nap, amikor egy husi képes kiszagolni, te meg nem!

Stefan már éppen vissza akart vágni, de Vane acélos tekintetétől az idősebbik meghátrált. Stefan a kora és a tapasztalata miatt volt vezető. Vane pedig csak azért volt alárendelt, mert még nem hívta ki a másikat. Ha egyszer úgy dönt, hogy megteszi, és kiáll Stefan ellen az elsőbbségért, kétség sem fér hozzá, ki fog győzni.

– Később találkozunk – mondta Stefan Ash-nek, aztán elvezette a Stratit.

Vane és Fang maradtak utoljára.

– Használd a telefonszámot, ha szükséged van ránk! – mondta még Vane.

Ash bólintott.

Ekkor azok ketten is csatlakoztak a falkához, és felültek a

motorra, amit az utcán hagytak.

Ash addig nem mozdult, amíg a farkasok el nem tűntek a szeme elől.

– Hát, eléggé félelmetes csapat, nem?

– Nem, Nick – felelte Ash lassan. – Ezek nem csapat. Ezek állatok. Rövid ideig lehet, hogy képesek emberi alakot ölteni, de végül mégiscsak farkasok.

Megszólalt a telefonja.

Felvette. Talon volt, a hangja dühvel és fájdalommal teli.

– Szükségem van a segítségedre, T-Rex. A Runningwolf bárban vagyok. Elvitték Sunshine-t.

– Kik vitték el Sunshine-t?

– A kelta isten, Camulus. Mihelyst a nap leszáll, utána indulok.

12. fejezet

Talon dühöngött. Kiáltozott Ceara után, de az még nem felelt. Próbálkozott azzal, hogy elküldi hozzá a lelkét, de persze nem sikerült.

Szabadjára engedett érzései gúzsba kötötték a képességeit, és valahogy vissza kellett fognia őket, hogy tiszta fejvel tudjon gondolkodni.

De ezzel sem járt sikerrel.

Meg kell találnia Sunshine-t.

Egyedül volt valahol kinn, és senki nem óvta meg. És ha bármi történik vele, ő megtalálja a módját annak, hogy Camulus megfizessen ezért – akár isten, akár nem, senki nem bánthatja büntetlenül a lányt.

Úgy lépdelt fel-alá a Runningwolf hátsó ajtajánál, mint egy ketrecbe zárt állat. Düh forrt az ereiben. Metsző volt, szinte tapintható. Pusztá kézzel képes lett volna széttépni bármit. Szétszaggatni az agyaraival.

Sötét Vadász mivoltának legsötétebb része szabadult ki, és most első alkalommal értette meg, mit is érezhetett Zarek.

Iszonyatos düh kerítette hatalmába, teljesen elhatalmasodott rajta.

Ököllel belevágott az ajtó mellett a téglafalba.

– Vissza fogom szerezni! – morogta.

Sérült teste lüktetett és vérzett, de nem akart visszamenni Sunshine lakásába, bár a sebek annyira fájtak, hogy nagy szüksége lett volna egy kis alvásra.

De nem fog lefeküdni és a sebeit nyalogatni.

Akkor is ébren marad, ha belehal.

Lelki szemei előtt újra meg újra megjelent, ahogy Nynia meghal a karjaiban, csak éppen Nynia arca helyett Sunshine-ét látta. Édes, déli akcentussal hívogatta őt.

Ahogy lenyugszik a nap, ő már útnak is indul, hogy megtalálja Sunshine-t és hazahozza. Nem számított, mibe kerül.

Isten legyen irgalmas ahhoz, aki elég bolond, hogy az útjába álljon.

Tizenöt perc volt még naplementéig, amikor Akherón és Nick megérkezett a hátsó ajtóhoz, és belépett a bár sötét előcsarnokába. Talon hátralepett, hogy ne érje a nyíláson át beszökő, halványuló napfény.

– Mi történt? – kérdezte Ash, miközben Nick becsukta az ajtót.

Talon próbálta legyűrni a benne dúló dühöt és aggodalmat. Olyan erősen rohanták meg az érzések, hogyha a képességei nem tompultak volna el, biztos, hogy pusztán a gondolataival képes lett volna leemelni alapjairól az épületet.

– Camulus betört ide fél tucat emberrel. Fel voltak szerelve mindennel, amit egy Sötét Vadász ellen be lehet vetni. Halogén zseblámpát is hoztak.

– Vérzel? – kérdezte Nick, amikor a szeme hozzászokott a sötéthez. Sápadtnek és ijedtnek tűnt, csak bámulta Talon sebeit. – Jézusom, nagyon vérzel!

Talon nem törődött a hangjában bujkáló idegességgel.

– Rám löttek.

– Nem, haver – felelte Nick. – Téged szitává lyuggattak. Ash, nézd meg a hátát!

Ash felmordult, amikor megnézte.

– Jól vagy?

– Fájdalmaim vannak, de jól vagyok ahhoz, hogy vadászszak, és meg tudok ölni sok mindenkit.

– Jézus! – suttogta Nick. – Azt hittem, hogy a képességeidhez a gyógyítás is hozzátartozik.

Talon furcsán nézett rá.

– Így is van, de úgy gyógyítok, hogy a testembe szívom a fájdalmat és a sérüléseket, de ez elég nehéz, amikor én vagyok az, aki megsérült.

– Nick, szerezz Talonnak ruhákat! – parancsolta Ash. – Most mindjárt!

Nick azonnal indult, hogy teljesítse Ash parancsát.

Ash keményen nézett Talonra azzal a hátborzongató, ezüstszínű szemével.

– Nem mehetsz így ki, csupa vér vagy, és több tucat golyó ütötte lyuk borítja a testedet. Az emberek kissé gyanúsnak találnák, és csodálkoznának, hogyhogya nem esel össze, és nem vagy, hogy úgy mondjam, halott. Más se hiányzik, minthogy egy újabb Sötét Vadász kerüljön be az esti hírekbe!

Talon keményen állta a szidást.

– Megmondtam, T-Rex. Amint lemegy a nap, én elindulok. Tizenhárom perc, és egyre kevesebb.

Ash Talonra bámult.

– A fenébe is, Kelta! Jobb lesz, ha összeszeded magad, és végiggondolod a dolgot!

– Jól vagyok, Akherón. Semmi olyan bajom nincs, amit ne orvosolna az, ha néhány alakot kinyírhatok.

Ash szeme még jobban összeszűkül.

– Fordulj a fal felé!

Talon nem tudta, mit akarhat Ash, de teljes mértékben megbízott benne, úgyhogya engedelmeskedett.

Érezte, hogya Ash a háta közepére teszi a kezét. Forró volt és felvillanyozó, az egész testébe melegséget küldött. Talon felszisszent, amikor a sebei még jobban kezdtek lüktetni. Aztán néhány szívdobbanásnyi idő múlva a golyók maguktól kijöttek a sebekből, amik aztán szép lassan bezáródtak, begyógyultak.

A kurafi! Talon nem is tudta, hogya Ash-nek ilyesféle képességei vannak. Le volt nyűgözve.

Miközben gyógyultak a sebei, megszólalt a telefonja.

Ash távolabb lépett tőle, amíg felvette.

– Hiányzik már a lány, Speirr?

– Átkozott légy, Camulus! Átkozott légy!

Csak nevetés volt a válasz.

– Mondd meg nekem, melyik a jobb, ismerni a szerelmet, és elveszíteni, vagy az, ha soha nem is tudjuk meg, milyen érzés?

Talon alig látott a dühtől.

– Talon?

A gyomra hirtelen összeszorult, amikor meghallotta Sunshine rémült hangját.

– Bébi, jól vagy? – kérdezte rekedt hangon.

– Nem bántottak, de azt akarják, hogy gyere ide. Ez egy raktár a Commerce Streeten. Én...

– Sunshine! – kiáltotta Talon dobogó szívvel. – Sunshine, ott vagy?

– Ó, persze hogy itt van, Speirr. De szüksége van rád. Ha kell neked, legyél pontban hétkor a Commerce 609-es szám alatt. Hozz annyi barátodat, amennyit csak akarsz, és meglátjuk, ki viszi haza ma este Sunshine-t, és hány darabban.

A telefon süket lett.

Vak, perzselő düh öntötte el Talont. Nem érdekelte a napsütés, egyenesen az ajtó felé vetette magát.

Ash kapta el.

– Talon, nézz rám!

De Talon nem engedelmeskedett. Semmi mást nem látott maga előtt, csak a halott Sunshine-t.

– Talon! – kiáltott rá még egyszer Ash. – Szedd már össze magad! Ha most kimész, halott vagy!

– Te csak ne beszélj!

– Kelta! – Ash szorosabban megragadta Talont. – Pontosan azt csinálod, amit ők akarnak. Fejjel rohansz a falnak, illetve egyenesen ki a napfény utolsó sugaraiba. Gondolkozz! Az összes rendelkezésemre álló Sötét Vadász közül te vagy az egyetlen, aki képes józanul mérlegelni. Ne hagyd, hogy ezt tegyék veled!

Talon szaggatottan vette a levegőt, miközben megpróbált úrrá lenni a dühén és a félelmén.

– Nem hagyhatom, hogy meghaljon.
– Nem fog, ha uralkodsz magadon. Zabolázd meg a dühödet! – Azzal Ash elengedte.

Talon ökölbe szorította a kezét, aztán elengedte, és az ajtóra bámult.

– Gondolkozz, Talon! – mondta Ash, és a hangja furcsa módon nyugtató volt. – Emlékezz arra, mit tanítottam neked! Gondolj arra, hogy azért lettél Sötét Vadász, mert nem tudtál uralkodni a haragodon. Békére kell lelned. Egyensúlyra.

Talon vett egy mély lélegzetet, és szép lassan kiüzte magából a haragot. Nagyon lassan.

– Rendben. Már majdnem teljesen lehiggadtam.

– Jó. Mert nem akarom, hogy majdnem teljesen halott legyél. – Ash ellépett Talon mellől. – Megvárjuk, amíg Nick visszatér a ruháiddal, aztán elmegyünk a lányért.

Talon bólintott, de a gyomra továbbra is görcsben volt a várakozástól. Ash-nek igaza volt.

Ha nem teszi *pontosan* azt, amit Camulus mondott, az merő bosszúból megöli Sunshine-t.

Talonnak megvonaglott az arca a gondolatra.

– Meg fogja ölni, ugye?

– Nem tudom. Talon. Remélem, nem.

Talon egy pillanatra elhallgatott, és visszagondolt arra a címre, amit Camulus megadott neki.

– Commerce Street. Az nem ott van, ahol azt a nőt megölték?

Ash nem értette.

– Milyen nőt?

– Azt, aki miatt felhívtál.

A másik értetlenül bámult Talonra.

– Tudod – folytatta Talon –, az a nő, aki miatt hívtál, és aki-ről azt mondtad, lehet, hogy Zarek gyilkolta meg.

Akherón a homlokát ráncolta.

– Nem hívtalak semmiféle meggyilkolt nő miatt sehová, és

átkozottul biztos vagyok benne, hogy soha nem hinném azt, hogy Zarek meggyilkolt egy nőt.

– Dehogynem.

Akherón megcsóválta a fejét.

– Nem.

Erre Talon is összeráncolta a homlokát. Mi a fene van ezzel a fickóval? Szenilis lett?

Nem vallana rá az ilyen szétszórtság.

Az most inkább órá volt jellemző.

– T-Rex, nem emlékszel, ott találkoztunk. Felhívtál, és miközben ott voltam veled, Zarek megcsinálta azt a balhét a rendőrséggel. Tudom, hogy te voltál. Nincs a földön más, aki pont úgy néz ki, mint te, és olyan magas is.

Akherón arcából kifutott a vér. Ha Talon nem ismeri olyan jól, esküdni mert volna, hogy aggodást lát a szemében.

Valami nagyon nem stimmelt.

– Mi a baj, Ash?

Akherón távolabb lépett Talontól.

– Van valami, amit most meg kell tennem. Maradj itt, és én visszatérek, úgy, hogy még marad elég időnk Sunshine után menni.

Talon elkapta Akherón karját, amikor az az ajtó felé indult.

– Jobb lesz, ha beavatsz.

– Nem tehetem.

– Akherón, nincs időnk rejtélyeskedni. Ha tudod, mi folyik itt, mi ez az egész, akkor el kell mondanod!

De Talon döbbenetére Akherón már el is tűnt.

Ash levegőt se kapott, ahogy Katoterosba, egy dimenziók közötti kis világba teleportálta magát. Ez volt az ő kis magánbirodalma, ahová soha senki nem tehetette be a lábát.

Évszázadokkal ezelőtt ide, erre a köztes helyre számúzta őt Hádész. Vagy inkább bebörtönözte ide.

Azóta, mióta Artemisz kiszabadította, Ash arra használta ezt

a helyet, hogy emlékeztesse magát arra, mi is ő valójában.

Hogy mi volt...

Ash megpróbált úrrá lenni magán. Szüksége volt néhány percre, hogy összeszedje a gondolatait. Az érzéseit.

A gyomra görcsbe rándult, szinte rosszul volt, ahogy az emlékek és a fájdalom felváltva kerítették hatalmukba. Sistergett körülötte a levegő, pattogott az ő hirtelen változó lelkiállapota miatt.

Össze kell szednie magát. Nem engedheti szabadjára az érzéseit.

Máskülönben senki nem fogja tudni megállítani.

Beletúrt hosszú, fekete hajába, és kieresztette ősi csatakiállítását. Villám csapott le, és szürke viharfellegek kavarogtak a kísérteties, kékesfekete égen felette.

Nem lehet, hogy ez történik. Pont most.

De nem volt rá más magyarázat. Styxx kiszabadult. Valahogy elszökött a Ködbevesző Szigetről, és szabadon járkal New Orleansban.

Hogyan történhetett ez meg?

És most Styxx úgy tesz, mintha ő volna Ash. Elvegyül az emberei között, beszél velük...

Rettegés telepedett a szívébe.

Muszáj lesz megállítani, mielőtt felfedi a múltját valaki előtt. Ash képtelen lett volna elviselni a gondolatot, hogy bárki is megtudjon valamit emberi lényként töltött életéről. Hogy kiderüljön, ki is volt ő.

És hogy mit tett.

– Akherón?

Ash összerándult Artemisz hangjának hallatán.

– Ez az én helyem, Artie. Megígérted, hogy soha nem jössz ide.

Az istennő megjelent előtte.

– Éreztem a fájdalmad.

– Mintha érdekelne!

A nő kinyújtotta a kezét, hogy megérintse Ash arcát, de az keresztbe fonta karját a mellkasa előtt, és odébb lépett.

– Nagyon is érdekel, *akibos*. Jobban, mint hinnéd. De nem ezért vagyok itt. Hallottam Zarekről.

Ash felmordult. Persze, a nő nem jönne csak azért, mert neki fáj valami. Ash már régen megtanulta, hogy az istennőt nem érdekli az ő szenvedése.

– Kézben tartom a dolgokat.

– Hogyan? Zarek közszemlére tette magát, most pedig keresik az emberi hatóságok. Mindent kockára tesz. Meg kell halnia.

– Nem! – csattant fel Ash. – Majd én elintézem a dolgot! Csak szükségem van még egy kis időre.

A nő arcára kiült az ismerős, mérlegelő tekintet.

– Es ez alkalommal mit ajánlasz, ha teljesítem a kérésedet?

– A fenébe, Artemisz, mindig alkudoznom kell veled? Nem tudnál csak egyszer, egyetlenegyszer megtenni valamit csupán azért, mert én kérem?

– Semmit nem adnak ingyen – felelte a nő, miközben körözött a férfi körül. Az összerezzent, amikor Artemisz végigsimította a hátát. – Neked főleg tudnod kellene. Valamit valamiért.

Ash mély lélegzetet vett, megpróbált felkészülni arra, ami következik. Tetszik vagy sem, el kell játszania, hogy könnyörög, ha Zareket életben akarja tartani.

– Mit akarsz?

Artemisz félresöpörte a férfi haját a tarkójáról, és hozzádörögte az ajkát és az orrát. Ash akarata ellenére beleborzongott, és erekciója támadt.

Amikor Artemisz megszólalt, fátyolos és halk volt a hangja.

– Nagyon jól tudod, mit akarok.

– Rendben – felelte Ash lemondóan. – Megkaphatsz engem, csak egyelőre ne küldd el Thanatoszt. Engedd, hogy visszavigyem Zareket Alaszkába.

– Hmmm – szimatolt bele Ash tarkójába a nő. – Látod...

mennyivel jobb, ha együttműködsz!

Ash megmerevedett, amikor Artemisz megnyalta a bőrét.

– Egy kérdés – szólta Ash. – Azért szabadítottad ki Styxxet, hogy engem bosszants?

Artemisz hirtelen visszahúzódott, Ash elé lépett, és döbben-ten rámeredt.

– Micsoda?

Ash kutató tekintettel nézett rá, tudni akarta, mi az igazság.

– Styxx szabadon lófrál New Orleansban.

Artemisz meghökkentnek tűnt.

– Soha nem tennék veled ilyet, Akherón. Fogalmam sem volt, hogy kiszabadult. Biztos vagy benne?

Bár nem akarta, Ash mégis megkönnyebbülést érzett, hogy a nő mégsem árulta el. Megint.

– Talon látta, és azt hitte, én vagyok.

Artemisz az ajkához szorította a kezét. Zöld szemében ré-műlet ült.

– El fog jönni érted.

– Már itt is van. Biztos vagyok benne, hogy az a kis műsor Zarekkel, ott a bár előtt, az volt az első lépés afelé, hogy téged rávegyenek, ölesd meg Zareket. Kétség sem fér hozzá, hogy Styxx megpróbálja semlegesíteni az embereimet. Vagy azért, hogy megakadályozza, hogy engem védjenek, vagy azért, hogy elvonja a figyelmemet.

– Nem hagyom, hogy megszerezzen téged! – jelentette ki Artemisz határozottan.

– Ez a testvéremre és rám tartozik, Artie. Azt akarom, hogy maradj ki belőle! – Ash távolabb húzódott a nőtől. – Hajnalra visszatérek, hogy teljesítsem az alku rám eső részét. Közben hagyj, hogy én intézzem Zareket!

Vane még mindig emberi alakban volt, amikor segített a nővé-
rének megenni a gumbót.

Ő volt az egyetlen lény a Földön, aki előtt Vane felfedte én-

je gyengéd oldalát. Mások számára mindig is a könyörtelen, durva arcát mutatta, nehogy a farka rászálljon Anyára és Fangre, kevert örökségük miatt.

Vane belemarkolt Anya vastag, puha szőrébe, és közben próbálta visszafojtani a feltörő fájdalmat. Csak ő és Fang maradtak neki ezen a világon.

Csak ők jelentettek számára valamit is.

Azon a napon, amikor Anya összejött Oriannal, a Strati harccossal, nagyon feldühödött. Mindig is tudta, hogy azt a buta és meggondolatlan fickót hamar utoléri a halál.

Néhány héttel ezelőtt a sors igazolta ezt.

Még most is a fülében csengett Anya hangja, amikor értesült Orian haláláról, és elmondta, hogy Orian több volt számára, mint egyszerű szerető. Összekötötte a farkasszeretővel az életét. És mivel az életerejük összekapcsolódott, Orian halála az övét is jelentette, csak hogy most Orian kicsinyeivel volt viselő.

De mihelyt a kicsik a világra jönnek, Anya csatlakozni fog Oriánhoz az örökkévalóság másik felén.

Vane szíve összetört. Csak nyelte a könnyeit.

Anya felnézett, és megnyalta az arcát.

– Ízlik a gumbo, ugye? – kérdezte, és Anya füleit simogatta.

Hallotta a fejében Anya nevetését.

– *Köszí, hogy hoztad!*

Bólintott. Képes lenne a tűzön is átmenni, csak hogy egy pohár vizet vigyen neki.

Anya letelepedett mellé, és az ölébe hajtotta a fejét.

– *Fel kellene öltened farkasalakodat, mielőtt a többiek gyanút fognak.*

Vane nézte, ahogy Anya szőre körülöleli az ujjait. Mennyire fog hiányozni, ha már nem lesz! Ő volt a leggyönyörűbb farkaslány, akit valaha látott, és ezt nem csak a külsejére értette. Gyengéd szíve fog a leginkább hiányozni. Ahogy mindig aggódott érte.

– Úgy lesz, Anya. Csak még néhány perc.

Érezte, hogy Fang közeledik mögöttük farkasalakban. A testvére az orrával megbökte a hátát, aztán játékosan a vállára tette az állát.

Jobbra tőlük hirtelen fény villant. Vane felnézett, és Akherónt pillantotta meg a mocsárban állva. Az atlantiszi körülnézett, hogy megbizonyosodjon, egyedül vannak, aztán halkán megszólalt.

– Beszélhetnénk?

Fang felmordult.

– Minden rendben, *adelfos* – mondta Vane, hátrébb tolva a testvérét. – Figyelj Anyára!

Vane felállt, és odasétált Akherónhoz a fák alá, távol a vacoktól. Ha a falka megtudja, hogy idehozott egy Sötét Vadászt, neki vége.

– Inkább telefonálnod kellett volna, Ash.

– Ez nem várhat. Van egy nagy gondom, és te vagy az egyetlen, akiben bízom, és aki segíteni tud.

Ez megdöbbenette Vane-t.

– *Bennem bízol?*

Ash savanyú ábrázattal nézett rá.

– Nem igazán. De van egy renegát, aki az én bőrömbe bújt, úgy tesz, mintha ő lenne én, és a Vadászaimat fenyegeti.

– És nekem mi közöm mindehhez?

– Tartozol nekem, Vane, és szükségem van rád meg Fangre, hogy fedeztetek. Szükségem van némi segítségre, olyanra, amire nem számítanak.

– Mikor?

– Most.

Talon fel-alá járkált Sunshine lakásában. Gyorsan lemosta a vért a testéről, átöltözött azokba a ruhákba, amiket Nick hozott neki. Nyugodt maradt, de nagyon neheze égett.

– Nincs semmi baja, Speirr – mondta Ceara. – Esküszöm!

Talon hosszan, kimerülten felsóhajtott megkönnyebbülésében. Hálás volt, hogy Cearának sikerült ez alkalommal időben eljönnie hozzá, de a lánynak nagy küzdelmébe telt, hogy vele is maradhasson. A titokzatos erő, ami akadályozta, olyasmi volt, amivel még egyikük sem találkozott korábban.

Talon csak remélni tudta, hogy Ceara egy kicsit tovább ki tud tartani, és továbbra is segít neki abban, hogy figyeljen a Sunshine-t.

– Meg tudod mondani, pontosan hol van most? – kérdezte a húgát.

– Ó, Jézusom! – szólalt meg Nick a reggelizőpult mellől, miközben arra várt, hogy Ash visszatérjen. – Csak nem megint a halottakkal beszélsz? Nem szeretem, amikor ezt csinálod!

– Pofa be, Nick!

Nick lebiggyesztette a száját.

– Pofa be, Nick, lábhoz, hozd ide! Én is szeretlek, Kelta.

Talon rábámult.

– Miért nem potyázol, és eszel valamit, hogy teli legyen a szád?

– Megtehetem. – Nick sietve leszállt a támlátlan székről, és a konyha felé vette az irányt.

– *Nae*, nem találom – felelte Ceara. – Nem tudom megállapítani a pontos tartózkodási helyét. Már mondtam, valamiféle erő védi. Ami lassan már valamiféle isteni erőnek tűnik nekem.

– Camulus lehet?

– Nem vagyok biztos benne. Egy része olyan, mintha egy kelta istené lenne, és mégis, valami több is egyben.

– Micsoda?

– Olyan, mintha többfajta erő vegyülne. Mintha két isten védekezne.

– Mi ellen?

Ceara megvonta a vállát.

Nick átkozódása hallatszott.

– Itt nincs semmi ehető! Csak fű és tofu meg mindenféle szar. Még csak kóla sincs! Ember, a barátnőd nem semmi!

Nick előhúzta a szójasajtot, és megszagolta.

– Ez esetleg ehetőnek tűnik. Úgy értem, a sajtot nem lehet elrontani, vagy igen?

– Úgy van, Nick. Edd csak meg a sajtot. – Talon visszafordult Cearához, miközben Nick kés után kutatott, amivel felszeletelheti a sajtot. – Elengedik Sunshine-t?

– Nem látok a jövőbe, Speirr, ismered a szabályokat.

– Tudnom kell, hogy életben marad.

Ceara habozott, mielőtt válaszolt volna.

– Ma igen.

– És holnap?

Ceara nem nézett Talonra.

– Azt nem mondhatom meg.

Talon káromkodott.

Hirtelen éles fény töltötte be a szobát. Talon elkendőzte szemét a világosság elől. Akherón és két férfi tűnt fel az ajtóban. Talon még soha nem látta a két embert korábban, de lerítt róluk, hogy a Katagariához tartoznak. Valami állatias, pszichikus erő lengte körül őket.

– Ó, ember! – csattant fel Nick. – Szar ez az ízé! Úgy megijesztettél, Ash, hogy lenyeltem ezt a pocsek sajtot! – Újra Talonra nézett. – Mi ez?

– Szójasajt.

A Katagaria két tagja undorodó pillantást váltott.

– Ennyit az *ebédemről* – mondta a magasabbik. – Most az egész beszennyeződött. Legalább egy hét, mire kitisztul a sajt-szövetekből, és újra ehető lesz.

Nick igencsak elsápadt.

– Készen állsz rá, hogy Sunshine után menj? – kérdezte Akherón Talont.

Az acélos eltökéltséggel bólintott.

– Gyerünk!

Akherón egy pillantást vetett Nickre a konyhában.

– Nick, menj át Zarekhez, és tartsd rejtve egy darabig. Házi őrizetben van, úgyhogy ha rajtakapom odakinn, akkor te is, ő is nagy szarban lesztek.

Nick elhúzta a száját.

– Oké, de csak a rend kedvéért, szeretném, ha tudnád, ha nem egy nő élete lenne a tét, azt mondanám, hogy a fenébe a parancsoddal!

Nick kisétált az ajtón, a Katagaria két tagja mellett, közben végig motyogott az orra alatt.

– Nick, hozd ide az autóm, hozd a ruháim, söpörd ki a kényelmet, csináld meg az ágyam, tartsd szemmel a pszichopátámat, hozd ide a papucsomat. Jó, hozom a papucsokat, és oda ragasztom őket valami jó kényelmetlen helyre! – Pont, amikor Talon már úgy gondolta, Nick elment, még hallotta az utolsó megjegyzését:

– Esküszöm, az anyámnak inkább azt a nevet kellett volna adnia nekem, hogy Hozdide.

– Hé, csak közölni szeretném veled, hogy a legjobb barátomat így hívják! – vetette oda az egyik Katagari a válla fölött.

A másik kissé oldalba bökte.

– Nem hagynád abba?

Akherón bemutatta a magasabb, rövid fekete hajú Katagarit, azt, amelyik a megjegyzést tette.

– Talon, ez itt Fang. – Aztán a másikra mutatott, akinek hosszabb volt a haja, és zöld a szeme. – És a testvére, Vane.

– Kik ezek? – kérdezte Talon Akheróntól.

– Mondjunk csak annyit, hogyha a rosszfiúk legközelebb megint halogénlámpákkal felszerelve bukkannak fel, akkor a Katagariára már nem lesznek olyan hatással, mint rád.

– Ja – mosolygott Vane ördögien. – A fénytől csak még inkább támadásba lendülünk.

Jó, legalább egy meglepetés lesz a tarsolyukban.

Most pedig jó lenne, ha már a kezébe kaparinthatná

Camulust.

– Nos, mi a terv, lányok? – kérdezte Fang.

– Hogy egyikünk se dobja fel a talpát – felelte Akherón.

Vane kivezette őket a lakásból, le, egészen Talon kocsijáig. Talon meglátta a két fekete-szürke Ninja motort, bizonyára ezé a két fickóé volt. Mivel gyorsan kellett mozogniuk, hogy elkerüljék az ellenségeiket, sokkal jobban kedvelték a versenymotorokat, mint a futást vagy a sétát, ami kivenné az erőt belőlük; azt inkább a harcra tartogatták.

Talon megnézte az óráját. Húsz percük volt még a találkáig. Énjének egy része azt szerette volna, ha Ash csak odarepíti őket a raktárhoz, de persze nem kérte meg erre.

Ash nagyon szeszélyes tudott lenni, ha a különleges képességekről volt szó, és eléggé ingerlékeny volt, ha arra kérték, hogy használja őket.

Talon beszállt a Viperbe, miközben a másik három beindította a motorját. Elsőnek húzott ki a kis utcából, nyomában a többiekkel, és elindultak a Commerce Street felé.

Néhány perccel később elérték a raktárnegyedet.

Az utcákon nagy volt a tömeg, helyiek és turisták nyüzsögtek mindenütt. Ez a népszerű kerület volt New Orleans elsődleges művésznegyede, gyakran csak úgy nevezték, hogy a dél Sohója.

Talonnak nem tartott sokáig megtalálni a régi, elhagyatott raktárpületet, ami közkedvelt művészeti galéria volt az 1980-as években. Az 1990-es évek elején zárták be, és azóta is üresen állt. A hatalmas ablakok sötéten tátongtak, kitorrt az üvegük, illetve be voltak deszkázva. A valaha piros színű ajtókról mállott a festék, és csak a vastag lánc és a lakat tartotta a helyükön őket.

Egyetlen hang sem hallatszott bentről, amikor a férfiak leállították a járműveket, és csoportba verődtek.

– Hú, fiúk – mondta lassan Fang, miközben levette a bukósisakját – nem úgy tűnik nektek, mintha ez az egész egy csap-

da volna?

– Miből gondolod? – kérdezte Talon gúnyosan.

Fang az égnek emelte a szemét.

Talon összeszedte minden erejét, hagyta, hadd borítsa el, és érezte, milyen töredékes. Hát, ez nem jó hír.

Nem tudta, mi vár rájuk odabenn, de ha kell, a poklok poklán is átverekszi magát, hogy megmentse Sunshine-t. Akár van ereje, akár nincsen.

Az épület felé vették az irányt. Ash haladt leghátul.

– Ó! – mondta Fang, amikor Talon kezelésbe vette a lakatot. – Betörünk. Szép emlékeket idéz fel, nem, Vane?

– Pofa be, Scooby! – felelte az, a Katagaria farkasok között használatos kifejezéssel, amit az ostoba, gyáva kicsinyekre szoktak használni. – És figyelj a hátad mögé.

Talon felnyitotta a lakatot, és kinyitotta az ajtót. Az hangoosan nyikorgott, aztán lezuhant a sarokvasakról.

Talon elkáromkodta magát, majd ingerülten félrehajította az egészet.

Egyenként beléptek az épületbe, legyező alakban szétterültek, aztán megtorpantak a sötét, üres helyiségben, amit legalább egy évtizedes por, pókháló és mocsok borított.

Nagy néha egy kocsi haladt el odakinn, a fényszórói megvilágították az ütött-kopott bálteret.

A hely néma volt, kivéve egy furcsa, ritmikus dübögést, ami az emeletről származott, és a rágcsálók halk neszezését.

– Húúú-vííí-húúú – énekelte Fang olyan hangon, ami egy B kategóriás film háttérzenéjére emlékeztetett. – Hé, Ash, nem akarod színi kicsit a vérem?

Ash gúnyos tekintetet vetett rá.

– Nem, köszi. Nem szeretném elkapni a parvót tőled, vagy valami más szörnyű kutyabetegséget, amitől kényszeresen emelgetném a lábam a tűzcsapok mellett.

Vane hátulról fejbe csapta a testvérét.

– Legközelebb otthon hagylak.

– Hé, ez fáj! – morogta Fang a fejét dörzsölve.
– Lehet, de nem annyira, mint ez fog. – A testetlen hang a semmiből jött.

Talon hallotta, amint valami süvít a levegőiben.

Gyorsan balra rántotta a fejét, hogy elkerülje a röppályáját, és a vállánál elkapta.

Összeráncolt homlokkal nézte a hatalmas, középkori szekercét, majd átadta Vane-nek.

Az lebiggyesztette a száját. Nem tűnt túl boldognak.

– Hé, személtáda, valamit tudnod kellene! – Közben kipróbálta a penge élet a hüvelykujjával. – Feldühítesz, ha megtámadod a testvéremet!

Azzal Vane visszahajította a szekercét annak akitől kapták.

Talon nyögést hallott, egy pillanattal azelőtt, hogy elem-lámpák fénye döfte volna keresztül a sötétséget.

Talon és Ash felszisszent a fájdalomtól, lebuktak, és elta-karták a szemüket.

A következő másodpercben valami reccsent, és kialudtak a fények.

Ash villámot küldött az egyik sarokba, ahol valószínűleg el is találta a célt, mert hallották, hogy valaki felsikolt. Égő hús szaga töltötte meg a szobát.

Aztán démonok jöttek elő a sötétből, támadtak. Talon el-kapta a hozzá legközelebb állót, és a padlóhoz vágta. Kieresz-tette a csizmájából a pengéket, de még mielőtt megölhette volna a démont, egy másik derékon kapta, és hátralökte.

– Fincsi démonhusi! – közölte Fang nevetés kíséretében. – Hé, Vane, a fehér husit kéred, vagy a feketét?

Vane mellkason kapta az egyik démont a késével, egyene-sen a szívébe szúrta. A démon azonnal szétporladt. Vane nevet-t egyet a testvérén, aki ököllel püfölt egy másikat.

– Mi lenne, ha megragadnád az egyik lábát, én a másikat, aztán kívánnánk valamit, és megrántanánk?

Talon forgatta a szemét ennek hallatán, aztán megpördült,

és a csizmája orrával kivégezte a rácsimpaszkodó démonot.

Aztán az első démon után vetette magát, aki Fang hátát vette célba. Talon éppen azelőtt kapta el, hogy elérte volna a Katagarit.

A démon sziszegve fordult felé, és megpróbálta leszúrni. Talon kicsavarta a csuklóját, és kiverte a kést a kezéből.

– Rossz húzás volt, Kivarrott – jegyezte meg Talon, és megütötte a vámpírt. Az hátratántorodott. Talon a késsel elintézte. A démon szétporladt, az ellopott lelkek kiszabadultak a testéből, és a plafon felé szálltak.

Talon valamit észrevett a szeme sarkából. Odanézett, és azt látta, hogy Ash-t egy egész csapat démon veszi körül.

Ash visszaverte őket a pálcájával, de sokan voltak, olyan volt az egész, mintha seregnyi hangyát próbálna lesöpörni magáról egy hangyaboly kellős közepén.

Talon a segítségére sietett.

Honnan jön ez a rengeteg démon?

Általában ide szoktak gyűlni New Orleansba ebben az időszakban, de most... a fenébe is, úgy tűnik, mintha a világ összes démonjának legalább a fele itt volna ebben a szobában!

Talon, a Katagaria és Ash összedolgozva, szép lassan elbánt mindegyikükkel.

– Köszí – mondta Ash, amikor az utolsó is szertefoszlott.

Talon bólintott, majd egyszerű törre hajtogatta a pengéit, és visszatette a csizmájába.

– No – szólalt meg Fang, délies akcentust utánozva –, azt meg köll mondani, szép töllük, hogy eltakarítanak maguk után, mikó möggyilkójuk őket! Jobb, mint lemészárolni egy árkádiait. – Feltartotta a kezét. – Nézd mán, mama, sömmi kosz!

– Van Fangen kikapcsoló gomb? – kérdezte Vane-t Talon.

Az bocsánatkérően nézett rá, és nemet intett a fejével.

De Talon már nem is figyelt a társaira.

Sokkal fontosabb dolgokon járt az esze.

– Meg kell találnunk Sunshine-t – mondta, és elindult a lépcső felé.

– Várj! – szólt utána Ash. – Nem lehet tudni, mi van fenn. De Talon nem lassított.

– És nem is fogom megtudni, hacsak fel nem megyek.

Semmi más nem volt az eszében, csak hogy megmentse Sunshine-t, így hát Talon követte a felső előszoba túlsó végében lévő ajtó mögül kiszűrődő csapkodó hangot. Mire odaért, Vane, Fang és Ash is csatlakoztak hozzá.

Talon tusára készen feltépte az ajtót.

Ám újabb csapat démon helyett csak Sunshine-t találták a szobában ágyhoz kötözve. Csak egy kis lámpás világított. A lány nyöszörögve vonaglott és tekergett, mintha tűzben égne.

Talon megrémült, hogy valami baja van, és eszét vesztve rohant hozzá, miközben Vane és Fang átkutatta a szobát, nincsenek-e itt újabb démonok.

Mit műveltek a lánnyal?

Ha hozzáérték, bármilyen módon ártottak neki, egyenként levadássza és darabokra szaggatja őket.

Mihelyt Talon eloldozta, Sunshine a férfit vetette magát.

– Szia, bébi – suttogta torokhangon, és Talonhoz dörgölözött, miközben beletúrt a hajába, és végigsimított a testén. – Csak rád gondoltam, azt akartam, hogy gyere már hozzám!

Nem is érdekelték a többiek a szobában, lázasan csókolta Talont, és kezdte lehúzkodni róla a ruhát. A férfi egy teljes percig ahhoz is túlságosan döbönt volt, hogy megmozduljon.

Aztán feltámadtak benne a hormonok, és ő is ugyanannyira kívánni kezdte Sunshine-t, mint az őt.

A lány lenyomta az ágyra, rámászott, mintha csak ott azonnal magáévá akarná tenni.

Talon azonnal lángra lobbant. Ilyet még soha nem tapasztalt. Szó szerint küzdenie kellett, hogy magán tudja tartani a ruháit. Nem mintha tiltakozott volna, ha egyedül vannak. De az kizárt, hogy ilyen nézőközönség előtt csinálná.

Akherón csak bámulta a lányt, zavaros tekintettel.

Volt valami az arckifejezésében, ami Talont arra emlékeztette, amikor valaki egy rémálomból eszmél.

– Sunshine? – szólt Talon, és megpróbálta megvizsgálni a lányt, nem szenvedett-e valamiféle sérülést. – Jól vagy?

– Aha – nyögte a lány, miközben csókolgatta Talon arcát, majd lefelé, a nyaka felé indult. A teste felforrósodott, azonnal készen állt.

– Gyerünk, bébi! – suttogta a lány Talon fülébe. – Szükségem van rád! Azonnal!

– Hé, Vane! – szólalt meg Fang. – Nem tudtam, hogy az emberi nőstények is tüzelnek, te igen?

Vane feddő tekintetet vetett rá. De ez cseppet sem zavarta Fanget.

– Gondolod, hogy neki is szüksége lesz helyettesre, ahogy a katagari nőstényeknek, ha már teljesen kimerítette Talont? Általában nem kezdek emberekkel, de egy ilyen darab miatt lehet, hogy kísértésbe esem.

Talonnak elborult az agya.

Vane a testvére szájára szorította a kezét, és hátrarántotta Fanget.

– Jobb lenne, ha befognád a szád, különben Talon farkasfasírtot csinál belőled!

Ash megrázta a fejét, mintha csak erőnek erejével próbálna meg felébredni a transzállapotból. Elhúzta Sunshine-t Talontól. Az küzdött ellene, fűjt, mint egy vadmacska, miközben megpróbált kiszabadulni. Ash valamit suttogott egy olyan nyelven, amit Talon nem értett, és Sunshine azonnal elernyed a karjában.

– Mit tettél vele? – kérdezte Talon dühösen.

– Semmi veszélyeset. – Ash óvatosan visszafektette a lányt Talon ölébe. – Csak egy kis álmod hozó varázsigé, amitől megnyugszik, és biztonságosan haza tudod vinni.

Aztán felemelte a lány kezét, és megszaglászta.

Már Talon is érezte azt a furcsa, fűszeres illatot, ami átította Sunshine testét.

Ash odafordult Vane-hez és Fanghez.

– Megtennétek, fiúk, hogy odalenn vártok meg bennünket?

Vane lehajtotta a fejét.

– Még egyszer átfésüljük az épületet, biztosan nem rejtőzik-e valahol még egy démon.

Azzal a testvérével együtt elhagyta a szobát.

Talon magához ölelte Sunshine-t, hálás volt, hogy újra megteheti. De aggódott, hogy mit művelhettek vele. És arra is felfigyelt, Ash milyen furcsán viselkedik: sokkal különösebb volt, mint általában.

– Mi Van vele?

Ash fáradtan sóhajtott egy nagyot.

– Kábítószerrel adtak be neki. Az a neve, hogy *Eycharistisi*.

Mikor Talon komoran nézett rá, elmagyarázta a számára ismeretlen szót.

– Élvezet.

– Tessék?

– Ez egy nagyon hatékony afrodisziákum. Endorfinnal telíti meg a szervezetet, és gyakorlatilag minden gátlást felold. Egy adag, és a használója másra sem tud gondolni, csak arra, hogy találjon valakit, aki eljuttatja az orgazmusig.

Talont elöntötte a düh, amikor arra gondolt, hogy miért akarhat valaki ilyesmit beadni a lányoknak.

– Nem, én azt hiszem, hogy azért tették, mert ezzel akartak üzeni nekem, téged pedig figyelmeztetni akartak.

– Miért?

Ash arcán pír jelent meg – és az ilyesmi csak olyankor fordult elő, ha tényleg feldühödött. Ezeröttszáz éve alatt Talon csak háromszor látott ilyesmit.

– Az Élvezet nagyon népszerű kábítószer volt Atlantiszon, és azóta nem készítettek belőle, mióta a kontinens az Égei-tenger aljára süllyedt.

Talont rossz érzés kerítette hatalmába. Ez nem csak róla és Sunshine-ról szólt.

Összeszűkülte szemmel nézett Akherónra.

– Mi folyik itt, T-Rex? Először valaki szórakozik velem, és ez a valaki megszólalásig hasonlít rád. Most meg valakinek olyan drog van a birtokában, ami már tizenegyezer évvel ezelőtt eltűnt a Föld színéről, csakúgy, mint a szülőfölded, és megeteti Sunshine-nal, akit Camulus elrabolt. Mi történik?

– Azt mondanám, hogy Camulus összeszövetkezett valakivel.

– Kivel?

Ahogy az várható volt, Akherón nem felelt.

– Jobban szeretném, ha kimaradnál ebből.

– Eléggé nehezemre esik kimaradni, amikor ez a valaki be-lerángat. És addig nem is maradok ki belőle, amíg Sunshine-t veszély fenyegeti.

– Te azt teszed, amit én mondok. Talon.

– Nem vagyok a fiad, Ash. Jobban tennéd, ha más hangot ütnél meg velem szemben. De azonnal.

Ash arca még pirosabb lett.

– Megkérdőjelezted a tekintélyemet?

– Nem azt, hanem a döntésedet. Azt akarom, hogy mondj el mindent arról, kivel és mivel állunk szemben, és miért adta ez a valaki Sunshine-nak a drogot.

– Nem tartozom neked magyarázattal, Kelta. Csak annyit kell tudnod, hogy van egy régi ellenségem, aki úgy tesz, mint-ha én volnék.

– Miért?

– Hát, nyilvánvaló, hogy nem kedveskedni akar nekem, sem megnyerni magának a barátaimat!

Talon csak morgott amiatt, mennyire nem képes Akherón egyik beosztottjának sem beszélni a múltjáról. Miért ilyen átkozottul titokzatos?

– Egy alakváltó vagy egy félisten?

– Amikor legutoljára ellenőriztem, még ember volt.
– Akkor miért néz ki úgy, mint te? Rokonod?
– Nem fogok barkochbát játszani veled. Talon. Ő nem a te dolgod, hanem az enyém.
– De legalább elmondanád, hogy a jövőben hogyan különböztessék meg benneteket?

Talon levette a szemüvegét.

– A szemünk alapján. Én vagyok az egyetlen emberi lény, aki valaha ilyen szemmel született. Neki nincs ilyen, és nem fogja levenni a napszemüvegét, nehogy elárulja magát.

– És miért üldöz téged ez az ember?

– Halottnak akar látni.

– De miért?

Akherón odébb lépett.

– Egyszerűek a parancsaim. Vidd vissza a lányt a mocsárba! Nem tudom, mennyit adtak neki a drogból, de biztos vagyok benne, hogy akkor is érezni fogja, amikor magához tér. Bízzál bennem, ha felébred, jó kis mosolyt csal majd az arcodra.

– Bízzak benned? – ismételte Talon. – Furcsa, hogy te állandóan ezt mondogatod, közben te nem bízol senkiben, még a legalapvetőbb dolgokat sem mondod el magadról. Miért van ez, Ash?

De persze Ash most sem felelt. És ebben a pillanatban Talon tudta, mit érezhet Sunshine vele kapcsolatban.

Csoda, hogy egyáltalán elviselte eddig is.

– Hé, Ash! – kiáltott fel Vane letről. – Van itt valami, amit jó lenne, ha látnál!

Talon felnyalábolta Sunshine-t, és levitte az emeletről. Ash követte őket.

Vane és Fang egy aprócska szobában voltak, ami a nagyobb helyiségből nyílt. A szemközti falra valaki egy titokzatos görög szimbólumot festett. Három nőt és egy csapat galambot ábrázolt a kép. Három papírdarabot ragasztottak mindegyik nő feje fölé.

Talon látta, hogy az egyik neki szól, a másik Sunshine-nak, a harmadik meg Ash-nek.

Akherón átlépdelt a szobán, leszedte a leveleket, kinyitotta azt, amelyik Talonnak szólt, és hangosan felolvasta.

„Nem hallgattál rám. Kelta. Figyelmeztettelek, hogy tartsd ott a lányt a mocsárban, ahol biztonságban van.

Nyilván nagyon odavagy, hogy nem tudod, mikor, hol és hogyan fogom megölni a lányt. De légy nyugodt, *meg* fogom ölni.”

Aztán Ash kinyitotta a Sunshine-nak szólót, és azt is felolvasta.

„Talon, elolvasod Sunshine leveleit? Micsoda? Nem bízol a barátnődben? Ne aggódj. Nem lett hűtlen hozzád. Legalábbis egyelőre nem, bár nagyon nehezen állta meg. Le kellett kötöz-nünk, nehogy lefeküdjön mindegyikünkkel.”

Talon majd felrobbant dühében.

– Megtalálom ezt a szemétládát, és kitépem a szívét!

Ash dühösen kinyitotta az utolsó levelet, de ezt nem olvasta fel hangosan.

Neki szólt. De a kézírás más volt.

*Ismerlek, öcskös. Tudom, mit tettél. Tudom, hogyan élsz.
És azt is tudom, milyen hazugságokkal eteted magad,
hogy aludni tudj.*

*Mondd meg nekem, mit szólnának a Sötét Vadászaid, ha
megtudnák rólad az igazságot?*

Tartsd őket távol tőlem, különben mindegyik meghal.

Mi pedig találkozunk a Mardi Gras-on.

Ash összegyúrte a papírt, és elporlasztotta a gondolatai segítségével. Tehetetlen düh söpört végig rajta, felizzott tőle a vére. Ha Styxx háborút akar, jobban teszi, ha még több démont verbuvál.

Styxx-nek fogalma sincs, ki ellen vette fel a harcot.

– Mi áll benne? – kérdezte Talon.

– Semmi különös. Vidd el Sunshine-t a házadba, és tartsd ott, amíg a drog ki nem ürül a szervezetéből, aztán hívj fel. – Ash megdörzsölte a szemét, miközben a Katagaria kivezette őket az épületből.

Amikor kértek. Talon betette Sunshine-t a kocsiba, míg a többiek a közelben álltak.

Vane összefonta karját a mellkasán, közben Ash-re nézett.

– Na és most mi lesz, Ash?

– Van mit tenni. Az elkövetkezendő huszonnégy órában valahogy el kell innen tüntetnem Zareket, mielőtt még a zsaruk megtalálják, mert – hacsak nem tévedek – máskülönben el kell mondanom Kyrianosznak és Iulianosznak, ki is az új szomszédjuk.

Talon tekintete találkozott Akherónéval.

– Azt akarja, hogy megoszd a figyelmed, és az szétforgácsolódjon – mondta Talon.

Ash bólintott.

– Igen, és nagyon jól csinálja.

Valami Talon eszébe jutott.

– Tudod, azt hiszem, mi mindannyian megfeledkezünk valamiről.

– Mi lenne az?

Talon arra utalt, hogy nem a Katagaria volt az egyetlen vadászó társaság a városban.

– Arról, hogy a haverod nem tud a Szentélyről. Szerintem készültségbe kellene helyeznünk a medveklánt. Biztos vagyok benne, hogy Peltier Papa és a fiúk igencsak boldogok lesznek, ha besegíthetnek nekünk most, hogy Mardi Gras van. Tartoznak nekem néhány szívességgel, és ha a démonok úgy rajzának ki, mint ahogy ma este tették, akkor minden segítség jól jöhet.

– Igazad van.

– És ha a helyedben lennék – folytatta Talon – elmesélném a legújabb, Valeriusszal kapcsolatos fejleményeket

Kyrianosznak, ahogy azt már tervezted is. És hagyd itt Zareket készenlétben a városban.

– Na, és mi lesz a rendőrséggel?

– Bízz bennem, T-Rex, ismerem ezt a várost. A rendőrséget annyira lefoglalja a Mardi Gras, hogy Zarek akár be is mutatkozhatna nekik, akkor se jönnének rá, hogy ő az. De ha a helyedben lennék, úgy tennék, mintha kiraknám Z szűrét a városból, arra az esetre, ha a „barátod” szemmel tartana. Hívd fel Mike-ot, és kérd meg, hogy repüljön ide a sötétség leple alatt, és vigye el Ericet, hogy azt higgyék, Zareket vitte el. Zareket meg vedd rá, hogy rejtőzzön el, és tüntesd el Valeriuszt is.

Akherón állkapcsa megfeszült.

– Ez eléggé veszélyes.

– Az is az, ha valaki a mocsárban él.

Vane elindult előre.

– Állíthatok őréséget Talon háza köré. Ha megint rámozdulnak, Fang és én egy szempillantás alatt ott lehetünk.

– Miért vagytok hajlandók segíteni nekünk? – kérdezte Talon. – Azt hittem, a ti álláspontotok szerint hagyni kell a Sötét Vadászokat megrohadni.

– Úgy is van, de én még mindig tartozom Akherónnak egy szívességgel. – Azzal Ash felé fordult. – Ha ennek vége, akkor kvíttek vagyunk, ugye?

Akherón bólintott.

– Rendben.

Talon elköszönt a csapatától, aztán beszállt a kocsiba, és elindult hazafelé.

Miközben a háta mögött hagyta a körzetet, oldalra nyúlt, megfogta Sunshine kezét, és szorosan tartotta. Olyan törekenynek tűntek Sunshine csontjai a tenyerében, ugyanakkor tudta, milyen erős ez a lány itt mellette. Milyen finom, és milyen elszánt!

Mennyire félt, amikor Camulus elrabolta.

Talon nem örült, hogy ezzel a félelemmel kell élnie. Nem

örült annak, hogy egyáltalán érez. Olyan sokáig nem voltak érzései, hogy most sokkal nagyobb fájdalommal jártak.

Nagyon hiányzott neki a régebbi higgadtság. Hozzá volt szokva, hogy ura önmagának, és valahányszor a lányra nézett, érezte, hogy az érzelmei kicsúsznak az irányítása alól.

Sunshine olyan mélyen megérintette a szívét, hogy tudta, soha többé nem lesz már a régi önmaga. És nemcsak azért történt ez, mert Sunshine Nynia volt, hanem azért is, mert önma-ga volt.

Sunshine erős volt, bátor, és lobogott benne a tűz. Erős személyisége tetszett Talonnak, és élvezte a kihívást.

A lány nagyon becses volt a számára.

Most sokkal jobban szerette, mint korábban, emberi lény-ként.

És már ettől a gondolattól is szinte megbénult.

Talon visszavitte Sunshine-t a házába, és óvatosan lefektette a futonra. Nem volt benne biztos, hogy mit tett vele Akherón, de a lány békésen aludt.

Megszólalt a telefonja.

Felvette. Ash volt az.

– Visszaértetek?

– Igen, még mindig alszik.

– Akkor jó. Aggódtam miattatok.

Talon összeráncolta a homlokát. Akherón hangja volt, de Ash normális esetben soha nem vallott volna be ilyesmit.

Talon minden ösztöneriadókészültséget fűjt. Ez biztos, hogy nem Akherón. A hang és a hanghordozás olyan volt, mintha az övé lenne, de most, hogy tudta, ketten vannak, ki-hallotta a különbséget.

Ez a szélhámós.

– Mit gondolsz, mennyi időbe telik, amíg kiürül a szerveze-téből a drog? – kérdezte Talon.

– Nem tudom. Egy adag egy és három nap közötti időszak-

ra üti ki a használóját.

– Tényleg? Úgy tűnik, jól ismered.

– Igen, még halandó koromban én is annyira függtem tőle, hogy a lelkemet is eladtam volna érte.

– És ki voltál? – kérdezte Talon.

– Tessék?

– Tudom, hogy nem Akherón vagy.

Sötét nevetés hangzott fel Talon fülében.

– Nagyon ügyes. Sötét Vadász! Nagyon ügyes! Ezért még egy nappal tovább élhettek, te és Sunshine.

Talon felhorkant.

– Neked még sokat kell megtudnod rólam, ha azt hiszed, hogy fenyegetést jelenthetsz nekem vagy annak, ami az enyém. Ha még egyszer a közelébe mész, kikészítem az irhát!

– Ó, azt nem hinném! De lenyűgöző, hogy felismertél. Már azt hittem, hogy soha nem leszel képes megkülönböztetni minket egymástól.

Talon megszorította a telefont.

– Nos, ha Akherónt akarod alakítani, nem ártana, ha egy kicsit többet megtudnál róla.

– Hidd el, Sötét Vadász – mondta a másik magabiztos, gonosz hangon –, én sokkal jobban ismerem Akherónt, mint te. Olyan dolgokat tudok róla, amiktől megdöbbennél, ha hallanád, és örökre meggyülnéd. Ő nem az, akinek te és a többiek gondoljátok.

– Ezeröttszáz éve ismerem. Úgy hiszem, elég sokat megtudtam a jelleméről.

– Valóban? – kérdezte a másik gúnyosan. – Tudtad, hogy hagyta a hűgát meghalni? Pedig alig egykét méterre volt tőle a csarnokban, és sikoltozott, hogy segítsen neki. És miközben ő részegen, a drog hatása alatt kábulatban fetrengett, a hűgát darabokra szaggatták!

Talon elborzadt a hallottaktól. De tudta, hogy ez nem lehet

igaz, annál jobban ismerte Akherónt. Soha nem kerülne kábítószer hatása alá, és soha nem mulasztaná el, hogy segítséget nyújtson akár egy idegennek is. És amikor azokról volt szó, akik a védelme alatt álltak, eget-földet megmozgatott, hogy segítsen nekik.

– Nem hiszek neked!

– Majd fogsz. Mielőtt végzek ezzel az egésszel, tudni fogod róla az igazat. – Azzal a szélhámos letette a kagylót.

Talon az éjjeliszekrényre dobta a telefont, és végigsimított az arcán. Ez egy rémálom.

Vívódott, hogy a jó barátot vegye-e védelmébe, akit ezer emberöltő óta ismert, vagy a nőt, akinek a lelke sokkal többet jelentett neki, mint a saját élete.

És ráadásul soha nem érezte még magát ilyen tehetetlennek. Még akkor sem, amikor a nagybátyját az orra előtt mészárolták le. Akkor legalább volt fegyver a kezében, és látta, hogy kik a támadói.

De most semmi kapaszkodója nem volt. Két ellenség várt rá odakinn. Az egyik Akherónnak tettei magát, és a másik, egy gyáva isten, aki gonosz bosszút esküdött ellene.

Mit tegyen most?

Körülnézett, és Sunshine-ra esett a tekintete.

Fekete haja sötét felhőként terült szét a párnán. Az arca nyugodt volt és békés, napbarnított bőrét kiemelte a párna fehérje. Még most is a karjában érezte a lányt, a teste melegét a saját teste alatt, meleg érintését a bőrén.

Hogyan tudná megvédeni?

– *Bízz a Morriganban, Speirr! Soha ne kételkedj a hozzád való hűségében! Soha ne kérdőjelezd meg a tetteit! Csak tudd, hogy amikor teheti, segít neked.* – Ezek voltak apja utolsó szavai, amiket hozzá intézett.

Talon lehunyta a szemét, és most is maga előtt látta apja arcát az éjszakai tűz fényénél. Látta az idősebb férfi büszkeségét és szeretetét, amikor átölelte őt, és elküldte aludni.

Ezekbe a szavakba kapaszkodott, és soha senki nem tudta legyőzni a csatában. Sem rajtaütéssel, sem csellel.

Végül otthon támadt egy ellensége, aki elpusztította. A legutolsó ember, akiről feltételezett volna ilyesmit.

Az unokatestvére olyannyira király akart lenni, hogy kifundálta az egyetlen módot, ami elég hatékony volt ahhoz, hogy őt és Cearát eltávolítsa az útból.

Talon soha nem gyanította, hogy az unokatestvére lelkén szárad a nagybátyja és a nagynénje halála.

Csak azután szerzett tudomást ennek az embernek az árulásáról, miután a druidák lemészárolták őt és Cearát.

Azon az éjszakán, amikor Talon feltűnt, hogy bosszút álljon a klánt ért támadásért, az unokatestvére mindent bevallott, megpróbálván rávenni Talont, hogy kímélje meg az életét.

De minden hiábavaló volt. Talon fiatal volt, sértett és dühödt, úgyhogy bosszút állt mindannyiukon, aztán elhessegette az érzéseit, és megkeményítette a szívét.

Egészen addig, míg egy megbabonázó szépség fel nem nézett rá egy csendes utcán azzal a hatalmas barna szemével.

Beleszeretett. A nevetésébe, az eszébe.

A segítségével újra érezni tudott. Így lett újra teljessé.

Nélküle nem is akart már élni.

De nem akarta, hogy önmaga miatt holtan kelljen látnia a lányt.

– El kell, hogy engedjem!

Nem volt más választása.

13. fejezet

Zarek a Jackson-féle Sörfőzdétől távolabb eső gyalogátkelőhelynél állt, és végignézett a Wilkinson Streeten. A vaskorlátan nyugtatta kezét, és az alatt sétáló emberekre bámult, akik a Decatur Streeten haladtak, ki-be mászkáltak az üzletekből, éttermekből és bárókból.

Eljutott hozzá Akherón üzenete, hogy maradjon a városban lévő házban a Mardi Gras ideje alatt. Valószínűleg hallgatnia kellett volna a parancsra, ám ő nem jeleskedett a parancsteljesítésben.

Különben is, a kemény februári klíma Alaszkában úgyszólván túlságosan a házhoz láncolta. Gyűlölte a bezártság érzését.

Amikor eljött Fairbanksból, – 25 fok volt. Itt, New Orleansban plusz 14 fok, és bár a folyó felől csípős szél támadt, össze sem lehetett hasonlítani azzal, amihez szokva volt.

Ez itt balzsamos nyári este a másikkhoz képest.

Bár június második felében és júliusban, mikor Fairbanksben lement a nap, és kimehetett a kísérteties szürkületbe – merthogy soha nem köszöntött be a tökéletes sötétség – ha szerencsés volt, része lehetett ilyesféle langyos éjszakában.

És persze Fairbanksben, a nyár derekán, igazán szerencsésnek mondhatta magát, ha kimehetett néhány percre, mielőtt újra felkelt volna a nap, ami aztán ismét visszakergette a házba.

Kilencszáz évnyi száműzetés ezen a kemény, szélsőséges időjárású vidéken.

Végre, hosszú idő után, ideiglenesen felfüggesztették a büntetését.

Zarek lehunyta a szemét, beszívta az életteli levegőt. Érezte az ételek és a folyó illatának elegyét. Hallgatta a nevetés, a vidámság hangjait.

Igazán kedvelte ezt a várost. Nem csoda, hogy Kyrianosz és Talon is itt telepedett le.

Azt kívánta, bárcsak ő is maradhatna hosszabb ideig. Ahol a fajtájának több tagja is élt. Ahol volt kivel beszélgetnie.

De már hozzászokott, hogy olyan dolgokat szeretne, amiket nem kaphat meg.

A jobbán kinyílt egy ajtó, és egy kisfiú lépett ki rajta. A kis vakarcs egész aranyos volt kiskölyök létére. Rövid, barna haja volt, és zokogott. Azonnal megtorpant, amikor meglátta Zareket. De az nem törődött vele.

– Uram! – szólította meg a gyerek remegő hangon.

– Segítene? Eltévedtem.

Zarek vett egy mély lélegzetet, és ellökte magát a korláttól. Belenyúlt a nadrágja zsebébe. És megfordult.

– Hidd el, kölyök, tudom, milyen az.

Kinyújtotta a gyerek felé a kezét, és meglepődött, milyen apró a kisserác, és hogy milyen bizalommal van iránta. Nem emlékezett olyasmire az életében, hogy valaha is bizalommal nyújtotta a kezét, és ne bántást kapott volna cserébe.

– Na, és kit keresünk? Az anyukádat vagy az apukádat?

– Az anyukámat. Nagyon, csinos, és nagyon nagy.

Zarek bólintott.

– Mi a neve?

– Anyu.

Hát, ez nagy segítség...

– Hány éves vagy, kölyök?

– Ennyi. – A gyerek szipogott, és feltartotta négy kis ujját. – És te mennyi vagy?

– Sokkal több mint ahány ujjad van.

A fiú feltartotta a tíz ujját.

– Ennyi?

Zarek akarata ellenére elmosolyodott.

– Gyere – mondta, és kinyitotta az ajtót. – Biztos vagyok benne, hogy lesz valaki odabenn, aki segíthet megkeresni az

anyukádat.

A fiú beletörülte az arcát az inge ujjába, miközben Zarek bevezette a Sörfőzdébe. Nem jutottak messzire, amikor Zarek meghallotta, hogy egy nőnek elakad a lélegzete.

– Mit művel a fiammal?

– Anyu! – A kisfiú a nő felé szaladt.

Az felkapta a gyereket, és feléje lövellő vad, gyanakvó pillantásból ítélve Zarek úgy gondolta, bölcsebben teszi, ha eltűnik.

Láthatóan bizonyos esteiken nem szerencsés, ha valaki sötét és vészjósló.

– Biztonságiak! – kiáltotta a nő.

Zarek elkáromkodta magát, és kirohant az ajtón. Átugrott a korláton, és egy emelettel lejjebb landolt a lépcsőn, majd gyorsan elvegyült a tömegben.

Vagy legalábbis ezt gondolta.

Ám amikor félúton járt a Wilkinsonon, meglátta, hogy Akherón az árnyékban várja.

A fenébe, másra sincs szüksége, mint hogy Akherón letolja, mert bezárta Nicket a szekrénybe, és eljött a házból, pedig azt a parancsot kapta, hogy maradjon nyugton.

Zarek vicsorgott.

– Ne kezd megint, Ash!

Akherón kérdően nézett rá.

– Kezdeni? Mit?

Felállt a szőr Zarek tarkóján. Akherón túlságosan nyugodt volt, egyáltalán nem látszott a feszültség a tartásán, ami mindig feltűnő volt, ha ők ketten közelebbi kapcsolatba kerültek egymással.

Kölcsönösen kinyilvánították egymás iránti ellenszenvüket az elmúlt körülbelül kétezer év során.

Az előtte álló alak úgy tett, mintha Zarek csak egy Sötét Vadász lenne, akivel barátságban van.

Ettől Zareknek végigfutott a gerincén a hideg.

A gyűlöletet és a dühöt tudta kezelni, de egy barátságos Akheróntól ideges lett.

– Nem azért vagy itt, hogy keresztben lenyelj? – kérdezte Akherónt.

– Nem. Miért tennék ilyet? – Azzal Akherón vállon veregette.

Zarek felszisszent, és arrébb lépett.

– Ki a fene vagy te?

– Mi a baj, Zarek?

Ki van zárva, hogy ez itt Akherón legyen.

Zarek telekinetikus képességét használva levette Akherónról a napszemüveget. Ahelyett, hogy a szokásos higanyszínű szempárba pillantott volna, a tekintete kék szemmel találkozott.

Az idegen összeszűkül, emberi tekintettel nézett rá.

– Ez nem volt valami bölcs dolog tőled.

És Zarek azon kapta magát, hogy leteríti egy villám.

Talon odaszíjazta magát a korláthoz, így szokta a tornagyakorlatait végezni. Fordított helyzetben csinált felüléseket éppen, amikor Sunshine magához tért.

A lány lassan, sóhajtva felült az ágyban. Bágyadt volt.

– Olyan meleg van itt – közölte mély torokhangon.

Talon leengedte magát, és figyelte a lányt, közben fejjel lefelé függött, ujjai a padlót érintették.

– Hogy érzed magad?

Sunshine lehúzta magáról az inget, mire Talonnak azonnal merevedése támadt, meglátva a lány mellét fedő fekete csipke melltartót.

– Éhes vagyok – mondta a lány, és kikapcsolta melltartója elülső kapcsát. – És nem ételre éhezem.

Talon felvonta a szemöldökét, látva, amint a lány végigsimított a mellén, aztán le, egészen a bugyijáig.

Ó, ez már kegyetlenség!

Sunshine lassan, érzékenyen lehúzta magáról a fehérneműt.

– Kellesz nekem. Talon!

– Szerintem inkább egy hideg zuhany kellene neked.

A lány úgy mozdult Talon felé, mint valami cserkésző nőstény oroszlán.

Talon megbabonázva mozdulni sem tudott. Sunshine odaért hozzá, és végigfuttatta ujjait a férfi combján. Aztán lehajtotta a fejét, és a nyelvével cirógatni kezdte a térdhajlatát.

Talon felnyögött, olyan jó érzés volt. Egész teste megfeszült és lüktetett, miközben felhúzta magát, le akarván kapcsolni a cipőjét fogó horgot a rúdról. De nem volt rá alkalma. Sunshine orvul, gyengéden megcsókolta.

A lány képtelen volt tiszta fejjel gondolkodni, miközben kissé hátrébb húzódott, és belebámult Talon éjfekete szemébe. De a teste élettelt volt tele. Mondhatni, tűzben égett. Nem tudott másra gondolni, csak arra a lüktető vágyra, hogy magában érezhesse a férfit. Égő viszketést érzett, annyira kívánta a férfi kezét a testén.

Soha nem érzett még ilyen erős gerjedelmet, ilyen éhséget, hogy megízlelje és érezze egy férfitest minden egyes négyzetcentiméterét.

Ó, mennyire vágyott rá!

Megfogta Talon kezét, és a melléhez vonta.

– Szeretkezz velem. Talon! Kérlek!

Talon habozott.

– Nem tudom, tényleg csinálnunk kellene-e most, hogy a drog hatása... – De mondat közben elhallgatott, mert Sunshine húzta is le az alsónadrágját.

Sunshine-t olyan erős vágy öntötte el, amit még soha nem tapasztalt. Gyengéden harapdálni kezdte a férfi érzékeny csipőjét. Az mély torokhangon felnyögött, ezzel csak még jobban ösztökélve a lányt, aki beletúrt a férfi rövid fanszörzetébe, hagyta, hogy a selymes szőrszálak az ujjai köré csavarodjanak, majd átfogta férfiasságát.

Talon mozdulni sem bírt, mert egymás után öntötte el a gyönyör újabb és újabb hulláma.

Sunshine végigsimított a férfiasságán, amitől még keményebb lett.

– Hmm – suttogetta a lány. – Nicsak, mi van itt?

A szájába vette Talon hímvesszőjének a végét, a nyelvvel becézgetni kezdte, egyre mélyebben édesgetve a nedves melegbe. Talon a lány csupasz lába felé nyújtotta a kezét, közben morgott a gyönyörtől, és közelebb húzta magához Sunshine-t.

Az egyre mélyebbre szívta be a hímtagját, közben a herezacskóit simogatta, amitől Talon egész testét a gyönyör hullámai borították be.

Átkozottul jó volt, hogy lógott. Ha áll, már rég a padlóra zuhant volna, amilyen édes volt az egész.

Talon lehunyta a szemét, ízlelgette az érzést, ahogy a lány nyelve becézte, ahogy az ajka simogatta, beszívta, ahogy ügyes kis keze már-már veszélyesen közel juttatta az eksztázishoz.

Talon átfogta Sunshine derekát, és gyengéden beleharapott csípőjének érzékeny részébe. A lány mély torokhangon felnyögött, amire Talon teste remegéssel válaszolt.

A lány megborzongott, amikor Talon szétfeszítette a lábát. Átölelte a férfi derekát, és továbbra is dőzsölt a testén, miközben Talon gyengéden simogatni kezdte a legérzékenyebb pontján. Sunshine érezte, ahogy a férfi hasizmai minden egyes mozdulatra megfeszülnek. Örömmel konstataálta, milyen acélosak azok az izmok, és amikor Talon a szájával kezdte becézgetni, hangosan felnyögött.

Szédült, de nyelve és ajka továbbra is becézte a férfit, miközben Talon szája varázslatos dolgokat művelt vele. Még soha nem érzett ilyet, mint ez a kölcsönös adok-kapok. Hogy mindketten vágytak megérinteni a másikat, örömet szerezni egymásnak.

Talon nyelve megérintette Sunshine legérzékenyebb pont-

ját, becézgette, mire olyan perzselő tűz öntötte el a lányt, hogy elgyengült a térdé. Két kezét végigfuttatta a Talon hátán, vállán, még szorosabban magához vonva.

Szégyentelenül hintáztatta magát, oda-vissza Talon testéhez, közben ő is becézgette a férfit, a hév verejtékét nyalogatva.

Sunshine teste összerándult a gyönyörtől, majd elöntötték az orgazmus hullámai. Felkiáltott, hagyta, hogy teljesen hataalmába kerítse az érzés.

De Talon továbbra is becézgette a testét, hogy még az utolsó remegéseket is kicsiholja belőle.

Sunshine csak ekkor húzódott hátra. Talon felnézett rá, és elmosolyodott.

– Imádom az ízedet! – mondta rekedten.

A lány viszonzta a mosolyt.

– Tudod, *nagyon* vörös az arcod.

Talon felnevetett, majd felhúzódkodott, és lekapcsolta magát a rúdról.

– És megfájdult a fejem tőle, de azt sem bánám, ha felrobanna. Megéri.

Fel akarta húzni az alsóját, de a lány nem hagyta.

Végigfuttatta kezét és ajkát Talon acélos hasán, a lábán, majd levette róla a cipőt.

– Végignyalogatlak tetőtől talpig.

Talon felvonta a szemöldökét.

Sunshine megsimogatta Talon ujjait, ettől a férfin végigfuttott a remegés.

– Még kegyelemért fogsz könyörögni, mielőtt végeznék veled.

Hát, Talon szívesen vette volna, ha ez az ígélet teljesül. Lehunyta a szemét, és felnyögött, miközben a lány egyenként végignyaldosta a lábujjait, érzékenyen simogatva a bőrét, teljesen felvillanyozva a férfit, amitől az újra felizgult. Merevéde lett.

Aztán egyre feljebb haladt a testén, a körmei felszántották a húsát.

– Az enyém vagy, hogy játszadozzam veled! – közölte a lány szlávos akcentussal.

Talon felsóhajtott, amikor Sunshine felfedezőútra indult a lábán. A nyelve és a fogai becézgetni kezdték a combja belső felét.

Aztán Sunshine mély, rekedt nevetés kíséretében kissé hátrahúzódtott, és felmosolygott Talonra. Az felhevülten figyelte, ahogy Sunshine a kezébe fogta a melleit, és közéjük szorította a dákóját. Talon ökölbe szorította a kezét, miközben a lány érzékien dörszölgette.

– Élvezed? – kérdezte ördögi hangsúllyal.

– Igen – felelte Talon érdes hangon.

– Akkor nézzük, kitalálok-e még valamit, amit élvezel.

Azzal a lány odavezette Talont a futonhoz, és hátralökte, hogy meg kellett támaszkodnia, aztán rákuperodott, majd szét-feszítette a lábát.

Ám elakadt a lélegzete, amikor a férfi beléje csúsztatta az ujjait. Forrón, nedvesen várta Talont. Élvezte az érintését.

Talon lefektette a lányt a matracra, majd a lába közé térdelt.

Sunshine szíve majd kiugrott a helyéről. Felnézett a férfira.

– Támaszd a lábad a mögöttem lévő falhoz.

Úgy tett, ahogy a férfi kérte.

Talon felemelte a lány csípőjét, majd szép lassan beléhatolt.

Sunshine felsikoltott a gyönyörtől. Talon teljesen kitöltötte, a dőfései mesteriek voltak. Ott hintázott az ölében. Ebben a pozícióban teljesen a lányba tudott hatolni, miközben az még feljebb emelte a csípőjét, hogy ő minden egyes dőféssel egyre mélyebbre hatolhasson benne.

Talon felnyögött a kéjtől. A lány csípőjére tette a kezét, és egyre gyorsabban döfködte a lányt.

Aztán egyik karjával a matracra támaszkodva a lány fölé hajolt, és megcsókolta az ajkát, miközben szabad kezével bele-

túrt a lány fanszörrel borított nedves, sötét háromszögébe, és simogatni kezdte érzékeny pontját.

A lány teste beleremegett, ahogy Talon az ujjaival segítette minden egyes döfését. Mélyen beléhatolt, majd megállt, kiélvezve nedves forróságát. Ó, mennyire kellett neki ez a nő! Kellett neki ez az érintés!

Ez az egész nem csak testi gyönyör volt kettejük között. Annál sokkal több.

Sunshine felnyögött, majd lassan elkezdett hintázni.

– Ez az, bébi! – suttogta Talon a lány fülébe. – Lovagolj meg!

És a lány úgy is tett.

Talon lehunyta a szemét, és összeszorította a száját, hogy még egy kicsit visszatartsa a csúcspontot, hogy még egy kicsit több gyönyört adhasson a lánynak. Imádta ilyennek látni. Vad volt és követelőző. Tökéletesen szemérmetlenné vált a karjaiban.

Mennyire hiányzott neki eddig, és most milyen átkozottul hálás, hogy a lány újra az övé lehet!

Birtokolni akarta. Örökre magához láncolni, az örökkévalóság fennmaradó részében.

Csak tudná, hogy hogyan!

Kétségbeesve újra a térdére nehezedett, és megpróbálta visszanyerni az önuralmát.

Sunshine eksztatikusán dorombolt, amikor Talon erőteljesen beléhatolt, most még mélyebben, mint korábban. Őrült vágyakozással vette fel a férfi ritmusát.

És amikor újra elélezett, Talon nevét nyögte.

Hallotta, ahogy a férfi a fülébe nevet, aztán ő is csatlakozott Sunshine-hoz a mennyei gyönyörben.

A lány mosolygott, miközben Talon kissé arrébb húzódott tőle, majd leheveredett a futonra. Megcsókolta a férfit, és betakarta a testével, mint valami eleven takaró.

– Mmm – lehelte Sunshine. – Erre vágytam már azóta az

este óta, hogy először megláttalak.

– Mire? Hogy az önkívületig szeretkezzünk?

Sunshine játékosan beleöklözött Talon gyomrába.

– Arra is, meg arra, hogy a takaród legyenek.

Talon beletúrt a lány hajába, és a két kezébe fogta az arcát.

– Bébi, bármikor szívesen veszem, ha a takaróm leszel, amikor csak késztetést érzel rá.

És Sunshine érezte a késztetést. Szemérmetlenül Talonhoz dörgölte magát, majd mélyen, szenvedélyesen megcsókolta.

– Azt ugye tudod, hogy nem végeztem még veled? – kérdezte Sunshine, idézve Talon korábbi szavait

– Nem?

A lány megrázta a fejét.

– Még csak most kezdtem bele.

Hajnakra Talon teljesen kimerült, mindene verejtékben úszott. És olyan helyeken sajgott a teste, amikről nem is feltételezte volna.

Abban sem volt biztos, hogy valaha újra kívánni fogja a szexet...

Felnevetett a gondolatra. Dehogynem. De legalább néhány órányi pihenést akart az újabb maratoni menet előtt.

Még akkor is zihálva vette a levegőt, amikor Sunshine végre elaludt, úgy hogy az ujjai Talon tincsei között voltak, a lábát átvette a férfi csupasz combján.

Jézusom, Ash tényleg igazat mondott, ami Sunshine étvágyát illette. Olyan pozitúrákba kényszerítette, amikről nem is képzelte, hogy lehetségesek. De most semmi energiája nem maradt. Igazából soha többé nem akarta elhagyni az ágyát, és ha a lány még egyszer föléje gurulna és megragadná, valószínűleg nyüszítene.

Már a gondolattól is felnyögött. Kinyúlt az éjjeliszekrény felé, felvette a mobilját, és felhívta Akherónt, hogy bejelentkezzen. Csak remélni tudta, hogy a telefon most működik.

Működött.

Akherón az első csengetésre felvette, ahogy szokta.

– Hé, ez most a jó Ash, vagy a rossz?

– Jó vagy rossz, én vagyok az, akinél a fegyver van.

Talon felhorkant a válaszra. Ez egy idézet volt a kissé eltűnt filmről, a *Sötétség serege* című filmről, amit Ash imádozott.

– Csak az igazi Ash eléggé fura figura ahhoz, hogy ezzel az idézettel válaszoljon.

– Köszö, Kelta. Na, mi újság? Magához tért már Sunshine?

– Igen.

– És még tudsz járni és mozogni?

– Ne részletezzük.

Ash röviden felnevetett.

– Jó, rendben. Nos, mit akarsz?

– Nem sokkal azután, hogy ideértem Sunshine-nal, felhívott az a szélhámós.

Süket csönd a telefon másik végén. Talon még a statikus zajt sem hallotta.

– Hé, T-Rex, ott vagy még?

– Igen, és mit mondott?

– Főleg azt, hogy mennyire gyűlöl téged. Először azt hittem, te vagy, de mondott néhány olyan dolgot, amiről tudtam, hogy nem lehet igaz.

– Például?

– Azt mondta, hogy ő – mármint te – függő voltál ettől a drogtól, amit Sunshine-nak adott. Ilyesféle személyes dolgokat soha nem lehetett kiszedni belőled, mert az olyan lett volna, mintha egy oroszlán fogát nyugtató nélkül akarná valaki kihúzni.

Akherón továbbra is hallgatott.

– Hé, haver, ott vagy még? – kérdezte Talon.

– Mondott még valamit?

– Igen, hogy volt egy húgod, akit hagyta meghalni. Hazugnak neveztem, és sértegettük egymást egy darabig, aztán letet-

te.

Talon hallotta, hogy a háttérben Nick Ash-t szólítja, miközben Zarek morog Nickre, hogy szálljon le róla.

– Valami gond van?

– Nick éppen most hozta meg Zareket. Meg van sértve. Muszáj letennem.

– Oké, de majd hívj vissza, és meséld el, mi a helyzet!

– Úgy lesz. – Azzal a telefon süket lett.

Hát ez furcsa. Talon homlokráncolva letette a telefont, majd Sunshine felé fordult.

A lány sikoltozva ébredt.

Talon lefogta, amikor elkezdte dobálni magát a futonon.

– Ssh...- suttogta a fülébe. – Én vagyok az, Talon. Biztonságban vagy.

Sunshine egész testében remegett.

– Azt hittem, még mindig... – Szorosan átölelte a férfit. –

Ó, istenem, Talon, annyira meg voltam rémülve!

Talon szívét düh kezdte marcangolni.

– Úgy sajnálom, hogy nem tudtalak megvédeni. Bántottak?

A lány megrázta a fejét.

– Csak megrémisztettek. Főleg az, amelyiket Styxx-nek szólították.

– Styxx? Mint az alvilág folyóját?

A lány bólintott.

– Teljesen örült kinézete volt. Kísérteties. A szeme tele volt gyűlölettel, és állandóan dühösen vicsorgott. Camulusnak kellett nyugtatgatnia.

Talon dühében a fogát csikorgatta. Megkeresi mind a két szemétládát, és jól ellátja a bajukat!

– Sajnálom, bébi. Ígérem, hogy soha többé nem fognak hozzád érni!

Sunshine még szorosabban ölelte Talont.

– Olyan boldog vagyok, hogy rám találtál! De honnan tud-

tad, hol vagyok?

– Camulus felhívott.

Sunshine-t ez nagyon megdöbbsentette.

– Miért?

– Fogalmam sincs. Szerintem csak szórakozni akart velem.

Ilyen kicsavarodott lelkületű.

Sunshine csak ült ott, nem érezte valami jól magát.

– Mit adtak be nekem?

– Valami drogot. Egy afrodiziákumot. Hozzád nyúltak?

– Nem – felelte a lány – Csak kényszerítettek, hogy meg-
igyam, aztán otthagytak. Nagyon pocsek volt. Még mindig
olyan furcsán érzem magam, olyan szédűlős vagyok. – Talonra
nézett, és elmosolyodott. – De arra emlékszem, hogy mit csi-
náltunk!

– Igen, én is.

A lány felnevetett, de a teste azonnal tiltakozott még erre a
kis mozdulatra is.

– Te is olyan érzékeny vagy minden egyes mozdulatra, mint
én?

– Mondjuk inkább úgy, hogy nem sietek kikelni az ágyból.

Sunshine végigsimított Talon tetoválásán, miközben ké-
nyelmesen befészkelte magát ölelésének biztonságába. Na-
gyon jó érzés volt újra maga mellett érezni a férfit. Hallani a
hangját. Még emlékezett azoknak a golyóknak a süvöltésére,
amik Talon testébe csapódtak, és arra, mennyire megrémült,
hogy a férfi belehal a golyók ütötte sebekbe.

Most már jele sem volt, hogy valaha meglőtték.

– Olyan boldog vagyok, hogy nem öltek meg! – suttogta.

– Elhiheted, én is ugyanígy érzek veled kapcsolatban.

Sunshine megsimogatta Talon mellbimbóját, de hirtelen
megmerevedett, amikor váratlanul rátört a rosszullet.

– Sunshine?

De a lány felugrott a futonról, és a fürdőszoba felé vetette
maga.

Talon követte, és aztán tartotta a fejét, amíg a lány kiadta magából a drog maradékát is.

Sunshine nem is tudta, meddig émelgett a fürdőszobában. Mintha már egy örökkévalóság óta rosszul lett volna.

Talon végig mellette maradt, kisimította haját az arcából, lemosta az arcát egy hideg vizes ronggyal.

– Jól vagy? – kérdezte végül.

– Nem is tudom. Szörnyen érzem magam.

Talon megcsókolta a feje búbját.

– Hozok neked egy kólát és valami kekszet. Attól kicsit megnyugszik a gyomrod.

A lány megköszönte, majd odalépett a mosdókagylóhoz, hogy megmossa a fogát, míg Talon elment a kóláért.

Amikor kijött a fürdőszobából, Talon az ágyon várt rá.

Leült melléje, és magára húzta a takarót. Még mindig remegett és émelgett.

Talon átnyújtotta neki a kekszet és egy doboz kólát.

– Hmm – mondta a lány, miközben elvette. – Nagyon szeretetsz, ha hagyod, hogy az ágyadban egyek.

Talon kisimította a lány arcából a haját. A tekintete szinte égetett.

– Igen, úgy van.

A lány beleremegett a férfi szavaiba.

– Tényleg, Talon? Vagy Nyniát szereted bennem? Ha rám nézel, Sunshine-t látod, vagy a feleségedet?

– Mindkettőtöket.

Sunshine összerezzent a válasz hallatán. Nem ezt szeretne volna hallani. Egész életében küzdött, hogy önmaga lehessen. A szülei elfogadták, de a pasik, akikkel randizott, mind meg akarták változtatni.

Még Jerry is.

A legutolsó fickót, akivel járt, csak azért érdekelte, mert a volt barátnőjére emlékeztette.

És most Talont is a volt feleségére emlékezteti.

Nem nyerhet úgy, hogy veszít.

Miért nem szeretheti valaki önmagáért?

Vajon Talon akkor is ilyen gyengéd és figyelmes lenne, ha nem a felesége reinkarnációja volna?

– Mi tetszik neked bennem? – kérdezte, miközben óvatosan eszegetni kezdte a kekszet.

– A benned lobogó tűz, és imádom a tested.

– Kösz. És ez azt jelenti, hogyha kövér volnék, és ronda, akkor azonnal az ajtó felé vennéd az irányt?

– És te?

Touché. Nagyon gyorsan vissza tud vágni.

– Valószínűleg. Kétségtelen, hogy könnyekre fakadnék, miközben próbálnék elmenekülni előled.

Talon ezen elnevette magát.

– És én utánad futnék, ha ezt tennéd.

– Tényleg?

– Igen.

De akkor Sunshine vagy Nynia után futna?

A kérdés nem hagyta nyugodni.

Sunshine előrehajolt, és megcsókolta Talon homlokát.

– Aludnod kell egy kicsit. Nagyon fáradtnak tűnsz.

Talon tényleg fáradt volt.

Majdnem déli volt, és a lánnyal ellentétben nem volt hozzászokva, hogy egész nap fenn legyen.

– Oké. Ne feledd, ha bármire szükséged van, hívd Nicket. Négyes gomb és a fontjel. És ne menj messzire. Camulus visszajön, csak azt nem tudom, mikor. De az biztos, hogy az aliátorok kissé hátráltatni fogják. Úgyhogy ne menj távol, hogy el tudjalak érni, ha valami történik.

Sunshine bólintott.

– Ha nem vagyok a házban, akkor az ajtó előtt leszek, és festek. Megígérem.

– Rendben. – Talon gyengéden megsimogatta a lány arcát, aztán megcsókolta. – Néhány óra múlva találkozunk.

Sunshine benyomta Talont az ágyba, aztán felöltözött, lekapcsolta a lámpát, és csendesen kiment festegetni.

Ahogy múlt a délután, miközben a tornácon üldögélt, ráébredt, hogy Talon már évszázadok óta itt él, és ezalatt az idő alatt egyetlenegyszer sem látta a mocsár szépségét fényes nappal.

Soha nem láthatta, ahogy a napfény foltokat vet a vízre. Soha nem pillanthatta meg a kikötőnél lévő fatöncökön virító zöld mohát. Éjjel minden olyan fakó színű.

Milyen kár, hogy így kell élnie! Egyedül a világban, anélkül, hogy látná...

Összerezent, amikor a *napfény* szó eszébe jutott. Az ő neve.

– Jézusom, milyen szörnyű!

A szíve megsajdult a Talon iránti szánalom miatt.

Ő a megtestesült magány.

Camulus miatt Talon nem engedhetett senkit a közelébe. Milyen szörnyű lehet!

Amikor szürkülni kezdett, Sunshine összekapolta a festőszerszámait, és Beth kíséretében – aki végig szemmel tartotta a dokk mellől – befelé indult. Sunshine felhúzta az orrát a hatmaskodó aligátor láttán, de aztán odavetette neki a kekszmaradékát.

Testileg már sokkal jobban érezte magát, de mentálisan nem igazán. Sajgott a lelke.

Figyelte Talont álmában. A férfi az éjszaka teremtménye volt. Nem fogja tudni megváltoztatni. Soha.

Halhatatlan volt.

Ő pedig emberi lény.

Semmi remény kettejük számára.

A gondolatra legszívesebben sírva fakadt volna.

– *Van egy záradék.*

De abba Talonnak is bele kellene egyeznie, és aztán hogyan tovább? Feleségül kell mennie hozzá? Azt várja majd el tőle,

hogyan olyan legyen, mint Nynia?

Megborzongott a gondolatra. Isten bocsássa meg, de Nyniaként ostobának érezné magát.

Nem mintha rossz dolog volna azt tenni, amit a férjed mond, a kedvére tenni, de Nyniaként ő teljesen másképp viselkedne. Nynia soha nem kérdőjelezte meg Talont, soha nem vágott vissza neki.

Ha Talon azt mondta volna, hogy ugorj, ő kérdés nélkül ugrott volna. Akármit akart is Talon, Nynia megtette, függetlenül attól, hogy ő mit szeretett volna, hogy neki mi volt a véleménye.

Nynia engedelmes feleség volt. Á!

Sunshine nem hitte, hogy ő képes lenne ilyenné válni. Ő makacs, és ami a szívében, az a szájában. Néha még egy kicsit önző is volt.

Ő kölcsönösségen alapuló kapcsolatot szeretett volna. Egy olyan partnert, aki elfogadja, hogy neki művészként igényei vannak. Valaki, aki elfogadja őt olyannak, amilyen, ő pedig viszont a férfit, elfogadná minden hibájával együtt.

Sunshine szerette azt, aki volt. Szerette az életét.

Talon mellett soha nem lehetne biztos abban, hogy a férfi önmagáért szereti, vagy csak Nynia miatt viseli el.

Hogyan tudhatná meg valaha is, hogy mi az igazság?

Talon egy puha kéz érintésére ébredt. A haját simogatta. Nem kellett kinyitnia a szemét ahhoz, hogy tudja, ki az, aki megérintette. A szíve mélyén is érezte.

Sunshine.

Pislogott, hogy kitisztuljon a látása. A lány ott ült mellette.

– Jó reggelt – mondta a lány.

– Jó estét.

Sunshine átnyújtott neki egy csésze kávé. Talon belekortyolt, azt várta, hogy elfintorodik tőle, de finom volt. *Nagyon finom.*

Meglepett arckifejezése láttán a lány elnevette magát.

– A szüleim árulnak kávét a bárban. Lehet, hogy én nem iszom, de azt azért tudom, hogyan kell elkészíteni.

– És nagyon jól csinálod.

A lány arca sugárzott.

Talon hátradőlt az ágyban, és jól megnézte magának a lányt.

– Mit csináltál, míg aludtam?

– Dolgoztam. Találkoznom kell majd egy kuncsafttal, megmutatni neki néhány képet, amit megrendelt. Ha tetszenek, akkor kötünk egy szerződést, és én fogom csinálni az étterem-lánca falaira a festményeket és freskókat.

– Tényleg? – kérdezte Talon lenyűgözve.

Sunshine szeme izgatottan csillogott, az arca rózsássá vált. Talon tudta, milyen sokat jelent ez az egész neki.

– Ha meglesz a szerződés, akkor soha többé nem kell ki-mennem a térre. Végre lesz elég pénzem, hogy saját műtermet nyissak.

– Én is adhatnék neked pénzt erre.

A lány arcán szomorúság suhant át.

– A szüleim is akartak adni, de ez olyasmi, amit saját ma-gam szeretnék elérni. Nem akarom, hogy ebben bárki is segít-sen.

Talon meg tudta érteni. Halandó életének java részét azzal töltötte, hogy bizonyítani akart másoknak.

– De a segítségbe még nem halt bele senki.

– Tudom. De az már nem lenne ugyanaz. Különben is, sze-rintem szuper érzés lehet beszélgetni egy étterembe, és azt látni, hogy a képeid függenek mindenhol!

– Igaz. Remélem, megkapod a szerződést.

Sunshine újra elmosolyodott.

– Na és te? Te mit szeretnél?

– Én azt szeretném, hogy a házamat soha ne rombolja le egy hurrikán nappal.

A lány felnevetett.

– Komolyan!
– Komolyan beszélek. Nagyon csúnya helyzet állna elő, ha megtörténne.

A lány visszakuporodott a sarkára.

– De azért vannak terveid a jövőre nézve, nem?
– Nincs mit tervezgetni, Sunshine. Sötét Vadász vagyok
– És soha nem gondoltál arra, hogy abbaahagyod?
– Soha.
– Még most sem?

Talon némaságba burkolózott, ahogy ezen elgondolkodott.

– Ha sikerülne Camulust kicseleznem, talán. De...

Sunshine bólintott, nagyon is jól értve a dolgot.

Camulus kinevette, amikor megkérdezte, hogy megbocsát-e valaha Talonnak.

– *A Föld akkorra már megszűnik létezni, amikor én őt békén hagyom. De amíg élek, fizetni fog a fiam haláláért.*

De erről nem beszélt Talonnak. Nem akarta nyugtalanítani.

Majd valahogy más utat talál Camulushoz.

– Rendben – felelte. – Nem fogom újra felhozni. Élvezzük ki az időt, amit együtt tölthetünk.

– Ez nagyon úgy hangzik, mint valami terv.

Csendesen töltötték az éjszakát, mindenféle játékot játszottak, és beszélgettek. Sunshine felforgatta a konyhát, és még ehető testfestékhez is talált hozzávalókat.

Talon megkóstoltatta vele a csokis Reddi-Whip szeletet, és örömmel látta a lány arcán az elragadtatást, miközben eszegette tejszínes krémet.

Végül Talon bekente a lányt csokival, és lenyalogatta róla.

Ki gondolta volna, hogy egy művész is ennyire élvezni tud bizonyos dolgokat?

Talon még soha életében nem élvezett ennyire semmit, mint ezen az éjszakán. Soha nem nevetett ennyit. Nem volt ennyire nyugodt, nem érezte ilyen kényelemben magát. Nem kellett semmit eltitkolnia a lány elől. Az tudta, hogy ő ki volt. Sötét

Vadászként, és emberi lényként is.

Nem sokkal éjfél után Sunshine elszenderedett, és így Talon gondolkozhatott kettejükéről.

Kiült a tornácra. Nagyon békés volt odakinn, és egy kicsit hűvös. Vastag köd ülte meg a mocsarat, és hallotta, ahogy fodrozódik körülötte a víz.

Évszázadok óta így élt itt egyedül.

Meg sem tudná számolni, hány alkalommal ült itt magányosan, és csak hallgatta a sötétet.

És most az ajtó túloldalán maga a mennyország várja.

Bárcsak megtarthatná a lányt!

Hogyan vághatna vissza egy ember egy istennek?

Lehetséges volna?

Halandó emberként soha nem jutott volna ilyesmi az eszébe, de most...

Most elgondolkodott...

Talon néhány órával napfelkelte után feküdt le. Még csak egy órája alhatott, amikor meghallotta, hogy Sunshine az íróasztalon pakolgat.

– Mit csinálsz? – kérdezte álmosan.

– A csónak kulcsait keresem

– Minek?

– Már mondtam, hogy találkozóm van az egyik ügyfelemmel.

Talon megdörzsölte a szemét, miközben próbált arra koncentrálni, amit a lány az imént mondott.

– Micsoda?

– Tegnap este mondtam, nem emlékszel? Tizenegykor találkozunk a téren a bódénál. Ígérem, hogy csak találkozom veled, és azonnal jövök vissza, amikor tudok.

– Ezt nem teheted.

A lány elhallgatott, és Talonra bámult.

– Mondtam már, hogy milyen fontos ez nekem. A karrieremnek.

– Sunshine, ne légy bolond! Most az életedről van szó.

– Pontosan. – A lány visszalépett, és valamit keresni kezdett az íróasztalon. – És nem hagyom, hogy egy pszichopata elszúrja a régen várt lehetőségemet. Hidd el, ha az az agyament csak közelít is hozzám ma, az lesz az utolsó hiba, amit elkövet. Korábban nem tudtam, hogy rám utaznak. Most már tudom, és tudok vigyázni magamra.

Feldühödve, hogy esetleg Sunshine teljesen figyelmen kívül hagyja. Talon felkelt az ágyról.

– Nem fogom hagyni, hogy elmenj innen.

– Te csak ne mondd meg nekem, hogy mit tegyek. Talon! Még a saját apám sem parancsolgat nekem. Felnőtt nő vagyok, saját elhatározásokkal, és nem hagyom, hogy bárki is beleszóljon az életembe.

– A fenébe is, Sunshine, térj észhez! Csak nem szeretném, ha bajod esne.

– Miért? Mert szeretsz?

– Igen, mert szeretlek.

Mindketten megmerevedtek, amikor Talon dühösen ki mondta e szavakat.

Sunshine szíve megremegett. Hinni akarta. Kétségbeesetten. De vajon igaz volt-e?

– Tényleg? – kérdezte, a hangja mély volt, és érzelmekkel teli.

Talon figyelte, ahogy a lány kinyitja az íróasztalon lévő, bársonnyal bélelt ezüstszelencét, amiben az övével egyforma nyakperec volt, csak éppen kisebb méretű.

Női fajta.

Nynia nyakperece.

Sunshine átnyújtotta a férfinak a nyitott szelencét.

– Vagy valójában Nyniát szereted?

Talon lehunyta a szemét, képtelen volt elviselni a felesége nyakperecének a látványát. Évszázadokkal korábban el kellett volna pusztítania.

De képtelen volt rá.

Inkább elzárta, és elzárva is tartotta.

De soha nem feledkezett meg róla.

Sunshine lecsukta a szelencét, és visszatette az íróasztalra.

– Meg kell tennem. *Saját magamért*. Nem fogok félelemben élni. Camulus tudja, hogy együtt vagyunk. Innen is ugyanolyan könnyedén el tud vinni, itt is ugyanúgy megölhet, mint benn a városban. Ő isten. Talon. Nem rejtőzhetünk el előle.

Talon összerándult a lány szavai hallatán. A lelki szemei előtt megjelent a nagybátyja, amint éppen lekaszabolják, miközben ő megpróbál a közelébe jutni. Látta a gyilkos csapást, ami a földre küldte a nagybátyját, mielőtt még ő a segítségére siethetett volna.

Fájdalom tépdeste a mellkasát. Nagyon is átérezte azt a bizonyítási kényszert, ami Sunshine-t hajtotta, hogy legyen valami, amit ő visz véghez. De akkor sem engedheti oda egyedül, ahol nem védi senki sem.

Neki pedig szüksége lenne minden erejére, hogy harcolni tudjon, és meg tudja védeni a lányt, ezért pihennie kell. Ha ma este elmegy, most, hogy még kimerült, akkor lehet, hogy azzal mindkettőjük halálát okozza.

Ha most visszafekszik az ágyba, szinte biztos, hogy Sunshine kilopózik a házból abban a pillanatban, amikor ő lehunyja a szemét.

És ha elviszi a katamaránt, ő itt ragad, amíg el nem tudja érni Nicket, hogy hozza el neki a másik csónakot.

A fenébe!

– Rendben – mondta Talon dühösen, és a mobilja után nyúlt. Csak egyvalaki volt Ash-en kívül, akinek megvan az ereje és a képessége ahhoz, hogy felvegye a harcot egy istennel, és nagy valószínűséggel sikerül is neki.

– Elmehetsz, de valaki ott lesz melletted.

– Kicsoda?

Talon felemelte a kezét, hogy elhallgattassa a lányt, mert

Vane felvette a telefont.

A Katagari nem tűnt túlságosan boldognak, hogy Talon hangját hallja.

– Nem adtam rá engedélyt, hogy felhívj, Kelta.

– Akkor harapj meg érte, Farkasfiú. Szükségem van a segítségedre.

– Tartozol majd érte egy másikkal.

Talon Sunshine-ra pillantott.

Érte bármit megtenne.

– És hajlandó is vagyok megfizetni az árát – közölte Vane-nel.

– Akkor rendben. Mit akarsz?

– Emberalakot tudtok ölteni napközben?

Vane gúnyolódni kezdett.

– Hát persze! Próbáltál már telefonálni egymással szembe fordítható ujjak nélkül? Arról nem is beszélve, hogy most is emberi nyelven szólok hozzád, nem farkasnyelven.

Talon felmordult a maró gúny hallatán.

– Jó, de képesek vagytok hosszabb ideig úgy maradni, és ember alakban küzdeni nappal?

A másik felhorkant.

– Ó, igen. A napfény egyáltalán nem zavar.

– Jó. Sunshine-nak el kell mennie egy kicsit a Jackson Square-re ma délelőtt.

– Ash is tud erről?

– Nem.

Vane felnevetett.

– Szóval reszkírozol. Imádom az ilyet. Rendben, és mit akarsz tőlem?

– Azt akarom, hogy vigyázz rá, amíg le nem tudlak váltani, miután beesteledett.

– Az őrzökutya máris indul. Adj körülbelül fél órát, hogy odaérjek.

– Rendben, köszi.

– Mondanám, hogy bármikor, Kelta, de ez most egyszeri egyezés.

– Igen, tudom.

Sunshine felvonta a szemöldökét, amikor a férfi letette a telefont.

– Ki volt az?

– Vane.

– Ő is Sötét Vadász?

– Nem, szerelmem. Nemsokára találkozol egy vérfarkassal.

14. fejezet

Vane nem csak egy vérfarkas volt, ahogy azt Sunshine nagyon hamar megtudta. Ő volt a vérfarkas, abból ítélve, amilyen kemény, éles aura lengte körül.

Kopott farmernadrágban, fehér pólóban és egy bőr motorosdzsekiben lépett be a házba. Fekete cowboy csizmát viselt, és olyan teste volt, amitől leáll a forgalom.

És amikor levette a napszemüvegét, Sunshine-nak elakadt a lélegzete.

Ugyanolyan magas volt, mint Talon, és káprázatosan szép. Zöldes színű szeme tökéletes ellentétben volt a hajával, ami első pillantásra nagyon sötét barnának tűnt, de közelebről megszemlélve mintha a világ minden ismert színe megtalálható lett volna benne. Nyomokban volt benne hamuszín és arany, vörös és fekete. Sunshine még soha nem látott ilyen színű sörényt.

Legalábbis emberi lényen nem.

Vane hagyta, hogy a haja a galléjára hulljon. Látszott, hogy nem foglalkozott vele sokat, csak beletúrt, és már indult is.

De ami leginkább megfogta a lányt, az a Vane-t körülengő nyers, nyilvánvaló férfias szexualitás volt. Olyan valami, ami felvehette volna a versenyt Talon szexuális vonzerejével. Vane egy ragadozó kecsességével mozgott, mélyen leszegte a fejét, mint aki bármelyik pillanatban kész a támadásra.

Brrr, azért ez a fickó elbűvölő vadállat.

– Hamar ideértél – közölte Talon.

Vane vállat vont, a teste szabályos szimfóniát játszott a mozdulattól.

– Nem tartott olyan sokáig otthagynom a falkát, mint gondoltam.

A vérfarkas Sunshine-ra pillantott, és úgy mosolygott rá,

hogy attól a lány térde is elgyengült.

– Tényleg megbízol bennem a nőstényeddel kapcsolatban, Kelta?

– Igen, mert ebben a mocsárban *én* parancsolok.

Vane kétkedően felvonta a szemöldökét.

– Ez most fenyegetés volt?

– Csak ígéret, Vane. A küszöbödön ül az egész hadseregem, hogy a falkádat vigyázza, most én is ezt kérem tőled.

– Méltányolom a bizalmadat, Kelta. De csak azért, mert tisztában vagyok veled, milyen ritkán tisztelsz meg veled bárkit is.

Az egymásra vetett pillantásuk kölcsönös megértésről árulkodott.

Vane visszatette a napszemüveget.

– Készen vagy, bébi?

Sunshine megmerevedett a fölényes babusgatáson. Lehet, hogy a fickó jól néz ki, de nem fogja hagyni, hogy így bánjon veled.

– Nem vagy se a fiúm, se a bátyám, úgyhogy hanyagold ezt a „bébizést”, jó?

Vane felvillantotta észveszejtő gödröcskéit.

– Igenis, asszonyom! – Tartotta az ajtót, miközben Sunshine kísértált mellette. – Találkozunk sötétedés után, Kelta!

– Rendben.

Sunshine megállt a tornácon, és körülnézett a jármű után.

– Hol van a csónakod?

– Nem használom. Túl hangos és nagyon lassú.

– Akkor hogy jutunk ki innen?

Vane ördögi mosolyt villantott rá, és kinyújtotta felé a kezét.

– Bízol bennem?

Viccel?

– Nem. Még csak nem is ismerlek.

Az felnevetett, meleg, életerős nevetéssel, ami egyszerre

volt bájos és csábító, bár eléggé érdekes módon nem volt igazán hatással Sunshine-ra. Elismerte, hogy a fiú nagyon jól néz ki, de a szíve Taloné volt, hozzá volt hűséges.

– Rendben, Dorothy – szólalt meg Vane. – Hunyd be a szemed, üsd össze a sarkadat háromszor, és mondd: „Mindenütt jó, de legjobb otthon.”

– Micsoda?

De mielőtt egyet pisloghatott volna, Vane megragadta a kezét, és máris egy fával benőtt területen voltak, ahol kis ösvény kanyargott a fák közt. Sunshine-nak fogalma sem volt, hol vannak, de Talon házát sehol nem lehetett látni.

A lány levegő után kapkodott.

– Hogy csináltad?

– Ide sugaraztalak.

– Honnan jöttél, a *Star Trekből*?

Vane gúnyos tekintetet vetett rá, mintha csak élvezné a zavarát.

– Úgy hívják, hogy vízszintes időugrás. Egész egyszerűen vízszintes irányú mozgást végeztem az időben Talon tornácáról a mocsáron át ide, ahol a motoromat elrejtettem. Egyszerű a dolog.

– Vízszintes idő? Nem értem.

– Az idő három irányban folyik – magyarázta Vane. – Előre, hátra és oldalirányban. Ha nem teszel semmit, akkor az idő előrefelé halad, de ha jól el tudod csípni a Rytist, akkor választhatsz a másik kettő irány között.

Sunshine teljesen össze volt zavarodva, homlokát ráncolva nézett a fiúra, és megpróbálta megérteni, amit az imént hallott.

– Mi az a Rytis?

– Mivel nincs rá jobb kifejezés, azt mondanám, egy időrés.

Amikor a lány továbbra is felvont szemöldökkel nézett rá, Vane lehúzta a dzsekijét.

– Hadd magyarázzam meg! – Egyik kezébe fogta a dzsekije vállát, a másikba meg az ujjának a végét. – Ilyen az idő... ha

innen ide akarsz eljutni – folytatta, és a jobb kezétől a bal felé haladt. – Látod, milyen messzire jutsz?

A lány bólintott, és végigmérte a dzseki ujját hosszában. A fickónak jó hosszú karjai voltak.

– A Rytis voltaképpen láthatatlan hullámok sorozata, ami állandóan körülvesz bennünket. Mindenén áthalad, ami ezen a bolygón létezik. Ezek a hullámok szüntelenül hömpölyögnek, visszaverődnek, és néha deformálódnak. A lényeg, hogy valami ilyesmi történik. – Összeérintette a bal és a jobb kezét, így a váll- rész és az ujj egymás mellé került.

– Most a két kezem közötti távolságot néhány másodperc alatt meg lehet tenni, ahelyett, hogy több órát is igénybe venne az út.

– Húha! – suttogta Sunshine, amikor megértette. – Tehát te az idő bármelyik irányába tudsz utazni? Akár visszafelé is tudnál menni az időben?

Vane bólintott.

– És hogyan csinálod? Hogyan tudod elcsípni ezt a Rytist?

A fiú felvette a dzsekijét.

– Bébi, ezen a világon én vagyok a mindenható Óz, olyan nincs, amit én meg ne tudnék tenni.

Ez a fickó egyre idegesítőbb.

– Ne nevezd bébinek!

Vane feléje bólintott, és az egyik fa felé indult. Két másodperccel később egy motorkerékpár tűnt fel a nagy semmiből.

– Oké, ezt hogy csináltad?

– Röviden, varázsló vagyok. Ki tudom kerülni a fizika összes, az ember által ismert törvényét, és azokat is, amelyeket ti még nem is fedeztetek fel.

Sunshine le volt nyűgözve.

– Hát, ez nem semmi képesség.

Megint az a sötét, életerős nevetés.

– Bébi, ha nem Talonnal lennél, megmutatnám neked, mi-
ben rejlik az én igazi tehetségem.

Sunshine fogadni mert volna rá, hogy így is lenne. Vane átnyújtott neki egy bukósisakot.

– Csak azért nevezel bébinek, hogy idegesíts, ugye?

– Az apám mindig azt mondta, azért születtem, hogy az világ kullancsa legyek. Azt hiszem, nem tehetek róla, képtelen vagyok másképp csinálni.

– Tégy meg nekem egy szívességet. Próbáld meg!

Vane arcán megint feltűntek a gribedlik, levette a napszemüvegét, beletette a motoros dzsekije zsebébe, és felvette a bukósisakot.

– Mondd meg nekem – folytatta Sunshine – ha képes vagy minderre a varázslatra, miért motorral megyünk a városba? Nem ugorhatnánk egy időugrással a térre?

Vane bekapcsolta a bukósisak szíját, miközben felelt neki.

– De megtehetném. De Akherón olyan gyakran mondogatja, hogy csak azért, mert valamit képes vagy megtenni, nem jelenti azt, hogy meg is kell tenned. Személy szerint nem szeretném kísérleti patkányként végezni, megpróbálok nem nagyon fel- és eltűnőgetni sűrűn lakott területeken, ha egy mód van rá.

Ezt meg tudta érteni a lány.

– Mivel képes vagy az időutazásra, soha nem jutott még eszedbe, hogy megváltoztasd a múltat?

– De igen.

– Csináltad már?

Vane megrázta a fejét, és elkomorult az arca.

– Vannak olyan erők ezen a világon, amiket jobb nem bolygatni. Az egyik közülük egyértelműen a sors. Hidd el, a Párkák nagyon csúnyán el tudnak bánni azzal a bolonddal, aki bele akarná ütni az orrát az ő dolgukba.

A fiú baljóslatú szavai Sunshine fülébe csengtek. Nagyon úgy hangzott ez az egész, mintha Vane már egyszer elkövette volna ezt a hibát. Meg is akarta kérdezni róla, de valami azt súgta, jobb, ha nem teszi.

Felvette a bukósisakot, aztán felmászott a motor hátuljára,

és megpróbált kellő távolságot tartani kettejük között. Vane jóképű fickó volt, de volt benne valami, amitől a lány nagyon ideges lett, és ez nem azért történt, mert a fiú vérfarkas, vagy időutazó volt.

Valahogy nem bízott benne.

Sunshine kérésére Vane elvitte abba a kis művészeti galériába, ahol a műveit tartotta elzárva, és aztán segített neki elhúzni a képekkel megrakott kis kocsit a Jackson Square-ig.

Mire odaértek, már tíz is elmúlt valamivel, és hatalmas volt a tömeg.

– Nem értem – közölte Vane, amikor odahúzta a kocsit Selena bodegájához. – Miért kell felállítani az asztalt, ha csak egy ügyfélre vársz?

– Cameron azt mondta, hogy mindent meg akar nézni, amim csak van. És ha már neki idecipelem őket, lehet, hogy valaki másnak is el tudok adni néhányat.

Megmutatta Vane-nek, hogy hol állítsa fel az asztalt.

Az meg is tette, de úgy tűnt, nem nagyon örül neki.

Selena egy kicsit késve kapcsolt, amikor észrevette őket.

– Ez valami új srác, Sunny?

– Nem, ő csak a...

– ...az örzökutya – felelte helyette Vane, Selena felé nyújtva a kezét. – Te vagy Selena Laurens, ugye? Amanda nővére.

Selena bólintott, miközben kezét ráztak.

– Ismered Amandát?

– Kyrianoszt ismerem.

– Hát mindenki ismeri Kyrianoszt? – kérdezte Sunshine.

Selena felnevetett, aztán visszafordult Vane-hez, aki éppen kinyitotta Sunshine összecsukható asztalát, ahová az olcsóbb agyagedényeit szokta kitenni.

– Nappali világosság van, úgyhogy tudom, nem lehetsz Sötét Vadász. Emberi segítő vagy?

Vane megmerevedett.

– Ne sértegezz! Én senkinek nem vagyok a szolgálja.

– Nem valami barátságos – magyarázta Sunshine, miközben az asztallal foglalatostkodott. – Lehet, hogy veszett, vagy ilyesmi.

Vane vetett rá egy félig derűs, félig zavarodott tekintetet.

– Tudod, Sunshine, tetszel nekem.

Sunshine már vissza akart vágni, de megérezte, hogy valaki figyel.

Megijedt, és ideges lett. Körülnézett a tömegben, és aztán megpillantott egy mosolygós arcot, ami olyan ismerős volt neki, mint a sajátja.

Sunshine felderült.

Bár nem volt túl magas, mégis az idősödő nő akkor is kitűnt volna a tömegből, ha nem egy örülten vörös ing lett volna rajta. Ugyanúgy érzékelhető volt a jelenléte, ugyanolyan erő és energia lengte körül, mint Talont és Vane-t.

Acélszürke haját fonatokban fogta össze, amelyeket feltűzött a fején. Ráncos arca élethosszig tartó boldogságról és mosolygásról tanúskodott, sötétbarna szeme pedig barátságosan fénylett. Az ilyen szempár gazdáját tartották az emberek bölcsnek.

– Nagyi! – kiáltott fel Sunshine, amikor az idősebb nő közelebb ért. – Mit csinálsz te itt? Azt hittem, megesküdtél, hogy soha többé nem teszed a lábad New Orleansba a Mardi Gras idején!

A nagyanyja szorosán átölelte, aztán hátralépett, és jól megnézte magának a lányt. Már majdnem egy éve volt, hogy utoljára látták egymást.

Milyen csodálatos, hogy újra láthatja a nagymamáját!

A nagyfi végigsimította Sunshine karját, mintha csak megakarna bizonyosodni afelől, hogy teljesen egészséges.

– Hát nem is szándékoztam idejönni, de aztán az anyád felhívott, és elmondta, hogy kérdéseid lennének azzal kapcsolatosan, hogy kelta voltál előző életedben. Gondoltam, beugrom, és megleplek.

- Meg is leptél. De nagyon boldog vagyok, hogy itt vagy!
A nagyanyja helytelenítő tekintettel mérte végig
Vane-t.
- És maga, fiatalember? ■
- Vane Kattalakis vagyok.
Az idős nő Sunshine-ra nézett.
- Na, és hol van az a Talon, akiről az anyád mesélt?
– Később ő is jön, nagyfi.
Az bólintott, aztán előhúzott egy kis medalliont az inge alól,
és Sunshine nyakába tette.
- Mi ez?
- A nagyanyja megigazította, hogy mindenki jól láthassa, aki csak ránéz.
- Tartsd közel a szívedhez, édesem. Ha az a férfi megint bántani akarna, látni fogja, ki védelmez téged.
- Milyen férfi? – kérdezte a lány, remélve, hogy a nagyanyja nem hallott az elrablásáról.
- De persze tudott róla.
- Tudom, mi történt, Sunny. Tudod, hogy tudom.
Az áldóját! A nagyanyjának hátborzongató okkult képességei vannak!
- És azt hiszed, nagyfi, hogy a nyakláncod majd elriasztja?
- Meg fogsz lepődni. És ha mégsem, akkor is megérdemli, amit kap. – A nagyanyja vállon veregette a lányt, és Selenához fordult. – Végzi azokat a gyakorlatokat, amiket tanítottam, Ms. Laurens?
- Igen, asszonyom. Érzem, hogy napról napra nő az erőm.
- Helyes. Nos, most jobb lesz, ha visszamegyek Starlához.
Ha az a büzlő pokolfajzat a kis unokám közelébe jön...
- De nagyfi! – kapkodott levegő után Sunshine. Soha életében nem hallotta még így beszélni a nagyanyját.
- Hát az, nem? Az unokámat bántja. Olajban kisütöm a mogyoróit, és megetetem a fejét a farkasokkal!
- Vane majdnem megfulladt ennek hallatán.

– Tudja, a farkasok nem szeretnek fejet enni. Húst, azt igen, de nehéz dolguk lenne a fejjel. Arról nem is beszélve, hogy a koponyacsont a fogak közé szorul.

Sunshine nagymamája lesújtó pillantást vetett rá.

– Szórakozik velem, fiatalember?

– Igen.

– Fiam – mondta az öreg hölgy dölyfösen az anyja nem tanította meg az illemre?

– Az anyám csak egy dolgot tanított meg nekem, és biztosíthatom, hogy az nem az illem.

Az öreg hölgy bólintott.

– Azt látom. De van még valami nagyon fontos, amit meg kell tanulnia az életben.

– Mi lenne az?

– Egy nap közel kell engednie valaki mást is magához, nem csak a testvéreit.

Vane arca kővé dermedt, tekintete vad és indulatos volt.

– Mit tud maga az én testvéreimről?

– Többet, mint gondolná. Nehéz út áll maga előtt, Vane Kattalakis. Bárcsak megkönnyíthetném a maga számára, de ezen egyedül kell végigmennie. De soha ne feledje, sokkal erősebb, mint gondolná.

– Higgye el, asszonyom, hogy az erőm az, amiben soha nem kételkedtem.

Sunshine nagymamája csak mosolygott ezen.

– Csodálatos, miket nem hazudunk másoknak, nem?

Azzal az öreg hölgy hátat fordított a fiúnak.

– Selena, Sunshine. Vigyázzatok magatokra. Ja, és Sunshine, ha eljön a ma este, csak kövesd a szíved! Csináld, amit sűg, nem fog cserbenhagyni!

– Rendben, nagy, úgy lesz.

Amaz arcon csókolta Sunshine-t, aztán elindult a St. Anne felé.

Mikor már nem volt látható, és Sunshine visszafordult, lát-

ta, hogy Vane fel van kavarva.

– Sajnálom. Ezt csinálja állandóan mindenkivel. Csak ki-
mondja, ami az eszébe jut.

Vane nem szólt, hanem összefonta karját a mellkasán, és
nekidőlt a teret övező fekete vaskerítésnek. Sunshine befejezte
az asztal felállítását, aztán az órájára pillantott.

Cameront későbbre várta, úgyszólván elővette a vázlatfüzetét,
és firkálgatni kezdett.

Mielőtt rájöhetett volna, mit is csinál, lerajzolta azt az em-
bert, aki elrabolta. Vane megnézte a képet.

– Átkozottul hasonlít.

Sunshine ereiben meghűlt a vér.

– Ismered ezt a fickót?

– Nos, igen. Persze hogy ismerem. És Talon is. És valószí-
nűleg Selena is ismeri.

– Selena – szólt Sunshine a barátnője felé fordulva. – Tu-
dod, ki ez?

– Persze. Ez Akherón.

– Ki az az Akherón? – Mindenki állandóan csak őt emleget-
te Sunshine körül, de neki fogalma sem volt róla, hogy ki vagy
mi is ő.

Mivel nem tudott jobb magyarázatot adni, Vane csak ennyit
mondott:

– Talon főnöke.

– Miért akarna Talon főnöke elrabolni engem? Gondolod,
azért, hogy távol tartson Talontól?

Vane nevetett.

– Ez nem vallana rá. Ha Ash távol akarna tartani Talontól,
akkor csak megjelenne az ajtód előtt, és halálra ijesztene. És
különben is, ő vezette a csapatot, ami a megmentésedre indult.

Jó tudni.

De akkor miért néz ki pontosan úgy, mint az a fickó, aki el-
rabolta?

Sunshine homlokán még mélyebbek lettek a ráncok.

– Ott volt, amikor Talon elhozott Camulustól?

– Igen, és én is. Nem emlékszel?

Sunshine megrázta a fejét. Csak Talonra emlékezett az egészből.

– Mennyire ismered Talont és Akherónt? – kérdezte Vane-től.

Az vállat vont.

– Talonnal nemrég találkoztam, de Akherónnal hébe-hóba összefutottunk az évszázadok folyamán.

– Te is halhatatlan vagy?

Vane nemet intett a fejével.

– Csak az én fajom kicsit tovább él, mint az emberek.

– Mennyi ideig?

– Körülbelül ezer évig, plusz-mínusz néhány évszázad.

Húha! Ez jó sok idő.

Sunshine el sem tudta képzelni, milyen lehet az, ha valakinek ilyen sokáig meg kell terveznie a jövőt. De valami azt súgta neki, hogy ilyen hosszú ideig élni egyszerre lehet áldás és átok, főleg, ha egyedül kell végigélned az életed.

Sunshine figyelte, ahogy Vane végigpásztázta a tömeget körülöttük. Az a mogyoróbarna-zöld szempár mindent észrevett.

– Hogy lehet az, hogy te nyíltan elmondasz nekem mindent, míg Talon nem hajlandó erre?

Vane vállat vont.

– Én nem esküdtem fel a titoktartásra, és gondolom, már elég sok kísérteties dolgot láttál az elmúlt néhány nap során ahhoz, hogy ez legyen a legkisebb gondod. Különbösen is, csak mondd el mindenkinek, hogy én valójában egy vérfarkas vagyok, aki éppen emberalakot vett fel.

Elhallgatott, és megeresztett egy ördögi vigyort.

– Akár fogadni is merek rá – tette hozzá lassan –, hogy akkor, kedves barátom, azonnal a gumiszobában találád magad.

Sunshine ebben nem kételkedett. És persze ez megmagyarázta, hogy a fiú miért mert ilyen nyíltan beszélni a „másságá-

ról”.

– Tényleg farkas vagy?

Vane bólintott.

– Akkor hogy lehetsz ember?

– Mi más faj vagyunk, mint ti, emberek. Bennünket körülbelül kilencezer évvel ezelőtt teremtettek, amikor a dédnagyapám úgy döntött, megmenti a fiai életét: varázslattal eléri, hogy a DNS-ük összefonódjon néhány másik állat DNS-ével. Mi így születünk. Egy fiútól két félvérű utód. Az egyiknek emberi szíve lett, a másiknak meg állati. Én az állati egyenes ági leszármazottja vagyok.

– Tehát neked farkasszíved van?

Vane megint bólintott.

– Az ezzel járó elvekkkel és az önvédelmi ösztönnel.

– Előfordult már, hogy azt kívántad, bárcsak ember volnál?

– Nem, soha. Miért?

De Sunshine érezte, hogy a fiú titkol valamit. Sokkal több érzés volt benne, mint amennyit hajlandó volt feltárni, és nyilvánvaló volt az is, hogy nem szeretné, ha Sunshine ezekben turkálna.

Úgyhogy a lány más témára váltott.

– Fáj, amikor alakot váltasz? Olyan, mint ahogy a filmekben ábrázolják, hogy ropognak a csontok, és kinő a szőr?

Vane erre felhorkant.

– Nem. Az csak hollywoodi kitaláció. Mivel a mágia segítségével teremtődünk, általában fájdalommentes az átalakulás. Körülbelül annyi fájdalmat érzek ilyenkor, mint te éreztél, amikor Talon házából a motoromhoz ugrottunk. Csak egy kis elektromos sisterség fut át rajtunk. Igazából eléggé kellemes a dolog, ha jól csinálod.

– Klassz lehet, ha valaki képes ilyesmire. – Sunshine kissé félrebillentette a fejét, hunyorított, és Vane-re nézett.

– Mit művelsz?

– Próbálok elképzelni, milyen lehetsz farkasként.

– Imádkozz, hogy soha ne legyen alkalmad megtapasztalni.
A lány hátralépett.

– Tudod, azt hiszem, ti férfiak mindig csak alkalmat kerestek, hogy ijesztgethessétek az embereket.

– Néha így van.

Nem akarván ebbe jobban belemenni, Sunshine elhallgatott. Sajnos Cameron továbbra sem bukkant fel.

Vane megpróbálta rávenni a lányt, hogy menjenek vissza Talon házába, de az nem akart.

– Lehet, hogy csak késik. Lehet, hogy volt valami találkozója, vagy ilyesmi. Nem mehetek el csak úgy.

Vane erre morgott egyet, olyasféle morgással, ami nagyon hasonlított egy farkaséhoz, aztán újra felvette a pozitúrát a kerítésnél Sunshine háta mögött, miközben a lány a kisszéken ült, és próbálta eladni a cserepeket és a rajzait.

Lassan el is múlt a délután, de semmi nem történt.

Cameron még mindig nem mutatkozott.

Selena négy órákor elment, rövid szünetet tartott.

Vane most a lány mögött ücsörgött a járdaszegélyen. Kinyújtotta hosszú lábát az útra. Hátradőlt a karjára. Ettől a testtartástól tökéletes testén megfeszült a pamutpóló.

– Mindennap ezt csinálod? – kérdezte Sunshine-t.

– Elég gyakran.

– Hát ez pokolian unalmas. Hogyhogy nem bolondulsz bele?

– Általában rajzolgatok, vagy festek, és mielőtt észrevenném, már el is telt a nap, és itt az idő, hogy hazamenjek.

– Én ezt nem értem.

Aki nem művész, az ezt nem értheti.

– Hé, Sunshine, van valami újdonságod?

Sunshine megfordult, és látta, hogy Bride McTierney közeleg feléje. A magas, dús idomú, kéjsóvár Bride arca olyan volt, mint Botticelli angyalaié. Sötétbarna haja szinte már feketének tűnt, ha Bride egy épületben volt. De ha kinn volt a szabadban,

akkor mély, már-már foszforeszkálón vörösnek látszott. Általában feltűzte a fejére egy csattal, miközben az arcába lógtak a tincsek.

A kedves Bride az egyik állandó vevője volt a lánynak. Még néhány festményét is megvette, és kitette a butikja falára.

– Nem, sajnálom – felelte Sunshine. – Mostanában nem festettem fantáziaképet vagy a Jackson Square-t. Leginkább megrendelt műveken dolgoztam.

– A fenébe, éppen most költöztem be egy új lakásba, és azt reméltem, hogy lesz valamid, amivel egy kicsit feldobhatom a szürke falakat.

Sunshine-nak felszaladt a szemöldöke. Bride annyira szeretette azt a helyet, ahol lakott, az Iberville-en.

– Miért költöztél el?

– Taylor nem szeret sokat utazni befelé a városba éjjel, úgyhogy arra gondoltunk, könnyebb lenne, ha közelebb laknánk a munkahelyéhez.

– De a te munkahelyed a közelben volt.

– Tudom. De ez is egy olyan önfeláldozás, amit meg kell hozni a szerelemért. – Sunshine-ra mosolygott, de az tudta, hogy ezzel csak leplezi az igazi érzéseit.

Pontosan ez volt az, amitől Sunshine tartott.

Miért mindig a nőnek kell feláldoznia magát a szerelemért? A változatosság kedvéért miért ne tehetné meg a férfi?

Bride felsóhajtott.

– Hívj fel, ha festesz valamit, ami tetszene, oké?

– Rendben. Egyébként nagyon jól nézel ki. Fogytál?

Bride arca felragyogott.

– Már csak negyvenhatos ruha kell. De be kell vallanom, *állandóan* éhes vagyok!

– Lehet, de észveszejtőén nézel ki!

– Kösz, Taylor beíratott aerobik-tanfolyamra a klubjába. Hetente négyszer van, és ez nagyban segített lefogyni.

– Ez nem úgy hangzott, mintha nagyon élveznéd a dolgot.

Bride tekintetén fájdalom suhant át, és nem nézett egyenesen Sunshine szemébe.

– Csak utálom, ha fel kell vennem az izzasztó ruhát, és be kell sétálnom a tornaterembe, ahol gizda, harminckettes méretű lányok nyüzögnek trikóban – mintha tényleg szükségük volna aerobik-órákra. Így csak még nagyobb a kísértés, hogy egyenesen egy cukrászdába rohanjak.

Sunshine felnevetett.

– Ne is mondd! Nekem az a véleményem, hogy azok számára, akik negyvenes vagy annál kisebb méretű ruhát hordanak, nem is lenne szabad mást gyártani, csak jutaszövetből készült zsákokat.

Bride megint elmosolyodott.

– De ha már ruhaméretekről és csupa csont nőkről beszélünk, azt hiszem, jobb lesz, ha visszamegyek a boltba. Vigyázz magadra, jó?

– Te is.

Bride elindult a boltja irányába.

– Ki volt ez? – Vane felállt, és mohó tekintettel pillantott a lány után.

Hát ezt hogy csinálta? A fiú, vagy inkább farkas hátborzongatóan halkán mozgott.

– Bride McTierney a neve. Van egy butikja az Iberville-en.

– Nagyon... csinos.

Sunshine meglepődött, hogy Vane ezt gondolja. A legtöbb férfi megijed, vagy egészen egyszerűen elfordul Bride-től, látván milyen magas, és rubensi a termete.

Vane meg úgy csinál, mintha egy szupermodell jelent volna meg előtte.

De ez még jól is elsülhet...

Vane pislogott néhányat, és visszaült az útpadkára.

– Tudod, bemutathatlak benneteket egymásnak!

Vane felnézett a lányra, aztán elkapta a tekintetét.

De azért Sunshine még látta a zöld szempárban a sajnálko-

zást.

– A farkasok nem vegyülnek az emberi lényekkel. Általában a frász tör ki benneteket, amikor megtudjátok, kik vagyunk. Arról nem is beszélve, hogy a nőstényeitek meglehetősen törékenyek. Nem szeretném visszafogni magam szeretkezés közben, csak azért, nehogy sérüléseket okozzák a partnereimnek, vagy esetleg meg is öljem.

– És még rólam mondják az emberek, hogy ami a szívemen, az a számon. Jézusom! Te mindent kimondasz?

– Már mondtam neked, nem vagyok ember. Nincsenek meg bennem a ti gátlásaitok.

Sunshine úgy vélte, hogy erről ennyit. De azért sajnálta a dolgot. Nem jönne rosszul Bride-nak egy férfi, aki elfogadja őt olyannak, amilyen, és aki nem kényszeríti állandóan szigorú fogyókúrára és sportolásra.

– Nos – szólalt meg Vane néhány perc múlva – mi van veled és a Keltával? Csak néha lefekszetek egymással, vagy valami több is van köztetek?

– Miért kérdezed?

– Mert te is kikérdezted az egész önéletrajzomat. Gondoltam, úgy igazságos, ha te is elmondod a tiéd.

Sunshine leült a fiú mellé.

– Nem is tudom. Amikor Talonnal vagyok, olyan, mintha egymáshoz illenénk. Mintha az énem egy része lenne, amiről nem is tudtam, hogy hiányzik, csak miután ráleltem.

– És ő is így érez?

Sunshine vágyakozva felsóhajtott.

– Ki tudja? Néha nagyon nehéz megmondani. Néha még azt sem tudom biztosan, hogy engem szeret-e.

– Igaz. Nem igazán tudja kimutatni az érzelmeit. Az nem az erőssége. De biztosan sokat jelentesz neki, ha engem is belevont ebbe az egészbe.

– Miért gondolod?

– Az, hogy Akherón parancsa ellen tesz, nem valami bölcs

dolog egy Sötét Vadász részéről. Akherón élet és halál ura felettük. Egyébként meg Talon hajlandó volt velem belemenni egy csereüzletbe, csakhogy téged biztonságban tudjon. De még egyszer mondom, ez nem volt valami bölcs dolog tőle.

– Miért? Nem fogod bántani, vagy igen?

– Most nem, de ha azt nézzük, milyen veszélyek közepette él a népem, az, hogy egy Katagari gyilkosnak lekötelezed magad, nyilvánvalóan égbekiáltó ostobaság.

– Milyen gyilkos?

– Ez az igazi megnevezése annak, ami tényleg vagyok.

Sunshine kérdően nézett rá.

– Oké, és mi az pontosan?

– Valaki, aki lelkiismeret-furdalás nélkül öl.

Sunshine gerincén végigfutott a hideg, mégis nehezen hitte el, hogy a fiú képes lenne ilyesmire. Vad volt, az kétségtelen, de annak ellenére, amit mondott, nem tűnt teljesen lelketlennek.

– Tényleg megtennéd?

– Bébi, a saját anyámat gondolkodás nélkül megölném!

Sunshine visszagondolt arra, amit a nagyanyja mondott Vane testvéreiről.

– Igen, de a testvéreidet is megölnéd?

Vane nem nézett a szemébe.

Sunshine megbökte a vállát.

– Nem vagy olyan erkölcstelen, mint amilyennek láttatni akarod magad, Vane Kattalakis. Szerintem sokkal több emberi van benned, mint hinnéd.

Sunshine visszament az asztalához, és leült. Folytatta a körülötte lévők fürkésztését, de lement a nap, Cameron továbbra sem mutatkozott, és senkit nem látott, aki akár távolról is hasonlított volna olyasvalakihez, aki fenyegetést jelenhetett volna rá.

Senkit, kivéve a testőrért.

Talon jó ideje fenn volt, már fel is öltözött, mire lement a nap. Fel-alá járkált a házban, alig várta, hogy elindulhasson Sunshine-hoz.

Idegesen felhívta Vane-t.

– Még mindig életben van, és sértetlen – közölte Vane üdvözlés nélkül. – Sunshine! – kiáltott a lánynak. – A Kelta van a vonalban, és bizonyosságot akar, hogy nem faltalak fel vagy ilyesmi!

Talon megdörzsölte az arcát Vane páratlan humora hallatán, miközben arra várt, hogy a lány átvegye a telefont.

– Talon?

– Hé, bébi, jól vagy? – kérdezte, és azonnal megkönnyebült, amikor meghallotta a lány lágy, délies akcentusát.

Ez volt a legszebb hang, amit csak ismert.

– Jól vagyok. Semmi nem történt. Igazán unalmas volt ez a nap. Kivéve persze Vane-t. A maga Cujo-szerű módján egész érdekes.

Talon elmosolyodott. Máris jobb kedvre derült, hogy tudta, Sunshine jól van.

– Fogadni mertem volna, hogy így érzel majd. Csak légy óvatos, én is ott leszek, mihelyt lehet.

– Rendben. Hamarosan találkozunk.

Talon szíve összeszorult, amikor meghallotta, hogy a lány csókot küld neki a telefonba, aztán átadja Vane-nek. Istenek, mennyire szereti ezt a nőt!

– Ó, Tally, én is szeretlek!

– Pofa be, te szőröspofájú! Te nekem nem mondhatsz ilyet, csak a szerelmem.

Vane felhorkantott.

– Tudod, egy nap még megfizetsz!

– Oké, majd besegítek!

Vane illendően felnevetett.

– Te mocsári patkány, ezért tartozol nekem egy első osztályú, extra husival.

– Ezt megbeszéltük. Egyébként hogy vagy? Minden gond nélkül tartod az emberi formád?

– Kiválóan vagyok. Még a ruháimat is sikerült magamon tartanom, meg minden.

– Csak maradjon is így. Nem szeretném, ha attól a cingár testedtől Sunshine-nak rémálmai lennének.

– Hidd el, ha nincsenek rémálmai a te kövér, szőrös hátsód-tól, akkor az enyém nem okoz neki gondot.

– Szőrös? Bocs, de nem tévesztettél össze a tesóddal?

Vane megint felnevetett.

– De most komolyra fordítva a szót, tizenöt perc múlva lemegy a nap. Azonnal ott vagyok.

– Tartom az erődöt, Custer tábornok! Ne aggódj!

– Kösz, Szőrösfejű. Nemsokára ott vagyok.

Talon letette, és várt, amíg csak érezte a bőrén azt a kis csiklandást. Aztán amint lement a nap, már biztonságosan elindulhatott.

Sötétedés után körülbelül negyvenöt perccel Sunshine megkérte Vane-t, hogy sétáljon el a közeli sarokig az üdítőárushoz, és hozzon neki valamit inni.

Vane nem nagyon akart elmenni, de a lány végül meggyőzte, hogy onnan is látni fogja, ő pedig el nem mozdul innen, amíg Vane vissza nem tér.

Mihelyt a fiú beállt a sorba, Sunshine meghallotta, hogy Selena fütyönt egyet.

– Hát, az a fickó eléggé hátborzongató, nagy H-val. Rá van írva, hogy sorozatgyilkos.

Sunshine megpördült, és egy nagyon magas, sötét hajú férfit látott, aki a saroknál járt. A Decatur Streetnél felsorakozó lovak prüszkölni kezdtek és felágaskodtak, amikor elhaladt mellettük.

Mintha megéreztek volna, hogy valami ördögi van benne.

Olyan hihetetlenül gonosznak nézett ki, hogy Sunshine

gyomra összeszorult.

– Visszahívjam Vane-t?

– Nem tudom, – Selena felállt a kártyaasztaltól, és Sunshine mellé állt. – Ha rád mozdul, én megragadom, te pedig sikoltasz.

– Rendben. Talán továbbmegy.

De nem így lett.

A férfi rápillantott az asztalra, és megállt.

Sunshine tekintete ráesett a szörnyű ezüstkarmokra a bal kezén.

Nem szólt egy szót sem, és közelebb lépett Sunshine asztalához. Sunshine nyelt egy nagyot, és ösztönösen Selenához húzódott. A férfi hihetetlenül jóképű lett volna, ha nem olyan vad a kinézete.

Selena és Sunshine idegesen egymásra pillantottak.

A férfi sötét, halálos tekintete megállapodott a tálakon, amiket Sunshine egy múzeumi katalógusban látott görög tál mintájára készített, majd olyan gyengédséggel, amit Sunshine nem is feltételezett volna, végigfuttatta ujjait a vörös alakos kerámián.

Egy pillanatra vágyakozás csillant a szemében, mintha a minta keserűes emlékeket ébresztett volna benne.

– Te csináltad ezeket?

Sunshine összerándult, amikor a férfi beható, sötét pillantása az övével találkozott. Mély, izgató hangja volt, olyan erős akcentussal, hogy beletelt egy kis időbe, amíg a lány megértette a kérdést.

– Igen.

– Szép munka.

Sunshine akkor sem lepődött volna meg jobban, ha a fickó előránt egy fegyvert, és lelövi.

– Köszönöm.

Amikor a férfi a zsebébe nyúlt, Sunshine már készült, hogy sikoltson Vane-nek, de aztán rájött, hogy a másik csak a pénz-

tárcáját húzta elő.

– Mennyibe kerül?

– Mit keresel itt?

Sunshine meglátta a férfi mögött közeledő Talont. Hosszú, ragadozó léptekkel a lány mellé ért. Nagyon gyorsan.

– Nem a te dolgod, Kelta! – morogta az idegen.

– Tűnj el Sunshine közeléből, Zarek, különben, esküszöm, kikészítelek!

Zarek visszatette a tárcáját a zsebébe, és szembefordult Talonnal.

– Csak próbáld meg. Kelta, és a tenyeremben találod a szíved.

Talon előreugrott, és hátralökte Zareket.

Az rávetette magát, de Talon elhajolt, majd újra megütötte.

Vane a nagy semmiből termett elő, és közéjük állt.

– Hé, hé, hé! – kiáltott rá Talonra, és erőszakkal eltolta Zarektől. – Mi folyik itt?

– Jobb lesz, ha nem látlak többet Sunshine körül, Zarek. Komolyan mondom.

Zarek megfricskázta a karmaival, majd sarkon fordult, és dühösen a presbiteriánus épület felé lépdelt.

Sunshine megrémült, amikor meglátta Talon vad tekintetét. Úgy nézett ki, mint aki képes lenne bárkit megölni.

– Talon?

– Állj kicsit hátrébb! – figyelmeztette Vane. – Jól vagy, Kelta?

Talon nem tudott válaszolni. Csak egyre növekvő dühét érezte. Azt, hogy most azonnal darabokra kell tépnie Zareket.

Abban a pillanatban, hogy meglátta, azonnal az a jelenet jutott eszébe, amikor megpillantotta Zareket és az áldozatát a sikátorban.

Isten irgalmazzon a fickónak, ha valaha is megpróbál rátámadni Sunshine-ra.

Megöli, nem törődve a következményekkel.

Talon szó nélkül magához húzta Sunshine-t, és átölelte. Beletúrt a hajába, mélyen beszívta pacsuliillatát, és élvezte a nyugalmat, amit a lányt tartva érzett.

– Úgy volt, hogy figyelsz rá, Vane! – vicsorgott a vérfarkasra.

– Ez csak Zarek volt, Kelta. Nyugodj már meg! Nem csinált semmit, csak az edényeit nézte.

– Megsebezhetted volna.

– De nem tetted.

– Igen, és átkozottul nagy szerencséd van, hogy így történt.

Zarek még mindig dühöngött, miközben a Pirate Alley felé haladt.

Mikor tanulja már meg? Akárhányszor segíteni akart valakinek, az mindig ellene fordult, és belemart.

Abban a pillanatban felismerte a nőt, amikor meglátta, és csodálkozott azon, hogyan hagyhatta Talon védelem nélkül.

A fogát csikorgatta.

– Rendben, hadd haljon meg!

Különben is, mit törődik veled?

Amikor közel ért az utca végéhez, megállt. Valami idegen, hűvös érzés rohanta meg. Azóta nem érzett ilyesmit, hogy emberi lényből Sötét Vadásszá vált.

– Zarek.

Megfordult, és nem mást látott maga előtt, mint Dionüszoszt. A görög isten rövid, barna haja tökéletes frizurába volt fésülve. Sötét tweedzakót viselt, alatta kék garbó. Úgy nézett ki, mint valami jól fizetett részvényes, akinek érdekeltsége van egy vállalatban.

– Ha gyalázkodni akarsz, Dionüszosz, csak nosza!

Dionüszosz felnevetett.

– Kérlek, hívj Dionnak. A Dionüszosz olyan régimódi.

Zarek megmerevedett, amikor az isten közelebb lépett hozzá. Kétségbevonhatatlanul érezhető volt a jelenléte, szinte sis-

tergett körülötte a levegő.

– Miért beszélgetsz velem?

Dionüszosz a sétálóutca felé intett az ujjával.

– Hallottam a kis zördüléseket Talonnal. Arra gondoltam, hogy üzletet köthetnénk, te meg én.

Zarek gúnyolódni kezdett az ajánlaton.

– Az olyan volna, mint egyezséget kötni magával Luciferrel.

– Az lehet, de nekem nincsen kényszagom. És történetesen jobban is öltözöm. Luc állandóan úgy néz ki, mint valami strici.

Dionüszosz cigarettával kínálta Zareket.

– Gyertünk, vegyél egyet! Az a márka, amit szeretsz!

Zarek vett egyet, és gyanakodva méregette a másikat, amíg meggyújtotta.

– Na, és mi lenne az egyezés?

– Egyszerű. Van egy srác a városban, aki kisebb-nagyobb szívességet tesz nekem. Tegnap este össze is futottatok. Az, aki úgy néz ki, mint a főnököd.

– Igen, ismerem a szemétládát. Én is tartozom neki.

– Tudom. Nagyon sajnálatos, hogy ti ketten így találkoztatok. De ha félre tudnád tenni a dühödöt, azt hiszem, nagyon tetszene az ajánlatom.

– Nevezetesen?

– A srácnak szüksége lenne néhány dologra. Persze meg is ölhetnénk, de arra gondoltam, jobb lenne, ha egy olyan valaki, aki a te „különleges” képességeiddel rendelkezik, inkább a mi oldalunkon állna, semmint az örökkévalóságban sodródna tetetlen Árnként. – Dionüszosz elhallgatott.

– Folytasd!

– Csak annyit kérek tőled, hogy ne vadássz. Menj haza, ahogy Akherón szeretné, és maradj is ott a Mardi Gras ideje alatt. Mialatt engem ünnepelnek, Styxx kapcsolatban maradj veled. Segíts neki a végső előkészületekben, és én megadom

neked azt, amit leginkább szeretnél.

- És mit szeretnék leginkább?
- Hogy véget érjen a szenvedésed.

Zarek igazat adott az istennek; az nagyon is jól tudta, mit kell felajánlania.

– Nem akarsz becsapni, ugye?

– A Styx folyóra esküszöm, hogyha segítesz nekünk, megszabadítalak a fájdalmaidtól. Teljesen. Semmi trükk. Semmi kibúvó. Egy pillanat, és a halálon túlra kerülsz.

– És ha nem segítek?

Dionüszosz gonoszul mosolygott.

– Hádésznek van egy jó kis helye számodra a Tartaroszban, ami csak rád vár.

Zarek beleszívott a cigarettájába, és sötéten felnevetett.

– Mintha ettől megijednék. És mit fog tenni? Letépi a húst a testemről? Összetöri a csontjaimat? Tudok egy jobbat. Miért nem szorít le, és tipor agyon, amíg kiserken a vérem, vagy miért nem lapátoltat velem trágáját? Várjunk csak, már csináltam ilyet, voltam ilyen helyen, meg is van örökítve.

Dionüszosz zöld szeme lángra lobbant.

– Hihetetlen, hogy Artemisz élni hagy téged!

– Hihetetlen, hogy te isten létedre nem vagy képes jobbat kitalálni! – felelte Zarek, Dionüszosz meg, úgy tűnt, a legszívesebben megütné. – Mindegy, amúgy is gyűlölöm ezeket a szemétládákat, nem érdekel, hányat küldtök közülük az Árnyékvilágba.

Az isten azonnal lehiggadt.

– Gondolom, tudod a mobilszámomat? – kérdezte Zarek.

Dionüszosz bólintott.

– Akkor tartjuk a kapcsolatot.

– Rendben. Kedden találkozunk.

Talon ragaszkodott hozzá, hogy Sunshine pakolja össze a dolgait, és hagyja, hogy a férfiak visszatolják a kocsit a galériába.

De amikor elindultak, megállította őket.

– Mit csinálsz? – kérdezte Talon, amikor a lány előhúzta azt a tálat, amit Zarek nézegetett. Odanyújtotta Vane-nek. – Megtennéd, hogy elviszed Zareknek helyettem?

Talon megdöbbsent.

– Megörültél?

– Nem, Talon. Az az ember fájdalommal telve él. Úgy érzem, jól jönne neki egy kis kedvesség valakitől.

Vane gúnyolódni kezdett.

– Ami igazán jól jönne neki, az egy kiadós seggbe rúgás.

– Vane, kérek! – nógatta Sunshine a fiút, hogy vegye el a tálat.

Az morogva meg is tette.

– Rendben, de ha hozzám vágja, kérek valamiféle kártérítést.

A lány megcsókolta az arcát.

– Hát, ez nem valami nagy kárpótlás, de mivel itt van Talon, megteszi.

Azzal Vane fogta a tálat, és elindult lefelé az utcán.

Sunshine visszafordult Talonhoz, aki még mindig mogorván nézett.

– Zarek neki fogja hajítani a falnak, összetöri az első alkalommal, ahogy módja lesz rá.

– Nem hinném. De még ha így is tesz, akkor is csinálhatok majd egy másikat.

Talon segített a lánynak lezárni a kordét, aztán elindultak.

– Nagyon nagylelkű vagy.

– Sokan mondják. Nos, most megkeressük Styxx-et?

– A pokolba is, nem! Nem kockáztathatom, hogy valami bajod essen!

Sunshine morogni kezdett.

– Figyelj, a nagyanyám mondott nekem valamit ma délután. Azt, hogy ma este kövessem, amit a szívem diktál. Fogalmam sincs, mit értett ezen, de bízom benne. Nagyon különleges

képességei vannak. Bármi, amit eddig mondott, mind beigazolódt.

– Nézd, Sunshine, nem tehetek arról, amit ő mondott. Én csak azt tudom, hogy nem hagyom, hogy bármi rossz történjen veled. Amikor Nynia meghalt, teljesen elvesztem. Mintha kihültem volna, és azóta sem tudnék felmelegedni. Egészen addig, amíg meg nem éreztem, hogy a kezed megérint. Csak akkor tudok létezni nélküled, ha magamba temetem, amit érzek, de úgy tűnik, már nem vagyok képes rá. Amikor veled vagyok, vágyakozom, és elborítanak az érzések.

– Én is így érzek.

– És akkor mi lesz velünk?

– Nem tudom, Talon. Bárcsak tudnám!

Talon átfogta a lány vállát, miközben a tér felé lépdeltek. A férfi más párokra is felfigyelt maguk körül.

Mennyire szerette volna, ha ők is egy átlagos, boldog pár lennének, akiknek nincs más gondjuk, mint az, hogyan fizessék ki a jelzálogkölcönt De nem ez volt megírva.

Camulus játszadozott mindkettőjükkel, és Sunshine-nak valami baja lesz.

Egyetlen módot tudott arra, hogy mindkettőjüket megóvja.

– Hová megyünk? – kérdezte a lány

– Egy istent látogatunk meg egy csoda miatt.

15. fejezet

Ash összeszorította a fogát, miközben Artemisz beletúrta hosszú, szőke hajába. Elfedte a szemét, de azért látta, amint az istennő egy fürtöt az ujjai között csavargat.

– Mennem kell – szólalt meg Akherón.

Artemisz érzékeny lebiggyesztette ajkát, és végigfuttatta elegáns ujjait a férfi csupasz mellkasán, a körmei gyengéden karistolták a bőrét.

– Nem akarom, hogy elmenj!

– Engedj el, Artie! Meg kell találnom Styxxet, mielőtt valakit megsebesít. Tegnap éjjel majdnem megölte Zareket.

– Na és? Jobb, ha Zarek halott.

– Ez a legtöbbünkről elmondható.

Artemisz fájdalmasan végigszántott Ash karjain, amelyek puha aranyzsinórral az ágy tartóoszlopaihoz kötöttek.

– Utálom, amikor így beszélsz. Hálátlan vagy, azok után, amit érted tettem!

Ó, igen, olyan sokat tett *érte*. Inkább *neki*, és annak java része nem volt valami kellemes vagy élvezetes.

– Ne akard, hogy elszakítsam a köteleimet, Artie! – Ha Ash a különleges erejét használná ahhoz, hogy eltépje „sajátságos” köteleit, akkor az jelzést küldene az Olimposzra, és minden egyes isten tudná, hogy Artemisz templomában van. Amikor „meglátogatta” Artemiszt, nem használhatta a képességeit. Jelentéktelen kis mutatványokat engedélyezhetett magának, például egy ajtó kinyitása, vagy a vetkőztetés és öltöztetés, de más már felkeltette volna az olimposzi istenek figyelmét, és azonnal vizsgálódásba kezdenek, honnan is jön az ismeretlen erő.

Ez volt az egyetlen dolog, amitől Artemisz tartott.

– Szeretnéd, mi? Hogy Zeusz vagy valamelyikük az

ágyamban találjon?

– Akkor engedj el!

Az aranyzsinórok leoldódtak a csuklójáról. Ash felsóhajtott, most, hogy hajnal óta először mozdíthatta meg a karjait, és szép lassan visszatért beléjük a keringés.

Elöntötte a kimerültség hulláma, de lerázta magáról.

Szokásához híven, Artemisz nem hagyta aludni az együtt töltött időben, s ez már két napja így ment.

Fáradt volt, mást sem akart, csak aludni.

– Találd ki, mit derítettem ki neked! – szólalt meg Artemisz.

– Az én hitvány bátyuskám, Dion, ráakaszkodott a tiedre, és Camulus, a gall hadisten, meg ő licitálnak a hataloméért. Hát nem szörnyű?

Akherón megmerevedett.

– Mit mondtál?

– Dion és Cam abban a hiszemben van, hogy visszavehetik isteni hatalmukat, és a te testvéredet használják főkolompósnak. Mit szólsz hozzá? – Felnevetett. – Képzelheted, egy elfelejtett gall hadisten, a testvérem, aki csak arról híres, hogy vedeli a bort, és mindenkivel összefekszik, meg a te testvéred, akinek az egyetlen jó tulajdonsága, hogy történetesen úgy néz ki, mint te. És azt hiszik, hogy ez a marhaság majd győzelemre vezetí őket! – fújt egyet Artemisz, aztán megint felnevetett. – Már alig várom, hogy lássam, mit agyaltak ki ezek a lúzerek!

Akherón a nőre bámult. Lehet, hogy Artemisz lebecsüli a képességeiket, de ő gyanítja, hogy mire készülnek.

Mardi Gras idején az evilág és a másik világ – ahol az Atlantiszi Pusztítót is tartották – közötti határvonal nagyon elvékonyodik.

Csak egyetlen egy oka lehet, hogy Styxxet is belevonták a terveikbe...

Szabadon akarják engedni a Pusztítót, és ezt csak úgy tehetik meg, ha megölik Ash-t.

Így vagy úgy, ő majd tesz róla, hogy ez ne következhesen

be.

Ha eljön a Mardi Gras, nagy meglepetésben lesz részük.

Fogalmuk sincs, kivel és mivel van dolguk. A Pusztítónak nem lesznek képesek parancsolni, nem tudják ellenőrzésük alatt tartani. Ha szabadon van, ő az elképzelhető legirgalmatlanabb ősi istennő. Aki lemészárolta a családját minden egyes tagját. Aztán elpusztította volna a Földet, ha nem akadályozták volna meg, és nem vetették volna rabságba.

Ha Camulus és Dionüszosz azt hiszi, egyezkedhetnek majd vele, miután őt, Ash-t megölték, hát nagyon tévednek.

Ash majdnem elmosolyodott a gondolatra, hogyan próbálnak megegyezni vele. A Mardi Gras éjszakája nagyon érdekesnek ígérkezik, az kétségtelen.

– Most jut eszembe – szól Artemisz, és meztelenül hátrahanyatlott az ágyban, csupasz lábával hosszan, becézve végigsimított Ash gerincén. – A kicsinyeid nagyon rosszul viselkedtek, miközben te itt voltál.

Ash abbahagyta a csuklója masszírozását, és Artemiszre nézett.

– Hogy érted ezt?

– Zarek a határozott parancsod ellenére kint mászkált ma este, és ő meg Talon összeverekedtek a francia negyedben.

Akherónon düh cikázott végig.

– Micsoda? Mikor?

– Körülbelül két órával ezelőtt.

– A fenébe, Artemisz! – csattant fel a férfi. – Miért nem mondtad?

Az istennő vállat vont, és megsimogatta Ash meztelen mellkasát, csak hogy magára vonja a figyelmét.

– Mert úgy gondoltam, jó helyen vagy, ahol vagy, és mert tudtam, ha értesülsz róla, akkor elmennél.

Ash rábámult. Artemisz önzése nem ismert határokat. Dühös volt az istennőre. Csettintett az ujjával, és a ruhái maguktól a testére ugrottak. Feketére színezte a haját, és felragadta a

zsákját a padlóról.

– Nem tetszik ez a szín! – mondta a nő nyugösen, és azonnal visszaváltoztatta szökére.

Ash megmerevedett.

– Az egyedüli hajszín, amit jobban utálok a szökénél, az az aranybarna. – Visszaállította a fekete színt, majd Artemiszét is hasonlóra varázsolta.

Az istennő dühös sikoltása végigvisszhangzott a templomon, de Ash ekkor már egy mentális paranccsal visszakormányozta magát New Orleansba.

Sunshine érezte, ahogy az adrenalin végigáramlik benne, miközben az Ursulines Avenue 688 alatt lévő motorosbárhoz közeledtek. Ez volt a legjobb hely a városban, ahol találkozhatott a barátaival, jó kajákat ehetett, és egyéb mulatságokban is részt vehetett.

– Nem is mondtad, hogy a Szentélybe megyünk.

Talon elkomorult.

– Te ismered a Szentélyt?

– Édesem, nincs olyan nő ebben a városban, aki ne ismerné a Szentélyt. A Gyönyörűséges Istenek földjét. A pokolba is, én és a barátnőim szívesen kitüntetnénk Mama Lót, mert csak olyan férfit alkalmaz, aki istenien néz ki.

Sunshine persze észrevette, hogy Talon elfintorodik, és nem tudta megállni nevetés nélkül.

– Nem mintha te nem néznél ki istenien. Felvehetnéd a versenyt a Szentély káprázatos pasijaival. De most őszintén, sohasem tűnt fel, hogy ez a hely maga a Paradicsom a nők számára?

– Nem. Őszintén mondhatom, soha nem tűnt el, milyen jóképűek a férfiak a Szentélyben. És nem is érdekelt.

A bár kívülről tipikus New Orleans-i épület volt, amit még 1801-ben emeltek. Vörös színű téglából építették, és hatalmas tábla lógott a régimódi, vadnyugati szalonokat idéző ajtó felett.

Hegy fölött függő teliholdat ábrázolt. A hegy tövében motor-kerékpár állt, és büszkén hirdette, hogy ez a hely a Szentély, a Howlerek otthona. A Howlerek, vagy Üvöltők a bár külön bejáratú zenekara volt, szintén szerfelett jóképű legényekkel büszkélkedhetett.

A hely éjjel-nappal nyitva állt, a hét minden napján, és a Peltier család volt a tulajdonos. Az asszonynak, Mama Lónak tizenegy jóképű fia volt, akik a város ékességei lettek.

Mindegyik elsőrangú példánya a férfiúi nemnek, aki után garantáltan csorgott a nők nyála.

Belépve, az ajtóban összetalálkoztak Dev Peltierrel. A tökéletesen egyforma négyes ikrek egyike volt általában a kidobóember. Sunshine még nem találkozott nővel, aki ne szeretne volna hazavinni az ikrek egyikét. Ami azt illeti, a legszívesebben mind a négyet hazavitték volna, hogy egymáshoz passzoló könyvtámaszként használják őket a hálószobában. Csak persze a barátnői nem könyveket akartak közéjük tenni.

Devnek átható kék szeme volt, és hosszú, hullámos, hátközépig érő haja. Sunshine csak abból ismerte föl, hogy Devnek – a többi hárommal ellentétben – a karján íjat és nyílveesszöt ábrázoló tetoválás virított.

A lány megtorpant, amikor rájött, hogy az ugyanolyan, mint a Talon testén lévő.

Észrevéve Talont, Dev mély hangon, erős francia és cajun akcentussal üdvözölte:

– Hé, haver! Merre jártál? – Közben pacsizva kezet fogtak.

– Itt is, ott is. Kinn is, benn is. És te?

Dev elvigyorodott.

– Leginkább kinn-benn.

Talon felnevetett.

– Akkor én nem toloom oda a képem.

Dev ránézett a lányra, és kacsintott egyet.

– Hé, kicsi Sunshine, miért lógsz ezzel a lúzerrel? Elvesztettél egy fogadást, vagy valami ilyesmi?

- Valami ilyesmi – felelte a lány egy mosoly kíséretében.
- Ismered Devet? – kérdezte Talon, és egész testében megmerevedett, mintha a gondolattól elfogta volna a féltékenység.
- Igen – felelte Dev, mielőtt Sunshine megszólalhatott volna. – Gyakran jár ide. Ő és Aimee hátul szoktak biliárdozni.
- Egyedül jössz ide?
- Sunshine játékosan meglegyintette Talon vállát.
- Nem hagynád abba? Nem vagy az apám, és itt senki nem háborgathat, hála Devnek és a testvéreinek.
- Így van, Talon. Ismered az elveinket. A Szentélyben senki nem molesztálhat nőt, hacsak az nem akarja, hogy molesztálják.
- Kivéve Aimee-t. – Sunshine nem bírta ki, hogy ezt ne tegye hozzá. A népes Peltier család egyetlen lány tagja, Aimee nem mehetett egyetlen férfi közelébe sem anélkül, hogy valamelyik fiútestvére, vagy hatalmas termetű, izmos apja ne lett volna mellette.
- Ez bizony így van. – Dev a koporsó felé intett, a helyiség ajtóhoz közelebbi sarkában.
- Ott a legutolsó gyengeelméjű, aki randira hívta a húgomat.
- Talon megint felnevetett.
- Hát, ez is egy olyan hely, ahová nem szívesen tolnám a képem. Erősztt keresem, volt már itt?
- Igen, fenn van a raktár mellett, Rudyval, Justin-nal és Etienne-nel pókerezik.
- Köszí. – Talon átvezette Sunshine-t a helyiség elülső részén, ahová asztalokat és kis bokszoikat tettek, ahol enni lehetett. Ma este meglehetősen zsúfolt volt a hely, és a Howlers zenekar sem sajnálta a hangerőt.
- Hé, Talon! – kiáltotta a férfi fülébe a lány. – Miért van neked és Devnek ugyanolyan ábra a testeteken?
- Talon visszapillantott az ajtóban álló Dev felé.
- Dev úgy véli, mókás olyan jelet viselni, ami... – elhalt a

hangja, de Talon szemének csillanásából Sunshine kitalálta a ki nem mondott szavakat.

Az új valószínűleg a Sötét Vadászok jele volt.

– Ő is Sötét Vadász?

– Nem, ő teljesen más *faj*.

Sunshine-ba beléhasított a felismerés.

– Olyan, mint Vane?

Talon nem szólt, lehajtotta a fejét, és halkán beszélt, nehogy meghallják.

– Igen, és ugyanakkor mégsem.

Tehát akkor Dev valami másfajta vadállat.

– És ez azt jelenti, hogy az egész családja képes átvál... – másféleképpen fejezte be, mert egy kuncsaft túl közel ment hozzájuk – tani a ruháját teljesen újra? – fejezte be.

Talon bólintott.

Húha! Ki gondolta volna? Egy egész család él közöttük, akik más fajba tartoznak, és ők vezetik az egyik legnépszerűbb szórakozóhelyet a városban. Nem semmi!

Talon kiegyenesedett, és elindult a helyiség másik végébe, ahol a biliárdasztalok álltak. Díszes fenyőfa lépcső vezetett fel az emeletre, ahol még több asztalt állt azoknak, akik evés közben nézték az alsó szinten muzsikáló zenekart.

Még az emelet is zsúfolásig megtelt ma este.

Talon meg sem állt, átvezette a lányt a vendégek között, egyenesen a legutolsó, bal oldalon a sarokban lévő asztal felé vette az irányt.

Öt ember ült körülötte, pókereztek. Etienne Peltier vékonyabb volt, mint a bátyja, Dev, de nem kevésbé izmos. Vállig érő, egyenes szálú szőke haja volt, és olyan arca, amit csak angyalinak lehetett nevezni. De mint azt Sunshine már több alkalommal is megtapasztalhatta, maga az ördög is lakozott abban a gyönyörű testben. Etienne-nel senki sem szeretett volna összetűzésbe kerülni.

Rudy St. Michel ült Etienne mellett. Teljesen átlagos volt a

kinézete, úgy festett, mint egy tipikus New Orleans-i semmittevő, hosszú, fekete haja volt, és színes tetoválások borították testének minden négyzetcentiméterét, amit nem takart ruha. Körülbelül egy évvel ezelőtt kezdett el itt dolgozni, ő felelt a lenti játék automatáért.

Egy másik fickó, Justin Portakalian háttal ült a falnak, egyik, bőrnadrágba bújtatott lábát ráfektetve egy fából készült székre. Éppen két lapot nyújtott át Rudynak. Pontosan olyan jóképű volt, mint bármelyik Peltier fiú, félhosszú, sötétbarna haja volt, és mogyoróbarna szeme, amely rosszindulatúan csillogott. Két centi híján két méter magas volt, és róla lehetett volna mintázni a szörnyű viselkedést. Sunshine mindig igyekezett elkerülni. Nem beszélt sokat, és például Sunshine legutóbbi fiúját kihajította a hátsó ajtón. Szó szerint.

A lány olyan pletykákat is hallott, hogy Justin nemrég szabadult a börtönből, ahol gyilkosságért ült, és szörnyű modora adott is némi alapot e feltételezésnek.

A másik két férfit nem ismerte Sunshine. Az egyik egy szőke motoros volt, akinek az ölében hiányos öltözékű vörös nő ült. A férfi felnézett, meglátta Talont, és a mosoly lehervadt az arcáról.

– Hát te mit keresel itt, Kelta?

– Beszélnem kell veled.

– Nem látod, hogy éppen nyelésben vagyok?

Talon látta a könnyökénél lévő lapokat.

– Igen, és azt is látom, hogy csalsz.

– Micsoda? – kérdezték a többiek egyszerre.

– Talon, te faszfej! – A szőke férfi megköszörülte a torkát. –

Csak viccel. Adjatok egy percet, rendben?

Rudy Justinra és Etienne-re mordult, miközben megigazította a kezében lévő öt lapot.

– Nem tudom, miért vagytok úgy kiakadva. Ti is csaltok.

Etienne elmosolyodott azzal az elbűvölő az-ördög-se-törődik-vele mosollyal, miközben Justin Rudy felé küldött egy

nem túl derűs pillantást.

A szőke férfi hirtelen felpattant az asztaltól, majd visszasielt, és felkapta a lapjait.

– A biztonság kedvéért – mondta a többieknek.

Amikor a szőke fickó és a vörös nő odalépett hozzájuk, Talon, bemutatta őket egymásnak.

– Sunshine, hadd mutassam be Erósz és Pszichét.

Sunshine kíváncsian pillantott rájuk.

– Csak klassznak találták a neveket, ugye? Ők nem az igazi Erósz és Psziché.

Erósz durcás pillantást vetett rá.

– Miért beszél hozzám?

– Cupido – mondta Talon figyelmeztető hangon. – Viselkedj! – Pszichéhez fordult. – Megtennél nekem egy szívességet, szórakoztatnád egy kicsit Sunshine-t, amíg én a férjeddal beszélek?

– Persze, édes! – Psziché átkarolta Sunshine vállát. – Gyere, nézzük meg, miféle bajba keveredhetünk odalenn.

Sunshine követte a díszes lépcsőn lefelé, ami nem messze a színpadtól végződött. Lenn nagy volt a zsúfoltság, teli volt táncolókkal, olyanokkal, akik hallgatni akarták a Howlerst, és olyan nőkkel, akik szemezgettek az együttes jóképű tagjaival.

A két nő odasétált egy biliárdasztalhoz, ahol egy Nick Gautier nevű fickó játszott Wrennel, a kisegítő fiúval. Wren csendes, szégyenlős típus volt, az aurája is elárulta, hogy a legszívesebben láthatatlan lenne.

De mégis, volt benne valami veszélyes. Mintha örömmel megküzdött volna bárkivel, aki elég bolond ahhoz, hogy megzavarja befelé forduló magányát.

Hosszú, sötétszőke haját rasztaszerű frizurában viselte. Világosszürke szeme már-már színtelennek tűnt.

Ami Nick Gautier-t illeti, Sunshine már találkozott vele itt néhányszor korábban is. Az anyja volt az egyik szakács, és Nick gyakran járt ide vacsorázni, és egy gyors partit végigját-

szani Wrennel.

– Üdv, hölgyeim! – mondta Nick enyhe cajun akcentussal.

Psziché elvette tőle a dákót.

– Tedd félre a golyóidat, Nick. Most mi játszunk!

Nick felnevetett.

– Pszich, egy nőnek egyvalamit nem lenne szabad soha mondania egy férfinak, nevezetesen, hogy tegye félre a golyóit.

Psziché elengedte a füle mellett a megjegyzést, és Wrenre pillantott.

– Nem bánod, ugye?

Az megrázta a fejét, és átnyújtotta a dákóját Sunshine-nak, aztán szó nélkül beleveszett a tömegbe.

– Nem akartunk megzavarni benneteket, srácok – mondta Sunshine Nicknek.

– Ó, ne aggódj emiatt! Wren és én sokat játszunk. Neki különben is vissza kellett menni a konyhába. Kérnek valamit inni a hölgyek?

– Sört – mondta Psziché.

– Vízet.

Nick bólintott, és elment.

Sunshine figyelte, ahogy Nick a tömegben kerülgette az embereket. Aztán visszafordult Pszichéhez.

– Gyakran jártok ide Erósszal?

A másik bólintott.

– Láttalak is itt már néhányszor. Általában Aimee-vel vagy itt, és egy fekete hajú tyúkkal.

– Trinával.

– Úgy van.

Psziché felkapta a saját golyóját, és ráhelyezte az asztalra.

– Igen – mondta, miközben lökött, és hat golyót a lyukba küldött –, én istennő vagyok, Erósz meg isten.

– Honnan tudtad...

– Istennő vagyok. Hallok minden gondolatot a fejedben. –

Sunshine-ra mosolygott, miközben bekrétázta a dákó végét.

– Hát, ez eléggé rossz érzés.

– Igen? – Psziché megfújta a dákó végét, félretette a krétát, aztán még három golyót küldött a lyukba.

– És mivel tudom, mire gondolsz, a válaszom, igen.

– A válaszod mire?

– Hogy Talon szeret-e téged.

Sunshine vágott egy grimaszt, amikor Psziché a maradék golyót is belökte.

– Nem is tudom. Vannak időszakok, amikor olyan érzésem támad, hogy nem tud engem különválasztani Nyiniától. Azt hiszem, őt jobban szereti, mint engem.

Psziché újra felállította a golyókat.

– Ne sértődj meg, de ez bolondság. Te és Talon lelki társak vagytok. Mindig szeretni fog, függetlenül attól, hogy ki vagy mi vagy. Te, kedves barátném, akár púpos bálnaként is visszateérhetnél, akkor is szeretne.

Képtelen nem szeretni. Ti ketten egymásnak lettetek teremtvé.

– Igen, de...

– Nincsen de, Sunshine. – Psziché odaállt a lány elé. – Én vagyok a lelkek és a társlelkek istennője. A többi olimposzi istennel ellentétben én abban a pillanatban tudom, ha két ember egymásnak van teremtvé, amikor meglátom őket. Ha te is, és Talon is meghalnátok ma este, és egyikőtök az Északi, másikótök a Délisarkon születne újra, akkor is előbb vagy utóbb egymásra találnátok. Ez a lelki társak közötti kapcsolat lényege. Túlélhettek valamit egyedül, a pokolba is, még más emberekkel is lehettek, de egyikőtök sem lesz teljes egész a másik nélkül. – Felpillantott az emeletre, ahol a férfiakat hagyták. – Ez ellen harcolhattok, ha akartok. De csak azt éritek el vele, hogy szörnyen érzitek magatokat.

Megveregette Sunshine vállát.

– Tudom, hogy nem hiszel nekem. Azt is tudom, hogy bele-

telik egy kis időbe, mielőtt ezt elfogadod. És – hogy úgy mondjam – a kapcsolatotok problémája nem az, hogy Talon szeret vagy nem szeret, hanem az, hogy még csak nem is gondolhat erre.

– Miért?

– Mert abban a pillanatban, hogy megteszi, Camulus azonnal megöl mindkettőtöket. És Talon ezzel tisztában van. Nem engedi meg magának, hogy szeressen, mert attól fél, hogy megint elveszít téged.

Sunshine elgondolkodott. Minden ahhoz az idegesítő és ingerlékeny kelta istenre vezethető vissza.

– Van rá mód, hogy megkerüljük Camulust?

– Talán.

– Talán? Csak ennyi a válaszod?

– Hé, ez is jobb, mint a semmi!

Ez igaz, de Sunshine többet akart remélni.

– Na, és mi a helyzet Artemisszel? – kérdezte. – Még ha sikerülne is megkerülnünk Camulust, mi a helyzet vele?

Pszyché játszadozott a kezében lévő golyóval, miközben ezen a soha-nem-felejtendő tényen gondolkodott.

– Hát, ez nehéz dolog. Vele nagyon óvatosan kell egyezkedned.

– Tehát lehetséges, hogy beszéljek vele?

– Igen, lehetséges.

Sunshine gondolatai erre megindultak. Lehetséges, hogy mégis van számukra remény?

Talon bevezette Erószt a raktárszobába, és becsukta az ajtót. Quinn Peltier hangszigetelte a helyiséget már jó néhány évtizeddel korábban, azért, hogy a Peltierek és a barátaik elvonulhassanak, és senki se hallgathassa ki őket vészhelyzet esetén.

Eredetileg a helyiséget arra tervezték, hogy ha valamelyikük véletlenségből átváltozna medvévé, itt elbújhasson, ha vannak vendégek, de idővel egyre inkább arra használták a testvé-

rek, hogy ide hozzák a szolgálatkész nőket, ha arra támadt kedvük, és nem tudtak várni.

De ez más lapra tartozott.

Talon felkapcsolta a tompa fényt szóró lámpát a fejük fölé, és szembefordult Érosszal.

– Kérnék egy szívességet.

– Szívességet. Hát nem tudod, hogy nekem el kellene porlasztanom a Sötét Vadászokat, ha egy is a közelembe kerül?

Talon gúnyosan nézett rá.

– Majd erre gondolok, ha legközelebb kölcsön akarsz kérni egy kis pénzt pókerre, anélkül, hogy Psziché tudna róla.

Erósz engedékenyen mosolygott.

– Ügyes. Rendben, mit akarsz?

Talon habozott. Magában azon imádkozott, hogy Erósz ne azt a választ adja, amitől félt.

– Ismered Camulust, a kelta istent?

Erósz vállat vont.

– Nem igazán. Árésszel, Kellel, Arával és a többi hadisten-nel járkál. Lévén a szerelem és a vágy istene, nem kell érintkeznem velük. Miért?

– Mert megátkozott, és tudni akarom, vajon van-e rá mód, hogy megtörjem az átkát.

– Őszintén?

– Igen.

– Nagy valószínűséggel nincs. A hadistenek általában nem túl megbocsátóak. Bizonyára a mindent-el-kell-pusztítani mentalitásukból fakad. De attól függ, mit tettél, és mivel átkozott meg.

– Megöltem a fiát, ő pedig nem hagyja, hogy valaha is emberi lényt szeressek. Ha mégis megteszem, megöli az illetőt.

– Húha! – mondta Erósz. – Sajnálom, haver, de ilyesmivel a fejed fölött elfelejtheted a megbocsátást. A bosszú mélyen a hadistenek lelkében gyökerezik. De ha csörgedezik benned némi isteni vér, esetleg lehet számodra halványka remény. Van

benned isteni vér?

– Nem. Én teljesen emberi vagyok, legalábbis ami a vére-
met illeti.

– Akkor reménytelen.

Talon megfeszítette az állkapcsát az igazság hallatán, bár
nem volt meglepve. Eddig nem tudatosult benne, hogy titok-
ban már kezdte tervezgetni a jövőjét Sunshine-nal.

Hogy valahol mélyen mégiscsak élt benne a remény.

De hiábavaló volt.

– Nincs rá mód, hogy megtartsam Sunshine-t.

Rájött, hogy hangosan mondta ki a gondolatát, mert Erősz
azt felelte:

– Ha szereted a lányt, akkor biztos vagyok benne, hogy meg
fog fizetni érte.

Talon megacélozta magát, tudván, mit kell tennie. Még ha
beleszakad is a szíve. A legszívesebben sírva fakadt volna. De
tudta, hogy meg kell tennie.

Csak ezen az egyetlen módon óvhatja meg Sunshine-t.

– Rendben. Akkor egy utolsó kérésem lenne.

Erősz megértően nézett rá.

– Azt akarod, hogy az ólomhegyű nyilat lőjem belétek,
hogy megöljem a szerelmeiteket?

Talon bólintott.

Erősz előhúzta az íjat mintázó nyakláncát, és felnagyította.

Talon megragadta a kezét, miközben Erősz rácélt.

– Még ne! Rendben? Szeretnék még egy kis időt vele tölte-
ni. Tudnál várni éjfélig?

Erősz visszazsugorította az íjat az eredeti méretére közben
bólintott, és vállon veregette Talont.

– A szerelem mar. Hidd el nekem, én csak tudom.

Talon Pszichére gondolt, és egy kis féltékenység mart belé.

– Igen, de te megtarthatod a szerelmedet.

– Igaz. Milyen átkozottul szerencsés vagyok – Erősz izgett-
mozgott, mintha valamitől kényelmetlenül érezné magát. –

Hol akarod, hogy meglőjelek?

– Olyan helyen, ahol nem fáj.

Erósz égnek emelte a szemét.

Talon komolyra fordította a szót.

– A Runningwolf bárban. Éjfélkor ott leszünk mindketten.

Erósz bólintott, majd két lépéssel odébb lépett.

– Akkor éjfélkor találkozunk.

– Köszönöm, Erósz. Tartozom neked.

– Igen, tartozol.

Talon megértően hajtotta le a fejét. Most már lekötelezettje Vane-nek is, és Erósznak is. Amilyen sebességgel halad, valószínűleg sokkal többet veszít majd, mint a lelke.

Csak azon imádkozott, hogy Sunshine ne haljon meg végül.

De most nem gondolhat erre. Már csak néhány órája maradt, amit a szeretett nővel tölthetett.

Ki akarta élvezni azt a kevéske időt, amijük még volt, mielőtt Sunshine meggyűlölné.

Talon elhagyta a raktárt, és megtorpant, amikor megpillantotta Sunshine-t, aki lenn biliárdozott Pszychével.

Olyan gyönyörű volt. A színpad reflektorainak fénye megcsillant éjfékete haján. És az érzéki, buja teste... Tökéletes volt.

Sunshine jelentett neki mindent.

Talon ábrándozása durván félbeszakadt, amikor észrevette, hogy egy vékony, átlagos magasságú férfi beszélget a lánnyal, aki nem tűnt túlságosan boldognak emiatt.

A beszélgetés hirtelen veszekedésbe torkollott. Sunshine megélnékült, miközben ujjával megbökte a férfi mellkasát, és hátralökte.

Pszyché letette a golyót, és közéjük lépett.

Talonnak elborult az agya.

Anélkül, hogy a vendégekre vagy bármi másra gondolt volna, nem látott mást maga előtt, csak Sunshine-t. A korbátra tette a kezét, átvette magát, és már lent is volt az alsó szín-

ten.

Az ott lévő emberek csak tátoztak és levegő után kapkodtak, majd szétszóródtak.

Fájdalom nyilallt a lábába, ami csak erősebb lett, amikor lépett. De nem törődött vele. Csak Sunshine csüggedt arcát látta maga előtt. Csak a lány dühös hangját hallotta.

– Hogy tehetted ezt, Jerry, te kígyó!

– Már korábban is mondtam neked, Sunny, hogy az üzlet, az üzlet, ott minden megengedhető.

– De ő az *én* ügyfelem volt! Egész nap ott ültem kinn, és vártam, hogy megérkezzen!

– Igen, nos, ki korán kel, aranyat lel.

– Mondok neked én is egy közmondást – szólt bele Talon, és megragadta a fickót, majd maga felé fordította. – Senki nem szórakozhat a barátnőmmel.

Sunshine megdermedt, amikor meglátta Talon arckifejezését. Tényleg ijesztő volt. Úgy bámult Jerryre, mintha pillanatokon belül képes lenne kifilézni.

– Nincs semmi baj, Talon – nyugtatgatta a férfit Sunshine, mert nem akarta, hogy bajba kerüljön, vagy hogy letartóztassák, amiért megverte ezt a szemétládát.

Jerry arckifejezésén látszott, majd meghal, hogy valami becsmélőt mondjon, de Talon dühe és termete lakatot tett a szájára.

A lány megragadta Talon karját.

– Gyere, bébi, menjünk!

Talon szét akarta tépni a fickót. Hogy merészelte ellopni Sunshine ügyfelét? Nagyon jól tudta, milyen fontos neki.

A düh elborította, sistergett benne, próbált kitörni az önuralom ketrecéből.

– Ki ez a szemét? – kérdezte a lánytól.

– Én voltam a férje, és te ki vagy?

Talon szeme felszikkasztott.

– Dettó.

Jerry azon se döbbsent volna meg jobban, ha Talon tényleg megüti.

Talon Sunshine-ra nézett. Énjének egy része rettenetesen csalódottnak érezte magát, hogy a lány képes volt hozzámenni máshoz. Az nem számított, hogy akkor még fogalma sem volt az együtt töltött elmúlt életükről.

Akkor is fájt.

Sunshine szeme bocsánatkérően nézett rá.

– El akartam mondani.

– Mikor, Sunshine?

A lány megfordult, és Jerryre nézett.

– Szemét vagy! Nem is értem, hogy lehettem olyan bolond, hogy hozzád mentem.

Azzal a néma, őket bámuló tömeg felé vette az útját.

– Hé, Sunny! – kiáltott utána Jerry. – Menj el valamikor a Fallinibe, és csodáld meg a művemet! És jusson eszedbe, amikor ránézel, hogy a jobb művész lett a nyertes!

Talon látta, hogy Sunshine szemét elfutja a könny. Kirobant a dühe.

Megpördült, és olyan erővel ütötte meg Jerryt, hogy az összeesett. Egy nagy puffanással elterült a biliárdasztalon, amitől a biliárdgolyók összevissza gurultak.

A klán több tagja is elkezdett átkozódni, amikor felvillant néhány fényképezőgép vakuja.

– Csak nyugi, Kelta! – szólalt meg Talon mögött Justin hal-kan.

Talon nem is figyelt rá. Megragadta Sunshine kezét, és átvezette a tömegben.

Az ajtóban találkoztak Nickkel.

– Haver, Ash magánkívil lesz, ha ezt megtudja! El sem hiszem, hogy hagytad, hogy a Mardi Gras-ra összegyűlt tömeg ennek szemtanúja legyen! Rosszabb vagy, mint Zarek!

– Csak takarítsd el!

– Persze, takarítsam el! Tudod, hány kép készült arról,

amint leugrasz onnan fentről? Az anyám most meg van róla győződve, hogy be vagy löve, olyan drogokkal, amit Kyrianosztól vettél. Jól benne vagyunk a szarban! Az életem kész gyötrelem lesz. Majd hallgathatom, hogy drogdílerek alkalmazásában állok... már megint. Az anyám – az isten áldja meg a szívét – olyan vak, hogy még arra sem jött rá, hogy medvéknek dolgozik. A fenébe!

– Ne aggódj! – közölte Dev, amikor csatlakozott hozzájuk.
– Majd mi falazunk neked. Kelta. A meggondolatlanság miatti takarítás a szakterületünk. Holnapra egyetlen itt lévő emberi lény sem fog emlékezni semmire, és majd teszünk arról is, hogy az elektronikus gépeken se maradjon semmi. Mindenki azt hiszi majd, hogy csak a nagy feketeséget sikerült lencsevégre kapnia.

– Na, és velem mi lesz? – kérdezte Nick. – Nem fűlik a fogam az agysorvasztó trükkjeitekhez!

– Emberi lényekről beszéltem, Nicky.

Úgy tűnt, Nick nagyon megsértődött.

– Kösz – mondta Talon Devnek.

– Szívesen. Holnap találkozunk a Mardi Gras-on.

Talon a medve felé bólintott, és kivezette Sunshine-t, bár úgy érezte, hogy minden csont eltört a lábában az ugrástól.

Amikor kinn voltak az utcán, számon kérően kérdezte:

– Férjnél voltál?

– Hét évvel ezelőtt volt. Talon. Fiatal voltam, és meggondolatlan.

– Férjnél voltál – ismételte meg Talon. – *Ehhez* mentél hozzá.

Talon nagyot sóhajtott.

– Igen – felelte a lány.

– Nem hiszem el!

– Ugyan már. Talon, ne csináld! Nem hányhatod a szememre, amikor nem is tudtam, hogy valaha is léteztél! Ha valaki joggal lehet dühös, az én vagyok.

– Tessék?

– Selena mesélt rólad és a semmirekellő haverodról. Hogy megfektettetek gyakorlatilag minden valamire való nőt New Orleansban. Nem akarsz erről mesélni?

– Az más.

– Miért lenne más? Mert én nő vagyok? Jól tudtad, hogy nem vagyok szűz. Talon. Mit vártál?

Nem is tudta. De persze mindegy.

Holnapra a lány úgymint meggyűlöli. Nem akarta az estét veszekedéssel tölteni. Csak kevés idejük maradt.

– Oké, Sunshine. Igazad van. Sajnálom.

Sunshine megdöbbsent. Ez volt az első alkalom az életében, hogy egy férfi ilyen könnyen beadta a derekát.

– Tényleg?

– Igen – felelte Talon, és őszinte volt a tekintete. – Nem akarok veszekedni, oké? Felejtsük el a fickót, és menjünk enni!

Sunshine az ajkához emelte a férfi kezét, és megcsókolta a az ujjperceit.

– Jól hangzik.

Miközben az Iberville-en lévő kis étterem felé sétáltak, észrevette, hogy Talon kissé sántít.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Igen, csak kibicsaklott a lábam, amikor átugrottam a korlátot – felelte. – Ha feldühödök, olykor elveszítem Sötét Vadász képességeimet, és nélkülük a testem is emberivé válik.

– Nincs szükséged orvosra?

Talon megrázta a fejét.

– Ha nyugodt maradok, begyógyul, míg eszünk.

Talon végig szorosan maga mellett tartotta Sunshine-t, míg odaértek az étteremhez, és helyet foglaltak. A lány minden egyes porcikáját az agyába véste, hogy mindig így emlékezhessen rá. Ezek az emlékképek ott élnek majd benne, Nynia emlékével együtt.

Vagy lehet, hogy el fogja veszíteni ezeket az emlékképeket, ha Erósz nyíla eltalálja?

Lehet, hogy az elméje eltorzítja majd őket, hogy így ne szeresse többé a lányt?

A gondolattól is összeszorult a gyomra. Milyen lehet az, ha nem lesznek többé vigasztaló képek Nyniáról és Sunshine-ról?

Lehet az, hogy ne emlékezzen lány érintésére, bőrének pacsuliillatára? Arra, ahogy a szeme felcsillan, amikor őrá néz?

Összeszorította a fogsorát, megpróbált nem gondolni erre, hogy ne érezze a fájdalmat a szívében.

Ez nem őróla szól, és nem arról, amit nemsokára el fog veszíteni.

Hanem a lányról.

Meg kell ezt tennie érte.

Sunshine szemben ült vele a bokszban, a fejét kissé lehajtottá, miközben evett. A gyertyafény visszatükröződött sötét hajján, és krémszínűvé varázsolta az arcborét, amitől összefolyt Talon szájában a nyál.

Figyelte kecses kézmozdulatait, ahogy felvágta a garbanzo babsalátát, és eszegette. Imádta azokat a hosszú, elvékonyodó ujjakat. Imádta, ha a szájával incselkedhetett velük, ha a testén érezhette őket.

– Hogyan lettél festőművész? – kérdezte.

– Szeretem, ha el van foglalva a kezem.

Talon átnyúlt az asztalon, és kezébe vette a lány bal kezét. Hosszasan nézte a finom hajlatokat.

– Gyönyörű a kezed!

A lány elmosolyodott, és megszorította Talon kezét.

– Köszönöm. Egy festőnek ez a legbecsesebb kincse. Voltak olyan rémálmaim, hogy valami történik a kezemmel, súlyos sérülés vagy égés, és soha többé nem leszek képes rajzolni vagy kerámiát készíteni. A művészet az életem. Nem is tudom, mit csinálnék, ha nem alkothatnék.

Talon lehunyta a szemét, mert gyötrelem söpört át rajta.

Hevesen örvénylett benne az érzelem, de elnyomta. Muszáj volt.

Egyre kevesebb idejük maradt.

Sunshine megkínálta egy falat salátával, és ő igyekezett, nehogy összerezzenjen.

– Miért nem borostyánszínű már a szemed? – kérdezte Sunshine.

Talon lenyelte a falatot, és belekortyolt a borába.

– Ez is része a Sötét Vadász létnek. Ragadozóvá változtunk, hogy megtaláljuk és megöljük a démonokat. A szemünk feketévé vált, és sokkal jobban képes kitágulni, mint az emberi szem, hogy a sötétben is lássunk.

– És a metszőfogaitok? Vérszívásra használjátok?

Talon megrázta a fejét.

– Nem. A vér soha nem volt az ízlésemnek való. Az is része a Sötét Vadász létnek, hogy hosszú metszőfogaink vannak.

– Szereted, amit csinálsz?

– Néha jó móka, és kihívást jelent, de vannak olyan időszakok is, amikor meglehetősen unalmas. De általában jól elvagyok veled.

Úgy tűnt, a lány elfogadja ezt.

Néhány percig csak evett, de aztán újra megszólalt:

– Talon, miért váltál meg a lelkedtől?

A férfi nem nézett a szemébe. De a lelki szemeivel olyan tisztán látta! Ott feküdt az áldozati oltáron, a két keze a feje fölött kikötve, meztelen volt a mellkasa, és vérrel festett jelképek borították. Hűvös nap volt, és a klán minden egyes tagja ott volt.

A fekete köntösbe öltözött druida pap lenézett rá, és kegyetlenül elmosolyodott.

– *Hozátok ide Cearát!*

Az unokatestvére szavai most is ott visszhangzottak a fejében. Egy egész perc is eltelt, mire megértette, mi folyik. Rémmülten figyelte, ahogy a férfiak megragadják a húga két karját.

– *Speirr! Segíts, bràthair, kérlek!*

Kétségbeesetten próbált megszabadulni a kötelektől, de csak azt érte el, hogy vérezni kezdett a csuklója. Könyörögve kiáltozott nekik, hogy engedjék el a lányt.

Mint valami ketrecbe zárt vadállat, megpróbált kitörni, hogy elérje a hűgát.

Az újra és újra a segítségéért kiáltott.

– *Az istenek akarata, hogy mindketten meghaljatok az anyátok tettéért!*

És az unokatestvére mélyen Ceara szívébe döfte a törst.

Ceara Talonra nézett, a szeme rettegéssel és könnyel volt teli, miközben küszködött, hogy lélegzethez jusson.

Es ami a legszörnyűbb volt, a fiú látta a csalódottságot a szemében.

Hitt benne, és bízott abban, hogy ő majd megvédi.

A férfiak elengedték a hűgát, aki a földre rogyott.

– *Speirr?* – A hangja remegett, ahogy kinyújtotta véres kezét felé. – *Nem akarok meghalni!* – suttogta vékony gyerekhangján.

Azzal Talon szeme láttára meghalt.

Az levegő után kapkodott, harci kiáltás szakadt ki belőle, majd megátkozta a többieket. A Morrigán átkát kérte a fejükre, de az istennő nem vett tudomást róla.

Artemisz volt az, aki felelt a bosszúért való könyörgésére.

Még látta, hogy a druida pap hátraveti a fejét, és egy kegyetlen nyisszantással elvágja a torkát.

Talon mély lélegzetet vett, és megpróbálta mélyen eltemetni magában ezeket az emlékeket. Ez volt a múlt, és neki most Sunshine-t kell megmentenie.

– Ifjúkori düh volt – felelte nyugodtan, leplezve felindultságát. – Oly sok veszteség ért nagyon rövid idő alatt – a nagynéném, a nagybátyám, te és a fiunk. Miután téged elveszítettek, a gyásztól majd elment az eszem. Küzdöttem, hogy túléljem a nap minden egyes másodpercét. Csak az tartott életben,

hogy tudtam, a klánnak és Cearának szüksége van rám.

– Amikor a druida papok odajöttek hozzám, és azt mondták, fel kell áldoznom az életem a klán védelmében, valójában megkönnyebbülést éreztem. Nem teketóriáztam, hagytam, hogy az áldozati oltárra fektessenek.

Talon csikorgatta a fogait, amikor lelki szemei előtt újra megjelent a húga. Ahogy aznap ránézett.

– Ceara sírt, de megpróbált erős maradni. Minden úgy ment, ahogy kellett, egészen addig, amíg Murrdyd ellene nem fordult, és rá nem parancsolt a klán tagjaira, hogy ragadják meg őt is. Mindkettőnknek meg kellett halnia, hogy kiengeszteljük az isteneket.

– És ez volt az igazság?

– Nem. Csak ő akart a király lenni. Szüksége volt rá, hogy mindkettőnket eltegyen az útból, mivel mi voltunk a törvényes örökösök. Azt megértem, hogy engem meg akart ölni, de Cearát nem kellett volna. A dolog igazságtalanságát nem bírtam elviselni.

Sunshine beborította Talon kezét a sajátjával.

– Bébi, úgy sajnálom!

A férfi megszorította a kezét, és közben sűrűn pislogott, hogy úrrá legyen a fájdalomán. Csak egyetlen vigasza volt az életben, ennek a nőnek az érintése.

– Végül ők is sajnálták.

– Mit tettél?

Talon megköszöri a torkát, ahogy próbálta elnyomni annak az éjjelnek az emlékeit. A bánatot. Vadállatként rohant végig a falun, csak egyetlen gondolat volt benne.

Hogy megtalálja az unokatestvérét.

Hogy az a korcs megfizessen mindenért.

– Végigkaszaboltam az egész falut, megölve minden egyes férfit, aki közém és Ceara gyilkosa közé állt. A nők és a gyerekek elmenekültek előlem, miközben én egyre csak törtem az utat Murrdyd felé. Miután bosszút álltam rajta, porig égettem

az egész falut.

– És azóta is Artemiszt szolgálod?

A férfi bólintott.

– Találkoztál vele valaha?

– Csak akkor egyszer, amikor egyezkedett velem a lelke-
mért. Az alvilágban találkoztunk, ahol a lélek csapdába esik,
miután itt hagyja ezt a világot, de még nem indul el a másik
felé.

– Azóta nem is láttad?

Talon megrázta a fejét.

– Nem szabad kapcsolatban lennünk az istenekkel. Irtózat-
tal néznek ránk.

– Na, de akkor mi a helyzet Érosszal?

Talon vett egy mély lélegzetet, és kis jókedv öntötte el,
amikor a mókakedvelő, fesztelen szerelemistenre gondolt.

– Ő egy kicsit más. Valamilyen oknál fogva ő szeret velünk
lőgni.

Sunshine Talon szavain gondolkodott, miközben befejezték
a vacsorájukat. Szegény Talon. Olyan sok fájdalomment
keresztül. Olyan sok bánat érte.

Bizonyos fokig zavarta, hogy Talon még mindig keveri
Nyniával. Az lehet, hogy közös a lelkük, de végső soron ők két
teljesen külön ember.

Nem mintha ez számítana. Amíg a férfi Artemiszhez van
kötve, és rajta van Camulus átka, addig nem lehet szabad. So-
ha nem lehet jövője.

Miközben Pszichével beszélgetett, az istennő elmondta ne-
ki, hogyan lehet megidézni Artemiszt.

Sunshine igazán szeretett volna egy jót csevegni az istennő-
vel, hogy megtudja, nem nyerhetné-e vissza Talon a szabadsá-
gát. Ha ezt el tudná érni, akkor talán tehetne valamit azért is,
hogy megállítsa Camulust.

Miután fizettek, eljöttek az étteremből, és elindultak a lány
apjának a bárja felé.

Sunshine nem tudta, miért akarja Talon hazavinni, de úgy gondolta, észrevétlenül beosonnak a házba, hogy legyen még egy kis idejük együtt.

Talon a táncparkettre vezette a lányt.

Sunshine-nak korábban még soha nem tűnt fel, hogy milyen vonzó is tud lenni egy férfi, ha táncol. Személy szerint mindig is azt gondolta, hogy a legtöbb férfi meglehetősen hülyén néz ki tánc közben.

De Talon nem. Ő volt a legszexisebb férfi, akit életében látott.

Amikor vége lett a dalnak. Talon nógatta a lányt, hogy mutassa be az apjának és a testvérének. A közelben ültek, a papírokkal foglalkoztak, a bár számláival, és Wayne segített nekik.

– Szia apu, Storm, Wayne.

Felnéztek, és mosolyogtak, egészen addig, amíg meg nem pillantották a lány mögött Talont.

– Sunshine, jól vagy? – kérdezte az apja.

– Nagyon jól. Csak szerettem volna, ha találkoztok Talonnal. Talon, ő itt az apukám, Daniel Runningwolf.

Talon a kezét nyújtotta, de a lány apja nem fogadta el.

– Sámán vagyok, és nem érhetek hozzád.

Talon megértően bólintott.

– Bocsánat, nem gondoltam rá.

Wayne kimentette magát.

Miután elment, Daniel sötét szeme keményen megvillant, ahogy a lányára tekintett.

– Starla nem mondta, hogy a barátod lélek nélküli, aranyom.

– Valószínűleg arra gondolt, hogy nem vennéd komolyan. Vagy igen?

– De igen.

Sunshine gyorsan témát váltott.

– És hogy van anyu?

– Jól. Na és te?

– Jól vagyok, apu. Ne aggódj!
– Az apád vagyok, Sunshine. Az érted való aggodás a dolgom, az teszi ki az életem.
A lány rámosolygott.
– És nagyon jól csinálod.
De azért nem volt túlságosan nyugodt.
Talon előrelépett.
– Daniel, beszélhetnénk négyszemközt?
Sunshine összevonta a szemöldökét Talon vészjósló hangja hallatán. Az apja szeme összeszűkül, még mielőtt finoman bólintott volna.
– Sunshine, maradj itt Stormmal.
A lány figyelte, ahogy a másik kettő eltűnik, és rémület hasított belé. Valami nagyon nem volt rendjén.

Talon a bár egyik sarkába vezette Danielt. Odapillantott Sunshine-ra, és összeszorult a szíve.

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte Daniel.
– Nézze, tudom, hogy nem nagyon kedvel.
– Nem kedvellek? Te egy lélektelen gyilkos vagy! Elismerem, hogy másokat védesz velem, de az sem változtat a lényegen, hogy már nem vagy ember.
– Tudom. Pontosan ezért vagyok itt. A maga védelmére hagyom Sunshine-t ma este. Van néhány ember odakinn, aki bántani akarja, és nagyon méltányolnám, ha vigyázna rá. Én is a közelben leszek arra az esetre, ha a rá leselkedő újra el akarja vinni, de nem leszek szem előtt egészen holnap éjjelig.
– Abból, amit a feleségem mondott, Sunshine önként nem fogja hagyni, hogy elhagyd.
– Garantálom, hogy négy perc múlva rám sem akar majd újra nézni.

Daniel felvonta a szemöldökét.

– Hogy érted ezt?

Talon megköszönte a torkát, és a nagy Budweiser-reklám

órára, nézett a bárpult fölötti falon.

Majdnem lejárt az idejük.

Átkozott Párkák!

– Sehogy – felelte csendesen. – Csak higgyen nekem, a lánya a magáé.

Daniel bólintott.

Ahogy Talon visszasétált Sunshine-hoz, egész lénye sajgott a fájdalomtól. Elviselhetetlen volt számára, ha arra gondolt, mit tesz majd Erósz. Feneketlen mélységekig járta át a fájdalom.

De ennek meg kellett lennie.

Nem lehetnek együtt. Bolond volt, amikor másképpen gondolta.

Meg kell tennie, hogy megmentse a lány életét.

A szeme sarkából látta, hogy feltűnik Erósz, teljes isteni mivoltában. A szerelem istene az emberek számára láthatatlan volt ugyan, de Talon a Sötét Vadász érzékeivel könnyen észrevette.

– Biztos vagy benne? – visszhangzott Erósz hangja a fejében.

Talon előrehajolt, gyengéden megcsókolta Sunshine ajkát, aztán bólintott.

A két kezébe fogta a lány arcát, mélyen belenézett barna szemébe, és várta a pillanatot, amikor elsötétül a gyűlölettől. Várta, hogy Sunshine megmerevedik, és elátkozza.

Erósz felemelte az íját, és egyenesen Sunshine-ba lőtte a nyilát.

Talon nyelt egy nagyot, ahogy a fájdalmas várakozás beléhasított.

Viszlát, szerelmem!

A lány vágott egy grimaszt.

– Áú! Talon, te csíptél belém?

Az megrázta a fejét, és várta, hogy gyűlölet költözzön a lány szemébe.

De nem költözött.

Lassan múltak a másodpercek, miközben a lány egyre jobban elkomorult.

– Nem érzem jól magam. – Sunshine dörzsölgetni kezdte a szíve környékét, ott, ahol Erósz eltalálta.

Aztán, elképesztő módon, felnézett, egyenesen Erószra.

– Cupido?

Erósz idegesen pillantott körül.

– Te látsz engem?

– Nos, igen – felelte a lány.

Erósz odébb mozdult, és kissé elzöldült.

Talon elkomorodott, miközben valami rossz érzés kerítette hatalmába.

– Mi történt, Erósz? Miért nem gyűlöl engem?

Úgy tűnt, Erósz egyre kényelmetlenebbül érzi magát.

– Ugye, még csak véletlenül sem vagytok lelki társak?

– De igen – felelte Sunshine. – Psziché azt mondta, azok vagyunk.

Erósz sután elmosolyodott.

– Hoppá! Azt hiszem, beszélnem kell a feleséggel. A felesége is, mondhatta volna!

– Hoppá? – ismételte meg Talon. – Erósz, jobb lenne, ha a *hoppá* nem szerepelne a szótárban!

Erósz megköszörülte a torkát.

– Nekem senki nem mondta, hogy ti ketten lelki társak vagytok. Tudod, ez – és felemelte az íját – csak akkor működik, ha vágyról és rajongásról van szó. A lelki társak, az egy teljesen más dolog. Azt a fajta szerelmet nem vagyok képes megölni. Semmi sem képes rá.

Sunshine-nak leesett az álla, amikor ráébredt, mi folyik. Abban a pillanatban a legszívesebben megfojtotta volna Talont.

– Arra akartad használni, hogy meggyűlöltesen téged velem?

Most Talonon volt a sor, hogy félénken elmosolyodjon, mint az előbb Erósz.

– Drágám, meg tudom magyarázni.

De a lány csak bámult rá, miközben minden egyes porcikáját elöntötte a düh.

– Ó, hát persze hogy meg tudod magyarázni! Hogy mersz játszadozni a szívemmel és a lelkemmel? Nem gondolhatod, hogy boldogsággal tölt el az, amit ilyen alattomban műveltél velem!

– Sunshine – szólalt meg a lány apja. – Talonnak igaza van. Nektek nincs közös jövőtök. Ő nem emberi lény.

– Nem érdekel, hogy micsoda! Benne és bennem van valami közös, és fel sem tudom fogni, hogy volt képes ilyesmit művelni velem!

– Megtiltom, hogy újra találkozz velem! – szólt erélyesen az apja.

Ekkor Sunshine minden dühét ellene fordította.

– Nem vagyok tizenhárom éves! Nem érdekel, hogy mit tiltasz meg, vagy mit nem. Ez csak rá és rám tartozik!

– Nem fogom végignézni újra a halálodat – szólalt meg csendesesen Talon, minden egyes szót hangsúlyozva.

– És én meg nem hagyom, hogy irányítsanak! És nem is mondok le rólad!

Talon sarkon fordult, és kiharzott a bárból, annyira felkavarták az érzelmek. Nem teheti. Nem képes megtenni.

Hagynia kell, hogy a lány elmenjen.

Mindkettőjük érdeke ezt kívánja.

Vissza se nézve odarohant a motorjához. Felült, de mielőtt berúghatta volna, Sunshine ragadta meg a karját.

– Nem fogsz így megszabadulni tőlem.

Talon rávicsorította az agyaráit.

– Nem érted, mi vagyok?

Sunshine nyelt egy nagyot. Hirtelen minden értelmet nyert, amit Pszyché mondott neki. Ez a férfi itt nem Speirr, népének

vezére. Az ijedt kisfiú, aki kővé változtatta a szívét, hogy élhessen. A férfi, aki ellopta Nynia szívét, aztán jogot formált rá, amikor mások nem merték volna.

Ez itt Talon volt, a Sötét Vadász, aki az örökkévalóságig védelmezi az idegeneket az éjszaka sötét gonoszaitól.

De így csak még jobban szerette.

Dalolni kezdett a szíve. Nélküle el sem tudta volna képzelni a jövőjét.

Sunshine-nak fogalma sem volt, hogyan győzze le a közöttük álló akadályokat, de Talonért érdemes volt megpróbálni.

– Nagyon is jól tudom, hogy mi vagy. Talon. Az a férfi, aki szerelemre született. Az *egyetlen*, akiért én szerelemre születtem.

– Nem vagyok férfi. Már nem.

– Az enyém vagy, és nem hagylak elmenni anélkül, hogy ne harcoltam volna érted.

Talon nem tudta, mit tegyen. Amit a lány mondott, az a lelkébe tépett.

A legszívesebben magához rántotta volna, hogy örökre ott tartsa.

Átkozódva el akarta taszítani magától. Hogy a lány meggyűlölje.

Sunshine a karjába vetette magát, és hosszan megcsókolta.

Talon felnyögött, amikor megízlelte a csókját. Bár tudta, hogy nem lenne szabad, felültette a motorra, és elindultak a forgalom felé.

Talonra egyszerre zúdult a düh és a szerelem, miközben kifelé tartottak a városból, végig a mocsár szélén. A lány illata és érintése átjárta, és az érzései még erősebbek lettek. Sunshine teste olyan szorosan préselődött az övéhez, hogy semmi másra nem tudott gondolni.

A szerelme melegére.

Meg kell kapnia a lányt.

Képtelen volt megállni, lekanyarodott az erdőbe, és kikap-

csolta a motort.

Sunshine kicsit félt a férfi vad pillantásától.

A szeme tűzben égett a vágytól. Megragadta a lányt és alaposan megcsókolta.

Sunshine-ban felébredt az éhség, a vágy. Átölelte Talon nyakát, és hátát a motor tankjának vetette.

Még soha nem látta ilyennek a férfit. Mintha teljesen elszabadultak volna az érzelmei, mintha más sem éltette volna, csak az, hogy őt megérinthesse.

Megcsókolta a lány nyakát és az arcát, miközben kigombolta a blúzát, hogy aztán a kezébe vehesse a melleit.

Vad volt és zabolátlan, Sunshine-nak úgy tűnt, mintha két-tőnél is több keze lenne. Mintha egyszerre mindenhol megérintette volna.

Izonyúan vágyott a férfira. Ugyanazzal a kíváncsisággal, ahogyan az órá.

Sunshine visszacsókolta, nekidörgölözött duzzadt ágyékának, miközben lehúzta róla a pólót. Végigsimított széles mellkasán, érezte, ahogy összecsomósodnak és megmerevednek az izmai.

Talon feltúrta a lány szoknyáját a derekáig.

– Kellesz nekem. Talon! – suttogta Sunshine.

Talon birtokolni akarta. Minden egyes porcikája utána kiáltott. Soha életében nem érzett még így. Belé kellett hatolnia. Meg kellett érintenie. Érezni akarta az érintését a bőrén, a lehetét a nyakán.

Olyan erős volt a vágya, hogy reszketett.

Sunshine ügyetlenül matatott a férfi sliccével, aztán lehúzta a cipzárt, kiszabadítva az erekcióját. Talon megremegett, amikor Sunshine körülfogta.

Szinte fuldoklott a gyönyörtől, amit a lány érintése okozott.

– Ez az, Sunshine – mormolta a lány hajába. – Kérlek, tégy boldoggá!

Az hátrafeszítette a gerincét, és gyengéden bevezette a férfit

testének nedves kohójába. Talon erre vadul felmordult.

Őrülten szeretkezett a lánnyal, mint valami vadállat.

Sunshine elgyengült a vágytól, zihálva fogadta magába, miközben a férfi addig döfködte az ölét, amíg a lány teljesen beleszédült. Azóta, hogy találkoztak, most fordult elő először, hogy nem rejtette el a lány elől az agyarait. Hagyta, hadd lássa olyannak, amilyen valójában.

Hadd lássa a megszelídítetlen vadállatot, ami ebben a férfi-testben lakozott. Összefonódott a tekintetük. Sunshine látta Talon arcán az eksztázist, miközben a lába között hintázott.

A két keze közé fogta a férfi arcát, megbabonázva nézte a férfit és a ragadozót – Talont.

Egész életében hallott meséket halhatatlan lényekről, vámpírokról, akik elveszik áldozataik lelkét.

Ma éjjel Taloné akart lenni.

A férfi teljesen elvesztette az önuralmát Sunshine-nal. Tisztában is volt vele. Elborították az érzelmei, képtelen volt gondolkodni. Csak érezni tudott. Csak a lányra tudott összpontosítani. Ő volt a mindene.

Az illata elbódította, elborította a testét, felerősítette az érzékeit.

Hallotta, ahogy a vér száguld a lány ereiben, érezte, a mellkasán érezte, ahogy a szíve lüktet, ahogy puha, nőies bőre az övét simogatja.

Tedd magadévá!

Vadállatias, ösztönös parancs volt.

Az őserő sugallta.

Követelőző volt.

Ha észnél lett volna, biztosan uralkodik magán. De mivel nem volt, nem tette.

Most egy szörnyeteg volt, aki éjjel portyázott. Egyedüli gondolata az volt, hogy az övé legyen a lány. Mélyen belécsusszant, aztán a nyakába mélyesztette az agyarait.

Sunshine csak egy pillanatra lepődött meg, aztán mindkette-

jüket elborította az eksztázis.

Testük és elméjük egygyé forrt. Egyesült.

Talon Sunshine minden egyes gondolatát érezte a fejében. Minden egyes érzését. Az összes félelmét, a boldogságát.

Belelátott a lány szívébe, egészen addig a félelméig, hogy ő nem szereti annyira, mint Nyniát. Hogy soha nem fogja annyira szeretni. Érezte a lány reménytelenségét és eltökéltségét.

És ami a legfontosabb, a szerelmét.

Talon vadul felmordult, hagyta, hogy elborítsa a lány egész valója. Hagyta, hadd szivároгjon be lénye minden egyes sejtjébe a másik. Többé nem voltak titkok kettejük között. Nem volt rejtegetnivalójuk.

Sunshine ugyanolyan pőrén állt Talon előtt, mint az a lány előtt.

És az iránta való szerelem volt a férfi számára a leghihetlenebb érzés, amit valaha megtapasztalt.

Talon mélyen a lányba hatolt, és szinte felrobbant a feje és a teste. Olyan heves orgazmus söpört végig rajtuk, hogy a férfi képtelen volt megtartani a motort. Mielőtt még ráébredt volna, mi is történik, már a földön heverték, összegabalyodva. A férfi lassan visszanyerte az öntudatát.

Sunshine felbámult rá a holdfényben, a ruhái összegubancolódva, arca rajongást tükrözött.

Az elméjében még mindig hallotta a férfi gondolatait. A félelmét, hogy elveszítheti, a vágyat, hogy megóvja.

Érezte Talon büntudatát amiatt, hogy hagyta a hűgát meghalni. Az abbéli vágyát, hogy jóvá tegye azt, amit Nyniával tett.

A benne állandó társként élő szomorúságot és fájdalmat.

És látta, mennyire a karjában akarja tartani őt. Hogy ne vallon ismét kudarcot.

Érezte a férfi erejét és hatalmát, amihez fogható még soha nem látott. Talon egy ragadozó volt.

Ugyanakkor az a férfi is, akit szeretett. Aki viszontszerette,

aki bármire képes lett volna érte.

Még az életét is feláldozta volna.

– Szeretlek, Talon – suttogta a lány.

A férfi el sem hitte, mit tett. Végigsimította a lány nyakat, es letörölte róla az árulkodó vércseppeket Sunshine íze átjárta az elméjét, minden érzékét

Zareknek igaza volt, ez a leghihetlenebb dolog, amit csak ismert. Es most, hogy belenézett a lány szívébe...

Istenek, mit tett!

Egyetlen óvatlan, pillanatnyi szenvedély és máris elültette mindkettejük pusztulásának csíráját.

16. fejezet

Talon visszavitte Sunshine-t a házába, de útközben nem szólt hozzá. Nem is nagyon tudta, mit mondhatna.

Úgy tűnt a lány nem bánja, hogy megharapta, ennek örült.
De nem tudta kiverni a fejéből.

Az ízt.

Az érzéseit.

A szerelmét.

Mindörökre kísérteni fogja.

Amikor hazaértek, a lány bevonult a fürdőszobába, hogy egy kicsit felfrissítse magát, közben Talon felkapcsolta az íróasztalon lévő lámpát.

Néhány pillanattal később valaki kopogott az ajtón.

Talon előhúzta a pengéket a csizmájából. Nem túl gyakran jöttek ebbe a házba látogatók.

– Ki az?

– Ash vagyok, Kelta. Ne kapj szívinfarktust.

– Akherón vagy, vagy Styxx?

– T-Rex vagyok, és nincs rajtam a napszemüvegem.

Cselre gyanakodva, Talon óvatosan nyitotta ki az ajtót. Tényleg a „jó öreg, kísérteties” pillantással találta magát szemközt, de nem tűnt túlságosan boldognak.

– Mit keresel itt? – kérdezte.

– Egy kis harcot a démonokkal. Na és te?

Talon vette az Ash hangjában rejlő gúnyt és rosszallást.

– Voltak itt démonok? Hol?

– Megtámadták a Katagarik vackát, én meg elmentem, hogy segítsék Vane-nek és Fangnek.

Talon arca megrándult a hírre. Ott kellett volna lennie, hogy segítsen a küzdelemben. A fenébe is, ezt jól elcseszte!

– És jól vannak?

– Nincsenek. A nővérüket és a kicsinyeket megölték a harc során.

Talon szíve összeszorult ennek hallatán. Ezt a fajta fájdalmat már nagyon jól ismerte. A farkastestvéreket fájdalmas veszteség érte.

– Nagyon sajnálom.

– Tehát hol voltál?

De mielőtt válaszolhatott volna, Ash megadta helyette a választ.

– Várj, tudom! A Szentélyben mutogattad a képességeidet egy busznyi japán turista előtt, akik jócskán fel voltak szerelve digitális fényképezőgépekkel és videokamerákkal. Gratulálok, haver, már az egész világ tud róla.

Talon eltakarta az arcát.

– Jézusom, komolyan mondd?

– Úgy nézek én ki, mint aki viccel?

Nem, tényleg nagyon dühösnek tűnt.

– El sem hiszem – felelte Talon.

– Te? Te nem hiszed el? Nekem kell odaállnom Artemisz elé, hogy tartsam a hátam. Már úgyis ki van akadva Zarek miatt, és most hogy a fenébe fogom megmagyarázni neki, hogy Mr. Nyugi-Higgadt-Önuralom Pókembert játszott egy bárban, ami dugig volt turistákkal, és ő szolgáltatja majd a tokiói híradó fő szenzációját, aminek az lesz a címe, hogy *Mi a baj az amerikai kultúrával?*

Kérdés: hány szabályt szegtél meg kevesebb, mint egy perc alatt?

És ami a legrosszabb, felhívott Nick, és azt akarta tudni, hogy mi a fenének kell neki mindent titokban tartani, ha ti lépten-nyomon felfeditek magatokat. A kis seggdugasz pofátlanul még fizetésemelést is akar, mondván, hogy ő tud titkot tartani, míg közületek senki sem.

– Meg tudom magyarázni.

– Oké, hallgatlak.

Talon megpróbált előállni egy jó indokkal, miért tette, amit tett. De nem tudott.

– Oké, nem tudom megmagyarázni. Adj egy percet!

Ash szeme összeszűkül.

– Még mindig várok.

– Én meg gondolkodom.

A fürdőszobából kilépett Sunshine, aztán elsápadt, amint meglátta Akherónt. Kikapta a lambéria egyik lécét, és nekiesett Ash-nek.

Akherón hártott a karjával, amikor Sunshine a feje felé suhintott.

– Hé!

Sunshine Talon felé fordult.

– Ő az egyik, aki elrabolt!

– Nem én vagyok – felelte Ash zsémbesen, miközben kirántotta a lécet a lány kezéből.

– Sunshine, ő a főnököm, Akherón.

A lány ajka kis O-t formált.

– Vane mondta, hogy nagyon hasonlítotok. Igaza volt. Bár most, hogy egy kicsit lehiggadtam, tényleg látom, hogy nem teljesen olyan vagy, mint ő. Ő is félelmetes volt, de te... te *tényleg* az vagy!

– Ha több időm lenne, még jól is esne a dolog. – Ash átnyújtotta a lécet Talonnak. – Kifelé, Kelta, meg kell beszélünk a dolgainkat!

Talon nem szerette, ha parancsolgatnak neki, de most nem volt más választása.

Tényleg jól elszurta a dolgokat, és Ash joggal volt dühös.

Talon nagyon nehéz helyzetbe hozta őket.

Kiment, és a kikötőpallóra állt, ahol Ash már csípőre tett kézzel várt rá.

Az arca vöröslött a dühtől.

– Tudod, tényleg csodálatos estém volt ma. El kellett men- nem Kyrianoszhoz és Iulianoszhoz, hogy elmondjam nekik,

Valerius a városban van, és vagy három-négy órát töltöttem azzal, hogy megakadályozzam őket, hogy a római után vessék magukat. Aztán, pont, amikor már pihenhettem volna, és a munkámat végezhettem volna, kiderült, hogy démonok vannak odakinn a mocsárban, és Talon sehol, hogy megölje őket. És vajon miért nem volt ott? Mert Tarzan egy balkonról ugrált lefelé, hogy megmentse Jane-t Cheetától.

És most nem tudok mást tenni, mint hogy itt állok, és azt mondom, következő kudarc, hol vagy, csak tessék, erre!

Talon csak bámult rá.

– Nem kell gúnyolódnod! Tudom, hogy elszúrtam a dolgot, rendben?

– Nem, az *elszúrtam* arra az esetre jó kifejezés, ha rajtakaplak gatya nélkül Sunshine lakásában. Ez egy kicsit komolyabb annál, mint hogy elszúrtad.

– Nem fogok bocsánatot kérni azért, amit tettem.

Talon állkapcsán megfeszült az izom, amikor Ash nem nézett oda.

– Egy csomó minden bizonytalan, ami a holnap estét illeti. Rengeteg az ismeretlen tényező. És amit *már* tudunk, az nem valami jó.

– Ott van Kyrianosz és Iulianosz, akik koporsóban akarják vizionálni Valt. Ott van Val, aki a kisujját sem akarja mozdítani olyanokért, akiknek nem római vér csörgedezik az ereiben. Aztán ott van két kiakadt farkas, akik bosszút esküdtek a ma este történetek miatt. Zarek, akinek nem ez a legjobb napja, és akit jelenleg körözi a New Orleans-i rendőrség. Nick visít, hogy felmond, mert már elege van abból, hogy örültek után takarít. Aztán ott egy dühös istennő, aki mindenki fejét követeli. És az egyedüli Vadász, aki megbízható, az te vagy.

Ash elhallgatott, és zord tekintetet vetett rá.

– És haver, ne sértődj meg, de már napok óta nem vagy megbízható.

– Jól vagyok, T-Rex.

– Nem, Talon, nem vagy. Te akrobatamutatványokat csinálsz, és ártatlan emberek bőrét lyuggatod ki Sunshine miatt. Nem csak a magad életét kockáztattad, hanem mindannyiunkét és a Peltierékét is, csak azért, hogy pátyolgass egy érzéseiben megbántott nőt. Hová tetted az eszed?

Talonon düh cikázott át.

– Nem vagyok gyerek. Ash! Tudom, mi a fontos.

– Általában igen. De te a szíveddel gondolkodsz, nem a fejeddel, és ez a halálunkat okozhatja. Sötét Vadászok vagyunk, Talon, és mi nem érzünk.

Talon bármikor máskor egyetértett volna ezzel, de jelen pillanatban csak csalódott dühöt érzett. Nem volt szüksége erre a leckére. Sokkal inkább tisztában volt a kockázatokkal és a veszélyekkel, mint Ash. Tudta, hogy minden kockán forog.

– Kézben tartom a dolgokat.

– Valóban? – kérdezte Ash. – Mert onnan, ahol én állok, nem úgy tűnik. Nem engedelmeskedtél, amikor azt mondtam, hogy tartsd itt Sunshine-t. Egyezséget kötöttél a Katagariával és Erósszal, és az nem a te dolgod. Neked semmi keresnivalód ebben. Van fogalmad arról, mi lehet a vége?

– Meg kellett tennem. Meg kell óvnom a feleségemet. És nem érdekel, hogy mi az ára.

– A feleséged? – Ash megrázta a fejét. – Talon, nézz rám!

Talon úgy is tett.

Ash figyelmesen nézte, a tekintete hideg és könyörtelen volt.

– A feleséged *halott*. Ezeröttszáz évvel ezelőtt meghalt, és a szülőföldeden temették el. Sunshine nem Nynia.

Talon felordított dühében és fájdalomában. Ez nem volt igaz. Sunshine a felesége. Érezte. Tudta. Csak ő számított neki.

Csak ő számított.

Még mielőtt meggondolhatta volna, nekirontott Akherónnak. Két kézzel megragadta a nyakát, és megrázta, próbálván megértetni vele a dolgot.

– Ő nem halott! – vicsorgott. – Az ördög vigyen el, ő nem halott!

Ash lerázta magáról Talon kezét, és különleges képessége segítségével megbénította.

Talon vicsorgott és morgott, megpróbálta kiszabadítani magát, de hasztalan.

És ebben a pillanatban ráébredt, milyen messzire ment el.

Megtámadtam Akherónt.

A gondolattól kijózanodott. Ash-nek igaza volt. Ha nem csillapodik le, és nem szedi össze magát, mindannyiukat veszélybe sodorhatja.

Mindenkit.

Ash vett egy mély lélegzetet, és elengedte.

– Talon, döntened kell. A Sötét Vadászoknak nincs feleségük. Nekünk nincsen családunk. Mire lemegy a nap, senki más nem marad számunkra, csak önmagunk. Kötelességünk, *egyedüli* kötelességünk azokkal az emberi lényekkel szemben van, akik nem képesek megvédeni magukat a démonoktól. Józan fejjel kell gondolkodnod.

– Tudom – zihálta Talon.

Ash bólintott. Aztán a szeme furcsa, ezüstös színt öltött.

– Mondd el, mit akarsz csinálni. Azt akarod, könyörögjek Artemisznek, hogy adja vissza a lelked?

Talon elgondolkodott ezen. Olyan szakadék peremén állt, amiről soha nem gondolta volna, hogy bele kell néznie. Sötét Vadászként leélt létezése során soha nem mert arról álmodni, hogy Nynia visszatér.

– Hogy ő...

Lehunyta a szemét, arca megvonaglott a fájdalomtól.

Akherónnak igaza volt. Nynia nem jött vissza.

Nynia halott.

Ez a nő itt a házában nem a felesége.

Ő Sunshine. Egy életigenlő, szerető nő, akiben lobog a tűz és az érzelem.

Lehet, hogy a felesége lelke van benne, de mégis valaki más. Valaki, aki nélkül ő nem akar élni.

Valaki, akit nem mer megtartani.

Úgy érezte, szétreped a szíve. Sunshine emberi lény. Idővel majd elfelejti őt, új életet kezd. Megszeret valaki mást.

A gondolat szinte keresztüldöfte. De meg kell lennie.

Mindenféleképpen elveszíti a lányt, de így Sunshine-nak legalább lesz esélye olyan boldogságra, ami nem okozza a halálát.

– Nem – felelte Talon halkán. – Nem akarom visszakérni a lelkem, mert tudom, hogy Camulus átka miatt elveszíteném Sunshine-t. Nem akarok ilyen áron szabad lenni.

– Biztos vagy benne?

Talon bólintott, aztán nemet intett.

– T-Rex, hogy őszinte legyek már semmiben sem vagyok biztos többé. – Ránézett Ash-re. – Szerettél valaha valakit?

Akherón sztoikus nyugalommal nézett rá, és nem válaszolt a kérdésre.

– Tudod, az élet és a szerelem állandó változásban van, míg az emberek csak ritkán. Ha ismered ezt a nőt, és valóban szereted, nem éri meg kockáztatni, hogy szabad légy, és ő a tied legyen?

– De ha elveszítem...

– Mindig van egy *ha*, Kelta. Úgy tűnik az az egy biztos csak, hogyha legalább nem próbálsz meg, biztos, hogy elveszíted.

– De ha hagyom elmenni, akkor legalább életben marad.

– És úgy éljen, mint te Nynia halála után?

– Ez nem sportszerű.

– Nem azért fizetnek, hogy sportszerű legyek, hanem azért, hogy seggbe rúgjam a démonokat. – Akherón fáradtan felsőhajtott. – Tudod, évszázadokkal ezelőtt Kínában találkoztam egy bölcs emberrel, aki azt mondta: „Az, aki hagyja, hogy a félelem eluralkodjék rajta, annak a félelem a tanítója.

– Konfuciusz?

– Nem, Minh Quan. Egy halász, aki olyasmit árult, amiről azt tartották, hogy a legjobb zongzi, levélbe göngyölt rizs, amit valaha csináltak.

Talonnak felszaladt a szemöldöke a váratlan megjegyzés hallatán. Hát igen, Akherónnál soha nem lehetett tudni, mit hoz ki belőle az ember.

– Fura ember vagy, Akherón Parthenopeosz. Mondd meg, mit tennél a helyemben?

Akherón összefonta kezét a mellkasán.

– Soha nem gondolok bele, mit tennék mások helyében, Talon. Nem nekem kell a cselekedeteidnek a következményeit vállalnom. Azt csakis te teheted meg.

Talon felsóhajtott.

– Lehetséges megküzdeni egy istennel úgy, hogy te győzöl?

Ash tekintete tompa lett. Talon kíváncsian nézte. Volt valami Akherón múltjában, ami felkavarodott benne Talon kérdése hallatán. Valami rejtezett benne mélyen, a tekintetéből ítélve.

– A kelta és a görög istenek nagyon hasonlítanak az emberekhez. Hibáznak. És ezek a hibák végül vagy megteremtnek, vagy szétzúznak bennünket.

– Most úgy beszélsz, mint valami orákulum.

– Ijesztő, nem?

– Nem ijesztő, csak zavaró. – Talon elindult befelé.

– Talon!

Az megtorpant és megfordult, hogy szembenézzen Akherónnal.

– Hogy válaszoljak a kérdésedre. Igen, megnyerhetsz egy csatát egy istennel szemben. De sokkal jobb egyezkedni. – Akherón hangjából Talon kihallotta, hogy tapasztalatból beszél.

– Hogy tudsz egyezkedni egy istennel, aki azt akarja, hogy te az örökkévalóságig szenvedj?

– Nagyon óvatosan, kisöcsi. Nagyon óvatosan. – Akherón a

távolba meredt, valahová a mocsárba. – Tudod, véleményem szerint te nem veszel észre valami nagyon fontosat.

– És mi az?

– Nagyon kevesünknek adatik meg egy második esély arra, hogy visszazerezzük azt, amit elveszítetünk. Ha Nynia visszajött hozzád, annak talán oka van.

Akherón leengedte a kezét.

– Megvan a számom, Kelta. Ha meggondolnád magad a lelkeddel kapcsolatban, akkor tudasd velem. De gyorsan kell döntened. Holnap este szükségem lesz arra, hogy tiszta fejjel gondolkozz!

– Miért adsz nekem választási lehetőséget, amikor Kyrianosznak nem adtál? Akkor megkérted Artemiszt, és odaadtad Kyrianosz lelkét Amandának anélkül, hogy Kyrianosz tudott volna erről.

Akherón vállat vont.

– Kyrianosznak nem volt választási lehetősége. Lélek nélkül Deszideriosz megölte volna. De a te életedet nem fenyegeti veszély, ha nem kapod vissza a lelked. Csak a szívedet. És ahogy azt te is jól tudod, szív nélkül tudsz élni. De tényleg akarsz-e, ez itt a kérdés.

Voltak olyan időszakok, amikor Talon komolyan azt kívánta, bárcsak Akherón tényleg az a huszonegy éves kölyök lenne, aminek kinézett, nem pedig egy tizenegyezer éves bölcs ember.

Hát, ez az időszak kimondottan ilyen volt.

– Visszaviszem Sunshine-t magammal a városba.

– Nem – felelte Talon önkéntelenül. – Itt marad, hogy meg tudjam védeni.

– Ez nem kérés volt. Kelta. Szükséged van egy kis időre, hogy gondolkodni tudj. Időre, hogy tisztázz magadban mindent, még a holnap este előtt.

Talon vitatkozni akart volna, de aztán rájött, hogy Akherónnak igaza van.

El kell engednie majd a lányt. Akár most is megetheti.
Mindkettőjüknek sokkal könnyebb lesz így
– Oké. Hívom.

Sunshine abban a pillanatban tudta, hogy valami nincs rendben, amikor meglátta Talont az ajtóban.

Az tekintete zavaros volt, a szeme nagyon sötét.

– Mi történt? – kérdezte.

– Akherón visszavisz a lakásodba. – A hangja olyan szenvtelen volt, hogy attól görcsbe rándult a lány gyomra.

– Értem. És te is ezt akarod?

– Igen. Azt hiszem, ez lesz a legjobb.

De Sunshine nem akart menni. És nagyon megdöbbenette, hogy ennyire maradni akar.

– Értem.

Nekiállt összeszededegetni a holmiját. De belül, legbelül haldozott.

Talon nem bírta elviselni a látványát. A legszívesebben megragadta volna, hogy elfusson vele oda, ahol senki nem akad rájuk. Ahol biztonságban tudhatta volna.

Csak az volt a gond, hogy egy isten elől senki nem rejtőzhet el.

Előbb vagy utóbb rájuk találna Camulus, és akkor Sunshine-nak vége lenne.

Talon megragadta Sunshine hátizsákját, pont, amikor a lány nyúlt érte.

– Majd én.

Sunshine fényes szemmel bólintott.

Egyikük sem szólt, miközben Talon kikísérte a lányt, ahol Akherón már várta őket. Talon odanyújtotta a zsákot Ash-nek.

– Ööö... jól éreztem magam, Talon – mondta a lány. – Látlak még?

Talon Ash-re pillantott, aki felvont szemöldökkel nézett rá, mintha erre a kérdésre ő is választ várna.

– Nem – felelte Talon lassan.

Sunshine megköszöri a torkát, de nem szól semmit, hanem odasétált Akherónhoz.

– Kész vagyok.

Ash hátralépett, hagyta, hogy a lány menjen előre a katamaránhoz.

– Kelta – szól –, ha meggondolnád magad azzal kapcsolatban, amiről beszéltünk, hívj fel!

Talon bólintott.

Összetört szívvel figyelte, ahogy Sunshine becsatolja az övet. Ash beindította a csónakot, aztán elindultak, kifelé a mocsárba.

Vége volt.

Sunshine elment.

Én vagyok a Sötétség. Én vagyok az Árnyék.

Én vagyok az Éjszaka Ura.

Egyedül én állok az emberiség és azok között, akik el akarják őket pusztítani. Én vagyok az Oltalmazó.

Lélektelen Őr.

Nem vagyok sem ember, sem apollita, az élők világán kívül, a halottak világán kívül létezem.

Sötét Vadász vagyok.

És örökkévaló vagyok...hacsak nem találok egy olyan tiszta szívre, aki soha nem fog cserbenhagyni engem. Olyan, akinek a hite és bátorsága visszahozza nekem a lelkem, és engem is visszavezet a fénybe.

Nagyon kíváncsi vagyok arra, hogy visszazerezzük azt, amit elvesztettünk. Ha Nynia visszajött hozzád, annak talán oka van.

Fájdalommal telve fordított hátat a távozó Sunshine-nak, és visszament a házba. Becsukta az ajtót, és körülnézett.

Csak ürességet talált most, hogy a lány elment. Sunshine megtöltötte az otthonát boldogsággal. És ami a legfontosabb, őt is boldogsággal töltötte el.

Tekintete a lány asztalon heverő neszesszerére tévedt. Elfelejtette magával vinni, csakúgy, mint a hajkeféjét és a csatjait.

Szegény Sunshine, állandóan elfelejt dolgokat.

– Speirr?

Talon hirtelen megpördült, és Cearát látta maga mellett.

– *Lurach*. Te is azért vagy itt, hogy ítélkezz felettem?

– *Nae, bràthair*, csak beszélgetni jöttem.

– Miről?

A lány kinyújtotta a kezét Talon felé, de aztán le is ejtette, amikor eszébe jutott, hogy nem tudják egymást megérintetni.

– Csak el akartam mondani, mielőtt elmegyek, hogy meg-
egyeztem Bran istennel, hogy új testben újjászületek.

Talonnak elakadt a lélegzete.

Képtelen volt megmozdulni.

Képtelen volt levegőt venni.

Ceara elmegy?

Nae! Beléhasított a szó.

Nem hagyhatja el. Most nem. Mindazok után, ami történt.
Ő maradt az egyedüli vigasza.

Ugyanakkor nem vitte rá a lélek, hogy ezt elmondja neki.
Hogy Ceara megtudja, mennyire szeretné, ha maradna.

Hogy milyen nagy *szüksége* van rá.

Ha elárulná, a húga maradna, és ezzel lemondana a jövő-
ről...

Nem teheti ezt vele, nem lehet ilyen önző.

– Miért egyeztél bele végül? – kérdezte a lányt, és ügyelt,
hogy a hangján ne érződjön semmi.

– Itt az idő, Speirr. Megint élni akarom az életem. Hogy
megléljem azokat a dolgokat, amelyekben a legutóbbi alka-
lommal nem volt részem. A szerelmet. Gyerekeket. Talán még
munkát is és jelzalogkölsönt.

De Talon képtelen volt mosolyogni Ceara abbéli igyekeze-
tén, hogy humorizáljon, mert a benne lévő nyers fájdalom
szaggatta. Teljesen elgyöngítette.

Ám a szíve mélyén tudta, hogy a hűgának igaza van. Ideje volt, hogy végre megkapja azokat a dolgokat, amelyeket évszázadokkal korábban megtagadott tőle az élet.

Talon szerette volna, ha Ceara mindezt megkapja, sőt még többet is. Megérdemelt minden boldogságot, amit csak az élet nyújtani tudott.

– Nagyon fogsz hiányozni!

– Te is nekem, *bràthair*.

Talon rámosolygott a lányra, de maga is tudta, hogy nem sikerült valami fényesen.

– Minden jót kívánok, *lurach*. Veled marad a szívem.

– Tudom, Speirr. Én is nagyon szeretlek téged, de neked most már ott van Nynia. Nem maradsz egyedül nélkülem.

De igen. Mert őt sem tarthatom meg.

Talon higgadtan bólintott.

– Mindig emlékezni fogok rád, Ceara.

A lány szomorú tekintettel, sajnálkozva felsóhajtott.

– Jobb lesz, ha megyek. Viszlát, Speirr!

Talon fulladozott a búcsú szavaitól. Képtelen volt kimondani őket. Annyira fájt. Ha kimondta volna, azzal valóságossá teszi, és kétségbeesetten próbálta meg nem történtté tenni a dolgot.

Azt szerette volna, ha ez az egész csak egy rossz álom, amiből egyszer felébred.

De nem az volt. Ez volt a valóság. Minden.

Sunshine elment.

Ceara is elment.

Senkije nem maradt.

Úgy érezte, cserbenhagyták. Nézte, ahogy Ceara eltűnik a szobából.

Összetört szívvel térdre rogyott a padlón, és valami olyasmit tett, amit azóta nem, hogy eltemette Nyniát.

Sírt.

Lelki szemei előtt megjelent az apja, akit a szászok kasza-

boltak le, míg ő, a kisfiú Speirr biztonságba helyezte az anyját és a testvéreit a gyilkos harcosok elől.

Látta, ahogy az anyját és a testvérét megbetegítette a dühögő járvány. Látta magát, ahogy az öregasszonynak, Garának dolgozik, miközben az örömet lelte abban, hogy őt gyötörje. Éjjel a testvéreire vigyázott. És az anyja életének legutolsó néhány hónapjában, amikor már annyira beteg volt, hogy nem tudta ellátni magát, Talon őróla is gondoskodott.

Látta Cearát kisbabaként, ahogy vigasztalhatatlanul sírt, miközben ő megpróbált mindent, amit csak tudott, hogy gondoskodjon róla. Visszagondolt arra, amikor Gara kiúzta őket a sötét éjszakába, és nekik nem volt hová menniük.

Aznap éjjel is havazott, és ő csak arra tudott gondolni, hogyan tarthatná életben a kishúgát.

Csak ő maradt neki.

Úgyhogy cipelte a kislányt végig a hóviharban, miközben az üvöltött és bömbölt. Hosszú kilométereken át, a fagyos földeken át, amíg rá nem lelt az anyja népére.

A húgáért képes volt könyörögni és mentegeőzni, és hagyta, hogy addig verjék, amíg lábra sem tudott állni.

Saját magának soha nem kért semmit sem.

Egészen addig, amíg rá nem talált Nyniára.

Elvette, a magáévá tette, és aztán a saját ostobasága miatt elvesztette.

Soha többé nem lehetnek együtt. Soha.

Magányos vagyok.

Merő bánat vagyok.

Talon ordított a fájdalomtól.

Hirtelen észrevett valamit a szeme sarkából a jobb oldalon.

Valami kikandikált az ágy alól.

Odavonszolta magát, és kihúzta.

A szíve kihagyott egy dobbanást. Aztán zakatolni kezdett.

Sunshine hagyta itt neki.

Három festmény volt, a házról és a dokkról, meg a tornácról

elébük táruló látványról.

Csak bámulta az élénk színekkel megfestett képeket, amik nappali fényben ábrázolták a tájat.

Csodálatos festmények voltak, de közel sem olyan csodálatosak, mint az a nő, aki itt hagyta őket neki.

Mint az a nő, aki a legnagyobb ajándékot adta neki az életben.

Talon rálelt egy két festmény között megbúvó kis cetlire. Kihajtogatta, és összeszorult a gyomra.

Én ilyennek látom a mocsarat, de azt nem tudom megfesteni, hogy milyennek látlak téged.

Mert sem ecset, sem festék nem tudja visszaadni azt a hőst, aki te vagy. Soha nem leszek képes hűen visszaadni azt, ahogy a nevedet suttogod. A bőröd simogatását, ahogy a bőrömhöz ér.

Ahogy gyengéden belém hatolsz.

Szeretlek, Talon. Tudom, hogy nem lehetsz az enyém. Soha senki nem szelídíthet meg egy vadállatot.

Kötelességeid vannak, és nekem is. Csak azt remélem, hogyha rám gondolsz, mosoly ül ki az arcodra.

Mindörökké szeretni foglak:

Sunshine

Talon négyszer olvasta el a levelet. Évszázadokon keresztül szerette Nyniát. De amit most Sunshine-nal kapcsolatban érzett, az sokkal több volt ennél.

Igen, megnyerhetsz egy csatát egy istennel szemben. Akherón szavai ott visszhangzottak a fejében. Zihálva vette a levegőt.

Igen, lehetséges a győzelem. Holnap este elindul, és Akherón kedvéért megtesz minden tőle telhetőt, hogy rend legyen a Mardi Gras-on. De ha véget ér...

Találkozni fog Camulusszal, és egyszer s mindenkorra vé-

get vet ennek az egésznek.

Szerda hajnalra vagy ő, vagy Camulus halott lesz.

17. fejezet

Sunshine nem volt benne biztos, mit gondoljon Akherónról, amikor beléptek a lakásba. Szikár volt, szörnyűségesen magas, és a szeme...

Sunshine megborzongott.

Mintha egyenesen belélátott volna. Mintha minden egyes gondolatát hallotta volna.

Ledobta a hátizsákot a kanapé mellé, és figyelte, amint Akherón körbejárja a tetőtéri lakást, mintha csak meg akarna bizonyosodni arról, hogy senki nincs ott, bár a lány sejtette, hogy ezt inkább megszokásból teszi, nem pedig azért, hogy biztos legyen benne, egyedül vannak.

Kecses, ugyanakkor halálos eleganciával járt körbe. Teljesen fesztelenül. Mint valami ragadozó. Valahogy erős nemiség lengte körül. Ellenállhatatlan volt és vonzó. Alig bírta visszafogni magát, hogy ki ne nyújtsa a kezét, és meg ne érintse.

Mintha erős feromon-kipárolgása lett volna, ugyanakkor Sunshine félt is tőle. Olyan volt, mint valami gyilkos, gyönyörű vadállat, amit éned egy része legszívesebben gyengéden magához ölelne, ugyanakkor a másik részed tudná, hogy viszszonozhatja az ölelést, de akár letépheti a karodat.

Delejes volt, egyben vad, amitől Sunshine legszívesebben az ajtó felé vetette volna magát, hogy menekülőre fogja.

Amikor megszólalt, hangjának erőteljes zengésétől össze-rezzent. De a lányt leginkább az lepte meg, hogy milyen erotikus volt az a hang. Mély, szinte morajlott, és minden egyes szótag után végigfutott a kék Sunshine gerincén, mint valami csábító simogatástól. Még soha nem volt olyasvalaki társaságában, akinek mintha a teste és egész lénye arra lett volna teremtvé, hogy egy nőt elcsábítson.

Az szent igaz, hogy jól működött a dolog.

– A testvéred, Storm lenn van, éppen takarít. Talán jobb lenne, ha megkérnéd, maradjon itt éjszakára.

– Honnan tudod, hogy Storm lenn van?

– Csak tudom.

Sunshine összevonta a szemöldökét. Ez a fickó még háborgatóbb, mint a nagyanja.

– És miért nem maradsz te?

– Szeretnéd, hogy maradjak?

Sunshine nem igazán szerette volna, de nem akarta megbántani a másikat.

– Bizonyára van más dolgod is.

Ash kis mosolyt küldött felé, ami azt akarta jelenteni, hogy hallotta, mire is gondolt az előbb Sunshine.

– Akkor jó éjt, Sunshine.

Azzal elindult az ajtó felé.

– Akherón, várj!

Az megtorpant, és a lányra nézett.

– Jól tettem, hogy hagytam Talont elmenni? – kérdezte. – Szükséged van rá, ugye?

Ash higanyos tekintettel nézett rá.

– Szerintem azt kellene tenned, amit a nagyanád mondott, Sunshine. Kövesd, amit a szíved diktál.

– Te honnan tudsz erről?

Ash elmosolyodott.

– Nagyon sok mindent tudok.

Hát, ez a fickó roppant kísérteties. Sunshine azon gondolkodott, vajon nem az Addams családból szalajtották-e.

Akherón sarkon fordult és kísértetiesen nézett az ajtón.

Sunshine még néhány percig álldogált, és azon morfondírozott, mit tegyen Talonnal.

De tudta, hogy a szíve végül mit fog diktálni...

Megkérdezte Pszichétól, lehetséges-e, hogy emberi lény megidézzon egy istennőt. Nem volt benne biztos, hogy Psziché igazat mondott-e, de csak egy módon tudhatta meg.

– Artemisz! – mondta hangosan. – Megidézlek emberi alakban!

De semmi nem történt.

Se hang, se fény, se villanás.

Semmi.

Sunshine csalódottan a hálószoza felé indult.

– Ki vagy? Miért szólítottál?

Sunshine megmerevedett a mögüle felhangzó bosszankodó, erős akcentusú hang hallatán.

Megfordult, és egy hihetetlenül magas, gyönyörű nő állt a kanapéja mellett. Artemisz angyalarcát hosszú, hullámos, aranybarna haj keretezte. Élénkzöld szemén látszott, nem valami boldog, hogy itt kell lennie.

Az istennő hosszú, fehér, egyenes vonalú ruhát viselt, és csípőre tett kézzel állt.

– Te vagy Artemisz?

– Nézzük csak, hadd gondolkozzam! Artemiszt szólítottad, vagy Pán Pétert?

Nos, egyértelmű volt, hogy Artemisz nem az a *kimondottan* későig fennmaradó típus. És a *házsártos* szót mintha egyenesen neki találták volna ki.

– Én Artemiszt szólítottam.

– Akkor – mivel nem vagyok zöldbe öltözve, és női testem van, nem pedig egy serdülőkorú fiúé – azt hiszem én lehetek az.

– Mindig ilyen ingerlékeny vagy?

– Mindig ilyen ostoba vagy? – Artemisz összefonta karját a mellén, és lesújtó pillantást vetett a lányra. – Nézd, emberlányka, nincs hozzád türelmem. Nem hozzám tartozol, és az a medál a nyakadban szálka a szememben. Úgyhogy mondd meg gyorsan, mit akarsz, hogy minél hamarabb mondhassam neked, hogy tűnj a fenébe!

Ez nem kezdődik valami jól. Talon főnöknője igazi boszorka.

– Azt szerettem volna megkérdezni tőled, visszakaphatnám-e Talon lelkét.

Artemisz magasra emelte fejét a kérdés hallatán.

– Úgy érted, a Morriganes Speirr lelkét? A kelta törzsfőnökét, akit elvettem a Morrigántól?

– Igen.

– Nem.

– Nem? – ismételte meg hitetlenkedve Sunshine.

– Mi van, csak nem visszhangot hallok? Nem, emberlányka, az ő lelke az enyém, te nem kaphatod meg!

– Miért nem?

– Mert én azt mondtam.

Sunshine megrémült. Ugyanakkor dühös is volt az istennőre. Artemisz soha nem nevezhetne be a Miss Szeretetreméltóság versenyébe. Ráférne néhány Hogyan-ápoljuk-személyeskapcsolatainkat lecke.

– Akkor ez végleges?

Artemisz kérdően felvonta a szemöldökét.

– Kisleányka, van fogalmad arról, kivel és mivel állsz szemben?

Sunshine vett egy mély lélegzetet, és türelemért fohászzkodott. Nem engedheti meg magának, hogy most elveszítse az önuralmát azzal a valakivel szemben, akié Talon lelke. Legalábbis akkor nem, ha vissza akarja kapni tőle.

Arról az apróságról nem is beszélve, hogy istennőként Artemisz valószínűleg a legszívesebben halottnak látná őt, és az is lesz, ha nagyon felmérgeheti.

– De tudom, Artemisz. Sajnálom! Nem akartalak megbántani. Szeretem Talont, és szeretném, ha lenne közös jövőnk. Bármit megtennék azért, hogy velem maradhasson! Meg tudod ezt érteni?

Artemisz vonásai meglágyultak kicsit, mintha csak tudná, miről van szó.

– Igen, megértem.

- Akkor...
 - A válaszom most is nem.
 - Miért?
 - Mert ezen a világon semmit nem adnak ingyen. Ha vissza akarod kapni a lelkét, akkor ki kell érdemelned, vagy meg kell fizetned.
 - Hogyan?
- Artemisz vállat vont.
- *Te* nem tehetsz semmit. Neked semmid sincs, ami nekem kellene, úgyhogy nem érdemes veled egyezkednem.
 - Ugyan már, ezt nem gondolhatod komolyan!
 - Dehogynem. – Azzal Artemisz köddé vált.
- Hú!* Sunshine legszívesebben megfojtotta volna. Hogy lehet valaki ilyen önző!
- Artemisz! – kiáltott utána önkéntelenül. – Szemét vagy!
- Sunshine lehunyta a szemét, és felsóhajtott. Most mit tegyen? Ez az önző asszonyszemély soha nem fogja visszaadni Talon lelkét.
- Most mit tegyenek?

Amanda Devereux-Hunter reggel fél nyolckor ébredt. Álmosán az órára nézett, majd lehunyta a szemét, de aztán hirtelen felugrott, amikor ráébredt, mennyi az idő.

Reggel fél nyolc volt, és a kislánya, Marissa nem ébredt fel ötkor, amikor enni szokott.

Bár nem esett pánikba, de azért nyugtalan volt a kisbaba miatt. Felkelt, és átment a szomszédos gyerekszobába.

Közelebb érve a bölcsőhöz, majd' megállt a szíve.

Üres volt.

Mivel Marissa még csak háromhetes volt, semmiképpen nem kelhetett ki és nem mehetett el.

Ó, istenem, biztosan Deszideriosz volt az! Visszajött értük!

Rémület szorította a torkát a gondolatra. Amióta ő és Kyrianosz legyőzte azt a szörnyeteget, azóta visszatérő rém-

álma volt, hogy feltámad halottaiból, és bosszút áll rajtuk.

– Kyrianosz! – Visszarohant az ágyhoz, és felkeltette a férjét.

– Mi történt? – kérdezte az álmosan.

– Marissa eltűnt!

Kyrianosz felült, immár teljesen éberén.

– Eltűnt? Hová?

– Nincs a bölcsőjében. Nem tudom, hol van.

Kyrianosz kiugrott az ágyból, és felkapta a földről a nadrágját. Amanda nem várta meg, hanem zakatoló szívvel felrohant az emeletre.

Hol lehet a kislányuk?

A legszörnyűbb rémálma volt, hogy elveszíti a kicsinyét.

Lerohant a lépcsőn, hogy megnézze, nincs-e nyitva a bejárati ajtó. Hogy nem jött-e be valaki, hogy elvigye a babát.

Ahogy a nappalihoz ért, megtorpant. A leghihetetlenebb látvány tárult a szeme elé, ami a velejéig megrázta.

Tekintete Akherónra esett, aki a bőrkanapén hevert, és Marissa a férfi álla alatt, az izmos mellkason feküdt összekuporodva, elégedetten.

Egy csomag eldobható pelenka hevert a koporsó alakú kisasztalon, néhány üres orvosságos üveg kíséretében.

Amandán egyszerre lett úrrá a megkönnyebbülés és a hitetlenkedés.

Amikor alig egy évvel ezelőtt először találkozott Akherónnal, számára ő volt a legfélelmetesebb, akit valaha is látott. Egy férfi, akinek hihetetlen ereje van, aki meglepően ellentmondásos személyiség. Amandának kétsége sem volt afelől, hogy mindannyiukat a feledés homályába küldhetné, és tessék, most mégis itt hever a kisbabájukkal, aki a hatalmas kezek óvó biztonságában aludt.

– Van valami... – Kyrianoszban bennrekedt a szó, amikor megpillantotta őket.

Amanda visszanézett a férjére.

- Nem is tudtam, hogy Ash szereti a gyerekeket.
- Én sem. Amilyen nyugtalanítóan viselkedett Marissával eddig, feltételeztem, hogy nem tud mit kezdeni velük.
- Kyrianosznak igaza volt. Ash, amennyire csak lehetett, mindig elkerülte Marissát. Akárhányszor a kislány felsírt, Ash összerezett, és sietősen elhagyta a házat. Amandának soha nem jutott volna eszébe, hogy valaha is hajlandó lesz ringatni a lányát.
- Amanda átsétált a szobán a babáért.
- Ash felébredt, és olyan vad tekintetet vetett rá, hogy a nő megtorpant, és hallhatóan levegő után kapkodott.
- Ash felült a kanapén, de aztán nem mozdult.
- Pislogni kezdett, amikor meglátta Amandát és Kyrianoszt.
- Bocs – mondta Akherón. – Hirtelen nem ismertelek fel benneteket.
- Csak el akartam venni tőled Marissát.
- Ash lepillantott a kisbabára, aki továbbra is mélyen aludt a keze menedékében.
- Ó, bizonyára elszundítottam, miközben böfiztettem.
- Átadta a gyereket Amandának, és ahogy ezt tette, nagyon sok mindent elárult. Akherónnak volt gyakorlata ebben, lát-szott abból, ahogy a kisbabával bánt.
- Remélem, nem ijesztettelek meg benneteket – mondta bocsánatkérően. – Amikor bejöttem, nagyon sírt, én meg felmentem, hogy megnézzem, jól van-e. – Ash furcsán sápadtnak tűnt, mintha a gondolat, hogy egy kisbaba sír, fájdalmas volna neki. – És mivel mindketten mélyen aludtatok, én meg úgymint ébren voltam, gondoltam, hagylak benneteket.
- Amanda előrehajolt, és arcon csókolta Ash-t.
- Te jó ember vagy, Ash. Köszí.
- Fájdalom suhant át Ash arcán, amikor Amanda visszahúzó-dott. Felkelt a kanapéról, és felvette a hátizsákját is a földről.
- Felmegyek, lefekszem.
- Kyrianosz megállította, amikor Ash az előtér felé vette az

irányt.

– Jól vagy, Akherón? Olyan zaklatottnak tűnsz.

Ash ezen csak nevetett.

– Mikor voltam én zaklatott?

– Igaz.

Ash megveregette Kyrianosz vállát.

– Csak fáradt vagyok.

– Elhiszem, még gondoltam is rá, vajon hol töltötte a tegnapi napot. Nem jöttél vissza aludni.

– Valamit el kellett intéznem. Valamit, ami nem várhatott.

Amanda felsóhajtott.

– Tudod, Ash, egy nap majd megtanulsz megbízni másokban.

– Jó éjt, Amanda – felelte a férfi. Bólintott Kyrianosznak, és elindult a lépcső felé.

Amanda odalépett Kyrianosz mellé, amikor Ash eltűnt odafönn.

– Hihetetlen, hogy kétezer-egyszáz éve ismered, és annyira keveset tudsz róla, hogy még azt sem tudod nekem megmondani, hogy mi az eredeti hajszíne!

A másik vállat vont.

– Ash olyan tartózkodó, és annyira uralkodik magán, hogy kétlem, bárki is megtud-e valamit róla a nevéen kívül.

Sunshine reggel sokáig ágyban maradt, és felidézte, milyen volt Talon egyenletes, mély lélegzése, amikor mellette aludt.

Visszagondolt arra, milyen volt, amikor a férfi alvás közben a térdét a combja közé húzta, és a karját birtoklón átvette a mellén, miközben a bal kezét beletemette a hajába.

Mennyire hiányzott!

Aztán a gondolatai a múltba révedtek.

Ne menj el, Speirr! Ez az egész az ördögtől való. Tudom.

De ő dühösen kirántotta karját az öleléséből.

– Megölték a nagybátyámat, Nynia! A szemem előtt mészá-

rolták le! Nem nyugszom, amíg bosszút nem állok!

Nyniaként félt attól, hogy elveszíti a férfit, ha nagyon erősödik. Mindig ráhagyott mindent. A férje volt. De a szíve mélyén tudta, hogy ezzel olyan dolgokat indít útjára, amiket soha nem lehet visszavonni.

És igaza lett.

Mint ahogy most is tudta, hogy ma éjjel minden eldől, így vagy úgy

Mi lesz, ha elveszíti Talont?

Nem tudta elviselni a gondolatot, mint ahogy annak a gondolatát sem, hogy nélküle éljen.

Körülnézett a tetőtéri lakásban. Azóta a nap óta, mióta Jerrytól elvált, semmi más nem érdekelt, csak a karrierje, a művészete.

De most, hogy itt maradt egyedül a dolgaival, már egyáltalán nem tűnt olyan fontosnak az egész.

A művészet nem tartja a karjaiban éjjel. Nem csal az ajkára nevetést, és nem csábítja el. Attól nem ég a teste tűzben a vágytól, és nem remeg meg a kéjtől.

És az nem vágja orrba Jerryt, amiért olyan szemétláda.

Csak Talon teszi mindezt meg.

Csak ő képes erre.

A tekintete a Snoopy-adagolóra esett, és kibuggyantak a könnyei.

Nem hagyhatom elmenni!

Bárcsak tudná, hogyan tarthatná meg!

Zarek a nappali sötét sarkában ücsörgött, és az ébren lévő város beszűrődő hangjait hallgatta. Aludnia kellene, pihenni, a következő estére gyűjteni az erejét, de úgy tűnt, nem lel arra a békére, amire szüksége volna.

Megszólalt a telefonja.

Felvette. Dionüszosz volt az.

– Készen állsz a ma estére?

Zarek ivott egy korty vodkát, mielőtt válaszolt:

– Mindig készen állok a bajkeverésre.

– Jó. Mivel Talon már tud Styxx-ről, egy kicsit nagyobb erőfeszítésünkbe kerülnek a ma esti előkészületek. Azt akarom, hogy távolítsd el Sunshine-t a Kelta közeléből, és hozd ide nekem. A raktárban kell lennie fél tizenkettőre. Most pedig csak pihenj, és készülj, hogy megölöd Talont és Valeriuszt.

Azt minden gond nélkül meg tudja tenni.

– Na, és mi lesz Akheróonnal?

De a telefon már süket volt.

Zarek félredobta a telefont, és újra a vodkára fordította a figyelmét. Már megitta a kétharmadát. Milyen kár, hogy a Sötét Vadászok nem képesek berúgni! Ezért el sem tudnak kábulni. Az egyetlen mesterségesen előidézett öröm forrása számukra csak az emberi vér volt.

Lehunyta a szemét, és visszagondolt arra, milyen íze volt a nőnek, akit megkóstolt tegnap este. Teli volt szenvedéllyel. Nevetéssel. Még szerelemmel is. És egy rövid időre mást is érzett, nem csak a fájdalmat, ami körülölelte.

Nekitámasztotta fejét a falnak, és megitta a vodkát, hagyta, hogy simán lecsússzon, és égő érzés maradjon a torkában a nyomán.

És ahogy ott ült, magányosan, állandóan a gondolataiba tolakodott, hogy milyen íze lehet Sunshine-nak...

Talon a lepedőről áradó terpentin illatára ébredt. Ki kellett volna mosnia, de képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy ezzel a lány utolsó nyomát is elveszíti.

Az ő Sunshine-ját akarta. Szüksége volt rá.

De a lány elveszett számára, örökre.

Sóhajtva felkelt, lezuhanyozott és felöltözött, majd beindult a városba.

Ma este minden eldőlt.

Mihelyt lement a nap, elmotorozott a Szentélyhez, ahol –

Ash parancsa szerint – találkoznia kellett a többiekkel.

De ahelyett, hogy a bárban találkozott volna velük, a szomszédos épületbe ment, ami szintén a medvéké volt.

Egy zárt ajtóval kapcsolódva a bárhoz, a szomszédos épület szolgált a medvék és bizonyos társaik lakóhelyeül. Volt benne egy rögtönzött kórház, ahol orvos és állatorvos is volt.

A Szentély nem átlagos bár volt, hanem biztonságos menedékkül szolgált minden Sötét Vadásznak és másféle vadásznak, akinek segítségre volt szüksége.

Mire Talont beengedték a Peltier-ház nappalijába, a négyes ikrek már elmentek, hogy megóvják a Mardi Gras-ra érkezett tömegeket a démonoktól.

Iulianoszt és Kyrianoszt bezárták egy szobába odafönn, és Mama Lo Peltier vigyázott rájuk reggelig. Talon még a nappaliban is hallotta, amint azzal fenyegetőznek, hogy megölik Valeriuszt, aki a kandalló előtt állt csúfondáros tekintettel.

Nick egy kárpitozott széken ült, és csipszet ropogtatott, Eric St. James pedig a kanapén terpeszkedett, és a semmibe bámult.

A majdnem harmincéves Eric sokkal fiatalabbnak tűnt a koránál. Hosszú, fekete haja volt, és ő is a gót csapathoz tartozott.

Másodgenerációs emberi segítőként került a közösségbe, de jobban szerette a Dorian státust, ami azt jelentette, hogy nem egy bizonyos vadászt szolgált, hanem bárkit, akinek éppen segítségre volt szüksége.

– Akherón, jobban tennéd, ha kiengednél! – kiáltotta fentről Kyrianosz. – Hallod, amit mondok?

– Úgy tűnik, lemaradtam a buliról – jegyezte meg Talon Ash-nek, aki ott állt a szemben lévő falnak vetve a hátát.

– Nem is tudod, miről – felelte az. – Úgy döntöttem, az lesz a legjobb, ha Kyrianoszt és Iulianoszt lakat alatt tartjuk reggelig. Amandát és Grace-t már felhívtam, hogy ne aggódjanak miattuk

– Bárcsak kiengednéd őket! – szólt Valeriusz.

De Ash nem is válaszolt rá.

Inkább Talonra bámult.

– Majdnem normálisnak nézel ki ma este. Ilyen is maradsz?

– Már mondtam, hogy össze tudom szedni magam. – Eddig sikerült is.

Talon megbékélt a gondolattal, hogy ha megérkezik a hajnal, ő azt Camulusszal éli át.

Amikor Ash előrelépett, hogy beszéljen. Talon ráébredt, hogy Zarek nincs sehol.

Ő is az emeleten lehet?

– Hol van Zarek? – kérdezte Ash-től.

– Megbíztam, hogy vigyázzon Sunshine-ra.

Na, ettől Talon minden nyugalma elszállt.

– A pokolba is, ne!

– Bízz bennem. Talon! Én hiszek Zarekben, abban, hogy helyesen cselekszik.

Talon válasza nem türt ellentmondást.

– Én nem bízom benne. Egyáltalán nem. És ezek után már abban sem vagyok biztos, hogy benned bízhatok-e.

– Elég legyen a veszekedésből! – szólt rá Ash. – Csak csináld, amit mondtam, és minden rendben lesz!

– Tényleg? – kérdezte Talon.

Amikor Ash megszólalt, volt valami a hangjában, amitől Talonnak az az érzése támadt, hogy Ash többet tud, mint amit nekik elmond.

– Van eleve elrendelés, Talon, de az emberi akarat néha ki játszhatja. Ha mindenki az utasításaim szerint cselekszik, akkor mindennek jól kell alakulnia.

Talon megfeszítette állkapcsát.

– És ha nem?

– Akkor mindannyian bajban leszünk.

– Jesszusom, Ash – szólalt meg Nick csúfondárosan –, ne légy ilyen megnyugtató!

Ash savanyúan pillantott rá.

- Azért próbálok az lenni.
Nick válasza kurta volt.
- Hát, nem sikerül.
Talon még mindig dühöngött.
Ash mindannyiukhoz címezte a következőt:
- Azt akarom, hogy mindenki tisztában legyen azzal: igen gyászos éjszakának nézünk elébe. Úgy tűnik, Dionüszosz és Camulus egyesítette erőit, hogy megpróbálják visszaszerezni teljes isteni hatalmukat.
- Hogyan akarják ezt véghezvinni? – kérdezte Valerius.
- Ketten nem elég erősek ahhoz, hogy maguk véghezvihesenek ilyesmit. Egy harmadik isten segítségére és erejére is szükségük van.
- Melyik istenére? – kérdezték többen is egyszerre.
- Apollüméére.
- Ki a fene az az Apollümé? – kérdezte Talon. – Még soha nem hallottam róla.
- Ash szája széle keserűen lebiggyedt.
- Egy öreg istennő, még az én időmből, akinek hatalma van élet, bosszú és halál felett. Az atlantisiai csak úgy emlegették, a Pusztító.
- Olyan, mint Hádész? – kérdezte Valerius.
- Ó, nem – felelte Ash vészjóslóan. – Emellett az istennő mellett Hádész csak kiscserkész. Apollümé vaskalapáccsal veszi el áldozatai életét, és egy hadseregnyi torz démonnak parancsol.
- Amikor legutoljára kiszabadította valaki, járványok és szenvedés söpört végig a Földön, ő pedig a tenger fenekére küldte Atlantiszt. Aztán Görögországba indult, elpusztította az országot, több ezer évvel visszavetve kultúrájukat, mielőtt végleg visszatért volna oda, ahol elzárva tartották. A Pusztító a földi poklot szabadítaná erre a golyóbisra. És New Orleanszal kezdené.
- Ó, remek – szólalt meg Nick. – Milyen jó, hogy tudok ró-

la!

De Ash nem is figyelt rá.

– És hogyan akarják kiszabadítani a Pusztítót? – kérdezte Talon.

Ash mély lélegzetet vett.

– Csak egyetlen módon lehet: egy atlantiszi vére árán.

– A te véred árán – mondta Talon.

Egyértelmű volt, mivel Ash volt az egyetlen még életben lévő atlantiszi.

Ash bólintott.

– Éjfélkor nagyon vékonyá válik a határmezsgye a mi dimenzióink és a között, ahol ő lakozik, ilyenkor át lehet hatolni rajta. És ha kiszabadítják...

– Rajtam kívül más is nyugtalankodik? – érdeklődött Nick.

Talon nem is figyelt rá.

– És hogyan fogjuk megállítani őket?

– Sok hittel, és úgy, hogy pontosan azt teszitek, amit mondok.

Nick felhorkant.

– Van más is rajtam kívül, aki úgy véli, hogy Ash eléggé bizonytalannak tűnik ezzel az egésszel kapcsolatosan?

Ash-t kivéve mindenki felemelte a kezét.

– Ez egyáltalán nem vicces – közölte Ash.

Aztán Valeriusra nézett.

– Azt akarom, hogy a Peltierekkel járd az utcákat. Dionüszosz azt tervezi, fél tizenkettőkor szabadjára engedi a démonait, hogy elvonja a figyelmünket. Ha bármelyikükre ráakadtok, pusztítsátok el.

– Nick – szólta Ash –, te és Eric álljatok készenlétben, szükség esetére!

Az emberi segítők bólintottak.

Ash feltette a szemüvegét.

– Talon, te velem maradsz! Te és én Dionüszosz és csapata után indulunk.

– Csak merő kíváncsiságból kérdezem – szólt Talon – honnan tudod mindezt?

Ash nem felelt.

– Rendben, gyerekek – mondta aztán. – Induljunk, és vigyázzuk az utcákat!

– Lehet egy kérdésem? – szólalt meg Eric.

– Persze.

– Lehet, hogy ostobának tűnök, de miért akarnak ezek a fickók most hatalmat? Miért nem tavaly csinálták, vagy valamikor máskor? Miért vártak mostanáig?

A válasz egyáltalán nem volt megnyugtató.

– Nem ez az első alkalom, hogy próbálják visszaszerezni a hatalmukat. Csak most van a legnagyobb alkalom arra, hogy sikerül is.

– Oké – felelte Eric lassan. – De ha már itt tartunk, mi történt a hatalmukkal?

Talon válaszolt Ash helyett.

– Amikor egy istent nem imádnak többé, akkor a hatalma elillan. Ha egy istent egy másik isten legyőz, akkor az erejét magába szívja a győztes, és az alulmaradt elveszíti azt a képességét is, hogy visszaállítsa korábbi helyzetét.

Eric bólintott.

– Oké. Csak még egyetlen dolog. Mi történik, ha mégis visszaszerzik a hatalmukat?

Ash nem nézett rájuk.

– Reménykedjünk benne, hogy nem kell megtapasztalnunk.

– Miért?

– Mert egy atlantiszi mítosz szerint a Pusztító az, aki előidézi majd a Telikoszt – a világvégét. Dionüszosz és Camulus kétségkívül azt hiszi, hogy Apollümé majd hálatelt lesz, mert szabadon engedték, és gondolkodás nélkül csatlakozik hozzájuk, és megosztja velük a hatalmát.

Csak éppen azt nem tudják, hogy nagyon is jó oka volt annak, hogy Apollümét bebörtönözték az atlantiszi istenek. Még

a többi isten is tartott a haragjától, és végül meg is ölte őket mind. Akármit teszünk is, nem hagyhatjuk kiszabadulni. Ha ma éjjel kiszabadítják, minden megváltozik, semmi sem létezik tovább úgy, ahogy eddig. *Semmi*.

– Tetszik vagy sem, meg kell mentenünk a világot – közölte Talon. – Egy újabb nap az életünkéből.

Ash sóhajtott.

– Így van, tehát gyerünk, sok dolgunk van.

Talon bólintott, de a szíve mélyén azt kívánta, bárcsak láthatná még egyszer Sunshine-t.

Nem akart úgy meghalni, hogy ne lássa még egyszer az arcát.

Kötelesség. Milyen szörnyű szó.

Valerius indult meg először.

Talon, Nick és Eric a hátsó ajtón át távoztak, Ash volt az utolsó a sorban.

Amikor Ash kilépett a házból, a hátsó ajtó becsapódott, becsípve hosszú, fekete kabátjának a végét.

Ash megrándult, és átkozódni kezdett.

Nick rázkódott a nevetéstől, látva, hogy Ash csapdába esett.

– Nem ijesztette ki belőled a rosszat?

Ash csak felvonta a szemöldökét.

Az ajtó kinyílt magától, Ash kabátja kiszabadult, aztán az ajtó újra becsapódott.

Nick azonnal kijózanodott.

– És most vissza is tért beléd azonnal.

Ash összeborzolta Nick haját, mint egy báty.

– Nézz a hátad mögé, és próbáld megnyugtatni Amandát addig, mint Kyrianosz visszatér.

– Úgy lesz.

Ash és Talon kiléptek a díszes udvarról, és belevegyültek a turisták és helyiek tömegébe. Olyan sűrű volt a sokadalom, hogy egy tűt sem lehetett volna leejteni.

Több százan voltak, akik nem is sejtették, hogy a világ sor-

sa annak a két feketébe öltözött embernek a kezében van, akik lassan átverekedték magukat a tömegben.

Két férfiében, akik nagyon fáradtak voltak ma este. Elcsigáztak.

Az egyik azért, mert már nagyon régóta nem érzett semmit, kivéve a felelősség nehéz terhét.

Ash semmi mást nem kívánt jobban, mint egyetlen napot, amikor egyszerűen csak elheveredhetne, és pihenhetne. Egy napot, amikor egy pillanatnyi enyhülést nyerhetne.

Az örökkévalóság óta várt a második lehetőségre.

Arra, hogy megszabadulhasson múltja roncsaitól és a károhozattól, ami a jövője.

Ma este, tizenegyezer év elmúltával, újra szembe kell néznie a testvérével.

Ők ketten soha nem kaptak egyenlő bánásmódot. Styxx a születésüktől fogva gyűlölte.

Ash számára nagyon hosszúnak ígérkezett az éjszaka.

Talon gondolatai Sunshine-on jártak. Az édes arcán. A csodálatos érintésén.

Vajon a tetőtéri lakásban van, és éppen festeget?

Gondol-e órá?

– *Szeretlek.* – A lány szava Talonba hasított.

Összeszorította a fogát, és azt kívánta, bárcsak megérinthetné most a lányt. Remélte, hogy az éjszaka végén Sunshine örökre biztonságban lesz Camulustól.

– Bízzál, Talon – mondta Ash, mintha csak belelátna a gondolataiba.

– Próbálok.

Talon vett egy mély lélegzetet.

Nem aggasztotta a halál. Ő csak Sunshine miatt aggódott, nem hagyhatta meghalni. Helyes vagy sem, végigcsinálja ezt, és reggelre kelve Sunshine biztonságban lesz.

Nem számít, mibe kerül.

18. fejezet

Sunshine Zarekkel a raktárnegyed felé tartott, de ez nem volt könnyű a nagy forgalomban. Lehet, hogy gyalog hamarabb odaérnének.

Más esetben a forgalom nem zavarta volna a lányt, de Zarek nem volt valami barátságos, és Sunshine megtépázott idegei nehezen viselték, hogy Zarek mogorván vette tudomásul az egyre másra felbukkanó, tántorgó részeket.

Fogalma sem volt róla, miért kellett kimenniük az utcára ma este, de Zarek közölte, hogy Ash a biztonsága érdekében akarta így.

Azt mondta, Talon sokkal hatásosabban küzd majd, ha tudja, hogy ő rejtve van Camulus és Styxx elől.

– És már régóta vagy Sötét Vadász? – kérdezte Sunshine, próbálván kissé oldani a feszültséget kettejük között.

– Nem is érdekel igazán, akkor meg minek kérdezed?

– Nem te vagy Mr. Melegszívű, mi?

Zarek hűvösen nézett a lányra.

– Ha megélhetésből öl az ember, akkor a melegszívű kifejezést száműznie kell a szótárából.

– Talon esetében nincs így.

– Szerencsés fickó.

Sunshine felnyögött, amikor kénytelen volt beletaposni a fékbe, hogy el ne üssön egy bikajelmezes pasast. Az rácsapott a lány kocsijának a motorháztetejére, aztán elterült az úttesten.

Sunshine újra nekiindult, még lassabban. Egymást érték az autók.

– Nem kedveled Talont, ugye? – kérdezte a lány.

– Akárhányszor látom, azt kívánom, bárcsak halott volna.

Sunshine elkomorodott Zarek blazírt hanghordozásától.

– Nem tudom eldönteni, hogy most komolyan beszélsz-e

vagy sem.

– Komolyan beszélek.

– Miért?

– Mert egy seggfej, és már eléggel találkoztam életem során.

– Ash-t is gyűlölöd?

– Bébi, én mindenkit gyűlölök.

– Még engem is?

Zarek nem felelt.

Sunshine ezután már nem nyaggatta. Tényleg volt valami hátborzongató a fiúban. Valami hidegség, valami megfoghatatlanság. Mintha élvezné, hogy mindenkit elmar maga mellől.

Legalább húsz perc eltelt, amikor Zarek megdöbbsentette a lányt a kérdésével.

– Szereted a Keltát, ugye?

– Igen.

– Miért? Mi van benne, ami miatt vonzódsz hozzá?

Sunshine érezte, hogy Zarek nem is a feltett kérdésre vár választ. Mintha a szerelem mint érzés annyira idegen lenne tőle, hogy felfogni sem képes.

– Jó ember, és megnevetett. Ha rám néz, én elolvadok. Ha velem vagyok, repülni tudnék.

Zarek elfordította a fejét, és figyelte a Mardi Gras-ra összegyűlt tömeget.

– Voltál már valaha szerelmes? – próbálkozott újra a lány.

De Zarek most sem válaszolt. Inkább elirányította Sunshine-t az egyik raktárépülethez a St. Joseph Streeten.

Sötét volt és fenyegető.

– Tényleg ide kellett jönnünk? – kérdezte Sunshine.

Zarek bólintott.

Sunshine leparkolt egy kis utcában az épület mögött, aztán kiszálltak.

Zarek bevezette a lányt egy hátsó ajtón keresztül, majd fel egy sor lépcsőn. Kinyitotta a folyosó végében lévő ajtót, és

előreengedte Sunshine-t.

Az belépett. Az első pillanatban azt hitte, hogy a szőke férfi Akherón, csak új a haja színe. De amikor meglátta, hogy Camulus áll mellette, már tudta, hogy nem Ash az.

Styxx állt Camulus és egy barna férfi között, akit nem ismert fel.

Sarkon pördült, hogy elszaladjon.

Zarek baljóslatúan becsukta az ajtót, és elállta a lány útját. Az arckifejezése elárulta, hogy nem fogja kiengedni.

– *Gyere csak, gyere, mondta a pók a légynek* – idézte Camulus.

Sunshine felszegte az állát, úgy nézett farkasszemet a férfikkal. Camulus rendkívül jóképű volt, de a mosolya ördögi.

Még Zarekénél is ördögibb, pedig azt nehéz volt felülmúlni.

A férfi, akit Sunshine nem ismert, roppant magas volt, haja és kecskeszakálla világosbarna. A kinézete alapján azt mondta volna az ember, hogy jó családból származik.

– Szerintem beletrafálok, ha azt mondom, hogy te Dionüszosz vagy – mondta Sunshine, mert emlékezett, mit mesélt egyszer Selena a Mardi Gras patrónus istenéről.

Dionüszosz elmosolyodott, mintha hízelgett volna neki, hogy Sunshine felismerte.

– Talált.

Camulus kiengedte az addig visszatartott levegőt.

– Okos kislány! Szinte kár, hogy meg kell ölnünk. De... ó, igen!

– Nem bánthatjátok – szól Zarek az ajtóból. – Megígértétek, hogy nem lesz bántódása, ha idehozom.

– Hazudtunk – mondta Dionüszosz. – Perelj be!

Zarek az istenre vetette magát, de Sunshine megállította. A lány maga sem tudta igazán, miért tette, de úgy érezte, hogy a szobában lévők közül még Zarek áll leginkább az ő pártján.

Visszafordult Camulushoz, és nagyon is tisztában volt azal, hogy az mi módon akar Talonnak fájdalmat okozni ma

este.

– Nem fogom hagyni, hogy Talon szeme láttára öljetek meg.

Mindannyian nevettek. Kivéve Zareket.

– Nem állíthatsz meg bennünket – közölte Camulus.

Zarek lenézett Sunshine-ra, aztán kissé késve észrevette a nyakláncát.

– Húha, istenek, azt hiszem, megfeledkeztetek valamiről.

Dionüszosz az ajkát biggyesztette.

– Mi nem feledkezünk meg semmiről.

– Oké, rendben – felelte Zarek gúnyosan. – Akkor már bizonyára tudjátok, hogy egy Jelző Nyakláncot visel.

Azok azonnal kijózanodtak.

– Micsoda? – csattant fel Camulus.

Sunshine kiszabadította a nagyanyja nyakláncát az inge alól, és az istenek felé mutatta. Nem igazán hitte, hogy tényleg segít rajta, de nem volt veszítenivalója.

– A nagyanyám azt mondta, hogy a Morrigán mindig megóv engem.

Camulus elkáromkodta magát.

– Ó, ez nem igazság! – Újbóli káromkodás.

– Ez az izé tényleg működik? – suttogta a lány Zareknek.

– Jobban, mint hinnéd – suttogta amaz vissza. – Nem ölhetnek meg anélkül, hogy a Morrigánt fel ne dühítenék.

– Hát, jó tudni – mondta Sunshine, és elképedt ezen az új információon. – Szuper!

– Ja – mondta Zarek. – Jobb, mint Drakula ellen a kereszt.

Sunshine ragyogott.

– És Dionüszosz ellen is véd?

Zarek bólintott.

Ó, ez igazán jó hír. Nagyon, nagyon jó hír.

– Oké, akkor beszéljessünk!

– Beszéljessünk? Miről?

– Nem veled. Vele. – Sunshine Camulus felé intett a fejével.

– A Talon fejére szórt átkodról akarok beszélni veled.

Camulus izzó tekintettel nézett rá.

– Mi van vele?

– Azt akarom, hogy tedd semmissé!

– Soha!

Sunshine feléje mutatta a medált.

– Csináld, különben... – Zarekra pillantott.

– Van ennek olyan hatalma, hogy megsebezze?

– Csak akkor, ha ő akar téged megsebesíteni.

A fenébe. Miféle védelem ez? Beszélnie kell azzal, aki megcsinálta ezt a dolgot.

Camulus szemében számítás csillant. Felsóhajtott, mintha unatkozna.

– Ó, mivel nem ölhetlek meg, azt hiszem, meg kell elégednem azzal, hogy Talont ölöm meg helyetted.

Sunshine-t elborította a rettegés.

– *Micsoda?*

Camulus nemtörődöm módon megvonta a vállát.

– Eléggé értelmetlen életben hagyni, mivel az volt a szándékom, hogy szenvedjen. És mivel te nem halhatsz meg, neki kell megtennie.

Sunshine kezében megremegett a medál, hirtelen csúszós lett az izzadságtól.

– Artemisz nem lesz mérges, ha megöled az egyik katonáját?

Dionüszoszra nézett, aki nevetésben tört ki.

– Amilyen édes Artemisz, bizonyára érdekelni fogja! De nem hinném, hogy háborút indítana miatta az egész kelta pereputty ellen. Velem ellentétben Camet nem érheti a dühe.

– Hát nem szörnyű? – kérdezte Camulus. Boldog mosolyával erősítette meg rettenetes szavait.

Sunshine a legszívesebben sírva fakadt volna. Ez nem lehet igaz.

Azzal, hogy megmenti magát, Talont halálra ítéli.

- Oké, biztosan van valami más mód is.
- Camulus szeme résnyire szűkült, mintha valóban fontolgatná a dolgot.
- Talán tényleg van. Mondd csak, Sunshine, mennyire fontos neked Talon boldogsága?
- Mindenekfelett – felelte a lány őszintén.
- Mindenekfelett. Hát, az tényleg sok. – Camulus tekintete jéghideggé, ijesztővé vált. – És ez azt jelenti, hogy jobban számít, mint a saját lelked?
- Sunshine, ne! – mondta Zarek.
- *Coki neked!* – csattant fel Camulus.
- Zarek ropogatni kezdte az ízületeit.
- Te csak ne mondd meg nekem, hogy mit tegyek! Nem tetszik a dolog!
- Sunshine nem is figyelt a vitájukra.
- Mit akarsz ezzel mondani, Camulus?
- Camulus zsebre vágta a kezét, és megpróbált közömbösnek tűnni, mintha csak az időjárásról csevegnének, nem pedig a lány halhatatlan végzetéről.
- Egyszerű üzlet. Leveszem Talonról az átkot, te meg cserében odaadod a lelked.
- Sunshine habozott.
- Könnyű cserének tűnik.
- Az is.
- És mit csinálsz a lelkemmel, ha már a tied lesz?
- Semmi különösét. Magamnál tartom, ahogy Artemisz teszi Talon lelkével.
- És mi lesz a testemmel?
- Egy testnek nem szükséges lélek a működéshez.
- Zarek Sunshine vállára tette a kezét.
- Ne tedd meg, Sunshine. Soha nem bízhatasz meg egy istenben.
- Dehogyanisnem – mondta Styxx. – A legjobb dolog a világon, amit valaha tettem, épp ez.

– Nem is tudom – lehelte a lány, kutatva a szívét és a lelkét, hátha ott megtalálja a feleletet, mit tegyen.

Akherón és Talon a zsúfolt utcán állt. Mindenhol emberek voltak, a legtöbbször részeg, a Mardi Gras-t ünnepelték.

Talon hirtelen nem is ismerte fel a férfit, aki odatáncolt hozzá. Hatalmas pelenkát viselt, és egy pár aranszínű műanyag szárnyat. Hosszú szőke haját hátrafogta egy aranszínű lappal, és íjat tartott az egyik kezében, a másikban pedig egy üveg Jack Daniels whisky. Részeg volt, és összevissza lődözött a nyilait az arra elhaladókra.

– Erősz! – kiáltott fel Talon, és elragadta tőle a nyilat. – Mit művelsz?

– Ünnepelek.

Akherón igencsak derűs ábrázatot vágott, látván Erősz „kosztümjét”.

– Na, és mi a helyzet a rejtőzködéssel?

Erősz vállat vont.

– Ha nem tudod elnyomni őket, akkor inkább hasonul hozzájuk. Ők egy pelenkás Cupidót képzelnek el maguknak, hát tessék, itt vagyok. Édes kis Cupido pelenkában. – Erősz átfogta Talon vállát. Annyira részeg volt, hogy alig tudott megállni a lábán. – Hé, rájöttem valami érdekesre! Dion összeállt egy másik istennel a ma esti ünnepségek idejére. És hiszed vagy sem, ez ugyanaz a valaki, akiről a múltkor érdeklődtél. Mi is a neve, Camululu?

Talon ereiben megfagyott a vér a név hallatán.

– Camulus?

– Igen, ő az. Hallottam, hogy Dion azt mondja, egy kicsit elszórakoznak a nőddel és azzal a pszichopata vadással Alaszkából, ő fogja majd nekik szállítani a csajt.

Talonnak felforrt a vére. Félrelökte Erősz, és visszaindult a kocsijához.

Akherón megragadta. Az arckifejezéséből ítélve Ash mind-

ezt már tudta.

– Talon...

– Te tudtad! – üvöltött Ash-re Talon. – Hogy tehetted?

Ash keményen nézett rá.

– Nincs semmi baj, Talon.

– Dehogyan nincs! – Düh söpört végig rajta. Hogy hagyhatta így cserben Akherón? Hogyan hagyhatta, hogy Sunshine olyan ember kezébe kerüljön, akiről tudni lehet, hogy át fogja adni annak az istennek, aki meg akarta őt büntetni?

– Átkozott légy, tűnj egyenesen a pokolba!

Azzal állon vágta Akherónt.

Az szemrebbenés nélkül fogadta az ütést, de amikor Talon mozdult, hogy újra üssön, elkapta a kezét.

– Ezzel nem oldasz meg semmit.

– De jobban érzem magam tőle!

Ash megragadta Talon bőrdzsekijét a vállánál, és erősen tartotta.

– Figyelj rám. Talon! Csak úgy tudlak megmenteni kettőtököt, ha szorosan foglak. Bízz bennem.

– Már elegendem van abból, hogy bízzak benned, Ash. Főleg, hogy nem viszonozod a bizalmat. Mondd el, mi folyik itt, és hogy miért küldted el Zareket Sunshine-hoz, amikor tudtad, hogy ellene fog fordulni!

– Ennek így kell lennie.

Talont elöntötte a düh. Már nem taknyos kölyök, hogy csak úgy előadást tartsanak neki a sorsról.

– Ki a fene vagy te, hogy megmondd? Nem vagy isten, bár ezekkel a homályos megjegyzésekkel és hátborzongató képességeiddel úgy teszel, mintha az volnál. Te sem ismered jobban a jövőt nálam! – kiáltott Ash-re Talon. – Ha Sunshine meghal, istenuccse megöllek!

– Figyelj rám, Kelta! – szólt rá élesen Ash. – Ha meg akarsz szabadulni Camulus átkától, akkor nektek kettőtöknek együtt kell szembenéznetek vele. Ez az egyetlen lehetőség a szaba-

dulásra.

Talonnak nem tetszett a dolog. Ez az átkozott Ash a titokzatoságával.

– Hol vannak?

– Egy raktárépületben. Ha lehiggadsz, odaviszlek. Az éjszakának még nincs vége, Talon. Nézz magadba, és találd meg régi önmagadat. Ha nem vagy rá képes, már akkor elvesztél, mikor még el sem kezdődött a küzdelem.

Talon megtette, amit Ash kért, de nagyon nehezeére esett. Szinte lehetetlen volt. De nem volt más választása. Össze kell szednie magát, különben semmi hasznára nem lehet Sunshine-nak.

Amikor kitisztult a feje, Akherón elengedte.

– Csak nyugalom! – Mintha Talon fejében szólt volna a hang.

Ash a vállára tette a kezét.

Az egyik pillanatban még a Bourbon Streeten voltak, a következőben pedig a raktárépület előtt.

– Mit csináltál? – kérdezte Talon, arra gondolva, vajon hány ember látta az eltűnésüket.

– Azt, amit kellett. Ne aggódj, senki nem látott bennünket távozni, vagy megérkezni. Én nem követek el ilyen hibát.

Talon nagyon remélte.

Ash tartotta neki az ajtót, Talon pedig besétált az épületbe.

A legnagyobb helyiség közepe táján járhattak, amikor valami fény villant fel az emeleten. Sikolyok remegtették meg a levegőt.

Talon elvesztette az önuralmát, felrohant a lépcsőn, Ash pedig a sarkában.

Keresztülszáguldottak egy ajtón, és majdnem beleütköztek Zarekbe, akit vér borított, és a karjában tartotta Sunshine-t.

– Mi a pokol? – kérdezte Talon, megrémülve a látványtól. – Mi történt veled?

De még mielőtt Zarek válaszolhatott volna, az ajtó kisza-

kadt a keretéből.

– Futás! – kiáltotta Zarek.

De nem volt esélyük. Egy csapat utálatos, szárnyas démon repült be a szobába. Talon elkáromkodta magát. Még soha nem látott ilyesmit. A démonok rozsdaszínűek voltak, és rikácsoltak, miközben rájuk rohantak.

Három éles farka volt mindegyiknek, amikkel ügyesen csapkodtak, mintha oroszlánok volnának.

Akherón feltartotta a kezét, és elektromosságot szabadított rájuk. Azok visszahököltek, majd újra feléjük tartottak.

– Vigyétek ki innen Sunshine-t! – parancsolta Akherón.

Azok hárman visszarohtak a lépcsőhöz, de letről is özönlöttek a démonok.

Talon eldobott két pengét, amivel semlegesített négy lényt, de ezzel még csak le sem lassította a csapatot.

– Be vagyunk kerítve.

Akherón egy olyan nyelvet használt, amit Talon nem értett. A démonok hirtelen megtorpantak, aztán úgy repkedtek körbe-körbe, mintha elkábította volna őket Ash parancsszava.

– Ez nem sokáig fogja visszatartani a démonokat! – kiáltotta Ash.

Alig lehetett megérteni a hangját a szárnyak földöntúli csapkodásától és a villámok sistergésétől.

Ash a magasba rántotta a két kezét, mire a démonok neki-csapódtak egy számukra láthatatlan válaszfalnak.

Talon levezette Zareket a lépcsőn, remélve, hogy találnak majd valamiféle kivezető utat az épületből.

Feltépett egy ajtót, ami egy kisebb helyiségbe vezetett.

– Azt hiszem, haldoklik. – Zarek hangja megdermesztette Talont.

– Nem haldoklik.

– Talon, azt hiszem, haldoklik – ismételte meg Zarek.

Megfeledkezve a démonokról, Talon átvette Sunshine-t Zarek karjából, és óvatosan lefektette a földre.

Olyan sápadt volt a lány arca, hogy Talon mélyen megrendült.

– Sunshine? – suttogta zakatoló szívvel. – Bébi, nézz rám!

A lány meg is tette, de a szokásos élénk tekintet helyett Talon csak fájdalmat és sajnálkozást látott a szemében.

– Szabad vagy, Talon – suttogta a lány – Rávettem, hogy oldja fel az átkot.

– Micsoda?

– A lelkedért cserébe odaadta a lelkét Camulus-nak – mondta Zarek. – Én mondtam neki, hogy ne tegye, mert csak csel, de Sunshine nem hallgatott rám, és alighogy beleegyezett, az a szemétláda nekiesett.

Talont könnyek fojtogatták.

– Nem! – üvöltötte mindkettejükre. – Sunshine, miért?

– Azt mondta, hogy meg akar ölni téged. Én azt hittem, hogy csak elveszi a lelkem, Talon. Nem tudtam, hogy ezt teszi velem. Nem tudtam, hogy nem veheti el a lelkem anélkül, hogy előtte meg ne ölne.

Talon letépte a medált Sunshine nyakából.

– Átkozott légy, Morrigán! – kiáltotta, és nekicsapta az ékszer a falnak. – Hogy hagyhattad el őt is?

Sunshine odaszorította hideg kezét Talon ajkához.

– Pszt, bébi! Az én hibám.

– Én mondtam neki, hogy valami turpisság mindig van a dologban. De nem jól kérdezett.

Talon szeméből könny csordult, miközben nézte, hogyan küzd meg Sunshine minden egyes lélegzetvételért. Újra meg újra visszaemlékezett együttlétük minden egyes pillanatára, ebben az életben és a korábbiiban is.

Látta maga előtt Sunshine gyengéd arcát, amikor először szeretkeztek. Látta, ahogy Beth és a lány egymással küzdenek az ecsetért.

Hallotta, ahogy a „Paff, a bűvös sárkányt”-t énekli, miközben szórakozottan rajzolgat.

Megfogta a lány kezét, és megcsókolta. Festék, terpentin és pacsuliillatuk volt. Ezek a kezek lélegzetelállító művek alkotására voltak képesek.

Kezek, amelyek egy érintéssel szét tudták szakítani őt...

– Nem foglak még egyszer elveszíteni! – suttogta. – Így nem.

Zarek közelebb lépett.

– Mit akarsz tenni. Kelta?

– Tűnj el a szemem elől!

Talon a lány mellkasán lévő sebre tette a kezét, és lehunyta a szemét. Kényszerítette magát, hogy lehiggadjon. Minden erejét összpontosította, hogy hagyják el az érzelmek, aztán összeszedte minden Sötét Vadász erejét, hagyta, hogy áthassa minden porcikáját. Halhatatlan ereje szétáradt benne, egyre erősebb lett. Felduzzadt, majd a kezén keresztül átáramlott a lány testébe.

Talon keze égett, ahogy cserében az ő teste magába szívta a lány sérülését.

Általában fájdalmat okozott neki, ha ezt tette, de ma este szinte megbénította a fájdalom, mert Sunshine sérülése nagyon komoly volt. Halálos sérülés volt.

Talon levegő után kapkodott, ahogy a szívébe beledöfött a kín. A férfi hátraesett.

Sunshine mozdulatlanul feküdt, arra várt, hogy visszatérjen a fájdalom. De nem tért vissza.

Attól félve, hogy meghalt, bizonytalanul kinyúlt, hogy megérintse a mellkasát ott, ahol Camulus ütése érte. De már nem talált ott sebet.

– Talon? – Felült, és látta, hogy Zarek Talonra bámul.

– Ó, istenem, ne! – sikoltott fel a lány, amikor meglátta Talont a földön vérezve. Odakuporodott mellé, és a karjába vonta.

– Mit tettél?

– A saját testébe szívta a sérülésedet – magyarázta Zarek. –

És most, ahelyett, hogy te halnál meg, ő fog.

– Ne, Talon, ne! Kérlek, ne halj meg! – könyörgött Sunshine.

– Pszt! – szólt Talon halkán. – Minden rendben.

Ash jött futva, vetett rájuk egy pillantást, aztán elkáromkodta magát.

– Mi történt?

– A Kelta magába szívta a lány sebéét. – Zarek majdnemhogy suttogott, és hitetlenkedéssel volt tele.

Valami nekicsapódott az ajtónak. Keményen.

– Ne aggódjatok – közölte Ash. – Körbevettem védőpajzsszal a szobát. Az istenek nem tudnak ide bejönni, csak ha áttörik.

– De amilyen sebességgel képesek rá, bármelyik pillanatban itt lehetnek benn – közölte Zarek. Talon felé toltta Ash-t.

– Gyerünk, vidd ki innen! Fedezlek.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Ash.

Zarek bólintott.

– Esküszöm, rabszolga, hogy még megfenyítelek ezért! – üvöltötte Dionüszosz az ajtó másik feléről.

Zarek szenvtelenül felnevetett.

– Csak tessék.

Ash kinyitotta a szoba túlsó végéből nyíló ajtót.

Sunshine megrémült. Nem tudta, mi történik. Még mindig képtelen volt elhinni, hogy Zarek hátraarcot csinált, és segített nekik. És képtelen volt levenni tekintetét a vérral borított Talonról.

Minden olyan gyorsan történt, a legszívesebben sarkon fordult volna, hogy elrejtőzzön. De nem tehetette.

Talon kedvéért most erősnek kell lennie, nem hagyhatja cserben.

Ahogy elindult, hogy eltávolodjon Zarektől, az rákiáltott.

– Hé, Sunshine!

Visszanézett a fiúra.

– Köszí a játékot! – Azzal a fiú hátat fordított neki, és várta, hogy az istenek átszakítsák az ajtót és Ash védőpajzsát.

Meglepődve azon, amit Zarek tett, Sunshine Ash után rohant, hogy segítsen neki végigcipelni Talont a folyosón a bal oldali utolsó szobába.

Ash óvatosan lefektette Talont a padlóra, aztán különleges ereje segítségével lezárta a szobát.

Sunshine keze reszketett, miközben letérdelt Talon mellé. A férfi sápadt volt, testét izzadság és vér borította.

– Tarts ki, bébi! – suttogta, és abban sem volt biztos, vajon Talon hallja-e, amit mond.

– Halhatatlan, nem? – kérdezte Ash-t. – Meggyógyul.

Ash megrázta a fejét.

– A szíve át van döfve. Ha nem ver tovább, akkor Talon meghal. Újra.

Ash zord tekintettel nézett fel a mennyezetre.

– Artemisz! – kiáltotta. – Told ide a segged azonnal!

Egy hirtelen villanás vakította el Sunshine-t, ahogy az istennő megjelent mellette.

Artemisz dühösen pillantott Akherónra.

– Mi a bajod?

– Szükségem van Talon lelkére. Azonnal!

Artemisz hitetlenkedve nevetett rá.

– Már ne is haragudj, Akherón, de még nem fizetted meg az árát.

– A fenébe is, Artie, haldoklik! Nincs időm egyezkedni!

Artemisz vállat vont.

– Akkor gyógyítsd meg!

– Nem tudom, és ezzel te is tisztában vagy. Ez egy halálos isteni villámcsapásból eredő seb. Ebbe nekem nem szabad beleavatkoznom.

Sunshine érezte, hogy valami elektromos hullám száguld végig a szobán.

A dühtől minden elsötétült a szeme előtt, ahogy az önző is-

tennőt nézte. Már majdnem rávetette magát, amikor Ash elkapta és visszarántotta.

A lány remegett a félelemtől és a dühtől.

– Add ide, *most!* – Akherón mély hangja mennydörgésként hatott. – Tedd meg, és egy hét teljes uralmat kapsz felettem

Számító fény csillant Artemisz szemében.

– Legyen kettő.

Sunshine látta Ash arcán a dühöt.

– Rendben.

Artemisz kinyújtotta a kezét, és egy nagy, vörösesbarna kő jelent meg a tenyerében.

Amikor Ash elindult, hogy elvegye, Artemisz elrántotta a kezét.

– Hajnalban eljössz hozzám.

– Ott leszek, esküszöm!

Artemisz elégedetten mosolygott, aztán átnyújtotta a követ Ash-nek. Az visszament Talonhoz. A tekintete találkozott Sunshine-ével.

– Sunshine, a kezedbe kell vened, és a tetoválás felett kell tartanod, amíg a lelke vissza nem tér a testébe.

A lány kinyúlt a kőért, de Talon elkapta a csuklóját. A lány nem is tudta, hogy Talon magánál van, amíg meg nem érezte gyengülő érintését a karján.

– Nem teheti, Ash.

– Talon! – kiáltott fel a lány, feldühödve, hogy megpróbálja megállítani. – Mit művelsz!

– Ne tedd, Sunshine – suttogta a férfi feszült hangon. – Ha átveszed, megsebzí a kezed. Lehet, hogy soha többé nem fogsz tudni rajzolni vagy festeni.

Ez volt a lány legnagyobb félelme.

Sunshine Talon fájdalommal teli szemébe nézett.

Ő élete szerelme.

Nem volt mit gondolkodni.

Megragadta a követ, kivette Ash kezéből, aztán felkiáltott,

amikor megégette a húsát.

– Figyeld Talon szemét! – hallotta Ash hangját a fejében. – És Zeusz szerelmére, nehogy elszabaduljon a lelke! Koncentrálj... – Sunshine így is tett, és a fájdalom alábbhagyott, de még mindig érezte, ahogy a kő égeti a kezét.

Megállt az idő, ahogy Talon koromfekete szemébe nézett. A mostani és a korábbi életének emlékei villantak fel az elméjében. Visszaemlékezett a saját halálára, ahogy Talon magához szorítja.

Sunshine lehajolt, és megcsókolta a férfit.

– Veled vagyok, szerelmem.

Talon vett egy utolsó lélegzetet, aztán elernyed. Sunshine szíve kihagyott egy ütemet, ahogy elborította a rettegés.

Kérlek, kérlek, csak sikerüljön!

Ash odatette a kezét az íj és nyíl ábra fölé. Lassan elenyészett a hőség, és a kő elveszítette a színét.

De Sunshine keze még mindig égett.

Amikor a kő teljesen kihűlt, a lány leejtette a követ, és várt.

Talon nem mozdult.

Nem lélegzett.

Csak feküdt ott, teljesen mozdulatlanul, mintha a lány ott sem lenne.

– Talon – kezdte szólongatni a férfit Sunshine, és egész teste beleremegett a félelembe, hogy elveszítette.

De éppen akkor, amikor már biztos volt benne, hogy a férfi halott. Talon vett egy mély lélegzetet, és kinyitotta a szemét.

Sunshine felkiáltott örömeiben, amikor meglátta Talon borostyánszínű szemét. Szorosan magához ölelte. Ekkor felpattant mögöttük az ajtó.

A démonok, az újfajta démonok és a két isten mind-mind beözönlöttek a szobába. Zareknek sehol nem volt nyoma. Sunshine csak remélni merte, hogy nem ölték meg.

Talon felugrott, és Sunshine meg a többiek közé vetette magát.

Ash is készen állt a harcra.

– Éjfél van – szólt Dionüszosz nevetve. – Kezdődjék a parádé!

A démonok félrehúzódtak, és mögülik felbukkant Akherón „ikertestvére”.

– Helló, Akherón! – mondta Styxx olyan hanghordozással, ami se barátságosnak, se örömtelinek nem volt nevezhető. – Már jó régen nem találkoztunk, ugye? Mennyi is, tizenégyezer éve?

Talon visszatartotta a lélegzetét. Hihetetlen volt, amit látott.

Sejtette, hogy így lesz, de most mégis a meglepetés erejével hatott rá a valóság. Ash-nek végig volt egy ikertestvére!

Miért titkolta el? És hogy lehet az, hogy Styxx életben van, és mégsem Sötét Vadász? Ennek így nem volt értelme.

Styxx közelebb lépett Akherónhoz.

– Lépj vissza, Styxx! – mondta Akherón határozottan. – Nem akarlak bántani, de ha kell, megteszem. Nem hagyom, hogy kiszabadítsd!

Styxx felnevetett, amikor a tekintete találkozott Talonéval.

– Mintha valami szappanoperában volnánk, nem? Jó iker, rossz iker.

Dühös tekintete megint visszatért Akherónra.

– De mi nem is vagyunk igazi ikerpár, ugye Akherón? Csak véletlenül osztoztunk egy közös méhen.

Styxx mozdult, hogy Akherón mögé kerüljön, akin jól lát-szott, hogy megmerevedik. Ash nem szokta ezt megengedni senkinek, de most mintha valami láthatatlan erő kerítette volna hatalmába.

Styxx olyan közel került hozzá, hogy épp csak tenyérszéli távolság volt közöttük.

De nem értek egymáshoz.

Styxx előrehajolt, hogy Ash fülébe súgjon valamit.

– Na, elmondjuk nekik, hogy ki is a jófiú, Akherón? Elmondjam nekik, hogy ki az, aki méltósággal élte le az életét?

Melyikünket tisztelték a görögök és az atlantisziak, és ki volt az, akin nevettek?

Styxx átkarolta Akherón nyakát és arra a helyre tette a kezét, ahol Ash-nek gyakran volt egy sebhelye.

Magához szorította Ash-t, hogy bele tudjon suttogni a fülébe, olyan nyelven, amit Talon nem értett.

Ash zihált, mintha csak egy rémálom kellős közepén lenne.

A szeme üveges és zavaros lett, szaggatottan lélegzett, és még mindig nem mozdult Styxx ölelésében.

Talon figyelte, és nem volt benne biztos, mit is tegyen. Ash bizonyára elboldogul a helyzettel. Talon még soha nem tapasztalta, hogy Ash ne lenne képes valamit elrendezni.

– Ez az, Akherón – mondta Styxx angolul, összeszorított fogakkal. – Csak emlékezz a múltra! Emlékezz arra, hogy mi voltál! Azt akarom, hogy hozd felszínre. Minden undorító tetedet, amit valaha véghezvittél. Minden egyes könnyet, amit a szüleink érted ejtettek. Minden egyes pillanatot, amikor meg-szégyenülve kellett rád néznom, mert az én arcomat viselted.

Talon látta, hogy könnyek lepik el Ash szemét, és hogy a barátja remeg. Nem tudta, miféle titkai lehetnek, de bizonyára szörnyűek, ha ekkora hatással vannak rá.

Személy szerint nem érdekelte, mit tett Ash a múltban. Ezeröttszáz éve ismerte, és mindig jóra való és gondoskodó volt.

Titkok vagy sem, ők ketten barátok.

– Engedd el! – parancsolt rá Styxx-re.

Az kissé felszegte a fejét, de nem engedte el Ash-t, sőt még jobban megszorította a torkát.

– Emlékszel arra, amikor Estes meghalt, Akherón? Hogy hogyan találtunk rád, én és az apám? Soha nem leszek képes elfelejteni. Akárhányszor rád gondolok, ez a kép ugrik elélem. Visszataszító vagy. Undorító.

– Öld meg! – parancsolta Dionüszosz. – Aztán nyissuk meg a kaput.

Styxx mintha nem is hallotta volna, annyira csak Akherónra figyelt.

Camulus elindult feljük törrel a kezében. Talon rávetette magát, és küzdeni kezdtek a fegyverért.

A démonok is támadtak, miközben Styxx továbbra is gyötörte Akherónt.

– Öld meg, Styxx – parancsolta újra Dionüszosz – különben elszalasztjuk a kaput!

Styxx előhúzott egy tört a kabátja alól.

Talon azonnal elfeledkezett a Camulusszal folyó harcról, és megpróbálta elérni őket.

De nem sikerült.

Styxx felemelte a kezét, és egyenesen Ash szívébe döfte a tört, egészen a markolatig.

Ash-nek elállt a lélegzete, hátrafeszült a teste, mintha valami megszállta volna. A tör keresztülhasította a levegőt, és nekicsapódott a falnak Dionüszosz feje fölött. Fény ömlött ki a sebből, ami aztán összezáródott.

A következő pillanatban hullám söpört végig a szobán, ledöntve mindenkit a lábáról. Styxx egy távoli sarokba röpült, és az isteneket valami a földhöz szögezte.

Akherón felállt, majd lebegni kezdett, kezét-lábát széttárva.

Mivel képtelen volt felegyenesedni a láthatatlan erő miatt. Talon odakúszott Sunshine-hoz, szorosán magához ölelte, hogy megóvhassa, bármi történik is.

Senki nem tudott felállni. Még az istenek sem.

Akherón testéből villámok cikáztak, kitörve az ablakokat és felrobbantva az égőket. Elektromos energia csapkodott-sziszegett mindenfelé. Akherón hátrahajtotta a fejét, miközben villámok döfték át a szemét és a száját. Úgy tűnt, keresztülszűrődnek rajta, aztán, vakító villanásokkal telítették meg a szobát.

A démonok felrobbantak, egyetlen hatalmas villanás nyomán.

Mintha egy szárnyas sárkány mászott volna ki Akherón ingujjából, és körbefogta volna, hogy megvédelmezze.

Vagy elnyelje.

Talon még soha életében nem látott ilyet.

– Mi a fene ez? – kérdezte Camulus. – Styxx, mit csináltál?

– Semmit. Amiatt van, hogy nyílik a kapu?

– Nem – felelte Dionüszosz. – Ez valami teljesen más dolog. Amiről senki nem mondott semmit. – Felnézett a plafonra, és felkiáltott.

– Artemisz!

Az meg is jelent, és azonnal a padlóhoz szegeződött, mint a többiek.

Talon erősebben szorította Sunshine-t, aki vadul, remegve tapadt hozzá.

Artemisz csak egy pillantást vetett Akherónra, és elfutotta a düh.

– Ki a fene dühítette fel Akherónt? – kérdezte.

A két isten Styxx-re mutatott.

– Marhák! – csattant fel Artemisz. – Mit képzeltek?

– Meg kell ölnünk egy atlantiszit ahhoz, hogy kiszabadítsuk a Pusztítót – felelte Dionüszosz. – És már csak Akherón maradt.

– Hülyék vagytok! – kiáltotta Artemisz. – Tudtam, hogy csak valami idióta tervetek lehet! Őt nem lehet megölni csak úgy, törrel. Ha nem vettétek volna észre, ő nem ember. Hová tettétek az eszeteket?

Dionüszosz gúnyosan elhúzta a száját.

– Honnan tudhattam volna, hogy a kis kedvenced öli az isteneket? Ki az az idióta, aki a fajtájához kötődik?

– Jesszus, szerinted mit kellett volna tennem? – vágott vissza Artemisz. – Az, hogy kikezdek egy teljhatalmú istengyilkossal, vagy szerzek egy Mardi Gras díszkocsit, és vele lógok? – Camulusra mutatott, akin látszott, hogy nagyon megbántódott ezen a megjegyzésen. – Idióta vagy – mondta Artemisz a

testvérének. – Nem csoda, hogy te vagy a részeg diákegyleti tascók védőszentje.

– Elnézést – szólt közbe Talon –, de figyelnétek rám egy percre? Eléggé drámai helyzet alakult itt ki.

– Ó, pofa be! – kiáltott rá Dionüszosz. – Tudhattam volna, hogy rükkverbe is kellene kapcsolnom, amikor elütöttek!

Talonnak leesett az álla.

– Te ütöttél el azzal a kocsival?

– Igen.

– A fenébe is, öregem – mondta Camulus Dionüszosznak –, igencsak mélyre sülyedtetél. Tegnap még görög isten voltál... ma meg egy tehetségtelen sofőr. Jesszusom, és én még veled kezdtem? Mit is képzeltem? Artemisznek igaza van, ki az a hülye, aki egy ilyen dízkocsit választ letarolni valakit, hogy aztán az hazamehessen a halott feleségével? Még szerencse, hogy nem ölted meg, mert akkor fújhatnánk az egész tervet!

– Hé, próbáltál már vezetni egy ilyen dízkocsit? Nem könnyű. És különben is, ez egy Sötét Vadász. Tudtam, hogy az nem öli meg. Csak kellett valami, amivel megsebesítem, hogy a nő hazavigye. Ugye szükségtelen emlékeztetnem rá, hogy működött a dolog?

Artemisz rájuk morrant.

– Szánalmas vagy. El sem hiszem, hogy vannak közös génjeink.

És Artemisz, a testvéreire vetett mogorva pillantás kíséretében, elkezdett küzdeni a láthatatlan erő ellen, ami fogva tartotta őket. De ahogy a többiek, ő sem tudta elérni Ash-t.

– Akherón! – kiáltott fel. – Hallasz engem?

Testetlen nevetés töltötte meg a szobát.

Ash előrehajtotta a fejét, és még több villám áramlott keresztül rajta. A sárkányszerű lény még erősebben szorította, és vadul sziszegett az istennőre.

Artemisz megpróbált lábra állni, de lenyomta az a valami, nem engedte Ash közelébe.

Camulus felkiáltott.

– Tudjátok, srácok, az volt a terv, hogy megöljük Akherónt, kiszabadítjuk Apollümét, és visszaszerezzük isteni státusunkat. Nem pedig az, hogy felbosszantsuk, és véget vessünk a világnak. Személy szerint én semminek nem akarok az uralkodója lenni. De ha valaki nem állítja le ezt a fickót, akkor az a sziszegés, amit művel, megsemmisíti az általunk ismert világot!

– Mit teszünk most? – kérdezte Sunshine Talontól.

A férfinak csak egy dolog jutott az eszébe.

Észhez kell térítenie Akherónt.

Talon megcsókolta a lány ajkát, aztán odébb kúszott. Nem azért vállalta érte a halált, hogy visszakapja, és most elveszítse.

Összeszedte megmaradt erejét, és arra használta, hogy valamiféle védőburkot vonjon maga köré. Már nem volt az övé a Sötét Vadászok halhatatlansága, de megőrizte korábbi egész pszichikai erejét.

Remélhetőleg elég lesz.

Lassan lábra állt.

Lecsapott rá a villám.

Talon eltérítette. Lassan mozgott az örvényben egészen addig, amíg Ash mellé nem ért. Úgy tűnt hogy amíg nyugodt marad, addig nem ér el hozzá Ash haragja.

– Hagyd abba, T-Rex!

Ash olyan nyelven szólt hozzá, amit nem értett.

– Azt mondja, hogy lépj hátrébb, különben meghalsz – fordította le Styxx. – Idehívja a Pusztítót.

– Nem hagyhatom, hogy ezt tegye – mondta Talon.

Újra felhangzott a nevetés.

Mivel Talon nem tudta, hogyan vegye rá arra, hogy hagyja abba a sziszegést, és jobb ötlete nem volt nekirohant Akherónnak.

Deréktájékon kapta el, és a földre rántotta. A sárkány sivítva felemelkedett.

Talon nem törődött vele, csak püfölni kezdte Ash-t.

Sunshine még a lélegzetét is visszafojtotta, miközben nézte, ahogy küzdenek. Úgy érezte, hogy mindjárt összeomlik az épület.

Megremegett az emelet.

Talon és Ash összekapaszkodtak, mint két ősvadállat, és a világ sorsa azon múlt, ki győz, és ki veszít.

A lány elmormolt egy imát, miközben figyelte őket, és félelemmel vegyes tisztelettel nézte a küzdelem hátborzongató szépségét és eleganciáját.

Ekkor Zarek jelent meg az ajtóban, véresen, és az erő azonnal a falnak dobta.

Artemisz megint próbálta elérni Akherónt, de az újra visszalökte, miközben Talonnal küzdött.

– Én a fiúra teszek – jegyezte meg Camulus. – Mindig is jó harcos volt.

Amikor Talon meghallotta ezeket a szavakat, abbahagyta a küzdelmet.

Soha nem fogod megtanulni, hogy hol a helyed, Speirr. Nem vagy vele tisztában, mikor kell letenni a kardot, és rendesen viselkedni.

Camulusnak igaza volt. Talon egészen eddig soha nem tudta, mikor van itt a harc ideje, és mikor kell visszavonulni.

És amikor megnyugodott, mindjárt közel tudott jutni Akherónhoz.

És ekkor eszébe jutott, mit mondott neki Akherón azon az estén, amikor Sötét Vadásszá vált.

Megmutatom, hogyan temesd el mélyen magadba ezt a fájdalmat, hogy többé ne mardosson. De figyelmeztetek, semmi nincs ingyen, és semmi nem tart örökké. Egy napon történni fog valami, amitől újra érezni fogsz, és vele együtt visszatér az évszázados fájdalom is. Minden, amit elrejtettél, előtör majd, és elpusztíthat, nemcsak téged, hanem bárkit, aki közel áll hozzád.

Mindig is foglalkoztatta, vajon hogyan értendők e szavak. Neki szóltak, vagy Ash-nek?

Felnézett Akherónra, és meglátta annak az embernek a dühét, aki megtámadta. Ash erre gondolt aznap este.

Mindketten oly sokáig oly szoros pórázon tartották magukat, hogy a dühük a józan ész felretéve elvakította őket. Ezért olyankor támadtak, amikor vissza kellett volna vonulni, és újragondolni, hogyan küzdjenek tovább.

Talon lehunyta a szemét, és megpróbálta összeszedni a csilapító nyugalmat, ahogy Akherón is tanította.

Ash újra rárohant.

De ez alkalommal küzdelem helyett Talon testvériesen átölelte.

Akkora erővel, amit korábban még soha nem tapasztalt, két kezébe fogta Ash arcát, és megpróbált mindent, hogy az tényleg észrevegye őt.

Ash arcvonásai már nem voltak barátságosak, még csak nem is voltak emberiek. Egy torz démon vonásai voltak. A szeme vérvörös és sárga volt, és nem látszott bennük irgalom. Hidegen csillogott. Kegyetlenül.

A színek örvénylettek, tűzcsóvaként táncoltak.

Talon még soha nem látott ilyesmit.

Ki tudhatta, hogy Ash-ben ilyen erő lakozik?

De meg kellett állítania Akherónt.

Így vagy úgy

– Akherón – szólt lassan, nyugodtan. – Elég volt!

Először nem is gondolta, hogy Ash meghallotta

Egészen addig, míg Akherón a földön heverő Sunshine felé nem fordította az arcát.

– Talon – mondta rekedtén Ash.

A szemében vibrált a fény, aztán újra Talonra nézett.

Hirtelen újabb lökéshullám söpört végig a szobán, ez alkalommal visszafelé. Mintha a kiszabadult erő visszatért volna Akherónba.

A sárkány a plafon felé repült, aztán eltűnt.

Ash arcvonásai megint felvették azét a férfiét, akit Talon évszázadok óta ismert.

Ash pislogni kezdett mostanra már ezüstszínűvé vált szemével, és úgy nézett körül, mint aki rémálomból ébredt.

Egyetlen szó nélkül ellépett Talontól, összefonta mellén a karját, és úgy sétált át a szobán, mintha mi sem történt volna.

Amikor elhaladt Artemisz mellett, az feléje nyújtotta a kezét, de Ash elhajolt az érintése elől, és továbbment.

Artemisz vicsorogva fordult a testvéréhez.

– Csak várj, míg apa a keze közé kaparint!

– Engem? Nagyon jól tudta, mi volt mára a tervem. Csak várj, amíg mesélek neki Akherónról!

Artemisz lebiggyesztette a száját.

– Ó, pofa be, nyafogó kisfiú! – Kinyújtotta a kezét, és kilökte a szobából.

Styxx szinte összezsugorodott, amikor Artemisz ránézett.

– *Te!* – mondta az istennő kelletlenül.

Jól lehetett hallani, ahogy Styxx nyelt egyet.

– Hogy védhetsz egy ilyen valakit, mint ő? Miután meghaltam, engem elküldtek az Elíziumi Mezőkre, míg ő...

– Nem a te dolgod – szakította félbe Artemisz. – Te és a drágalátos családod, mind hátat fordítottatok neki, és elátkoztatók valami olyasmieért, ami nem is az ő hibája volt.

– Nem az ő hibája volt? Ugyan már! – Styxx próbált még mást is mondani, de elhalt a hangja.

– Így már jobb – közölte Artemisz. – Milyen fura, ti ketten olyan hasonlóknak tűntök, és mégis te vagy az, aki panaszkodik. Hála Zeusznak, Akherónban nincs meg ez az undorító vonás. Ő mindig is férfi volt, nem pedig egy siránkozó kisgyerek.

Artemisz nekilökte Styxxet a falnak.

– Nem bízom benned. Tökéletes létet biztosítottam neked. Volt saját szigeted, elhalmozva mindennel, amit csak megkí-

vánhattál, és erre mit tettél? Egy örökkévalóságot töltöttél el azzal, hogy Akherónt gyűlöld, és terveket szőttél a megölésére. Nem érdemelsz könyörületet.

– Nem ölhetsz meg! – kiáltott fel Styxx. – Ha megteszed, Akherón is meghal.

– És én átkozom a napot, amikor a Párkák összekötötték a kettőtök életerejét. – Artemisz szeme összeszűkül, mintha semmit sem szeretett volna jobban, mint ott helyben apró szilánkokká hasogatni Styxxet. – Igazad van, nem ölhetlek meg, de olyan szörnyűvé tehetem az életed, amelyet elképzelni sem tudsz.

– Mit fogsz velem tenni? – kérdezte Styxx.

Artemisz ördögi mosolyra fakadt.

– Majd meglátod, kis ember, majd meglátod!

Styxx eltűnt.

Artemisz ekkor Talonék felé fordult.

– Vigyázz a lelkedre, Speirr! – mondta neki. – Nagy ára volt, hogy visszakapd. – Azzal az istennő eltűnt.

Egyedül maradtak Camulusszal.

– Nos – mondta Talon a kelta istennek –, úgy tűnik, a barátod magadra hagyott.

Camulus felsóhajtott.

– Milyen kár! Mértéktelenség, Háború és Pusztítás. Mi együtt sokra vihettük volna a földön. Nos, jó. Akkor meg kell elégednem azzal, hogy újra elveszem tőled a lányt. Végül is odaadta nekem a lelkét, és most igényt tartok rá. És persze – ez a mókás a lelkekben – csak egy halottból lehet őket kivenni.

Camulus elindult Sunshine felé.

Talon előhúzta a pengéket, és készen állt a harcra.

Hirtelen óriási villanás töltötte be a szobát. A nagy semmi-ből került elő. Majd olyan alakot vett fel, ami legalább olyan kedves volt Sunshine-nak, mint Talonnak.

– Nagyi? – szólalt meg a lány hitetlenkedve.

A nagyanyja Camulus és közéjük lépett. Haragos tekintettel

nézett farkasszemet a kelta istennel.

– Ne félj, édesem! Nem érsz egy fabatkát sem.

Camulus megrémült a láttán.

– Morrigán? Mit keresel itt? Ehhez nincs semmi közöd!

– Ó, dehogyan nincs! – Sunshine nagymamája ledobta az öreg nénike álcáját, és átváltozott azzá a csodálatosan szép hadistennővé, akivel Talon még halandó emberként találkozott.

Talon ereiben meghűlt a vér.

Sunshine dadogni kezdett.

– Te-te-essék? Mi-mi van?

A nagyanyja bocsánatkérően nézett a lányra:

– Nem akartam, hogy így tudd meg, kicsim, de Akherónnak és nekem meg kellett valahogy akadályoznunk, hogy kiszabadítsák Apollümét. És ahhoz, hogy Talont is megszabadíthassuk az átoktól, az kellett, hogy mindketten itt legyetek és szembenézzetek Camulusszal.

Talonnak leesett az álla.

Ash végig tudott azt egészről? Miért nem mondta neki?

A Morrigán most Camulus felé fordult.

– Sajnálom, Cam. Most az egyszer *te* felejtetted el elolvasni az apróbetűs részt. Megegyeztél Brannel, hogy a tervek érdekében hagyjátok Nyniát újjászületni, halandó szülők gyermekeként. De azt nem kötötted ki, hogy a nagyszülőknek is halandóknak kell lenniük.

Mivel nem tudtam Speirnek segíteni abban, hogy megszabaduljon az átkodtól és az alkuoktól anélkül, hogy azzal ne tört volna ki a háború Artemisz és közted, úgy véltem, a legkevesebb, amit megtehetek, hogy úgy adom vissza a feleségét, valaki olyan testébe segítem a lelkét, akihez nem nyúlhatsz hozzá. Nynia újjászületett Sunshine-ként, aki vér a véremből, hús a húsemból. Amikor Speirr ivott egy kis vért a nyakából, egyúttal magába szívta az én véremet is, és ezzel ő is az oltalmam alatt áll.

Camulus elkáromkodta magát.
Sunshine nagyanyja fintorgott.
– Szar ügy, nem? Nem ölheted meg egyiküket sem, hacsak nem akarsz megküzdeni velem.
Talon és Sunshine döbbsen nézett egymásra.
– Egy napon, Morigán, egy napon majd... – azzal Camulus eltűnt a szobából.
A Morigán vett egy mély lélegzetet, aztán megfordult, hogy a fiatalok szemébe nézzen.
– Gratulálok, gyerekek.
– Szabad vagyok? – kérdezte Talon, még mindig hitetlenkedve.
A Morigán bólintott.
– És úgy, hogy a Sötét Vadász képességeidnek is teljes birtokában vagy.
Sunshine habozott.
– Még mindig Sötét Vadász?
– Nem – felelte a nagyanyja. – Artemisz feloldozta a fogadalma alól, amikor visszaadta a lelkét. De, ha valakinek egyszer pszichikus képességet adományoznak, akkor azok örökre vele maradnak.
Sunshine elmosolyodott.
– Tehát akkor most már kimehet a napfényre?
– Igen. – Úgy tűnt, hogy a Morigán hirtelen kellemetlenül érzi magát. – Erről jut eszembe, van még valami, amit el kell mondanom nektek!
– Micsodát? – kérdezték egyszerre, mert mindketten tartottak attól, mi jön most.
– Amiatt, ahogy a mi kis panteonunk működik, ti ketten most... – Beleharapott az alsó ajkába, és tördelni kezdte a kezét.
– Mi van velünk? – sürgette Talon, és meg volt rémülve attól, amit nemsokára hallani fog. Ha egy istenről volt szó, soha nem lehet elég óvatos az ember.

– Halhatatlanok vagytok, hacsak le nem mondtok róla.

Sunshine csak pislogott.

– Micsoda?

A nagyanyja megköszörülte a torkát.

– Te és a testvéreid halhatatlannak születtetek, édesem. Ezért van az, hogy még mindig úgy nézel ki, mint egy kisbaba, pedig lassan a harminc felé közeledsz.

– És ez azt jelenti, hogy anyu is halhatatlan? – kérdezte.

– Nem. Mivel az apád nem az, ő úgy döntött, lemond a halhatatlanságról, hogy együtt öregedhessen veled. De mivel az én vérem adta neki a halhatatlanságot, ezért átadta neked, és aztán te meg Talonnak.

Talont elöntötte a boldogság.

– Úgy érte, soha többé nem kell látnom, hogy meghal?

– Soha. Hacsak nem döntesz úgy.

– Ó, dehogyis! – felelte Talon nevetve.

– Én is így gondoltam. – A Morrigán hátralépett. – Nos, biztos vagyok benne, hogy nektek most sok tennivalótok akad. Mint például megszervezni egy esküvőt. És sok gyereket csinálni. – Megfogta a fiatalok kezét, és egymásba fűzte őket. – Sok-sok unokát várok tőletek.

Azzal eltűnt, ők pedig ott maradtak, csodálkozva bámultak egymásra.

Sunshine megnyalta az ajkát, és felbámult Talonra. Képtelen volt elhinni mindazt, ami aznap történt velük.

És legfőképpen nem tudta elhinni, hogy Talon az övé.

– Na, mi lesz az első dolgunk?

A férfi borostyánszín szemében felcsillant az ismerős tekintet.

– Megpróbálunk egy kisbabát összehozni?

A lány ránevetett.

– Jól hangzik, de valószínűleg az éjszaka hátralevő részét azzal töltjük, hogy visszamenjünk a házádba.

– De a te lakásod nincs olyan messze...

Sunshine elmosolyodott.

– Nem, nincsen.

Talon megcsókolta a lány kezét, és átvezette a szobán.

Elhagyták az épületet, és belevegültek a Mardi Gras-t ünneplő hatalmas tömegbe, ahol mindenki már hazafelé tartott. Sunshine szíve könnyű volt, miközben kéz a kézben sétáltak, amíg el nem érték a főutcát.

Hirtelen elállt a lélegzete, és visszarántotta Talont, mert egy hatalmas díszkocsi majdnem elütötte. Mindketten nevetésben törtek ki.

– Mi ez közted és a Mardi Gras díszkocsik között?

– Nem ők az oka, hanem te, szerelmem. Amikor mellettem vagy, semmi mást nem látok.

A lány kacéran beleharapott az alsó ajkába.

– Ha így folytatod, tuti, hogy hazaviszlek, bezárlak, és eldobom a kulcsot.

– Nekem ez tökéletesen megfelel, csak légy meztelen, miközben ezt teszed.

19. fejezet

Zarek figyelte, ahogy Sunshine és Talon eltűnik a tömegben. Boldog volt Sunshine miatt, de érthette, mit éreztek azok ketten egymás iránt.

Ő még soha nem élt át szerelmet.

– A francba! – csattant fel, és elsántikált az épülettől. Vissza kellett mennie a városi házába.

– Dionüszosz eljön érted.

Megállt, amikor meghallotta Akherón hangját maga mögött.

– Na és?

Ash felsóhajtott, ahogy közelebb ért.

– Nem köthetnénk fegyverszünetet?

Zarek gúnyolódni kezdett az ötleten.

– Miért? A kölcsönös megvetés nagyon jól áll nekünk, nem?

– Z, nagyon fáradt vagyok ehhez. Mondj valamit, amit felhasználhatok Artemisznél. Valamit, ami rábírja, hogy adjon neked még egy esélyt.

Zarek keserűen felnevetett.

– Ja, persze. Azok után, amit ott benn láttam, ugye nem gondolod komolyan, hogy elhiszem, úgy táncol majd, ahogy te füttyülsz! Ilyen hülyének látszom?

– A dolgok nem mindig olyanok, amilyenek látszanak.

Lehet, hogy így van, de Zarek nem nagyon számított erre. Ma éjjel elege volt a fenségekből. Abban a pillanatban, hogy rátámadt az istenekre, már tudta, ezt még megfizettetik vele.

Nem mintha nagyon érdekelte volna a dolog.

Csak hadd jöjjenek el érte.

– Nézd – felelte Akherónnak, és hátat fordított neki –, fáradt vagyok és éhes. Semmi másra nem vágyom, csak hogy fekiüdjek, amíg a sérüléseim be nem gyógyulnak, oké?

– Oké.

Zarek megállt, ahogy egy csapat főiskolás elbotladozott mellette, nevetve és egymást ugratva. Kíváncsian figyelte őket.

Befordultak a sarkon, és eltűntek.

Körülnézett a részeg turistákon és helyieken, akik mind kiabáltak és éljeneztek. Már majdnem hajnali egy óra volt, de a város még elevenen lüktetett, csak úgy vibrált, bár a tömeget már felszólították, hogy mindenki menjen haza.

– Mikor kell visszamennem? – kérdezte Zarek, félve a választól.

– Holnap. Nick majd jön, és két óra felé felvesz. Van egy elsötétített üvegű furgonja, amivel kivisz a repülőtérre, így nem kell kitenned magad a napfénynek.

Zarek lehunyta a szemét, arca megvonaglott a gondolatra, hogy visszamegy Alaszkába. Még néhány hét, és megérkezik a tavasz.

Megint a házhoz lesz kötve.

Balra tőle villanásra lett figyelmes. Három másodperccel később egy démont látott a tömegben futni. A démon Zarekra villantotta az agyaráit, rávicsorgott, és mintha nem is lett volna tisztában vele, mivel néz szembe.

Zarek kegyetlenül elmosolyodott, már várva, amit nem sokára tenni fog.

– Mi vagy te? – kérdezte a démon, miután nem sikerült megijesztenie, vagy megfélemlítenie Zareket.

Az lebiggyesztette a száját.

– Hadd meséljem el a munkaköri leírásomat! Én vagyok a Sötét Vadász. Te démon vagy. Én ütök, te vérzel. Én ölök, te meghalsz.

– Ez alkalommal nem! – A démon támadott.

Zarek ösztönösen cselekedett, megragadta a démon torkát, és a karmait használta fel, hogy megölje.

A démon elpárolgott. Közben Valerius érkezett futva a tömegből.

Zihált, és nyilvánvaló volt, hogy a démont üldözte már jó ideje. Valerius Ash-re nézett, bólintott felé, majd Zarekra pillantott, és megmerevedett.

Zarek arca meg sem rezdült, amikor a pillantása találkozott Valerius döbbs tekintetével. Teljesítette Ash parancsát, mert le volt borotválva a kecskeszakála.

Valerius tekintete elsötétült a felismeréstől. Csak állt ott, és nem is pislogott.

Zarek fintorgott, majd elmosolyodott.

– Micsoda meglepetés – közölte csendesen. – Fogadni mernek, hogy ezt nem láttad előre.

Aztán nem szólt többet, hanem belevegült a tömegbe, ott-hagyván Valerius és Akherónt.

Valerius

NEW ORLEANS HAJNALBAN

Testvérek. A szó megülte Valerius lelkét, miközben az előcsarnokban álló márvány mellszobrot bámulta. Az apja arca nézett vissza rá.

A testvére arca.

Zareké.

Fájdalom hasított belé, miközben ott állt, és megpróbálta valahogy összebékíteni a múltat a jelennel. Hogyhogy soha nem vette észre a hasonlóságot?

De persze tudta. A mai este előtt soha nem nézte meg igazán Zareket.

A szánalmas, alantas rabszolgát, a fiút, aki annyira alatta állt, hogy szinte soha rá sem nézett.

Életük során csak egyszer fordult elő, hogy igazán látta a fiút.

Most már nem emlékezett arra, miért verték meg Zareket. Illetve nem emlékezett arra, hogy a testvérei közül ki volt az, aki elkövette a gaztettet, ami miatt Zareknek el kellett szenvednie a büntetést. Akár ő is elkövehette.

Csak arra emlékezett, hogy ez volt az első alkalom, amikor külön személyiségként tekintett Zarekra.

Zarek a kövel burkolt padlón feküdt, összekulcsolta karját a mellén, meztelen, sebes háta véres volt és cafatos.

Valeriuszt Zarek arckifejezése ütötte leginkább szíven. A fiú tekintete fakó volt. Üres. Egyetlen könnyet sem ejtett.

Akkor Valerius nagyon csodálkozott, vajon miért nem sírt Zarek egy ilyen kíméletlen verés során, és akkor hirtelen ráébredt, hogy Zarek sohasem sír. A nyavalyás rabszolga soha nem

ejtett egyetlen szót sem, miközben ütötték. Mindegy volt, mit mondtak neki, mit csináltak vele, a fiú férfiként viselte a dolgot, sírás vagy könyörgés nélkül. Kemény, hűvös nyugalommal.

Valerius nem várt ilyen önuralmat egy nála fiatalabb fiútól.

Mielőtt még ráébredt volna, mit is tesz, előrenyújtotta a kezét, és megérintette Zarek hátán az egyik hurkát. Vértett, kilátzott a nyers hús, és annyira látszott rajta, hogy nagy fájdalmat okoz, hogy Valerius megpróbálta elképzelni, milyen is lehet kapni csak egyet ezekből a sebekből, nemhogy valakinek az egész hátát elborítsák.

Zarek nem mozdult.

– Kell... – Valeriusba bennakadt a szó. Fel akartra segíteni Zareket, de tudta, hogy akkor mindkettőjüket megbüntetnék, ha valaki meglátná, mit tesz.

– Mit művelsz?

Az apja mérges hangjára Valerius összerezzent.

– Cs-csak a h-hátát néztem – felelte őszintén.

Az apja összeszűkülte szemmel fürkészte.

– Minek?

– K-kíváncsi voltam. – Valerius gyűlölte, hogy az apja jelenlétében mindig dadog.

– Miért? Gondolod, fáj neki?

Valerius túlságosan félt ahhoz, hogy válaszoljon. Az apja arcán és szemében az az élettelen tekintet látszott, ami gyakran kiült rá. Amiből tudta, hogy az általa ismert szerető, kedves apja eltűnt, és helyette ott maradt a katonai parancsnok.

Amennyire szerette az apját, annyira félt a katonai parancsnoktól, aki képes volt szinte bármilyen hidegvérű kegyetlenségre, még a saját fiai ellenében is.

– Felelj nekem, fiú! Gondolod, hogy fáj neki?

Ő csak bólintott.

– És érdekel, hogy fáj neki?

Valerius visszanyelte a könnyeit, aztán hűtlen lett a fiúhoz.

Az igazság az volt, hogy igenis érdekelte, de tudta, hogy az apja éktelen dühre gerjedne, ha valaha ezt hangosan is ki mer-né mondani.

– N-nem érdekel.

– Akkor bizonyítsd be.

Valerius pislogott, hirtelen megrettent attól, amit ez jelen-tett.

– Bizonyítsam be?

Az apja levette a korbácsot a tartóról, és átnyújtotta neki.

– Adj neki még néhány korbácsütést, vagy gondoskodom róla, hogy te kapjál húszat.

Valerius megdöbbenve, remegő kézzel vette el a korbácsot, és ütni kezdte Zareket.

Mivel nem volt gyakorlott az ostorozásban, elvétette Zarek hátát, és az ütései a fiú forradásoktól mentes karját és lábát érték. A szűz húst, amit korábban soha nem értek ütések.

Most volt az első alkalom, hogy Zarek felszisszent és visszahőkölt, még hozzá annyira, hogy a legutolsó korbácsütés az arcát érte, pontosan a szemöldöke alatt.

Zarek felsikoltott, és a szeméhez kapott. Piszkos ujjai közül ömlött a vér.

Valerius majdnem elhányta magát, amikor meghallotta, hogy az apja megdicséri, mert megvakította a rabszolgát.

Az apja megveregette a hátát.

– Jól van, fiam. Mindig a legsebezhetőbb pontra üss! Egy napon kiváló hadvezér leszel.

Ekkor Zarek felnézett rá, és az üresség elszállt a tekintetéből. Az arca jobb felét vér borította, de a bal szeméből fájdalom és kínszenvedés sugárzott. És a gyűlölet, befelé és kifelé egyaránt.

Ez a pillantás azóta is kísértette Valerius.

Az apja ezért a szemtelen pillantásért újra megkorbácsolta a fiút.

Nem csoda, hogy Zarek annyira gyűlölte mindannyiukat.

Jogos volt a gyűlölete. És Valerius még inkább így érezte most, hogy tisztában volt Zarek származásával.

Kíváncsi lett volna arra, hogy a fiú mikor tudta meg az igazságot. Hogy miért nem mondta meg neki soha senki.

Valerius dühösen megragadta az apját ábrázoló mellszobrot.

– Miért? – kérdezte, tudván, hogy soha nem kap választ.

És most sokkal jobban gyűlölte az apját, mint bármikor azelőtt. Gyűlölte a vért, ami az ereiben keringett.

De mégiscsak római.

Ez az öröksége.

Jó vagy rossz, nem tagadhatja meg.

Magasra emelte a fejét, majd kivonult az előcsarnokból, és elindult az emeleten lévő hálósobájába.

De mielőtt a lépcsőre tette a lábát, megfordult, és belerúgott a talpzatba.

Az apja mellszobra megingott, lezuhant a márványpadlóra, és összetört.

NEW ORLEANS, AZNAP DÉLUTÁN

Zarek hátradőlt, ahogy a helikopter felemelkedett. Hazafelé tartott.

Kétség sem férhet hozzá, hogy ott meg fog halni.

Ha Artemisz nem öli meg, akkor Dionüszosz teszi meg, ebben biztos volt. Dionüszosz fenyegetése most is ott visszahangzott a fülében. Sunshine boldogsága érdekében ujjat húzott egy istennel, aki biztos, hogy szenvedésre ítéli, sokkal nagyobbra, sokkal rémisztőbbre, mint amit a múltban el kellett viselnie.

Zarek most sem tudta igazán, miért tette, amit tett, csak azt tudta, hogy neki egyedül az okozott örömet, ha kiakaszthatott másokat.

A hátizsákjára esett a pillantása.

Még mielőtt végiggondolta volna, mit tesz, elővette a kerá-

miatálat, és hosszasan tartotta a kezében.

Ujját végigfuttatta a tekervényes mintán, amit Sunshine az anyagba karcolt. Valószínűleg órák hosszat dolgozott rajta.

Szerető kézzel dédelgette...

*„Időt vesztegetnek egy rongybabára, amitől egyszerre nagyon fontos lesz az a rongybaba, és ha elveszik tőlük, sírnak.”**

A kis hercegből való idézet járt az eszében. Sunshine nagyon sok időt töltött ezzel, és aztán neki adta a művét. Bizonyára fogalma sem volt róla, hogy ez az egyszerű ajándék mennyire megindította őt.

– Szánalmas vagy – mondta magának a tálkát szorongatva, és az undortól lebiggyesztette az ajkát. – Semmit nem jelentett neki, te meg egy értéktelen agyagdarabért halálra ítélted magad.

Lehunyta a szemét, és nyelt egy nagyot. Így igaz.

A semmiért fog meghalni ismét.

Na és?

Hadd haljon meg. Talán a halálban talál valamiféle megnyugvást.

Feldühödve önnön ostobaságán, a gondolatai segítségével ripityára törte a tálat. Előhúzta az mp3 lejátszóját, megkereste a Nazareth *Hair of the Dog* című számát, feltette a fejhallgatót, és várta, hogy Mike levegye a sötétítést az ablakokról, és hagyja, hogy a nap halálos sugarai rávetüljenek.

Végül is Dionüszosz ezért fizette meg az emberi segítőit.

TARTAROSZ

Styxet hangok vették körül, belehasítottak a sötétségbe. Erőltette a szemét, hogy lásson valamit, de csak a pontszerű szellemfényeket látta, amivel nem sokra ment.

Hideg volt. Jéghideg. Végigtapogatózott egy egyenetlen kő

* Rónay György fordítása

mentén, de rá kellett ébrednie, hogy be van zárva egy száznyolcvanszor száznyolcvanas cellába. Még ahhoz sem volt elég hely, hogy kényelmesen lefeküdjön.

Hirtelen fény tűnt fel mellette, és szép lassan felvette egy sötétvörös hajú, fehér bőrű, örvénylő zöld szemű, gyönyörű istennő képét. Azonnal megismerte.

Mnimi volt, az emlékezés istennője. Már számtalanszor látta a képmását a templomokban és a kézirattekercseken.

Régimódi olajlámpát tartott a kezében, miközben közelről megnézte magának Styxxet.

– Hol vagyok? – kérdezte az.

Az istennő hangja halk volt és gyengéd, mint ahogy a látgy szellő susog a kristálysziromok között.

– A Tartaroszban vagy.

Styxx lenyelte dühét. Amikor mérhetetlenül hosszú idővel ezelőtt meghalt az ókori Görögországban, akkor az Elíziumi Mezőkre került.

A Tartarosz volt az a hely, ahová Hádész számúzta az ördögi lelkeket, akiket meg akart kínozni.

– Nekem nem itt van a helyem.

– Hanem hol? – kérdezte Mnimi.

– A családom körében.

Az istennő tekintete elszomorodott, miközben Styxxet nézte.

– Mindannyian újjászülettek. Az egyetlen családtagod, aki megmaradt, az a testvéred, akit gyűlölsz.

– Ő nem a testvérem. Soha nem is volt a testvérem.

Mnimi lehajtott a fejét, mintha valami nagyon távolról jövő hangot hallgatna.

– Furcsa, Akherón soha nem így érzett irántad. Nem számított, hogy volt időszak, amikor kegyetlen voltál velem, ő soha nem gyűlölt meg *téged*.

– Nem érdekel, hogy mit érez.

– Igaz – felelte az istennő, mintha csak a legbensőbb gon-

dolataira válaszolna, mintha sokkal jobban ismerné Styxxet, mint ő maga.

– Őszintén nem értelek, Styxx. Évszázadokon keresztül a Ködbevesző Sziget volt az otthonod. Voltak barátaid, és minden luxus megadatott neked. Pont olyan békés és szép volt ott, mintha az Elíziumi Mezőkön lettél volna, mégis, bosszúból összeesküvést szőttél Akherón ellen. Emlékeket bocsátottam rád gyönyörű otthonodról és a családotról, békés és boldog gyerekkorodról, hogy megnyugtassalak, és ahelyett, hogy örömet lelted volna bennük, csak arra használtad fel őket, hogy a gyűlöletedet szítsd.

– És kárhoztatsz ezért? Mindent ellopott tőlem. Mindent, amit valaha reméltem és szerettem. Miatta halott a családom, miatta veszett el a királyságom. Még az életemnek is *miatta* lett vége.

– Nem így van – felelte lágyan Mnimi. – Magadnak hazudhatsz, Styxx, de nekem nem. Te árultad el a testvéredet. Te és az apád. Hagytad, hogy a tőle való félelmed elvakítson. A saját tetteid átkoztak el nemcsak téged, hanem őt is.

– Na, és te mit tudsz erről? Akherón maga az ördög. Tisztátalan. Mindent bemocskol, amihez csak hozzáér.

Az istennő meglibbentette ujjait a lámpa fényénél, titokzatosan lebegtek a sötét cella sötétjében. De a tekintete szinte égette Styxxet.

– Ebben rejlik az emlékek szépsége, nem? Az emlékeinket mindig elfelhőzi az igazságról alkotott felfogásunk. Te egyféléképpen emlékszel bizonyos eseményekre, és anélkül ítéled meg a testvéredet, hogy tudnád, ő hogyan látja a dolgokat.

Mnimi Styxx vállára tette a kezét. Olyan forró volt, hogy égette a bőrét, és amikor megszólalt, az istennő halk hangja szinte ördögi, alattomos volt:

– A legértékesebb ajándékot adom neked, Styxx. Végre valahára meg fogod érteni.

Styxx megpróbált elfutni, de nem tudott.

Mnimi tüzes érintésétől képtelen volt mozdulni.

Szédülni kezdett, miközben visszarepült a múltba.

Látta gyönyörű anyját, aki aranyozott ágyán hevert, a teste verejtékben úszott, az arca hamuszürke, miközben egy szolga kisimította nedves, szőke haját az arcából és fakókék szeméből. Soha nem látta még boldogabbnak az anyját, mint azon a napon.

A szoba teli volt udvari emberekkel. Az ágy mellett ott állt az apja is, a király, az állam legfontosabb embereivel egyetemben. A magas ólomüveg ablakok nyitva voltak, beengedték a friss tengeri levegőt, egy kis enyhülést nyújtva a késő nyári hőségben.

– Egy újabb gyönyörű fiú – jelentette be boldogan a bábaasszony, és bebugyolálta az újszülöttet egy takaróba.

– Édes Apollümé kezére, Aara, nagyon büszkévé tettél! – mondta az apja, miközben hangos, éljenző kiáltás reszkettette meg a levegőt.

– Ikerfiúkat adtál, hogy uralkodjanak az ikerszigeteken!

Az anyja nevetve figyelte, ahogy a bába letisztogatta az elsőszülött fiút.

Styxx ekkor fogta fel az Akherón születése körüli rémületes igazságot, amit az apja eltakarta előle.

Akherón volt az elsőszülött fiú. Nem ő.

Styxx, aki most Akherón csecsemő testében volt, levegőért küszködött gyakorlatlan tüdejével. Végül vett egy mély lélegzetet, ám ekkor figyelmeztető kiáltást hallott.

– Zeusz, könyörülj rajtunk, az idősebbik torz, fenségek!

Az anyja felnézett, aggódva összevonta a szemöldökét.

– Hogyan?

A bába odavitte őt az anyjához, aki a másodszületettjét a mellén tartotta.

A baba félt, szeretett volna biztonságban lenni. Kinyújtotta kezét a testvére felé, akivel az elmúlt néhány hónapban megosztotta az anyja méhét. Ha akkor meg tudta volna érinteni,

akkor minden rendben lett volna. Tudta.

De az anyja odébb tette a testvérét, oda, ahol nem érhetette el, nem is látta.

– Ez nem lehet! – zokogta az anyja.– Vak!

– Nem vak, fenség! – szólt a legöregebb bölcs asszony, miközben előlépett a tömegből. Arannyal dúsan átszőtt fehér köntöst viselt, és fakó, szürke haján díszes aranykoszorút.

– Az istenek küldték neked.

A király haragos szemmel tekintett le a feleségére.

– Hűtlen voltál hozzám? – vádolta meg Aarát.

– Nem, soha.

– Akkor hogyan jöhetett az ágyékból? Mindannyian szemtanúi voltunk.

Az egész terem a bölcs asszonyra nézett, aki zavartan tekintett le az aprócska, gyámoltalan, síró kisbabára, aki azt szerette volna, ha valaki a karjába veszi, és vigaszt nyújt neki. Melegséget.

– Ez a gyerek egy pusztító lesz – mondta a nő, öreges hangja zengett, hogy mindenki hallja a kinyilatkoztatást. – Az érintése sokakra fog halált hozni. Még maguk az istenek sem lesznek biztonságban a haragjától.

– Akkor öljük meg most! – A király odarendelt egy őrt, majd megparancsolta, hogy húzza elő a kardját, és mészárolja le a csecsemőt.

– Nay! – kiáltott fel a bölcs öregasszony, és megállította az őrt, mielőtt az végrehajthatta volna a király parancsát. – Ha megölnöd ezt a csecsemőt, a fiad is meghal, fenség. Az életerejük össze van kötve. Az az istenek akarata, hogy neveld fel, amíg férfivá nem érik.

A kisbaba sírt, érzékelve a félelmet maga körül, de nem értve semmit. Csak azt szerette volna, hogy őt is a karjukba vegyék, ahogy a testvérét. Hogy valaki ringassa, és mondja neki azt, hogy minden rendben lesz.

– Nem fogok felnevelni egy szörnyet! – jelentette ki a ki-

rály.

– Nincs más választásod. – A bölcs öregasszony kivette a kisbabát a bábaasszony kezéből, és át akarta adni a királynőnek.

– A te tested gyümölcse, fenség. A te fiad.

A kisbaba még hangosabban visított, újra az anyja felé nyúlált, de az elhúzódott tőle, és erősebben szorította magához a másodszülöttjét.

– Nem szoptatom. Nem nyúlok hozzá. Vidd a szemem elől!

A bölcs öregasszony fogta a gyereket, és az apja felé nyújtotta.

– Na és te, fenség? Te sem ismered őt el fiadnak?

– Soha. Ez a gyerek nem az enyém.

Az öregasszony sóhajtott, és körbemutatta a gyereket a teremben. Érintésében nem volt szeretet vagy gyengédség.

– Akkor Akherón lesz a neve a szomorúság folyója után. Mint az alvilág folyója, az ő útja is sötét lesz, hosszú és fáradtságos. Képes lesz életet adni és elvenni is. Egyedül és magányosan fog végigmenni az életen – örökké a jóindulatot keresve, de csak kegyetlenséget találva.

A bölcs öregasszony lenézett a kezében tartott gyermekre, és kimondta az egyszerű igazságot, ami további létezése során végigkísérte életét.

– Legyenek az istenek könyörületesek hozzád, kicsim. Mert senki más nem lesz.

AZ OLIMPOSZ HEGYE

Ash közeledett Artemisz szent templomához, majd elméje erejével kinyitotta a hatalmas dupla szárnyú ajtót.

Magasra tartva a fejét, megragadta fekete hasított bőr háti-zsákjának párnázott szíját, és kényszerítette magát, hogy végigsétáljon a díszes, aranyozott kapuzaton keresztül Artemisz tróntermébe, ahol az istennő ült, hallgatva egyik szolgálólá-

nyát, aki lanton kísérte énekét.

Kilenc kíváncsi női szempár szegeződött Ash-re.

Anélkül, hogy bármiféle parancsot kaptak volna, a kilenc szolga összeszedte a dolgait, és kisietett a teremből, ahogy mindig is tették, ha Akherón megjelent. Tapintatosan becsukták az ajtót maguk mögött, és egyedül hagyták Artemisszel.

Ash halványan emlékezett az első alkalomra, amikor beléphetett Artemisz magánrezidenciájába az Olimposzon. Fiatalemberként áhítattal nézte a tekervényes, faragott márványoszlopokat, amik a tróntermet szegélyezték. Több mint hat méterre emelkedtek az aranyozott márványpadló fölé az aranyozott kupola alatt, amit a vadvilágot ábrázoló domborművek díszítettek!

A terem három oldalán nem voltak falak, hanem a tökéletes égboltra lehetett látni, amin fehér, habos felhők lebegtek szemmagasságban.

Maga a trón nem volt olyan díszes, de nagyon kényelmes volt. Mint egy túlméretezett kerevet, amit könnyen át lehetett alakítani egy hatalmas ággyá. Elfoglalta a nyitott terem közepét, és buja, dekadens, elefántcsontszínű, aranybojtos és aranszegélyes párnákkal volt teli.

Csak két ember tette be eddig a lábát ebbe a templomba. Artemisz ikertestvére, Apollón és Akherón.

De ezt a megtiszteltetést Akherón örömmel mellőzte volna.

Artemisz egyszerű fehér peploszt viselt, ami közszemlére tette rugalmas testét. Sötét rózsaszín mellbimbói kemények voltak, és majdnem kibökték a fátyolszerű anyagot, aminek a széle magasan a combján végződött, felfedve azt a sötét gesztenyebarna háromszöget az ölénél.

Csábítón mosolygott Ash-re, amitől annak figyelme újra csodálatos arcára összpontosult. Hosszú, aranybarna, göndör fürtjei pontosan olyan szivárványszínekben játszottak, mint zöld szeme, amely megragadó érdeklődéssel tekintett a férfira. Az istennő az oldalán hevert, karja a kerevet magas hátára

vetve, álla összekulcsolt kezén nyugodott.

Ash vett egy mély lélegzetet, majd közelebb lépett, és Artemisz elé állt.

Az istennő felvonta tökéletesen ívelt szemöldökét, miközben kiéhezetten bámulta Ash testét.

– Érdekes. Sokkal dacosabbnak tűnsz, mint eddig bármikor, Akherón. Semmi jelét nem látom annak a behódolásnak, amit ígértél. Vissza kell vennem Talon lelkét?

Ash nem volt benne biztos, vajon Artemisznek van-e hatalma ezt megcselekedni, de nem akart kockáztatni. Már volt rá eset, hogy nem vette komolyan az istennő blöffjét, és nagyon megbánta.

Leázta a hátizsákot a válláról, majd leejtette a padlóra. Aztán levette a bőrdzsekijét, és a hátizsákra terítette. Térdre hullott, kezét rátette a bőrcuccaira, foga megcsikordult, és lehajtott a fejét.

Artemisz felkelt a kerevetről, és közelebb lépett hozzá.

– Köszönöm, Akherón – mondta zihálva, miközben mögé lépett. Beletúrt a férfi hajába, aranyszőkére változtatta, és kiszabadította a fonatból, hogy a vállára és a mellkasára hulljon.

Artemisz kisimította a férfi nyakának bal oldaláról a fürtöket, hogy feltáruljon Ash bőre. Egyik hosszú körmét végighúzta csupasz bőrén, amitől Ash karján és mellkasán végigfutott az izgalom.

Aztán Artemisz megtette azt a dolgot, amit Akherón a legjobban gyűlölt.

Belefújta hátulról a nyakába.

Nagy önuralmába került, hogy össze ne rezzessen. Egyedül Artemisz tudta, miért gyűlöli ő ezt a dolgot. Nagy kegyetlenség volt tőle, hogy emlékeztette arra, hol is a helye ebben a világban.

– Annak ellenére, amit esetleg gondolsz, Akherón, nekem nem okoz örömet, ha meghajolsz az akaratom előtt. Sokkal jobban szeretném, ha saját elhatározásodból lennél itt – ahogy

régebben szoktál.

Ash lehunyta a szemét, ahogy visszaemlékezett azokra az időkre. Akkor nagyon szerette a nőt. Mindig fájdalommal töltötte el, ha el kellett hagynia.

Bízott Artemiszben, és odaadta neki az egyetlen dolgot, amit soha senki másnak nem – a bizalmát.

A nő jelentette számára az egész világot. Ő volt a menedéke. Abban az időben, amikor senki nem becsülte, Artemisz örömmel fogadta az életébe, és megmutatta neki, milyen is az, ha valakit akarnak.

Együtt nevettek és szerettek. Megosztott a nővel mindent, amit azelőtt és azóta se soha, senkivel.

És akkor, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá, Artemisz hidegen hátat fordított neki, és magára hagyta, hogy fájdalmas halállal haljon. Egyedül.

Aznap elrúgta magától Ash szerelmét, és bebizonyította, hogy végül szégyelli a férfit, ahogy a családja is tette.

Semmit nem jelentett az istennőnek

Soha nem is számított neki.

Az igazság nagyon fáj Ash-nek, de ennyi idő után már megbékélt vele. Csak valami különlegesség volt a nő számára. Egy dacos házikedvenc, akit a saját szórakoztatására tartott.

Artemisz egy újabb olyan mozdulatot tett, amiről nagyon jól tudta, mennyire gyűlöli a férfi. Letérdelt a háta mögött, a két térdre gyengéden simogatta a csípőjét. Kezét végigfuttatta a vállán, majd a szépen kidolgozott, madarat ábrázoló tetoválás is a karján.

– Mmm – dorombolta, miközben a hajával csiklandozta Ash arcát. – Mi van benned, amitől annyira akarlak?

– Nem tudom, de ha valaha rájössz, tudasd velem, és én biztosan teszek róla, hogy eltüntessem.

Artemisz mélyen belevájta körmeit a tetoválásba.

– Az én Akherónom mindig dacos. Mindig bosszantó.

Feltépte a férfi ingét, majd lehúzta róla.

Ash visszatartotta a lélegzetét, ahogy a nő a melléhez húzta a hátát, és éhesen járatta a kezét csupasz mellkasán. Mint mindig, Akherónt most is elárulta a teste, és azonnal válaszolt Artemisz érintésére. Megborzongott, összeszorult a gyomra, és az ágyéka megkeményedett.

Artemisz forró lehelete a nyakát érte, közben a nyelvét végigfuttatta Ash kulcscsontján. Az jobbra hajtotta a fejét, hogy Artemisz jobban hozzáférjen, miközben a nő kioldozta Ash szűk nadrágját.

Ash ziháló lélegzettel szorította kezét a combjára, és várta, aminek jönnie kellett.

Artemisz kiszabadította Ash megduzzadt hímvesszejét, és dédelgetni kezdte.

A nyelvével becézgette a férfi nyakát, jobb kézzel simogatta férfiasságának a végét, míg Ash olyan kemény lett, hogy az már szinte fáj. A férfi felnyögött, közben Artemisz a másik kezével lenyúlt, és alulról simogatta, míg a jobb keze továbbra is becézgette.

– Hatalmas vagy és kemény, Akherón – suttogetta rekedten, miközben a saját nedve segítségével még gyorsabban csiholta Akherónt. Egyre gyorsabban és erősebben. – Imádlak a kezemben tartani!

Vett egy mély lélegzetet Ash hajában.

– És imádom az illatodat. – Arcával simogatta a férfi vállát. – A hangodat, amikor a nevedet mondom. – Nyelvével végigsimított a lapockáján, egészen fel, a nyakáig. – Ahogy az arcod kivörösödik, amikor erőt fejtess ki.

A fülét kezdte el harapdálni.

– Az arcodra kiülő tekintetet, amikor belém ontod magad.

Mellével végigsimított Ash gerincén, majd a következőt suttogetta a fülébe:

– De legjobban az ízedet szeretem.

Ash megmerevedett, amint Artemisz belevájta metszőfogait a nyakába. Az éles fájdalom hamar gyönyörbe fordult.

Ash átnyúlt, a vállgödrebe szorította a nő fejét, és nekife-szült Artemisz kezének, aki még gyorsabban simogatta most. Érezte, ahogy Artemisz ereje beléje áramlik, s ez még szoro-sabbra fűzte a közöttük lévő köteléket, mint a bizalmas sze-relmi viszony.

Szédült, a végén már nem látott semmit. Semmi mást nem érzett, csak Artemiszt. Követelőző kezét a testén, forró, égő leheletét a nyakán, és a szíve zakatolását, ami a sajátját vissz-hangozta.

Tökéletes összhangban voltak. Artemisz gyönyöre az övé is volt, és erre a pillanatra egyetlen lényé olvadtak, amelyben egyetlen szív dobogott. Olyan szinten egyesültek, amit emberi elme fel sem foghatott.

Akherón vágyat érzett Artemisz iránt. Úgy érezte, minden egyes porcikáját birtokolni akarja, csakúgy, mint a szívét, az elméjét. Úgy érezte, mindjárt megfullad. Mintha messzire ke-rült volna önmagától, egy hűvös, sötét cellába, ahonnan soha többé nem találja meg a kiutat.

Hallotta a fejében suttonni Artemisz hangját.

– Gyere értem, Akherón! Add nekem az erődöt! A hatalma-dat! Mindent, ami te vagy!

Akherón küzdött Artemisz betolakodása ellen, de mint min-dig, most is alulmaradt.

Végül nem tehetett mást, mint megadni Artemisznek azt, amit akart.

Ash hátravetette a fejét, felüvöltött, egész teste belerázkó-dott a kéjbe. Artemisz még mindig ivott belőle, kiszívta a férfi erejét és egész lényegét, át a saját testébe.

Akherón az övé volt. Függetlenül attól, hogy mit gondolt, akart vagy érzett, Ash mindig is hozzá fog tartozni.

Ash zihált, elgyengült attól, hogy Artemisz a birtokába vet-te. Hátrahanyatlott, és figyelte, ahogy egy keskeny kis vércsík csordul lefelé a mellkasán.

Epilógus

HÁROM HÓNAPPAL KÉSŐBB

Sunshine elmosolyodott, miközben bevitte a kis doboznyi olajfestéket a nappaliba. Az új műtermébe akarta vinni, ami Talon mocsarára nézett, de ahogy meglátta, hogy a férje éppen aggatja fel a régi házból származó festményeit a falra, azonnal megtorpant.

Úgy tűnt, a férfi nincs tudatában a jelenlétének. A kalapács kilógott a farzsebéből, miközben éppen felemelte a bekeretezett festményt, és a falhoz próbálta.

Alighogy elhagyták Sunshine tetőtéri lakását a Mardi Gras után, Talon mindjárt elhatározta, hogy új házat épít kettejüknek.

Együtt találtak ki minden részletet. Egy hatalmas számítógépes szobát terveztek, és egy garázst, ahol elfért Talon összes játékszere, meg egy nyitott, szellős műtermet Sunshine-nak. Még egy játékszoba is volt, sok-sok polccal, ahol közszemlére teheték a férfi hatalmas Pez-adagoló gyűjteményét. Snoopy kitüntetett helyet kapott a középső polc központi helyén.

De Sunshine kedvenc helyisége az a kis szoba volt, ami a hálósoba mellett húzódott. Ami, remélhetően, a gyerekszoba lesz hamarosan.

– Középen van? – kérdezte Talon.

Sunshine meglepődött, hogy a férfi mégiscsak tudta, hogy ott áll mögötte.

– Nekem jónak tűnik.

Talon hátrapillantott, és elkapta a lány pillantását, aki formás hátsóját bámulta.

– Én a festményre gondoltam.

– Én meg a fenekedre, de a festmény is jónak tűnik.

Talon felnevetett, közelebb lépett a lányhoz, és kivette kezéből a dobozt.

Végigsimított Sunshine haján, és gyengéden megcsókolta. A lány átnyúlt a csípőjén, és keményen belemarkolt a fenekébe.

– Ha így folytatod – szólalt meg rekedten Talon –, akkor ma semmit nem pakolunk ki.

A lány ördögi tekintetet vetett rá.

– Rendben. Hiszen ott van az egész örökkévalóság arra, hogy beköltözzünk.

– Hát, ebben az esetben... – Talon félretette a dobozt, és karjába kapta Sunshine-t.

Az nevetett, miközben a férfi elindult a házban lévő medence felé.

– Hová viszel?

Talon tekintete vágyat tükrözött.

– Az egyetlen helyiségbe, ahol még nem csináltuk.

– Te kis telhetetlen.

– Tudom. A velejéig romlott.

Ahogy elhaladtak az étkező mellett, a lány úgy intézte, hogy Talon letegye egy pillanatra, míg ő felkapott egy kis, becsomagolt dobozt.

Talon összevonta a szemöldökét, aztán átdobta a lányt a vállán, és sietve elindult vele a ház hátsó része felé.

Sunshine még akkor is nevetett, amikor Talon gyengéden letette a medence mellé.

– Mi ez? – kérdezte Talon, amikor Sunshine átadta neki az ajándékot.

– Ez egy házavató ajándék neked.

Talon kinyitotta, és egy Eddie Munster Pez-adagolót talált benne.

Széles mosoly ömlött el az arcán.

– El sem hiszem, hogy rábukkantál!

Sunshine felemelte Talon sebhelyes jobb kezét, és megcsókolta. Aztán a lány megfordította a férfi kezét, és tanulmányozni kezdte a sebhely kanyargó mintáit.

Miután hazavitte a lányt a tetőtéri lakásba. Talonnak az volt az első dolga, hogy eltávolította Sunshine tenyeréről a sebhelyeket, amik akkor keletkeztek, mikor a medált a kezében tartotta.

És az a sebhely most Talon tenyerén volt.

– Szeretlek, Talon – suttogta Sunshine. – Sokkal jobban, mint képzeled.

Talon végigsimított a lány arcán a bal kezével, és borostyánszínű szeme izzó tekintetet vetett rá.

– Én is szeretlek, Sunshine. Köszönöm az erődöt, és azt, hogy felhagytál a szójatermékekkel.

Sunshine elnevetett magát, és szenvedélyesen megcsókolta a férfit.

Talon kissé odébb lépett, amikor belepillantott a dobozba, amit Sunshine az imént hozott be. Egy csomó olyasmi volt benne, amit Talon asztaláról csomagoltak be, többek között az a kis doboz, amiben Nynia nyakperce volt.

– Már régóta meg akartam tenni valamit – mondta Talon, és levette a nyakából a saját nyakpercét, és odatette Nyniáé mellé.

Sunshine összevonta a szemöldökét, miközben figyelte, hogy Talon kinyitja a mocsárra néző hátsó tornácra vezető csúsztatható ajtót.

– Mit művelsz?

– Teszek róla, hogy a múlt végre nyugalomra leljen. Nagyon szerettem Nyniát, de téged még jobban szeretlek, és azt akarom, hogy az a szempár, amelybe belenézek, soha ne kételkedjen bennem, ha éppen szeretkezünk.

Azzal hátralépett, hogy beledobja a nyakpántokat a mocsárba. De Sunshine megragadta a kezét. Nagyon is jól tudta, hogy azok az ékszerek mit jelentenek Talonnak, és hogy mit szán-

dékozott most tenni érte a férfi.

Megcsókolta Talont, és elvette a nyakpereceket tőle. Egy mosoly kíséretében hátrébb lépett.

– Én soha nem kételkedtem benned. Talon.

Elvette a férfi nyakperecét, és visszatette a férfi nyakába.

Az halványan elmosolyodott, aztán a másikat Sunshine nyakába tette.

A lány bőre bizseregni kezdett, amikor a férfi keze a kulcsontjához ért.

Belenézett Talon szemébe, és visszaemlékezett arra az éjszakára, amikor találkoztak. Ahogy a díszkocsi elütötte a férfit.

Bár gyűlölnie kellett volna Dionüszoszt azért, aminek kitétte őket, képtelen volt rá.

Végül is, ha az a nyomorult isten nem visszakozott volna, akkor ez a történet egészen másképp végződik.